

Giới thiệu Thần Quân, Mời Vào Rọ

Thể loại: Ngôn tình, tiên ma hai giới, HE

Số chương: 196 chương

Từ nhỏ phụ tôn đã dạy bảo rằng tiên ma không thể cùng tồn tại.

Đám người trên tiên giới đã hại chết mẫu thân của ta, nếu như có gặp đám người ấy ta nhất định phải báo thù giúp mẫu thân.

Ông ấy đã bắt ta thề rằng nếu như không làm thì sẽ là một người bất hiếu. Chính vì thế mà ta đã thề độc nếu như không báo thù độc thì cả nhà chết hết, ta sẽ sống cô độc một đời.

Nhưng vừa dứt lời phụ tôn đã đánh ta trước.

Năm ta đạt ba vạn tuổi, phụ thân đã cho ta một nam nhân.

Nam nhân này là loài rắn, ta nghĩ chúng ta không cùng giống loài liền đào hôn.

Khi nam nhân tên Lan Hưu bắt ta lại hỏi một cách đau lòng vì sao ta không hết hôn.

Ta thành thực trả lời, không phải không muốn, mà là đang trong giai đoạn uất ức tiền sản. và hắc, một con rắn đuôi xanh, ta không muốn sau này sẽ sinh ra một viên ngọc lưu ly màu xanh hoặc là một con rắn có cái đuôi nhiều màu thì sẽ không tốt cho con cháu đời sau.

Mặt hắc bỗng chốc đen thui, vì vậy ta liền quyết định trốn xuống Nhân giới.

Khi ba vạn tuổi, ta đào hôn trốn xuống Nhân Giới đã gặp gỡ Hóa Tịch.

Hóa Tịch là một con chim phượng hoàng chỉ biết phun lửa, thật sự không biết xấu hổ, lửa gạt áp bức mang ta lên Cửu Trùng Thiên, khiến cho ta ở nơi này chịu khổ dưới sự lạm dụng uy quyền, bị sờ sờ lấn đánh.

Ta hùng dũng oai vệ khí, phách hiên ngang đứng ở ngoài Diễm Thái Cung trên Cửu Trùng Thiên, nói một câu với vị tiên tử xinh đẹp: “Hôm nay Hóa Thần không có thời gian song tu với tiên tử, ngày khác cô lại đến xếp hàng”. Vì thế phá hỏng tâm tư của vị hôn thê kia.

Không biết có phải là báo ứng hay không mà ba lần ta đều chạy không thoát.

Phụ tôn nói ta là một viên ngọc lưu ly nhiều màu nhưng thiếu mất một trái tim Thất Khiếu Linh Lung.

Ta vẫn mơ hồ, không thêm để ý đến.

Khi Tịch Hóa kiều ngạo lấp lánh bay đến Ma Giới đoạt hôn, suýt nữa đánh tàn phế vị hôn phu của ta, còn tự mình đa tình nhờ một con rồng đuôi phượng hoàng muốn đưa ta làm vật đính ước, ta mới phát hiện, nếu Tịch Hóa là một Hóa Thần Phượng Hoàng bình thường thì thật tốt.

Chỉ tiếc...hắn bị rụng lông.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Oan oan tương báo đến khi nào!

Trước khi ta ba vạn tuổi, phụ tôn đã dạy ta rằng tiên ma không thể cùng tồn tại.

Kỳ thật ta không hiểu lắm về câu nói ấy. Ma tộc chúng ta lấy sông Vong Xuyên là ranh giới ngăn cách với Tiên tộc, người đứng ở bên này sông ta đứng ở bên kia sông, cả hai chẳng thêm nhìn nhau, vì sao phải không thể cùng tồn tại như vậy.

Ta nói ra những nghi hoặc của mình cho phụ tôn nghe.

Phụ tôn chỉ nằng ta một câu, nói bậy bạ!

Ta thường ngồi ngâm chân bên bờ Vong Xuyên, ngâm lâu đến mức thỉnh thoảng thấy một hai người Tiên tộc từ bên bờ sông đối diện bay qua bay lại. Ta liền quan sát kỹ, xét về bộ dạng thì Tiên tộc và Ma tộc chẳng có khác biệt gì hết, muốn tay thì có tay, muốn chân thì có chân, nhưng hình như da mặt đẹp hơn Ma tộc chúng ta rất nhiều. Ma tộc chúng ta có phải quá mức xấu xí hay không?

Đương nhiên, cái này chỉ dùng để so sánh người của Ma tộc không bao gồm ta và phụ tôn của ta. Hai cha con ta được xem nhưng người có vẻ ngoài đẹp nhất trong Ma tộc, không thể tùy tiện so sánh với Tiên tộc.

Vì thế ta nói ra những nghi vấn trong lòng này với phụ tôn.

Phụ tôn chỉ nắn ta một câu, cần quấy!

Phụ tôn của ta không giống với phụ tôn của người khác, ông ấy là người đứng đầu Ma tộc, thân mang trọng trách không thể trễ nãi, trong mấy vạn năm qua luôn xử lý những chuyện vụn vặt từ lớn đến bé của Ma tộc.

Ta nhìn thấy cũng có chút đau lòng.

Thật vất vả mới ta mới được một vạn tuổi, lúc đó ta đột nhiên phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng. Toàn bộ Ma tộc chúng ta mặc dù có bộ dạng xấu hơn Tiên tộc một hai phần, nhưng đều có cha có mẹ, gia đình hạnh phúc, cuộc sống hòa thuận mỹ mãn.

Mà ta, hình như chỉ có phụ tôn, không có mẫu thân.

Vì thế ta lại đưa ra một vấn đề nữa cho phụ tôn.

Khi đó ta mới biết, thì ra mẫu thân ta đã mất sớm, là do bị Tiên tộc giết hại.

Từ đó về sau, mỗi ngày phụ tôn đều lái nhái với ta, đơn giản chỉ nói Tiên tộc xấu xa bao nhiêu, Tiên tộc âm hiểm, giả dối, đê tiện, hạ lưu bao nhiêu.

Dựa theo những câu lái nhái mà sâu sắc của phụ thân, ta có thêm một bước tiến hiểu biết đối với Tiên tộc.

Mỗi khi kết thúc cuộc nói chuyện, phụ tôn lại bắt ta thề, nếu có một ngày gặp người Tiên tộc nhất định không thể hạ thủ lưu tình, phải báo thù cho mẫu thân.

Ta than thở một câu: oan oan tương báo đến khi nào.

Phụ tôn lại bắt đầu rơi giọt lệ già nua, nói ta bất hiếu.

Ta còn chưa hiểu rõ chữ “hiếu” là gì nữa là.

Nhưng sau này ta vẫn nghe lời phụ tôn, chỉ tay lên trời nói ra lời thề độc trước mặt phụ thân, nếu có một ngày gặp được người của Thiên gia thì nhất định phải báo thù cho mẫu thân. Bởi vì phụ tôn nói cho ta biết mẫu thân của ta bị người Thiên gia hãm hại đến mức nguyên thân đều tổn hại, nhưng vì bảo vệ ta nên mẫu thân đã đem toàn bộ linh lực rót vào trong cơ thể ta bảo vệ cho ta bình an ra đời mà người thì bị hồn phi phách tán.

Khó trách ta không cần tu luyện mà ma lực đã rất lợi hại. Đúng là ta đã kế thừa linh lực của mẫu thân.

Ta nghĩ, mẫu thân có thể vô tư tốt với ta như vậy, đương nhiên ta phải báo thù cho người. Con người của ta, bình thường không nói ra lời thề độc nhưng một khi đã nói ra thì không phải thề độc bình thường.

Ta thề độc trước mặt phụ tôn, nếu ta không báo thù cho mẫu thân thì cả nhà ta chết hết, cả đời cô độc. Cho nên ta nhất định phải báo thù cho mẫu thân. Ma tộc chúng ta phải coi trọng chữ tín.

Phụ tôn nghe xong, trước hết đã đánh ta một trận. Sau đó ban cho ta một Huyền Băng Hàn đao, nói rằng để cho ta giữ lấy sau này chuyên dùng để giết Thiên gia báo thù cho mẫu thân.

Người Thiên gia đều thuộc hỏa, cứ đâm thẳng Huyền Băng Hàn đao này vào nguyên thần của họ, nhất định bọn họ sẽ không chịu nổi. Đừng nói Tiên tộc thuộc hỏa chịu không được, cho dù tùy tiện đâm vào người Ma tộc chúng ta, sợ là cũng có rất ít người trong Ma tộc chịu nổi.

Ta suy nghĩ Huyền Băng Hàn đao dù sao cũng tu kết mấy vạn năm tu vi của phụ tôn mà luyện thành cho dù không cần báo thù cho mẫu thân cũng xem như một vật trân quý ví dụ như dao để gọt trái cây thì càng tiện lợi. Vì thế ta liền nhận ngay.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Đào hôn

Khi ta hai vạn tuổi, ta mới phát hiện mình có chút không bình thường, chẳng giống kẻ khác.

Nghe phụ tôn nói, năm đó đáng lẽ ta phải ở trong bụng mẫu thân năm trăm năm mới được sinh ra nhưng chỉ mới được một trăm năm đã bị ép phải chào đời.

Phụ tôn đau khổ nói cho ta biết, ta có chút khuyết tật.

Ta tự đánh giá bản thân mình từ trên xuống dưới, đầu óc linh hoạt tay chân lanh lẹ vẫn chưa phát hiện mình bị khuyết tật ở chỗ nào.

Phụ tôn nói, bởi ta sinh ra trước bốn trăm năm nên bị thiếu mất một quả tim.

Lúc đó ta chỉ sờ sờ lồng ngực bên trái của mình, thật sự không cảm nhận được nhịp đập của trái tim. Trước đây ta không hề phát hiện thì ra ta vẫn còn có điểm khiếm khuyết.

Ta thường xuyên lấy chuyện này uy hiếp phụ tôn, mẫu thân không còn, ta lại là kẻ khuyết tật, ông ấy phải đối xử tốt với ta một chút.

Phụ tôn liền thở dài, một viên thủy ngọc lưu ly nhiều màu lại bị thiếu mất một quả tim Thất Khiếu Linh Lung, ông ấy làm sao có thể nuôi nấng nổi một đứa con gái vô tâm vô phế như ta chứ!.

Nhưng than thở thì cũng chỉ là than thở mà thôi, phụ tôn đối xử với ta tốt vạn phần. Trong ngày sinh nhật lúc ta hai vạn tuổi, ông ấy cư nhiên tặng ta một phần đại lễ rất lớn khiến ta không thể nhận nổi.

Ông ấy tặng cho ta một nam nhân. Nói rằng cho ta một đứa con rể mà ông ấy nuôi dạy từ tấm bé.

Người chồng tương lai của ta tên là Lan Huru, là một con rắn đuôi xanh. Nhớ ra mới nói, ngoại trừ ta và phụ tôn ra thì da mặt của hắc được xem là đẹp nhất nhì trong Ma giới. Sau này Lan Huru quả thật không phụ sự kỳ vọng của ta bị phụ tôn ta nuôi dưỡng thành mỹ nam tử được hàng vạn hàng nghìn thiếu nữ, phụ nữ, bà lão trong Ma tộc yêu thích. Tính cách ôn hòa như ngọc lại đối xử với ta rất dịu dàng săn sóc.

Đặc biệt sau khi tin tức về hôn ước của ta và hắc được lưu truyền trong Ma tộc, Ma tộc chúng ta rơi vào thời kỳ đám nữ nhân cúi đầu gặt lệ chưa từng có trong lịch sử.

Khi ta ba vạn tuổi, phụ tôn nói cho ta và Lan Huru kết hôn.

Ta cảm thấy ta phải suy nghĩ cho thế hệ đời sau của mình, tìm một thanh xà xinh đẹp như Lan Huru làm phu quân quả thật rất có lời, nhưng một suy nghĩ chợt hiện lên trong nháy mắt, nếu ta thật sự kết hôn với Lan Huru, ta một viên ngọc lưu ly và hắc một con rắn đuôi xanh, chúng ta có thể sinh ra cái gì?

Hắc là sẽ sinh ra một viên ngọc lưu ly màu xanh, hay là một con rắn có cái đuôi nhiều màu? Ta suy nghĩ thật lâu cũng không có kết quả, lại cảm giác kết quả này thật sự đáng sợ.

Vì thế cuối cùng ta giống như các nữ tử sắp lập gia đình khác trong Ma giới, bị mắc chứng hoảng hốt và sầu muộn trước hôn nhân. Rót cuộc vào ngày thành thân, ta coi bỏ áo cưới đồ thẩm, tháo những trang sức phức tạp xuống, lén trốn khỏi Ma giới.

Lúc ba vạn tuổi, ta đào hôn xuống Nhân giới gặp được Hỏa Tịch.

Bởi vì trên cổ tay ta vẫn mang chiếc vòng trang sức do phụ tôn cố ý chế tạo ra cho ta dùng để che giấu khí tức và phong ấn linh lực to lớn của mẫu thân để lại trong cơ thể ta, thế nên ta có thể tảoyton nghênh ngang đi lại trên đường phố náo nhiệt chốn nhân gian. Nhưng mà chính chiếc vòng này cũng là nguyên nhân khiến cho thân thể của ta thu nhỏ lại hơn phân nửa so với lúc ở Ma giới.

Nhưng điều này cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt. Chân trước của ta vừa mới bước ra khỏi Ma giới, sau lưng liền có người Ma tộc truy đuổi theo. Nhưng khí tức đã được che giấu, lúc này thân người lại nhỏ đi, cho dù là đám Ma giới đuổi theo có đi ngang qua ta, bọn họ cũng sẽ không nhận ra ta.

Còn nữa, thân thể bị thu nhỏ lại khiến cho ta càng cảm thấy rất tiện lợi, khi ta đi qua cửa hàng bánh bao, lồng hấp bánh bao hoàn toàn có thể cầm chân ta lại, ta chỉ cần đưa cánh tay vào trong lồng hấp liền có thể trộm lấy một hai cái bánh bao.

Nếu không phải bụng đói khó chịu thì ta sẽ không làm ra chuyện này.

Nhưng ta chỉ ăn hai ba cái, lúc chuẩn bị mò thêm một cái nữa thì thỉnh linh trên đỉnh đầu vang lên một giọng nói trong trẻo làm hại cánh tay đang làm chuyện xấu của ta cứng đờ: “Lưu Cẩm vẫn chưa ăn no sao, đừng ăn no quá nha!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Vị hôn phu đại gian đại ác

Nhưng ta chỉ ăn hai ba cái, lúc chuẩn bị mò thêm một cái nữa thì thành linh trên đỉnh đầu vang lên một giọng nói trong trẻo làm hại cánh tay đang làm chuyện xấu của ta cứng đờ: “Luru Cẩm vẫn chưa ăn no sao, đừng ăn no quá nha!”

Ta ngẩng đầu lên nhìn, đã thấy dáng người cao to của Lan Huru trong chiếc áo choàng màu xanh thẫm, tóc dài rũ xuống, đang cúi đầu xuống dùng đôi mắt mang theo ý cười liếc nhìn ta, ngay cả khóe miệng cũng hiện lên nụ cười nhạt.

Ta rút tay về, mất hứng mà chúi chúi lòng bàn tay vào người, suy sụp nói: “Sao mà người tìm được ta?” Lan Huru là một con xà thối, ta đã biết từ sớm. Chỉ không ngờ, hần cư nhiên tự mình đi bắt ta về.

Trở về còn phải tiếp tục thành hôn với hần.

Lan Huru híp mắt lại, cười nhạt nói: “Vi phu và Luru Cẩm có linh tê, đương nhiên là có thể tìm được nàng rồi.”

Ta không phải không thừa nhận, Lan Huru là một con rắn xanh rất có kiến thức, cho dù ở trước mặt ta da mặt dày dứa giỡn lưu manh cũng có thể làm cho cao nhả như vậy. Ta vội vàng bắt mẫn chửi hần một câu: “Người chó có gọi vậy, ta còn chưa gả cho người.”

Kết quả Lan Huru không để ý đến sự phản kháng và tranh đấu trong im lặng của ta, khom người bẻ ta lên. Ta động đậy, hần lại ôm càng chắc hơn. Chỉ nghe hần bình thản nói: “Đi đi, trở về tiếp tục thành hôn.”

Đúng lúc này, trong tiệm bánh bao có một vị khách dừng cảm kêu một tiếng: “Chủ quán, cho ta một đĩa bánh bao!”

Chủ quán vui tươi hơn hồ đáp: “Có ngay!”

Ta thoáng chốc nảy ra một ý, kéo kéo xiêm y trước ngực Lan Huru, nói: “Ta đói bụng, muốn ăn bánh bao.”

Lan Huru ngẩng người, nhếch khóe môi: “Vừa rồi không phải đã ăn ba cái sao.”

“Lão từ lại đói bụng.”

Lan Huru không để ý tới yêu cầu của ta, lập tức vừa đi vừa nói: “Trở về rồi ăn tiếp.”

Lập tức ta gấp cái khó lô cái khôn, nói to với hần: “Cha! Con muốn ăn bánh bao!”

Sau khi ta lại lớn tiếng gọi ba tiếng “Cha”, khóe miệng Lan Huru cứng ngắc mang theo ta ngồi vào một cái bàn trong tiệm bánh bao, gọi cho ta hai đĩa bánh bao lớn.

Ta ăn rất no.

Sau khi ăn xong Lan Huru vẫn giữ nguyên nét cười nhạt, hỏi ta: “Lúc này Luru Cẩm ăn rất no rồi phải không?”

Một tay ta ôm bụng, một tay vẫy tay áo, hào khí nói: “Ông chủ, bánh bao thịt của ông sao mà không lấp đầy bụng thế này, cho ta ba đĩa bánh bao nữa!”

Ta nào dám nói ăn no, khi ta ăn no thì phải quay về Ma giới.

Lan Huru nhiu mày, nói: “Nàng không muốn thành hôn với ta như vậy sao?”

Ta suy nghĩ một lát, thành thật nói: “Cũng không phải không muốn, là bị trầm uất tiền sản.”

“Trầm uất tiền sản..... Nàng cũng có trầm uất sao?” Hần day day thái dương hỏi.

Ta cầm một cái bánh bao đưa đến bên miệng Lan Huru, nói: “Chúng ta không nói đến vấn đề nghiêm trọng này, đổi đề tài khác đi. Ăn bánh bao trước đã.”

Lan Huru mím môi, nói: “Ta không ăn bánh bao.”

Ta nhét bánh bao vào miệng hần, nói: “Người không ăn chính là không thương ta.”

Lan Huru mỉm cười bất đắc dĩ, lập tức nắm cổ tay ta để cho ta dứt hần ăn, quả thực há miệng cắn một chút. Ngay sau đó, cuối cùng ta cũng như nguyện vọng khi thấy sắc mặt của hần thay đổi.

Người Lan Huru không thể động đậy, nhiu lại mày, nói: “Luru Cẩm nàng đã làm gì?”

Ta đứng dậy bước ra khỏi cái chế dãi, phui phui xiêm y, nói: “Ta đưa cho người bánh bao có quyết Phước Thân (trời người), nhưng cũng chẳng phải

pháp thuật cao siêu gì, sau một khắc sẽ tự giải.”

Thấy ta muốn đi, Lan Huru có chút vội vàng, dùng mặt âm nói với ta: “Luru Cẩm, nàng không được đi, ta còn chưa có cách khiến cho nàng yêu ta mà!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Đứng chặn đường của ta

Thấy ta muốn đi, Lan Huru có chút vội vàng, dùng mặt âm nói với ta: “Luru Cẩm, nàng không được đi, ta còn chưa có cách khiến cho nàng yêu ta mà!”

Đương nhiên hắn không thể thoát khỏi quyết của ta. Bởi vì ta từng nghe phụ tôn nói, ta không giống với những người khác trong Ma tộc, đại khái là do linh lực khiến cho người trong Ma tộc không thể giải được quyết thuật của ta, ngay cả ma khí trên người ta cũng có chút khác biệt so với người thuộc Ma tộc. Lan Huru bị ta làm pháp thuật, không làm gì được ta.

Ta dùng mặt âm nói với Lan Huru: “Đương nhiên ta yêu ngươi, nhưng bây giờ ta không muốn thành hôn. Ngươi về Ma giới trước, chờ ta hết trăm uất sẽ trở về gả cho ngươi.”

Giữa hai người nói chuyện gì mà yêu hay không yêu, yêu qua yêu lại rất phiền toái. Nhưng Lan Huru từng nói, nếu hắn nghe ta nói ta thương hắn thì hắn sẽ rất vui vẻ, vì thế ta chiều theo hắn, trên miệng luôn luôn treo chữ “yêu” này.

Ta từng hỏi rất nhiều người trong Ma giới, chẳng ai có cách giải thích rõ cho ta, yêu là gì, cách để yêu như thế nào.

Ta thừa dịp Lan Huru không thể động dậy, vội vàng vội vội chạy ra khỏi tiệm bánh bao. Phía sau chỉ nghe thấy tiếng quát nhần nhện của hắn: “Luru Cẩm!”

Không nên, thật là không nên.

Ta không nên thương tiếc cho Lan Huru, sợ một mình hắn ngồi ở tiệm bánh bao không thể động dậy sẽ có chút buồn tẻ, do vậy chỉ duy trì quyết Phược Thân trong chốc lát, khiến cho chính mình không thể tìm được thời cơ tốt để thoát khỏi hắn, thế cho nên bị hắn truy đuổi ngay trên đường lớn.

Ta chạy ở phía trước, Lan Huru đuổi theo ở phía sau.

Nếu khỏi động pháp thuật, Lan Huru nhất định không chạy bằng ta. Nhưng có rất nhiều người phạm đi lại trên đường, ta cùng với Lan Huru vẫn phải tuân theo quy định của Ma tộc, không thể làm ra những hành động kỳ lạ dưới mắt người phạm.

Lan Huru không ngừng mà dùng mặt âm truyền lời với ta: “Luru Cẩm, nàng chạy cái gì, nàng sợ ta lắm sao?”

Ta còn thành thật quay đầu nói với hắn: “Ta không muốn sinh con, ta không biết sẽ sinh ra cái gì, nếu sinh ra một viên ngọc lưu ly xanh biếc hay là một con rắn nhiều màu chẳng phải vô cùng xấu xí sao?”

Lan Huru thờ dài: “Hôm nay ta và nàng thành hôn, chuyện sinh con thì quá sớm rồi, nếu Luru Cẩm sợ sinh con thì chúng ta không sinh là được rồi.”

Ta hỏi: “Thật sự như vậy?”

Hắn nói: “Thật sự như vậy.”

Ta vội bảo: “Vậy ngươi dừng lại trước đi, đừng đuổi theo ta nữa!”

Lan Huru nghe lời ta, dừng lại ở phía sau.

Chân ta không dừng bước, chỉ qua loa quay đầu lại nhìn hắn một cái, lập tức chạy nhanh hơn chút nữa.

Lan Huru thờ hồn hên kêu lên một tiếng: “Luru Cẩm, nàng đứng lại đó cho ta!”

Đúng lúc này, ta vừa rẽ vào một góc tường, nóng lòng ẩn thân, không nghĩ lại thấy bên đường đối diện có một thanh niên mặc áo bào màu lam đang từ từ đi đến, vì khoảng cách hơi xa nên không nhìn rõ mặt, nhưng mái tóc dài như mực này chỉ dùng một phát quan bạch ngọc buộc cao cao, mềm mại bay bay trong gió như tua cờ.

Ta liếc mắt nhìn phát quan bạch ngọc kia, không kịp nghĩ nhiều liền bật người biến thành một hạt châu, bay đi, sau đó vững vàng khảm vào phát quan bạch ngọc kia.

Thiếu niên đội phát quan bình thân dừng bước, hai mắt nhìn dây phổ, lập tức tiếp tục đi về phía trước. Đúng lúc ta cũng nhân tiện nhìn qua, chỉ thấy Lan Huru từ trong ngõ hẻm chạy ra, đang nhìn xung quanh. Tất nhiên hắn không biết ta lại biến thành một hạt châu.

Nhất thời ta cũng mừng thầm không thôi vì tài trí thông minh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Anh chàng xa lạ

Ta thoải này nằm trên mào bạch ngọc, tùy ý cho anh chàng kia mang ta đến quán trà. Anh chàng này rất biết thương thức, kiếm một chỗ ngồi trên lầu hai cạnh cửa sổ, sau đó bảo tiểu nhị mang trà và một đĩa điểm tâm lên.

Vừa rồi ăn mấy đĩa bánh bao thịt, vừa nhìn thấy anh chàng kia nhàn nhã đưa khối điểm tâm vào miệng thì ta cảm thấy dạ dày có chút khó chịu.

Cũng may quán trà này không quá vô vị, ở đây có một ông lão kể chuyện rất hay, chưa đầy một lát ta đã mơ màng chìm vào giấc ngủ. Đợi đến lúc nghe thấy tiếng cây gõ gõ vào bàn thì ta mới bị đánh thức.

Lúc ta thức dậy, ông lão đã kể xong câu chuyện, phía dưới vang lên vài tiếng vỗ tay. Ta dụi dụi mắt, thấy đĩa điểm tâm trên bàn đã bị ăn sạch, bầu trời bên ngoài cũng đã tối hẳn.

Sau đó anh chàng kia lại mang ta ra khỏi quán trà. Đêm nay trên đường rất vắng vẻ, chỉ có mấy cửa hàng treo lồng đèn đỏ thắm ở trước cửa, vô cùng náo nhiệt.

Việc làm ăn buôn bán chú trọng nhất là biết cách hành nghề, có vài cửa tiệm hiểu được cách hành nghề thì làm ăn rất tốt, có vài cửa tiệm không hiểu được cách hành nghề thì vắng vẻ hẩm hiu. Cảnh trước mắt là một ví dụ rất rõ ràng.

Ông chủ của vài cửa tiệm có treo lồng đèn đỏ thắm quả thật là có chút kiến thức, biết cách lau chùi, treo lồng đèn đỏ lại có thêm những nữ tử người phạm nhiệt tình mời chào khách hàng. Lúc này, anh chàng kia mang ta đi ngang qua một cửa tiệm, dưới lầu một, trên lầu hai đều có nữ tử đứng vẫy vẫy khăn tay về phía chúng ta, còn cười duyên nói: “Đến đây ~ đại gia vào chơi một chút đi ~ bảo đảm đại gia sẽ vừa lòng ~”

Thậm chí, còn trực tiếp làm rơi khăn tay từ lầu hai xuống, sau đó che miệng then thùng nói: “Ai nha ~ khăn lụa của thiếp rơi rồi, có thể làm phiền công tử nhặt dùm thiếp không ~”

Ta đếm ra cũng khoảng hai ba lần qnh chàng kia gặp tình cảnh như vậy. Đáng tiếc anh chàng đó lại là người ngạo mạn, chẳng hề để ý, lập tức giẫm lên những chiếc khăn tay rơi xuống ấy mà đi, khiến cho cả đám nữ tử hờn dỗi.

Aii, nên nói như thế mới đúng đây, có trách thì chỉ trách anh chàng này không hiểu tình thú nhân gian mà thôi.

Cảnh này nếu xảy ra ở Ma giới chúng ta, cô nương nào rơi khăn tay, đặc biệt là người độc thân trong Ma tộc thì người người sẽ nhanh chân chen chúc tới tranh giành đến đâu rơi máu chảy, hi vọng vị cô nương đó sẽ ân cần niệm nỏ với mình. Nếu vận khí tốt thì có thể đất một cô vỢ về nhà.

Bởi vậy ta đột nhiên thông suốt hiểu ra. Nếu ta truyền bá thủ đoạn chào mời buôn bán này đến Ma giới chúng ta thì hiệu quả nhất định sẽ buôn bán thịnh vượng.

Trước đây không phải ta chưa từng bàn bạc với phụ tôn ta về đạo buôn bán, lúc đó phụ tôn chỉ nói một câu: “Cảm nhi bỏ đi, cha không có của cải để cho con phá.” Vì thế dưới sự lạm dụng uy quyền của phụ tôn, ta không thể không bỏ qua chuyện ấy.

Nghĩ như thế, ta cảm thấy không cam lòng, mùi vị bị người ta coi thường rất khó chịu. Lần tới khi ta trở lại Ma giới, tất nhiên phải thử áp dụng đạo buôn bán thấy được ngày hôm nay cho Ma giới một lần. Nhưng ta không thích đám nữ tử đứng trên lầu dưới lầu buôn bán, cho nên sẽ đổi đám nữ tử thành nam nhân hết.

Trong đám nam nhân ở Ma giới thì phụ tôn của ta là đẹp nhất, tiếp theo là Lan Hư. Đến lúc đó bảo phụ tôn ta ăn mặc mát mẻ như đám nữ tử kia đứng ở lầu hai, bảo Lan Hư cũng ăn mặc mát mẻ đứng ở lầu một. Ta nghĩ, bởi vì vậy mà buôn bán trong cửa tiệm sẽ rất hưng thịnh dài lâu.

Suy nghĩ đến đó, ta khó tránh khỏi kích động đến quên hết tất cả. Đợi đến khi phục hồi tinh thần thì lại phát hiện anh chàng kia không biết khi nào đã đi qua khỏi căn tiệm náo nhiệt kia rồi, càng đi về phía trước thì đường càng tối tăm quanh quẽ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 6: Anh chàng chuyên bắt yêu quái

Là một người phạm nên có chút thường thức, ban đêm đóng cửa cho chặt, không được ra ngoài. Nhưng anh chàng kia lại cứ từ từ đi vào chỗ tối, nhất thời ta không khỏi thờ dài thay cho hắn. Có lẽ hắn ngại mạng của mình quá dài rồi.

Có rất nhiều thứ không được quản chế đều thích tàn sát bữa bãi vào ban đêm, ví dụ như Quỷ tộc và Yêu tộc, nhất là gần đây ta nghe nói Yêu tộc đang có nội loạn, sợ là số người nhân cơ hội này ra ngoài làm chuyện xằng bậy càng nhiều hơn.

Đương nhiên ta nói Quỷ tộc và Yêu tộc, tuyệt đối không phải ta có ác ý nói xấu hai tộc kia, thật sự là bọn họ quá mức không an phận, không hiểu quy tắc bằng Ma giới chúng ta. Ngay cả Tiên giới cũng liên tiếp phái mấy vị thần tiên đi trấn áp hai tộc kia.

Anh chàng kia còn chưa đi được bao lâu, chân đã bước đến một ngõ hẻm, ta chợt nghe thấy trong ngõ hẻm có tiếng người, hình như có tiếng cười mềm mại đến tận xương của một nữ tử lại hình như có tiếng thở dốc nặng nề của một nam nhân.

Song anh chàng kia chỉ dừng một chút, lập tức bước vào trong ngõ hẻm. Đây đúng là sự hiểu kỳ hại chết con mèo mà. Người có khả năng kêu to giữa ban đêm tuyệt đối không phải là thứ gì tốt, ta cảm thấy mình nên nói vài câu cảnh báo cho anh chàng kia.

Nhưng nghĩ lại, nếu lúc này ta thật sự hiện thân cảnh báo cho anh chàng kia, có khả năng dọa anh chàng kia chết tại chỗ, chuyện này quả thật không có chút nhân đạo nào. Giữa bị ta hù chết tại chỗ và bị yêu quái ăn, ta vẫn cảm thấy anh chàng kia chết theo phương án thứ hai thì có ý nghĩa hơn. Cho nên ta nhin.

Quả thực anh chàng kia càng đi sâu vào trong, tiếng người truyền vào tai càng rõ ràng hơn. Lúc này dù ta bịt mũi cũng có thể ngửi được mùi yêu khí, còn kèm theo mùi hồ ly nồng đậm!

Xem ra vận khí của anh chàng kia, vận khí của ta, chẳng lẽ gặp được hồ ly tinh hàng thật giá thật sao?!

Hồ ly tinh hiển nhiên bị anh chàng kia quấy nhiễu, ngừng cười duyên, quát một tiếng: “Ài?!”

Chuyện này quả thật không nên. Ta thấy nam nhân bên cạnh ả ta cũng ngừng thở dốc, tinh khí đã bị hồ ly tinh hút khô rồi, trước mặt lại thấy anh chàng kia chủ động dâng đến tận cửa, ả hắn là rất vui mừng mới đứng, sao ngược lại ả ta lại rất cảnh giác như thế?

Lẽ nào người phạm khác nhau sẽ có mùi vị khác nhau nên chia thành hai loại cao thấp khác nhau, do vậy dạy cho con tiểu hồ ly tinh này học thành cách ăn uống kén chọn như vậy?

Chỉ nghe giọng nói của anh chàng kia nhẹ nhàng không nhanh không chậm, không hề có chút gọn sóng: “Thì ra là một con tiểu hồ ly.” Nghe giọng điệu như vậy, giống như là ngoài dự liệu của hắn.

Ta ngăn người, ngay sau đó đôi mắt màu lục của hồ ly tinh chẳng hề có chút phong độ nào đã liếc nhìn anh chàng kia! Ngay lúc nguy hiểm nghìn cân treo sợi tóc, ta đột nhiên lay động, có cứu hay không đây? Rốt cuộc có cứu hay không đây?

Song, lúc ta còn đang cân nhắc thì bỗng nhiên có một luồng ánh sáng chói mắt gây ra chấn động ngay trước mắt, ta cũng không kịp nhìn rõ, chợt nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của hồ ly tinh. Sau khi ánh sáng mất đi thì đã không còn thấy bóng dáng hồ ly kia đâu nữa.

Anh chàng kia xoay người ra khỏi ngõ nhỏ.

Lòng ta run rẩy kinh sợ, rất lâu mới lấy lại tinh thần. Sau đó ta ý thức được một vấn đề nghiêm túc, anh chàng đang mang theo ta không phải là người phạm.

Ra khỏi ngõ nhỏ, anh chàng kia lại đi đến chỗ khác, dù sao chỗ nào tối thì đi về hướng chỗ ấy.

Rồi sau đó lần lượt thu dọn không ít tiểu yêu khác nhau. Đơn giản là một vài Cầu Yêu, Miêu Yêu, gần như đến nửa đêm đám yêu quái trên con đường đều bị giết hết.

Ta không khỏi có chút hoài nghi, anh chàng kia không giống đạo sĩ chuyên đi bắt yêu, chẳng lẽ là người kết oán với Yêu tộc, sao mà vừa thấy người của Yêu tộc thì đã lộ ra vẻ mặt hung tàn đánh đám tiểu yêu hồn phi phách tán?

A đúng rồi, gần đây Yêu tộc có nội loạn, nói không chừng anh chàng này muốn dùng chiêu thù trong giặc ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Bị yêu tộc vây đánh

Tình trạng như thế kéo dài khoảng năm ba ngày. Lúc ban ngày thì anh chàng kia rất nhàn nhã hoặc là uống trà hoặc là đánh một giấc, đến ban đêm hẳn sẽ vuron ma trảo hạ sát hết tiểu yêu tinh ẩn nấp trong thành. Mà ngay cả mỹ nhân yêu tinh ẩn trong bức họa ở khách điểm nơi hẳn dùng chân cũng bị hẳn bắt giết. Đương nhiên, “ma trảo” ở đây không phải chỉ móng vuốt của Ma tộc chúng ta mà thuần túy dùng để hình dung thủ đoạn tàn nhẫn của anh chàng kia.

Yêu tinh hại người đương nhiên không thể sống, nhưng ta vẫn cảm thấy thất vọng đối với anh chàng kia.

Có một đêm, ở ngoại ô, anh chàng kia bắt được một con Xà Yêu thì đã muốn giết chết nó. Điều này làm cho ta hết sức bất mãn.

Tuy nói Xà Yêu có lòng hại người, nhưng tốt xấu gì hẳn cũng là một nam yêu. Không phải ta kỳ thị giới tính Yêu tộc, mấu chốt là khi ta nhìn thấy con Xà Yêu kia thì nghĩ đến Lan Hưu, tại sao hẳn lại có thể tùy tiện bị người ta nắm trong tay tra tấn đến muốn sống không được muốn chết không xong như vậy.

Khi anh chàng kia định dùng độc thủ với Xà Yêu, rốt cục ta nhìn không được lập một quyết trên phát quan của hẳn, ở thời khắc mấu chốt khiến cho pháp thuật thi triển của anh chàng kia không đánh trúng vào điểm chí mạng của Xà Yêu.

Anh chàng kia ngăn người, coi như Xà Yêu cũng có phản ứng mau lẹ lập tức biến thành thân rắn kéo theo cái đuôi chui vào rừng cây rồi mất tăm tích.

Một lúc sau anh chàng kia mới nói: “Lá gan thật lớn.” Sau đó rời khỏi rừng cây.

Lòng ta nghĩ, may là lá gan của Xà Yêu kia đủ lớn, nếu lá gan không đủ lớn, chạy trốn không đủ nhanh, chỉ sợ là không có đường về.

Sau đó đúng như trong dự kiến của ta, hành động giết yêu quái trong thành của anh chàng kia đã khơi dậy phần uất trong đám Yêu tộc ẩn náo trong thành. Vì thế một mình anh chàng kia bị bảy yêu truy đuổi.

Tình huống như vậy chắc chắn hung hiểm đến cực điểm, là một người biết phải tránh điều nghi kỵ. Tuy nói ta đã biến thành một viên hạt châu nằm ở trên phát quan của anh chàng kia, Yêu tộc bình thường không phát hiện ra ta, nhưng nếu vạn nhất đám Yêu tộc này không thích anh chàng kia nên cũng chán ghét luôn phát quan của hẳn ta, vậy bọn chúng chỉ cần tùy tiện đâm một nhát vào phát quan của hẳn ta thì nguy hiểm biết bao.

Ta nghĩ ta nên sớm rời khỏi anh chàng kia, ta không muốn siêu sinh quá sớm.

Nhưng suy nghĩ lại, rời khỏi phát quan của anh chàng kia lại có vài phần nguy hiểm. Đừng nói một mình ta gặp phải đám Yêu tộc, mà lúc ta hiện hình người trên phát quan của anh chàng kia, nói không chừng hẳn sẽ bật người tưởng ta là yêu quái nên giết liền.

Suy nghĩ rất lâu, cuối cùng ta bỏ lỡ thời cơ thoát thân tốt nhất, vẫn không thể tránh né mà theo anh chàng kia bước vào hoàn cảnh bị Yêu tộc bao vây.

Giọng điệu của anh chàng kia không nhỏ, trước hết trầm giọng nói với đám Yêu tộc: “Nhanh như vậy, tất cả các người đều vội vàng đi tìm cái chết sao?”

Cái này ta không có cách nào không thừa nhận, đã nhiều ngày nhìn thấy thói quen ỷ mạnh hiếp yếu của anh chàng kia, nay trở mặt thấy vài tên Yêu tộc khá lợi hại thì ta bất giác có chút nao núng.

Mà, đằng trước có hai kẻ Yêu tộc cao cấp khác vây lấy chúng ta.

Một con khi, một con giao long.

Có lẽ trên người có nhiều rận, con khi không an phận mà gãi gãi toàn thân rồi mới thăm dò hỏi anh chàng kia: “Ta với người không có ân oán gì, vì sao giết hại nhiều người trong Yêu tộc ta?!”

Anh chàng kia rõ ràng chẳng e dè gì, nói: “Yêu tộc có nội loạn, đám yêu quái phản loạn đến nhân gian gieo rắc tai họa, không diệt trừ thì sẽ ảnh hưởng đến sự bình yên của bách tính.”

A, thủ đoạn của anh chàng kia rõ ràng rất tàn nhẫn, nhưng không thể không nói lòng dạ của hẳn rất tốt. Chỉ là không biết khéo léo, đối mặt với một đám đông Yêu tộc mà chẳng chịu nói câu nào cho dễ nghe, nếu trong lúc này nếu đám Yêu tộc đó xông lên hết, không biết hẳn sẽ chết kiểu gì.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Nước, lửa khó dung hòa

Quả thực câu nói của anh chàng kia rõ ràng muốn chọc giận con khi, con khi ấy bèn nhe răng lại hung hãn gãi gãi người mình, sau đó mới nhào đến tấn công anh chàng kia.

Nếu lúc nữa anh chàng kia không đánh lại nổi đám đông..... Ta nghĩ mình nên nhanh chóng trốn đi..... Ai bảo Ma tộc ta rất có phẩm hạnh làm chi, bình

thường không lấy một đối địch với đám đông, lại luôn biết khó mà lui.

May mà con giao long bên cạnh con khi ngựa ngáy tương đối bình tĩnh đúng lúc ngăn cản nó, lạnh lùng hỏi anh chàng kia: “Ngươi là thần thánh phương nào, vì sao cứ bám theo Yêu tộc ta không buông!”

Anh chàng kia gặp nguy không loạn nói: “Thần thánh phương nào thì đám phản yêu các ngươi không xứng biết đến, hôm nay các ngươi đều tập hợp lại hết, quả thật rất tốt, đỡ cho ta phải đi tìm từng tên.”

Lời này lại một lần nữa vô cùng thành công châm ngòi ý thù địch. Vì thế anh chàng kia đã như nguyện vọng mà trở thành mục tiêu công kích của đám Yêu tộc.

Phàm là một tiểu yêu của Yêu tộc đều có thể sử dụng một ít pháp thuật, hơn nữa vào lúc tối, trên chiến trường nơi đây tràn ngập yêu quang, chướng khí mịt mù.

Nhưng mà anh chàng kia còn lợi hại hơn so với tưởng tượng của ta, từng đạo từng đạo yêu quang này rất sắc bén mà lại chi chít dày đặc tập trung đánh về phía anh chàng kia. Nếu không lưu ý còn tưởng rằng anh chàng kia đã bị những đạo yêu quang đâm trúng biến thành con nhím, chỉ tiếc ta ở trên phát quan của hắc nên có thể nhìn thấy tất cả, thân người hắc biến hóa khôn lường không có một đạo yêu quang nào có thể đâm trúng người hắc.

Quả thật đã làm cho ta mở rộng tầm nhìn, hơn nữa anh chàng kia rất lợi hại, hắc còn có thể làm dấy lên Nghiệp Hỏa!

Anh chàng kia vừa đối phó với con khi ngựa ngáy và con giao long bình tĩnh, lại vừa đối phó với đám đông tiểu yêu, có chút bận rộn. Sau đó chợt nghe hắc ‘hừ’ một tiếng: “Không biết tự lượng sức mình”, thuận tiện nâng tay niệm chú ngữ tạo ra một cái quyết, một cánh tay mở ra, thoáng chốc bốn phía liền dấy lên Nghiệp Hỏa, tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp nơi!

Cứ tiếp tục như vậy thì không ổn, đương nhiên ta có chút sốt ruột thay cho chính mình.

Không ngờ anh chàng này thuộc hỏa, quả nhiên là khác tính của thủy ngọc lưu ly ta, hắc thi pháp Nghiệp Hỏa cho dù cách xa ta nhiều trượng nhưng ta vẫn cảm thấy cơ thể mình dần dần mất nước, càng lúc càng trở nên suy nhược.

May mắn, sốt ruột thì sẽ không thể suy nghĩ gì, nhưng ta vẫn còn có chút bình tĩnh.

Anh chàng kia có thể gọi Nghiệp Hỏa, nhất định hắc không ngờ ta có thể gọi Huyền Vũ. Trong Ma giới chúng ta, ngoại trừ phụ tôn của ta thì cũng chỉ có ta mới có bản lĩnh này.

Bản lĩnh này rất thực dụng, là ma nữ như ta thì khó tránh khỏi bị thiếu chút nước, nếu thiếu chút nước thì gọi một trận mưa Huyền Vũ để tắm rửa. Bỏ nhiều thì cảm thấy thoải mái, bỏ nhiều thì sẽ khỏe mạnh.

Nhưng phụ tôn không nghĩ như vậy. Có một thời gian bởi vì ta thường xuyên tắm rửa mà Ma giới bị lũ lụt không ngừng, phụ tôn còn phạt ta ba tháng không được dùng đến pháp thuật.

Lúc này ta dùng hết sức làm mưa, cũng không quản đám Yêu tộc có bị anh chàng kia đốt chết hết chưa, liền tạo một cái quyết triệu đám mây đen nghìn nghịt, trong nháy mắt một trận mưa Huyền Vũ nhẹ nhàng thoải mái rơi xuống.

Kết quả Nghiệp Hỏa từng chút từng chút bị Huyền Vũ của ta dập tắt, đám tiểu yêu còn chưa bị đốt cháy hết bất chấp mình mảy mề thâm chi tàn xương rã, có thể chạy thì bỏ chạy, không thể chạy thì cố gắng chạy.

Cuối cùng anh chàng kia dùng một cái quyết, không cần tốn chút sức lực đã giải quyết con khi ngựa ngáy và con giao long bình tĩnh, thật hiếm thấy là hắc không truy đuổi đám Yêu tộc bại trận.

Ta thoải mái nằm trên phát quan bạch ngọc, tắm Huyền Vũ bổ sung lượng nước. Từ phía trên nhìn xuống, một thân áo choàng lam của anh chàng kia đã... bị ướt.

Sau khi ta bổ sung đầy đủ lượng nước liền phát tay cho tan cơn mưa. Đúng lúc này, ánh mặt trời khuất sau những ngọn núi từ từ mọc lên.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Ê anh chàng kia, ta không phải là đồ Vật mà ngươi nhặt được

Anh chàng kia đi thẳng đến đỉnh núi, nhưng điều làm cho ta kinh ngạc nhất là hắc vừa đi thì quần áo của hắc cũng vừa thay đổi, đến khi hắc vững vàng đứng trên đỉnh núi, một thân áo bào màu lam đã đổi thành màu đen phiêu lãng, làn gió thổi tung bay vạt áo có thêu đám mây màu lửa đỏ.

Trong phút chốc đó, ta còn chưa kịp phản ứng thì anh chàng kia đã tháo rơi phát quan bạch ngọc trên tóc xuống, tóc dài như mực của hắn phủ xuống đôi bờ vai. Mà ta, đương nhiên cũng theo phát quan mà rời khỏi đỉnh đầu của hắn.

Xem ra anh chàng kia đã tiêu diệt hết phản nghịch của Yêu tộc, công đức viên mãn, vì thể hiện ra chân thân. Áo lam đã chuyển sang cảm bào màu đen, hắn cũng không cần phát quan, ta cũng sắp bị vứt bỏ.

Lòng ta không ngừng hò hét, vứt bỏ ta đi, mau vứt bỏ ta đi, ta đã thành công thoát khỏi Lan Huru, lại được mở mang kiến thức khi đi chung một đoạn với anh chàng kia, bây giờ là thời khắc ta rất quý trọng tự do của mình!

Không được, càng vào thời điểm này thì càng phải thận trọng, ta không thể vui quá mà quên hết tất cả khiến cho anh chàng kia phát hiện manh mối. Hắn cực kỳ khó đối phó, vạn nhất phát hiện ra ta rồi giết ta như giết đám người trong Yêu tộc thì thật không đáng.

Một cơn gió sớm thổi qua, gió thổi ngay vào ta khiến ta không thể không run rẩy, muốn từ trên phát quan nhảy xuống.

Nhưng mà..... thật đáng giận..... cái đợi chờ ta không phải là sự ôm ấp thân thiết của mặt đất, mà là một bàn tay ấm áp mà lại trắng nõn.

Ta của anh chàng kia đã đón được phát quan. Từ trên phát quan ta liếc mắt nhìn hồi lâu.

Lúc này ta mới nhìn rõ mặt của anh chàng kia, nhất thời quên mất tình cảnh của mình.

Nếu nói Lan Huru là một con rắn thanh khiết dịu dàng, vậy anh chàng kia nhất định cũng được coi là hùng lực khí thế.

Khuôn mặt thon dài, dưới sống mũi cao thẳng là bờ môi mỏng tựa cười nhưng không cười, da mặt hoàn toàn hợp với bốn chữ “Tuần mỹ phi phạm”. Nếu đem hắn đến Ma giới chúng ta, chỉ sợ là lại tạo nên một lần sống mới sau lần sống mà Lan Huru tạo ra.

Ngay lúc ta đang phân tâm suy nghĩ, bỗng nhiên phát quan lác lư hai lần, ta cũng lác lư qua lại. Chỉ nghe anh chàng kia tựa cười mà không cười nói: “Bản quân hạ phạm để trừ yêu nghiệt, không ngờ lại nhặt được một thứ tốt.”

Ý, anh chàng kia nhặt được thứ tốt từ khi nào vậy, sao ta không biết? Mắt của ta sáng hơn anh chàng kia mà, nếu có thứ tốt thì ta mới là người phát hiện ra đầu tiên chứ.

Ta còn đang suy xét nguyên nhân thì lại kinh sợ trở mắt nhìn anh chàng kia vươn hai ngón tay thon dài đến, chỉ thấy đầu ngón tay của hắn nhấc lên, ta liền bị kẹp giữa hai đầu ngón tay của hắn.

Thoáng chốc lòng ta run lên. Đồ tốt mà anh chàng kia nói đến..... không phải là, không phải là..... là nói ta chứ?! Ôi Phụ thân Ma tôn của ta ời, tuy ta là vật báu, nhưng ta không phải là vật mà hắn có thể nhặt được!

Ta đang yên lặng đấu tranh với những ngón tay của anh chàng kia thì anh chàng kia đã đặt ta vào trong lòng bàn tay ước lượng cân nặng của ta, sau đó lại bỏ ta vào cái túi treo bên đai lưng của hắn. Ta vừa định ra chui ra ngoài rồi trốn đi, chỉ đầu ngón tay của hắn không chút lưu tình ấn lên đầu ta, ta lại lập tức bị nhấn xuống.

Thần thái bình tĩnh đến thần nhiên, thẳng thắn này..... Thì ra hắn đã phát hiện ta ở trên phát quan của hắn từ sớm? Đến tột cùng hắn là loại người nào chứ?

Sau đó, lúc ta vô cùng kinh ngạc, trở mắt nhìn thấy tay hắn vươn lên trời vẫy vẫy, lập tức có một đám mây lạnh hạ xuống. Hắn liền bước lên trên đám mây lạnh kia, mang theo ta bay về phía chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Lần đầu lên cửu trọng thiên

Không dễ dàng bay đến chân trời, đám mây lạnh dừng lại trong phút chốc rồi tiện đà bay thẳng lên Cửu Trọng Thiên! Ta bị nhét trong cái túi đeo bên thắt lưng của anh chàng kia, kinh hoàng đến mức không dám động đậy nhiều sợ là nếu không cẩn thận sẽ bị rơi xuống dưới. Tuy rằng ta đang trong hình dạng một hạt châu nếu rơi xuống cũng không chết được nhưng ít nhất cũng bị nứt một hai rãnh!

Anh chàng kia mang theo ta đứng vững vàng trước một toà cung điện trên Cửu Trọng Thiên, khi hai tiểu ty canh gác trước điện nhìn thấy anh chàng kia thì lập tức cúi người, nhẹ giọng nói: “Cung nghênh Thần Quân”.

Ta cảm thấy có chút nhức đầu, sau đó có chút đau lưng, tiếp đó toàn thân đều mềm nhũn...

Thì ra anh chàng kia là người của Tiên tộc.

Anh chàng kia không nói một lời, vô cùng kiêu ngạo, lập tức đi lướt qua hai tiểu tỷ bước về phía cung điện.

Ta chui nửa thân người khỏi chiếc túi của anh chàng kia, phóng tầm mắt quan sát, thấy toà cung điện đó rất rộng lớn, có thể so sánh với Ma điện ở Ma giới chúng ta.

Sau đó, anh chàng kia bước vào một gian thư phòng.

Hắn lấy ta ra đặt trên một mặt bàn rộng còn bản thân mình đi đến cái bàn trà nhỏ bên cửa sổ, nâng tay rót cho mình một tách trà. Tay cầm tách trà ngọc bích, nước trà xoáy vòng trong tách, dáng người cao lớn tựa vào tường, ngón tay hắn nâng tách trà dừng lại bên bờ môi.

Chắc, chất lượng của cái bàn này không tệ nhưng hình như hơi trơn.

Ta nằm trên cái bàn ấy rất khó duy trì cho người đứng lại, đành mặc cho thân thể mình hết lần sang đông rồi lại lần sang tây.

Đột nhiên, ngay lúc này anh chàng kia mới trêu tức một câu: “Sao đây, vẫn định làm hạt châu tòi tàn ấy mãi sao?”

Câu nói ấy khiến ta sợ hãi, trong một lúc vô ý liền lăn nhào xuống đất. Ta từ trên mặt đất đứng lên, vòng ngọc đeo trên cổ tay vẫn còn, đưa tay sờ sờ đầu tóc, kiểu tóc vẫn chưa loạn, lại để ý đến y phục, cảm thấy coi như là chỉnh tề, liền hùng hồn nói: “Ngươi nói ai là hạt châu tòi tàn?”

Anh chàng kia chậm rãi đi đến, khiến cho ta bối vì thân hình quá nhỏ chỉ cao đến thắt lưng của hắn mà đành ngẩng đầu lên nhìn, lú nhú lên thì thấy đôi mắt dài nhỏ nửa khép hờ kia và khoé môi khê nhếch lên của hắn: “Thì ra là một viên ngọc lưu ly nhưng lá gan lại rất lớn dám ấn núp trên phát quan của bản quân. Còn dám ra sức đối nghịch với bản quân lúc bản quân đang trừ yêu, hoá ra chỉ là một tiểu bất điểm như thế này!”

Ta rất bất mãn đối với thái độ của anh chàng kia, cố làm căng da mặt nói: “Ngươi nói chuyện nên chú ý một chút, cũng không phải ta cố ý trốn trên phát quan của ngươi, ai bảo trong lúc ta bị kẻ khác truy đuổi vừa vặn gặp được ngươi đầu tiên. Còn nữa, lúc ngươi trừ yêu, phần lớn thời gian ta đều không có ý kiến, nhưng chính ngọn lửa kia nướng ta đến khó chịu do đó ta mới gọi mưa đến thôi. Cũng không phải chuyện to tác gì, ở đúng rồi, ngươi cũng không cần phiền hà chiêu đãi ta, ngày thường ta có thói quen lười nhác một chút sợ là ở thiên cung này không quen. Ngươi nghỉ ngơi cho khoẻ rồi tiến ta xuống hạ giới.”

Anh chàng kia khoanh hai tay nhàn nhã nói: “Hạt châu nhỏ, nói cho bản quân nghe đi, ngươi không phải Yêu tộc, Ma tộc thì bị ai truy đuổi chứ?”

“Không phải Yêu tộc Ma tộc sao?”, ta có chút bồn chồn, “Vậy ta thuộc tộc gì?”

Anh chàng kia nhướng mày: “Nếu không phải Tiên tộc thì làm sao trên người lại có tiên khí?”

“Cùng phải, bình thường rảnh rỗi ta có tu luyện chút tiên thuật” Ta cố trả lời qua loa. Tình cảnh này thật phiền phức, chẳng lẽ mũi của anh chàng kia lại ngửi nhầm? Không đúng, lúc trước phụ tôn có nói, ma khí trên người ta không giống ma khí của người trong Ma tộc lắm, ta lại không phát hiện không giống ở chỗ nào.

Chẳng lẽ ma khí trên người ta cũng không phải là ma khí, mà chính là tiên khí như chính anh chàng kia đã nói?

Điều này làm cho ta ý thức được một vấn đề hết sức nghiêm trọng. Nói không chừng ta không phải là con ruột của phụ tôn, hoặc cũng có thể là do phụ tôn thông gian với vị tiên tử nào đó mà sinh ra. Thì ra thân thể của ta lại đầy bi thương, tội nghiệp như vậy.

Đang trầm tư trong suy nghĩ thì cái trán của ta đột nhiên đau nhức. Ta tức giận trừng mắt nhìn đã gõ lên trán ta của anh chàng kia. Anh chàng kia quay trở về đề tài chính, lại hỏi: “Bảo nói cho rõ thì lại thất thần rồi, rốt cuộc ai đuổi theo ngươi?”

Ta há miệng, bình tĩnh nói: “Là như vậy, lúc ta hạ phạm phổ độ chúng sinh thì ngẫu nhiên ra tay cứu một con thanh xà nhỏ, con thanh xà này rất tốt, nó hiểu được tri ân thì phải báo đáp, vì thế nó muốn báo đáp ta.”

Anh chàng kia tựa cười mà không cười, hỏi: “Đuổi theo ngươi là muốn báo đáp cho ngươi?”

Ta nói: “Uhm! Vậy cũng không phải lắm, nó đuổi theo ta vì muốn lấy thân báo đáp cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Ta trở thành đồng tử của diễm thải cung

Ta nói: “Uhm! Vậy cũng không phải lắm, nó đuổi theo ta vì muốn lấy thân báo đáp cho ta!”

Khóe miệng của anh chàng kia thoáng co rút: “Đối với ngươi? Lấy thân báo đáp?”

Ta ưỡn cao ngực nói: “Chẳng lẽ ngươi không tin vào mị lực của ta?”

Anh chàng kia nheo mắt cười: “Không tin.”

Người này đầu tóc thì dài mà kiến thức lại thấp kém, có mắt như mù, ta không trách hắn. Ta quan sát y phục của mình, phui phui tay nói: “Thôi thôi, ta không so đo với loại người như ngươi. Nơi này là Cửu Trùng Thiên, con người ta thích nhàn hạ, không muốn bị cưỡng ép gò bó, hưởng hờ ở nơi này quá cao khiến lồng ngực ta có chút ngột ngạt hụt hơi có lẽ là do thiếu dưỡng khí. Ngươi ồn ào đủ rồi thì đưa ta về hạ giới đi.”

Nói thật, ta chưa từng nghĩ đến một ngày mượn được người Tiên tộc đưa mình lên Cửu Trùng Thiên của Tiên giới. Lúc trước khi ngâm chân ở sông Vong Xuyên chỉ có thể nhìn từ xa xa thấy được một hai người Tiên tộc bay lướt qua, chưa từng đến thiên cung này, nên không biết được chỗ ở của những tiên gia trong Tiên tộc mà phụ tôn luôn miệng nhắc đến như thế nào, nếu được ở đó nói không chừng ta có thể tiện tay báo thù cho mẫu thân.

Nghĩ như thế, ta thật khâm phục bản thân mình. Không ngờ ta lại một mình vào thăm dò doanh trại của kẻ địch, quả thật ta rất có dũng khí mà. Nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên đến đây nên có chút do dự lúng túng là chuyện khó tránh khỏi. Sau đó ta lại tỉ mỉ cân nhắc, chuyện báo thù cho mẫu thân là một chuyện rất quan trọng, đúng là nên suy nghĩ cho thật kỹ lưỡng. Ta vẫn nên rời khỏi đây trước rồi sau đó hãy suy tính cho cặn kẽ.

Nào ngờ, bất luận như thế nào anh chàng kia cũng chẳng nể mặt ta, hắn chẳng buồn tiễn ta ra khỏi Thiên giới mà lại còn trầm mặt nhìn ta: “Ngươi không xem trọng Diễm Thái Cung này của bản quân? Ngươi cho là Diễm Thái Cung này có thể để mặc cho người khác muốn đến thì đến muốn về thì về?”

Không ổn, thật sự không ổn. Nam nhân dễ thay đổi sắc mặt như thế, chỉ sợ không phải là nam nhân tốt.

Ta nói: “Ta không nghĩ vậy, chỉ muốn quay về nhà mà thôi. Rõ ràng ngươi mang ta lên đây mà.”

Anh chàng kia nhếch khóe môi, hỏi ta: “Nếu bản quân bắt ngươi đến đây, còn có thể thả cho ngươi về sao?”

Ta buồn rầu muốn chết, trừng mắt nhìn hắn: “Sao ta biết được.” Ta rất hy vọng hắn có thể thả ta.

Anh chàng kia lại bình tĩnh nói: “Đương nhiên sẽ không.”

Ta có chút căm phẫn, ta cảm thấy anh chàng này đang trêu cợt ta, rướn cổ lên hỏi: “Chẳng lẽ ngươi coi trọng ta?”

Anh chàng kia ngăn người, khóe môi như có như không khẽ nhếch lên: “Ngươi tên gì?”

“....” Ta giữ im lặng để kháng nghị.

“Không nói, vậy từ đây về sao bản quân gọi ngươi là hạt châu giả?”

“Ông đây tên là Lưu Cẩm.” Im lặng kháng nghị không có hiệu quả, ta quyết định bạo phát.

“Ai là ông của ai?”

Ta chán nản trả lời: “Ngươi là ông của ta” Người đứng dưới mái hiên của người khác thì không thể không cúi đầu, phụ tôn người chó giận, chó giận.

Sau đó anh chàng kia miễn cưỡng gọi vọng ra bên ngoài, bảo một tiên ti đến căn dặn: “Thu xếp một chỗ cho Lưu Cẩm, kể từ hôm nay nàng ta là tiên đồng của bản quân, chuyên hầu hạ cho bản quân.”

Ta vô cùng tức giận: “Ai là đồng tử của ngươi!” Ta nghĩ lúc mình ở Ma giới uy phong lẫm lẫm cỡ nào cũng chưa từng có phong thái cao ngạo thu nhận một đồng tử như vậy, nay trở mặt nhìn tên này cư nhiên dám bảo ta là thư đồng của hắn, đúng là sỉ nhục rất lớn!

Hắn ngồi trước bàn, tiện tay lật một quyển sách, thân nhiên nói: “Lúc ở nhân gian, mấy lần ngươi dám đối nghịch với bản quân, bản quân còn chưa so đo tính toán với ngươi, ngược lại ta còn ban ân cho ngươi là đồng tử của ta, được vinh hạnh ở lại thiên cung tu hành, như thế nào, uất ức cho ngươi?”

Ta khề cấn môi: “Đúng là có chút uất ức”

“Hừ?”

Ta vội thấp giọng bảo: “Ý của ta là ngươi có chút uất ức.”

Thôi thôi, ta đã tận mắt chứng kiến bản lĩnh của hắn, hắn cũng có thể xem là đối thủ hiếm có của Ma giới chúng ta, sợ là ngay cả Lan Hư cũng đánh không lại hắn, ta lại càng rơi vào cảnh nguy hiểm. Ma tộc chúng ta là những kẻ biết khó mà lui, có thể nói ta là một tấm gương sáng trong số bọn họ.

Trước kia lúc còn ở Ma giới, phụ tôn luôn nhắc đi nhắc lại bên tai ta, tiên ma không thể cùng tồn tại, tiên ma không thể cùng tồn tại, người của Tiên tộc đều âm hiểm, giả dối, quỷ kế đa đoan, cứ nhắc đi nhắc lại như thế như ta vẫn chưa từng để tâm. Hiện giờ xem ra, gừng càng già càng cay, phụ tôn thật sự là người có khả năng dự đoán.

Cuối cùng, tiên ty cũng nghe theo lời căn dặn của tên kia, dẫn ta đi sắp xếp mọi thứ, ta thật sự đã trở thành một đồng tử thấp kém trong Diễm Thái Cung.

Chương 12: Tên húy của hỏa thần là hỏa tức?!

Tiên ti dất ta hết rề phải rồi rề trái cong cong queo queo trong Diễm Thái Cung, nhiều ngả rề đến mức đầu ta choáng váng căng thẳng.

Vừa đi tiên ti vừa dạy bảo ta về quy củ trong Diễm Thái Cung này, nói cho ta biết Thần Quân của các nàng thích cái gì và không thích cái gì. Nhiều thứ như vậy khiến ta nghe đến đầu óc rối loạn, cuối cùng thì chẳng nhớ cái gì cả.

E là anh chàng Thần Quân kia rất khó hầu hạ, chẳng biết sao mà có cả đồng thứ không thích, khó trách lúc tiên ti chỉ bảo cho ta thì ánh mắt nàng ấy có mấy phần tha thiết liếc nhìn ta.

Ta liền tò mò hỏi, anh chàng kia là Thần Quân gì mà lại phô trương thanh thế lớn như vậy?

Lúc tiên ti nghe ta hỏi thì hai mắt tỏa sáng lên, đại khái giống như rất tự hào và vui vẻ vì có người đề tাম chuyện.

Nàng ấy chậm rãi nói: “Lưu Cẩm mới đến thiên đình sợ rằng chưa biết đại danh đình đình của Hỏa Thần.”

Ta biết thời cơ mà chen vào một câu: “Đại danh lừng lẫy kia gọi là gì?”

Tám chuyện là tài nghệ tinh tú mà ta rất thành thạo, nếu muốn tám chuyện thì cũng phải cần hỗ trợ lẫn nhau. Nếu cứ để cho một người liên tục nói hoài thì sẽ không thú vị, cũng cần phải có người bên ngoài thường xuyên xen vào vài câu để trợ hứng và cho người đang nói biết được rằng có người đang chú ý lắng nghe mình, có như thế mới có thể tám chuyện không ngừng không dứt.

Quả nhiên khi nghe câu hỏi của ta thì tiên ti hứng thú bùng bùng nói: “Hỏa Thần chúng ta tên là Hỏa Tịch, người bên ngoài cũng không dám tùy tiện gọi tên lung tung, Lưu Cẩm người phải nhớ kỹ chớ nên gọi bậy, chỉ cần gọi người là Thần Quân thì được rồi.”

“Hắn tên là Hỏa Tức(1)?!” Điều này khiến cho ta không thể nào tin được. Mới vừa rồi còn nghe tiên ti nói anh chàng kia là Hỏa Thần, nhưng sao tên của hắn lại gọi là lửa tắt cơ chứ, vừa mới xuất hiện thì lửa đã tắt không phải tên của Hỏa Thần hắn rất xui xẻo hay sao?!

Tiên ti “ừ” một tiếng, tiếp tục nói: “Trước hết thì đừng nói mấy chuyện này, vừa rồi người thấy dáng vẻ của Thần Quân chúng ta thế nào, dù anh tuấn chưa?”

Ta thành thật nói: “Quả thật rất anh tuấn”

Về mặt của tiên ti càng hưng phấn nói: “Thần Quân của chúng ta chính là mỹ nam đẹp nhất thiên đình, không biết được bao nhiêu tiên tử ngưỡng mộ trong lòng. Lưu Cẩm sau này người sẽ hiểu, cánh cửa Diễm Thái Cung không biết bị đám tiên tử hâm mộ giẫm nát bao nhiêu lần rồi!”

Thì ra Hỏa Tức cũng giống như ta lúc ở Ma giới, chính là một nhân vật thần tượng nổi tiếng.

Ta suy nghĩ một lát rồi nói: “Một khi đã vậy thì được hầu hạ bên cạnh Hỏa Thần là một chuyện may mắn mới đúng.”

Tiên ti thở dài một tiếng: “Đám tiên tử kia không phải người trong nghề, làm sao thấu hiểu được tính nết của Thần Quân chúng ta. Lưu Cẩm, không phải cô cô hù dọa người, tính nết của Thần Quân rất khó nắm bắt lại hay thay đổi thất thường, lúc trước có ti nữ cũng có đồng tử từng hầu hạ người nhưng chưa có ai làm người hài lòng, người nên thông minh một chút.”

Ta lên tiếng trả lời: “Ta đã hiểu.” Nếu ta không thông minh một chút nhanh chóng trốn khỏi nơi này, ta, một thành viên của Ma tộc ngu ngốc chịu uất ức ở Tiên giới thì không cần nói đến, chỉ là với thân phận Ma tộc lại ở nơi này thì ta đã đủ tai họa rồi.

Tiên ti dẫn ta đến một hồ nước nóng, bảo với ta rằng người muốn ở Diễm Thái Cung hầu hạ thì phải tắm ở đây một lần, phải tẩy hết trọc khí trên người.

Hỏa Tức thật quá cao ngạo rồi, sao mà phiền phức như vậy. Nhất thời ta có chút lo lắng, nghĩ rằng một thân ma khí của ta dù có chút không tầm thường, tuy rằng bị nhận nhầm thành tiên khí nhưng xấu tốt gì cũng là ma khí thật, nếu vừa vào hồ đã bị nước hồ làm ảnh hưởng khiến cho ma khí của ta không còn là ma khí nữa, một ngày kia khi trở về Ma giới không biết Ma tộc chúng ta có nhận ra ta hay không nữa. Nếu lỡ như phụ tôn không chịu nhìn nhận ta thì làm sao bây giờ?

Thấy ta chần chừ, tiên ti bắt đầu thúc giục: “Lưu Cẩm người còn không mau bước xuống đó đi.”

Chương 13: Hỏa tịch, “tức” trong tức hỏa ?

Thấy ta chân chừ, tiên ti bắt đầu thúc giục: “Luu Cẩm ngươi còn không mau bước xuống đó đi.”

Bất đắc dĩ bị người ta cưỡng ép, ta đánh vuốt vuốt lồng ngực cứng ngắc của mình, giọng cười pha chút ngại ngùng nói với tiên ti: “Cô cô à, ta rất ngại, rất ngại~”

Tiên ti này cũng xem như là người hiểu ý kẻ khác, chỉ che miệng cười cười, lập tức để lại một bộ xiêm y kỳ lạ rồi bước ra ngoài.

Nói thật, bộ xiêm y kia mặc trên người thì không được tự nhiên lắm, từ đầu đến chân đều đỏ au. Nghĩ lại lúc ta ở Ma giới chưa từng mặc qua bộ trang phục tằm thường như thế.

Nhưng khi tiên ti nhìn thấy lại hết sức hài lòng, nói là đồng tử dưới trướng Hỏa Thần đều phải mặc như vậy, thoát nhìn nhu thuận đáng yêu hơn.

Ta đã từng tuổi này, lại bị bốn chữ “Nhu thuận đáng yêu” áp đặt lên người, thật đúng là không thể nào êm tai được. Nhưng ta chỉ tạm thời mặc như thế thôi, đợi trong chốc lát khi không ai chú ý thì ta sẽ đổi thành trang phục của mình.

Không ngờ vừa mới từ hồ nước nóng trở về, đã có người đặt vào tay ta một ấm trà, nói là Hỏa Thần muốn uống trà, bảo ta nhanh chóng mang qua đó.

Ta rất áy náy, tiếp nhận ấm trà rồi đi đến chỗ hẩn. Uống trà thì uống cho đã đi, coi chừng mất cân bằng nội tiết đó!

Lúc ta đi đến thư phòng của Hỏa Thần thì thấy Hỏa Tức đang nghiêm chỉnh ngồi trước bàn mà viết viết vẽ vẽ, nhin không được trừng mắt, nói: “Lại đây, uống trà!”

Hỏa Tức nghe tiếng nói của ta thì ngẩn người, lập tức dừng bút trong tay, giương mắt nhìn ta. Vừa thấy đôi mắt phượng dài hẹp sáng ngời của hẩn, ta liền biết hẩn muốn nói ra lời nói khiến cho người ta tức giận, xấu hổ.

Quả thực, chỉ nghe hẩn tựa cười mà không cười, tâm trạng khá tốt, dịu dàng nói: “Sắc đỏ này, thoát nhìn rất vui vẻ, rất thích hợp với ngươi.”

Ta đặt ấm trà xuống, không chút do dự đọc quyết đổi lại bộ quần áo ban đầu, tức giận nói: “Không cho ngươi nhìn chính là không cho ngươi nhìn!”

Mặt Hỏa Tức lạnh nhạt nói: “Đổi lại cho bản quân.”

Con người ta, cái gì cũng được chỉ có cái tội rượu mời không uống lại chỉ thích uống rượu phạt, bị phản trần đầy hóa thành dưng khí lớn lao, vuron cổ nói: “Hỏa Thần Hỏa Tức ngươi cũng dám tùy tiện bảo ta thay quần áo, ngươi là cái thứ gì chứ?”

Sắc mặt Hỏa Tức vô cùng bình tĩnh, thì thầm nhắc lại: “Hỏa Thần Hỏa Tức?”

Ta bĩu môi nói: “Không phải ngươi tên là Hỏa Tức sao, lửa tắt lửa tắt không phải mới phun lửa đã bị tắt ngấm sao, theo ta thấy—” nói được một nửa, đột nhiên ta kinh sợ phát giác không khí có gì đó không đúng lắm, giương mắt nhìn lại đã thấy sắc mặt Hỏa Tức khó coi sa sầm xuống nhìn ta chằm chằm, giống như sợ không thể ăn tươi nuốt sống ta.

Ta lấy tay che cổ họng rồi hỏi: “Ngươi, ngươi ngươi nhìn ta như vậy..... Là, là muốn làm gì?”

Hỏa Tức neho đôi mắt phượng lại, tiện đà ngón tay hạ xuống gõ lên mặt bàn, tiếng gõ ấy khiến cho tâm thần ta không yên. Hẩn nói: “Tiếp tục nói tiếp, theo ý ngươi thì như thế nào?”

Ta nuốt một ngụm nước bọt, lo lắng không thôi mà than thở một câu: “Theo ta thấy nên đổi thành Hỏa Vượng mới may mắn.....”

Hỏa Tức nghiêng răng nói: “Vậy bản quân có thể đổi tên Luu Cẩm thành Luu Mạnh hay không?”

Ta vội xua tay: “Không cần không cần.”

Cuối cùng Hỏa Tức cũng nổi giận, quát ta: “Luu Cẩm ngươi lại đây cho ta!”

Ta đương nhiên là sẽ không tin vào lời nói của hẩn mà dễ dàng đi qua đó.

Hỏa Tức liền lấy ra một tờ giấy Tuyên Thành, chấp bút lưu loát vẽ vài cái, lập tức đưa tờ giấy Tuyên Thành dính mực đi về phía ta, còn vừa đi vừa hỏi: “Là ai nói cho ngươi biết chữ ‘Tịch’ trong tên ‘Hỏa Tịch’ của bản quân là chữ ‘Tức’ trong ‘Hỏa Tức’?” Ta lúi đến góc phòng thì không còn đường lui nữa, nói xong hẩn liền dán tờ giấy Tuyên Thành vào mặt ta, lại lạnh lùng nói: “Ngươi nhìn rõ cho ta, đây là chữ ‘Tịch’ trong chữ ‘Tịch Dương’!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Nghĩ đến người nghĩ đến nghiền răng

Ta gỡ tờ giấy Tuyên Thành ra khỏi mặt, chữ trên giấy đã bị nhòe vô cùng thâm thẳm, ta kéo ống tay áo lên lau lau vết mực, rồi đưa tờ giấy Tuyên Thành đến trước mặt hân, uất ức nói: “Người xem, chữ trên giấy đã bị nhòe ra như vậy làm sao ta biết được đó là chữ ‘Tức’ trong chữ Hòa Tức hay là chữ ‘Tịch’ trong chữ Tịch Dương.”

Hòa Tức tức giận đến mức không kiềm chế được, nói: “Một khi đã như vậy, hôm nay bản quân bắt người phải viết phạt một vạn lần tên ‘Hòa Tịch’ của bản quân, chưa viết xong thì không được nghỉ.”

Ta rụt người lại, ấp úng nói: “Thật xin lỗi, ta không biết viết chữ.”

Hòa Tức cười dài rồi nói với ta: “Chuyện này rất đơn giản, bản quân viết ra chữ mẫu, người cứ dựa vào đó mà vẽ lại một vạn bản cũng được.”

Bỗng nhiên chân ta nhùng ra, cười khan nói: “Việc này nên thương lượng lại, thương lượng lại đi.”

Nụ cười của Hòa Tức càng thêm chói sáng: “Vây hai vạn lần”

Ta bật người gào to: “Một vạn thì một vạn! Ta viết là được rồi chứ gì!”

Hân có lòng tốt hỏi: “Có cần thêm vài bản mẫu nữa không?”

Ta vội nói: “Không cần!”

.....

Kết quả ta tựa vào bàn của Hòa Tức viết tên hân suốt cả một đêm, thiếu chút nữa viết đến toàn thân ta co giật, miệng phun ra máu.

Từ nay về sau cái tên “Hòa Tịch” đã bắt đầu đâm chồi mầm móng cừu hận trong lòng ta. Xưa này luôn có câu Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, huống hồ ta vốn không phải là một quân tử bình thường, cho dù phải chờ đến mấy mươi năm sau vẫn chờ được. Suy nghĩ một ngày, ta quyết định sẽ có một ngày bắt tên kia viết phạt cái tên Lưu Cẩm của ta mấy vạn lần, viết cho đến khi khắc sâu vào trong đầu hân để mỗi khi hân nhớ đến phải tức giận xấu hổ muốn chết cũng không thoát được.

Cả buổi sáng, không hiểu sao Hòa Tịch vẫn hứng thú ở thư phòng đọc sách viết chữ, cả trà cũng không uống, nhưng hành động đó lại gây sức ép cho ta.

Mới sáng sớm ta đã bị người ta túm khỏi giường, vẫn ngồi xồm trên bàn mài mực cho đến bây giờ, thắt lưng đau mà tay cũng đau. Thật sự làm khó tính kiên nhẫn của ta, nhưng ta cũng rất kiên cường đến giờ phút này vẫn chưa ngã xuống, lúc này ta chỉ tro mắt tưởng tượng khối mực đang cầm trong tay là Hòa Tịch mà ra sức mài phá.

“Sao vậy, sáng rồi mà người cũng có thói quen nghiền răng sao?” Bất chợt Hòa Tịch đang ngồi trước bàn cất tiếng hỏi.

Ta phục hồi lại tinh thần, đứng lúc nhìn vào đôi mắt phượng của hân thì nghi ngờ nói: “Ồ, ta nghiền răng hồi nào, rõ ràng ta đang nghĩ đến người mà.”

Hòa Tịch nheo mắt bảo: “Chẳng lẽ khi người nghĩ đến bản quân thì sẽ nghiền răng à?”

Ta âm thầm đồng ý: “Nghe người nói như thế, ừ, thì chắc là vậy.”

Hòa Tịch tức giận nói: “Mài thêm mực! Mài tiếp hai khối mực nữa!”

Ta rất âm ức, Hòa Tịch cái hồn lừa này sao lại thay đổi thấy thường như thế, quả thật khiến ta trở tay không kịp.

Cổ tay ta vừa mỏi, vừa đau lại vừa lỏng lẻo, bởi vì thân hình quá nhỏ ngồi xồm trên bàn mài mực, mết đến mơ màng liền dứt khoát ngồi trên bàn, ném khối mực, bị phản nói: “Lại mài thêm hai khối mực nữa, người có thể viết nhiều như vậy sao? Ông đây mặc kệ!”

Hòa Tịch lãnh đạm nói: “Không mài thì lát nữa cũng khỏi ăn cơm.”

Ta suy nghĩ một lát lại yên lặng nhặt khối mực lên.

Đúng lúc này, có tiên ti đến báo rằng Họa Liễm Tiên Từ của Phượng tộc cầu kiến.

Hòa Tịch nhú đôi mày hẹp dài, mỉm cười ôn hòa hiếm thấy mà liếc nhìn ta, lập tức toàn thân ta dựng tóc gáy, vô cùng cảnh giác, chỉ nghe hân nói: “Lưu Cẩm cũng có thể không cần mài mực, chỉ cần đuổi Họa Liễm Tiên Từ dùm bản quân thì ta không bắt người mài nữa.”

Ta nghe xong thì sợ hãi đổi ý nên vội nhảy xuống bàn rồi chạy nhanh ra khỏi thư phòng, nói: “Thần quân chớ bận tâm, cứ chờ ta xử lý tiên tử ‘hoa si’ thay cho ngươi, lời ngươi đã nói ra thì không thể rút lại!”

Hòa Tịch nói: “Đương nhiên ta sẽ không nuốt lời.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hỏa thần đang song tu, muốn đến gặp thì phải xếp hàng

Nghe Hòa Tịch nói vậy thì ta giống như được uống thuốc an thần, quả thật ta đã cất bước ra ngoài đuổi Hỏa Liễm Tiên Tử. Mới đến đây mấy ngày, ta cũng thấy rất nhiều tiên tử ‘hoa si’ muốn vào cửa cầu kiến Hỏa Thần, chắc là lần này cũng không ngoại lệ.

Ta đi đến sảnh trước của Diễm Thái Cung, quả thật có một tiên tử đang ngồi ngay ngắn chính tề. Da mặt của vị tiên tử này rất tốt, gương mặt môi hồng răng trắng tự như họa, đặc biệt sau khi nàng ta nghe tiếng bước chân của ta đến thì đưa mắt nhìn sang, quả thật ánh mắt ấy khiến cho người ta có vài phần thương tiếc.

Chỉ tiếc, Phượng tộc là tiên tộc kiêu ngạo nhất, nàng ta liếc nhìn ta, sau khi phát hiện ta không phải là người nàng ta chờ đợi thì vẻ mặt ngạo mạn hẳn, dáng ngồi cũng không còn nghiêm chỉnh như trước, biếng nhác hỏi một câu: “Sao Thần Quân của các ngươi không ra gặp ta?”

Ta nghĩ, nếu ta đã nhận lời ra đuổi tiên tử ‘hoa si’ này cho Hòa Tịch thì phải nói vài câu để đuổi nàng ta đi, như vậy mới xóa bỏ được vận rủi phải mài mực. Ta ho hai tiếng, nói: “Hỏa Thần chúng ta đang song tu với tiên tử khác, không rảnh tiếp đãi ngươi. Nếu ngươi muốn gặp Hỏa Thần, lần sau xin xếp hàng.”

Hỏa Liễm Tiên Tử này cũng kinh ngạc, thoáng chốc sắc mặt đã trắng bệch đến khó coi nhìn ta chằm chằm nói: “Ngươi vừa nói gì?”

Ta rất kiên nhẫn lặp lại một lần nữa: “Hỏa Thần đang song tu, có gì không?”

Xem ra, cảm xúc của Hỏa Liễm Tiên Tử hơi có chút không ổn định, đứng dậy định bước vào bên trong. May mà ta nhanh tay lẹ mắt ngăn cản nàng ta nếu để cho nàng ta gặp được Hỏa Tịch thì ta phải trở về với kiếp sống mài mực.

Tiên tử kia nhú mày, lạnh lùng nói với ta: “Ngươi dám cản ta?”

Tình cảnh này có chút nghiêm trọng à. Ta nhớ đến lúc mình còn nhỏ ở Ma giới luôn bị phụ tôn gào thét, tình cảnh này ta là người có kinh nghiệm nhất. Ta sờ sờ mũi, nói: “Ngươi đừng trách ta, ta chỉ có lòng tốt giúp ngươi mà thôi.”

“Có lòng tốt giúp ta?” Ánh mắt sắc bén của tiên tử liếc nhìn ta.

Ta thành thật nói: “Tiên tử yêu mến Thần Quân chúng ta chắc hiểu được tính nết của Hỏa Thần, nếu người đang song tu mà tiên tử hồ đồ xông vào phá hủy chuyện tốt của người, người sẽ hòa nhã với tiên tử sao, sau này nhất định sẽ không thích gặp tiên tử nữa, đến khi đó cho dù tiên tử có đến Diễm Thái Cung xếp hàng thì cũng vô dụng mà thôi.”

Vị tiên tử kia buồn bực tức giận trừng mắt nhìn ta, rồi lại đưa tầm mắt u oán mong chờ nhìn vào trong Diễm Thái Cung, bỗng chốc đôi mắt đỏ lên, sau khi giậm chân thì uất ức chạy ra khỏi Diễm Thái Cung với tiếng khóc nức nỏ.

Ta nhìn theo bóng dáng buồn bã của Hỏa Liễm Tiên Tử cảm thấy nàng ta đúng là chuyện bé xé to. Không phải đã nghe nói Hỏa Thần song tu sao, ta cũng đã mập mờ ám chỉ nhắc nhở nàng ta, bảo nàng ta xếp hàng thì cũng có thể cùng song tu với Hỏa Thần, sao lại còn đau lòng như thế?

Thôi thôi, chuyện này cũng chẳng liên quan đến ta, tóm lại nhiệm vụ Hỏa Tịch giao cho ta ta đã hoàn thành tốt đẹp, trong chốc lát có cơm ăn mà không cần mài mực nữa. Nhất thời ta cảm thấy vô cùng vui vẻ mà huyếch sáo.

Khi trở lại thư phòng của Hòa Tịch, Hòa Tịch lộ ra sắc mặt ngạc nhiên, gương mặt nhìn ta: “Nhanh như vậy sao?”

Ta vui vẻ nói: “Bình thường thôi, bình thường thôi!”

Hòa Tịch nhướn mày: “Ngươi đã đi rồi?”

Ta nói: “Đi rồi”

“Không ngờ ngươi lại có sở trường về chuyện này.” Hỏa Tịch hiếm khi lộ ra nét mặt khen ngợi, mắt phượng tựa cười mà không cười, “Đi như thế nào?”

Ta nói: “Vừa đi vừa khóc.”

Da mặt Hỏa Tịch cứng đờ: “Sao, ngươi lại có thể đùa đến mức Hỏa Liễm khóc?”

Ta thành thật nói: “Ta còn chưa kịp đùa thì nàng ta đã khóc.”

Hỏa Tịch đúng là kẻ ức hiếp người khác, ta giúp hắn đuổi Hỏa Liễm Tiên Từ đi mà hắn còn trở mặt với ta, lại chẳng để cho ta có chút thời gian chuẩn bị thì đã lập tức tuyên phán một câu: “Trưa nay không được ăn cơm.”

Ta giận tím mặt: “Hỏa Vượng ngươi dám nuốt lời!”

Sắc mặt Hỏa Tịch nhẵn nhụi, không tức không giận: “Ngươi gọi bản quân là gì, gọi lại một lần cho ta nghe?”

Con tức giận tràn ngập trong lòng ta chuyển hóa thành uất khí, nhất thời xẹp xuống, nhỏ giọng nói: “Vì sao ngươi không cho ta ăn cơm?”

Hỏa Tịch trầm giọng bảo: “Bản quân phái ngươi đi đuổi Hỏa Liễm Tiên Từ nhưng không cho phép ngươi đùa cho nàng ta khóc.”

Ta cắn chặt răng nghi ngờ, nói: “Đúng rồi, ngươi nói xem sao mà nàng ta khóc như vậy?”

“Lưu Cẩm, ngươi đừng giả bộ ngờ ngẩn với bản quân, cơm chiều cũng không cần ăn nữa.”

Ta cúi đầu, tâm trạng đau xót: “Ta không dám nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tên hỏa tịch muốn phát cuồng

Sự thật chứng minh Hỏa Tịch chính là kẻ đại gian đại ác luôn luôn đối nghịch với ta. Mà tên đại gian đại ác này cũng khó tránh khỏi có lúc uống phải nước lạnh đến cứng quai hàm, đi đường thì bị té ngã.

Hỏa Tịch nói ta không thể ăn cơm trưa, kết quả thật vất vả mới đến lúc cơm trưa, hắn không cho ta ăn chỉ bắt ta đứng hầu hắn ăn cơm, làm hại ta nhìn thức ăn đầy bàn mà không thể ăn được, cũng đành phải nuốt hận thờ than.

Nhưng ngay lúc hắn đang đắc ý thì có tiên ti đến bẩm báo rằng Thiên Hậu mời hắn đến Dao Trì một chuyến. Hỏa Tịch buông đĩa xuống, sắc mặt đen thui.

Có lẽ Hỏa Tịch làm Hỏa Thần cũng có chút địa vị nên được Thiên Hậu tự mình triệu kiến, chuyện như vậy đối với thần tiên mà nói thì đó là chuyện quang vinh nhất. Chắc là hắn phải vui mừng mà đi mới đúng.

Nhưng đối diện với cả bàn mỹ thực chưa được ai động đũa, không thương xót cho công lao của các trù thần làm cơm thì không phải là tác phong của ta. Tên Hỏa Tịch vừa đi, ta liền thay hắn yên ổn ngồi xuống, nâng bát cơm của hắn, cầm lấy đũa của hắn, bắt đầu chuẩn bị ăn.

Thức ăn trong Diễm Thái Cung quả không tồi, thức ăn đa dạng phong phú hơn so với Ma giới chúng ta. Đương nhiên ta tuyệt không có nói đầu bếp Ma giới chúng ta làm thức ăn không ngon bởi vì ngày thường ta luôn dùng bữa với phụ tôn cho nên nào có là gan mà nói ra.

Đối với phương diện ăn uống thì phụ tôn không có yêu cầu cao như ta cho nên chỉ cần thức ăn không quá khó nuốt thì ông ấy sẽ ăn ngay mà không hề thay đổi sắc mặt. Thế gian có câu tục ngữ rất hay, cha nào con nấy, kể từ đó phụ tôn bắt ta phải ăn giống như người, ăn đến sắc mặt không hề thay đổi.

Nếu ta không ăn thì là đưa con phá sản. Mà phá sản thì sẽ bị đánh.

Ta cẩn thận chờ đợi trong chốc lát, rất cẩn thận chờ đợi, đến lúc khẳng định trưa nay Hỏa Tịch nhất định không trở về ta mới thả lỏng tinh thần đi vòng vòng quanh cái bàn ăn hết mấy đĩa thức ăn ở trên đó.

Đợi đến lúc ta cảm thấy quá no liền chạy ra hậu viên của Diễm Thái Cung nằm nghỉ ngơi một lát.

Bụng đã no, nhưng cuối cùng trong đầu ta vẫn có cảm giác không thoải mái, hình như còn thiếu cái gì đó. Sau đó ta vừa vuốt bụng vừa suy nghĩ cho kỹ, nghĩ một lúc thì đầu óc sáng suốt hẳn, mới biết làm sao ta lại cảm thấy không thoải mái.

Ta gơ cổ tay lên, nhìn vào vòng trang sức đeo trên tay, nhìn không được mà thở dài. Ta nên biến lại thành người lớn rồi ăn tiếp, nói không chừng có thể ăn được nhiều hơn nữa.

Cây cối trong hậu viên rất nhiều, ta nằm dưới một gốc cây. Trong chốc lát thì cảm thấy buồn ngủ nên quyết định lấy một chiếc lá to che mắt, bất tri bất giác thì ngủ quên mất.

Giấc ngủ khá thoải mái, khó mà có một giấc mộng Hòa Tịch trở thành đồng tử dưới trướng của ta, ta bảo đến thì đến, bảo đi thì đi, còn bưng trà rót nước cho ta nữa. Đáng tiếc một tiếng gọi thiếu kiên nhẫn đã đánh thức ta.

Tiếng gọi đó giống như đang gọi tên ta.

Đôi mắt nặng trĩu của ta cố mở ra vô tình nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng sâu thẳm tràn đầy tức giận của Hóa Tịch, trong thoáng chốc cảm giác buồn ngủ cũng tan biến.

Nhìn đáng về hấn tức giận đến mức có thể ăn tươi nuốt sống ta, chẳng lẽ là giận ta ăn mất cơm trưa của hấn...?

Ta nhìn xung quanh, thấy sắc trời đã tối, nhếch miệng cười gượng hai tiếng: “A ha, Thần Quân mới về sao, thức ăn trưa đã lạnh hết rồi. Chắc là Thần Quân đã dùng ngọc thiện ở chỗ Thiên Hậu rồi, cơm canh ở đây không ăn thì lãng phí quá.”

“Cho nên?”

Ta nói: “Cho nên ta đành ăn thôi.”

“Lư Cẩm ngươi có biết bản quân đã bị Thiên Hậu triệu đến không?” Xem ra tâm trạng của Hóa Tịch không ổn định rồi, không biết có phải hấn đã chịu kích thích gì đó ở chỗ Thiên Hậu không.

Ta nhẹ giọng, nói: “Buổi trưa hôm nay không phải Thiên Hậu sai người đến mời ngươi sao, ta đương nhiên biết.”

Hấn từ từ bước đến, lại lộ ra nụ cười đen tối, mỗi khi ta nhìn thấy nét mặt này của hấn thì biết đại sự không hay rồi. Chỉ nghe thấy hấn lơ đãng hỏi ta: “Lư Cẩm, ngươi đoán thử xem, Thiên Hậu tìm bản quân làm chi?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Vị hôn thê của hỏa thần

Hấn từ từ bước đến, lại lộ ra nụ cười đen tối, mỗi khi ta nhìn thấy nét mặt này của hấn thì biết đại sự không hay rồi. Chỉ nghe thấy hấn lơ đãng hỏi ta: “Lư Cẩm, ngươi đoán thử xem, Thiên Hậu tìm bản quân làm chi?”

Ta thành thật nói: “Ta không đoán được.”

Nào ngờ rằng sau đó Hóa Tịch chẳng hề có chút phong độ nào mà hét lớn với ta: “Thiên Hậu trách cứ bản quân câu dẫn tiên tử, không biết thu liễm cuộc sống hoang dã, lại còn bị người thuyết giáo cả một buổi trưa, đây chẳng phải là chuyện tốt của ngươi sao!”

Ta bị hấn làm cho hoảng sợ, có chút ngạc nhiên sờ sờ cái mũi, nói: “Ồ, ta làm chuyện tốt này từ khi nào nhỉ, sao bản thân ta cũng không biết? Nhưng mà thật sự làm tốt lắm sao?”

“Lư Cẩm”

Nói thật, Hóa Tịch giận dữ nên ta cũng sợ hấn đôi chút, nói chuyện cũng chẳng còn trôi chảy: “Làm... làm sao vậy?”

Ta tựa vào gốc cây, đột nhiên Hòa Tịch tiến sát vào ta, mắt phượng nheo lại hùng hổ dọa người nói: “Ngươi thành thật nói rõ cho bản quân biết, buổi sáng ngươi đã nói gì làm cho Họa Liễm Tiên Tử khóc, khiến cho nàng ta vạch tội bản quân trước mặt Thiên Hậu?”

Ta khoát tay, chẳng để ý đến mà nói: “À! chuyện đó có gì to lớn đâu mà!”

“Rốt cuộc đã nói gì?”

Hấn nhìn ta chằm chằm thật sự làm cho ta có chút hoảng hốt, ta thành thật kể hết: “Ta nói với nàng ta rằng ngươi đang song tu với tiên tử khác, bảo nàng ta xếp hàng chờ ngày khác lại đến.”

Lúc này, sắc mặt Hóa Tịch trắng xanh lẫn lộn, ta có chút sợ hãi, đẩy hấn: “Này hình như sát quá rồi đó, chẳng lẽ tạt cù bịch phát sao?”

Mặt Hòa Tịch tối sầm nhìn ta, u ám dữ tợn nói: “Nếu ngươi dám nói năng lung tung lần nữa có tin rằng bản quân sẽ bóp chết ngươi?”

Ta vội bịt miệng mình, mạnh mẽ lắc đầu, nhìn sắc mặt của hấn càng lúc càng lạnh lẽo thì ta cảm thấy không đúng lắm, lại gật gật đầu. Ta lắc đầu là biểu

đặt ý ta không có nói năng lung tung, ta gật đầu là thừa nhận rằng ta rất tin tưởng hấn có thể bóp chết ta.

Ai bảo ta chẳng có chút nhân cách nào khi đứng trước mặt hấn.

Sau một lúc lâu, cả người ta đều cứng ngắc, Hòa Tịch mới di chuyển cách xa ta một chút sau đó xoay người bỏ đi, lúc đó hấn mới buồn bã nói vọng lại: “Có biết Họa Liễm là ai không? Người cũng dám trêu chọc?”

Ta thuận miệng hỏi: “Là ai vậy?”

Một trận gió thổi qua, vài phiến lá rơi rụng theo gió. Bóng dáng của hấn cũng xa dần, giọng nói mơ hồ như có như không: “Là vị hôn thê mà Thiên Hậu chọn cho bản quân.”

Ta thật không ngờ rằng Hòa Tịch kia cũng có vị hôn thê, hơn nữa lại là một con phượng hoàng kiều ngạo. Ta sợ là ta đã đắc tội với con phượng hoàng đó.

Lại nói, tất cả đều tại Hòa Tịch, vị hôn thê đến tìm hấn, hấn không chịu gặp thì cũng chẳng nói đi, vậy mà hấn còn phái ta ra đuổi nàng ta đi mà chẳng chịu nói với ta rằng Họa Liễm là vị hôn thê của hấn, ta thật sự đã đuổi Họa Liễm đi, kết cục lại chuốc lấy thù hận từ hai phía, thật sự là oan khuất mà.

Nhưng mà cũng không phải chuyện gì lớn. Dù sao ta ở Ma giới nói thế nào cũng là một nhân vật quan trọng, nếu chút áp lực ấy mà chẳng chịu nổi thế thì đã uống công ba vạn năm ở Ma giới bị phụ tôn dùng uy quyền uy hiếp và những năm tháng hàng vạn hàng nghìn Ma nữ ghen tị đỏ mắt.

Mấy chuyện này cũng bỏ qua đi, điều mấu chốt là... đáng giận nhất chính là điểm mấu chốt này...từ trước đến nay Hòa Tịch luôn lấy chuyện bôi nhọ ta làm vui, từ sau chuyện của Họa Liễm Tiên Tử, mỗi khi có tiên tử “hoa sĩ” mộ danh đến Diễm Thái Cung thì hấn sẽ bảo ta ra ứng phó.

Nếu ta dám đề cập đến vấn đề Hòa Thần song tu trước mặt đám tiên tử thì hấn sẽ không cho ta ăn cơm. Vì thế trong tình huống này ta không dám mạo hiểm, khi các vị tiên tử này đến thì ta phải hết lời khuyên can, hôm nay Thần Quân đang luyện chữ, ngày mai Thần Quân phải về tranh, nói một hồi lâu môi miệng cũng khô thì đám tiên tử đó mới bằng lòng xoắn khăn tay bỏ đi, còn ném cho ta vài ánh mắt xem thường.

Món quà biếu tặng này, ta không dám nhận.

Đám tiên tử đi rồi, Hòa Tịch rất tài giỏi hoàn toàn có thể canh thời gian chính xác thần không biết quỷ không hay xuất hiện ở phía sau ta, mím cười vui vẻ khi thấy người gặp họa: “Ừ, không tồi, Lưu Cẩm tiếp tục phát huy nhé.”

Ta cắn chặt răng, đau thương cảm giận không chịu nổi, nói: “Buổi trưa ta muốn ăn cơm thêm!”

Hòa Tịch trêu tức nói: “Con gái ăn nhiều sẽ béo đó.”

Ta nói: “Người để cho ta béo mập đi! Ta muốn béo mập!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Không ngừng cố gắng, tổng cổ tiên tử “hoa sĩ”

Hôm nay lại có vài vị Hoa tiên đến Diễm Thái Cung, nói là đã đến mùa hoa sen nên các nàng đưa vài chủng loại hoa sen đến Diễm Thái Cung.

Hòa Tịch đang tựa người ngồi ở trong đình, uống chút rượu nhạt nghe tiên ti bẩm báo, lười biếng nghiêng đầu nhìn hồ nước ngoài đình. Trên mặt hồ là một khoảng không trống trải, không có gì để nhìn.

Vì thế Hòa Tịch thân nhiên nói: “Nên trồng thêm mấy đóa hoa sen ở đây, trồng trái thế này quả thật chẳng có cảnh đẹp gì hết.”

Ta cúi người ôm bụng cười lại cô làm ra vẻ đau đớn: “Ai ui, ta đau bụng phải đi vệ sinh, người đừng nói gì với ta hết, ta đau bụng lắm chắc là trong chốc lát cũng chưa về đâu, ờ, không cần chờ ta, đám tiên tử đang ở tiền điện chờ người, người mau mau ra xem.” Ta nói xong thì khom người chạy về hướng nhà vệ sinh.

Nào ngờ Hòa Tịch đột nhiên nói một câu sau lưng ta: “Lát nữa Thực Thần trừ nghệ nổi tiếng nhất trong thiên đình sẽ đến Diễm Thái Cung. Chắc, đáng tiếc, thật sự đáng tiếc.”

Ta dừng bước, nhin không được nuốt nước bọt, không chịu thua kém lại uốn thẳng người, trả lời: “Không phải Thần Quân muốn trồng hoa sen sao, ta sẽ đi lấy ngay, hơn nữa còn đuổi mấy vị tiên tử “hoa sĩ” kia đi luôn. “

Nói thật, ta cũng xem thường chính mình. Ở trước mặt Hòa Tịch ta chẳng có chút khí phách nào, mặc cho hắn giẫm đạp mà không dám nói gì, càng ham ăn hơn lúc ở Ma giới nữa, chỉ cần Hòa Tịch nhắc tới vấn đề ăn uống thì ta không thể nào ngẩng mặt lên trước hắn. Ngẫm lại mặc dù ở Ma giới ta ăn uống khó khăn tiết kiệm, một khi kén ăn sẽ bị phụ tôn đánh, nhưng ít nhất ta không hề xem thường bản thân mình, ta cảm thấy mình luôn có sự cân nhắc giữa chuyện kén ăn và bị đánh, lại vô cùng anh dũng quang vinh.

Chỉ tiếc, quá khứ xuất chúng như vậy đã dần dần rời xa ta.

Nghe ta nói vậy, Hòa Tịch vô cùng thân thiết quở trách ta: “Không nên, không nên, Lưu Cẩm đau bụng, bản quân sao nỡ để ngươi đi làm chuyện này được, bản quân luôn đồng cảm với thuộc hạ, thật sự không đành lòng.”

Ta ngập ngừng mở lời, uất ức nói: “Có thể chia sẻ phiền lo với Thần Quân là bổn phận của Lưu Cẩm. Chuyện ta đau bụng thì có to tác gì, tạm thời nhịn một chút cũng cố gắng nhịn được. Ta đi ra tiền điện chiều đãi mấy vị Hoa tiên đây.”

Hòa Tịch vừa lòng bảo: “Lưu Cẩm chịu cực khổ mà lòng ta đau nhói.”

Ta đi được hai bước lại do dự dừng chân, quay đầu lại nhắc nhở Hòa Tịch một câu: “Thực Thần đến Diễm Thái Cung chúng ta, không mang theo chút lễ vật thì không được, Thần Quân bảo hắn mang đến nhiều nhiều một chút.”

Hòa Tịch mỉm cười “ừ” một tiếng.

Trên đường đến tiền điện, ta có chút hối hận mà khóc không ra nước mắt. Có ai mà không có chí khí, không có cốt cách đến mức như vậy không, ngoài ta ra thì quả thật chẳng còn ai.

Nhưng rất nhanh ta liền chuyển đau thương thành sức mạnh, hóa mực nát thành thần kỳ. Lại không khỏi có chút bội phục bản thân.

Ở bên đình, Hòa Tịch đang đóng đưa tách trà nhỏ còn chưa uống hết thì ta đã cực kỳ vui vẻ quay trở về, còn mang theo hạt giống hoa sen của mấy vị Hoa tiên.

Khi Hòa Tịch nhìn thấy ta thì chân mày hắn của hắn đã nhướn lên, kinh ngạc nói: “Sao nhanh như vậy?”

Ta trả lời qua loa: “Tài ăn nói hôm nay vượt trội một bậc so với trước kia, đương nhiên là nhanh hơn một chút. Sau khi nghe mấy lời lừa gạt của ta thì các vị Hoa tiên đã hài lòng trở về.” Nói xong liền rải những hạt giống vào trong hồ, thoáng chốc cây liền sinh trưởng, thời gian không bao lâu thì từng đóa từng đóa hoa sen xinh đẹp nở ra, thật sự rất đẹp.

Hình như Hòa Tịch có chút hứng thú, hỏi: “Lần này ngươi đã nói gì?”

Ta ho khan hai tiếng nói: “A, đây là bí mật.” Sau đó vừa lòng ngắm nhìn sắc mặt đang dần đen đi của Hòa Tịch.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Ngâm phong tiên quân vs hỏa thần hỏa tịch

Ngày thứ hai, thứ ba, liên tiếp mấy ngày nếu có tiên tử đến Diễm Thái Cung thì ta đều dùng cùng một phương pháp để đuổi các nàng đi, lần nào cũng linh nghiệm.

Chỉ không ngờ, tuyệt đối không ngờ đến ngày thứ tư, thứ năm mỗi ngày đều có tiên tử mộ danh đến, càng ngày càng nhiều. Có thể nói số lượng đó dư sức đập nát cánh cửa của Diễm Thái Cung.

Vì thế ta rất buồn rầu.

Cuối cùng, ta bị Hỏa Tịch tóm được, kéo vào thư phòng nói chuyện.

Bởi vì ngày hôm đó có một đám tiên tử lại đến Diễm Thái Cung, ta nghĩ, đại khi nguyên nhân có thể do ta mà ra, ta không thể hết lần này đến lần khác đích thân đi đuổi người, thật sự muốn nhắc tăng đá đập gãy chân.

Ta đi đến trước tiền điện thì thấy bốn bề vắng lặng liền nhanh chóng tháo vòng ngọc trên cổ tay ra trở về hình dáng ban đầu, sau đó ta lại dùng một quyết đổi thành một bộ trang phục cảm y màu lam, giả dạng thành một nam thần tiên phong lưu, tự mình nhìn ngắm cũng coi như vừa lòng, lúc này mới thoải mái đi ra vào.

Quả nhiên sau tiền điện có một đám tiên tử nhìn thấy ta thì khó kiềm chế được sự kích động kêu lên: “Ngâm Phong Tiên Quân đến! Ngâm Phong Tiên Quân đến!”

Ta không vừa ý mở lời: “Chẳng qua bản quân đến chỗ Hòa Thành đánh cờ, vì sao mỗi ngày các người đến đến quấy rầy bản quân? Ngày mai các người không được phép đến đây biết chưa, bản quân không thích tiên tử chủ động, bản quân chỉ thích loại thận trọng nội hàm. Ngày mai bản quân không đến đây chơi cờ, tất cả các người trở về đi.”

Đám tiên tử đều u oán.

Điều này làm cho ta không đành lòng. Vốn dĩ các nàng là fans trung thành của Hòa Tịch, chỉ tiếc từ lần trước, sau khi ta dùng hình dáng này để gặp mấy vị Hoa tiên thì bây giờ các nàng trở thành fans đáng tin cậy của ta. Đây là chuyện duy nhất khiến cho ta cảm nhận được sự ưu việt của bản thân, ít nhất khi ta biến thành nam có thể thắng Hòa Tịch.

Nhưng mà đáng giận chính là, ta thật sự lo lắng chuyện này truyền vào tai Hòa Tịch. Đến lúc đó chắc chắn ta sẽ chịu không nổi.

Hết lần này đến lần khác!

Hết lần này đến lần khác cái gì ta lo sợ thì cái đó sẽ đến!

Chính vào lúc này, thỉnh linh phía sau vọng đến một giọng nói u ám: “Người chính là Ngâm Phong Tiên Quân mỗi ngày đều đến tìm bản quân chơi cờ?”

Ta bất giác run rẩy hai cái.

Đám tiên tử vốn mang tâm trạng chìm ngấm khi nghe thấy giọng nói kia thì lập tức hưng phấn cuồng nhiệt hẳn.

Ta còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra thì bỗng nhiên cảm thấy cơ thể nhẹ hẫng, đã bị người ta xách lên giữa không trung, lôi thẳng vào nội điện. Sự hưng phấn cuồng nhiệt của đám tiên tử đã biến thành kinh ngạc, sau đó khó có thể chấp nhận mà thở than tiếc nuối.

Ta nghiêng đầu nhìn gương mặt thoáng ẩn lùm đồng tiền của Hòa Tịch mà thoáng chốc máu đã dồn lên đến cổ họng.

Hòa Tịch ném thẳng ta vào thư phòng. Sau đó đứng trước mặt ta, hần khoanh tay nhìn từ trên cao xuống, nét mặt chẳng rõ là vui hay buồn mà liếc nhìn ta.

Ngũ tạng lục phủ của ta rất khó chịu, từ trên mặt đất đứng lên chỉnh trang lại y phục, chăm chú nhìn hắn rồi cúi đầu cố gắng bình tĩnh nói: “À, ta đến đây tìm người để đánh cờ.”

Hòa Tịch thét lên với ta: “Là kẻ nào bảo người biết thành bộ dáng này để đi khắp nơi câu dẫn đám tiên tử?”

Ta ngáp ngừng nói: “Là chính bản thân ta”

Hòa Tịch nổi giận, để che giấu sự thất thố của mình mỗi khi nổi giận hắn thường hay mỉm cười, cười đến toàn thân ta hoảng sợ: “Ừ, Ngâm Phong Tiên Quân, mấy ngày trước khiến cho Diễm Thái Cung của bản quân cũng chẳng bình yên, đám tiên tử đến nơi này nói muốn gặp Ngâm Phong Tiên Quân gì đây. Cuối cùng hôm nay bản quân đã được diện kiến chân thân của người, thật đáng vui mừng.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Diện mạo vốn có

Hòa Tịch nổi giận, để che giấu sự thất thố của mình mỗi khi nổi giận hắn thường hay mỉm cười, cười đến toàn thân ta hoảng sợ: “Ừ, Ngâm Phong Tiên Quân, mấy ngày trước khiến cho Diễm Thái Cung của bản quân cũng chẳng bình yên, đám tiên tử đến nơi này nói muốn gặp Ngâm Phong Tiên Quân gì đây. Cuối cùng hôm nay Bản Quân đã được diện kiến chân thân của người, thật đáng vui mừng.”

Ta cười gượng hai tiếng, nói: “Đâu có, đâu có, Thần Quân lâu rồi không gặp hi vọng sức khỏe của ngài vẫn an khang.” Ta thật sự cảm thấy có chút không ổn, tên đáng ghét này, sao biết nhanh như vậy?

Nào ngờ ngay sau đó Hòa Tịch hét lên giận dữ với ta: “Lưu Cẩm người cảm thấy Diễm Thái Cung của ta không đủ loạn cho nên muốn gây ra cảnh gà bay chó sủa không ngừng có phải không?”

Ta uất ức, rất uất ức: “Không phải là ta đang phân giải ưu phiền cho người đó sao, vậy mà người dám nói ta như vậy..... Nếu nói như vậy ta sẽ không giúp người đối phó với đám tiên tử nữa.....”

Hòa Tịch véo mũi ta: “Không đối phó sẽ không có cơm ăn.”

Ta giật chân: “Người không được khi dễ người khác!”

Hỏa Tịch liếc mắt nhìn ta, nói: “Chẳng qua bản quân bảo ngươi đi lừa gạt đám tiên tử nhằm chán đó, vì sao phải biến thành như vậy? Không phải ngươi có ý định tìm phiền phức cho ta đó chứ? Đêm nay không được ăn cơm.”

Ta không hề suy tính hồ thẹn mà trực tiếp nổi giận tím cả mặt: “Hôm nay không được ăn cơm trưa, ngày mai không được ăn cơm chiều, Hỏa Vượng ngươi là không phải có ý định muốn ngược đãi ông đây đó chứ?! Vì sao ta phải biến thành như vậy, còn không phải là thay ngươi làm miếng dán cao da chó để cho đám tiên tử đó dính vào sao! Huống hồ, ta vốn có bộ dáng này, chẳng hề biến hóa gì, chẳng qua mặc y phục của nam nhân thôi, muốn trách chỉ trách Hỏa Vượng ngươi mị lực không bằng ta, hừ!”

Hỏa Tịch nheo đôi mắt phượng, nói: “Vốn có bộ dáng này? Dáng vẻ trẻ con trước kia là gì?”

Ta tức giận đến run run, vội từ trong lồng ngực lấy ra vòng ngọc, lắc lắc hai cái trước mặt hắn, nói: “Nhìn thấy chưa, đây là Phược Linh Ngọc, ta đeo nó vào thì sẽ nhỏ lại thôi!”

Hỏa Tịch đưa hai ngón tay sờ sờ cầm, ngẫm nghĩ một lúc mới nói: “Biến trở về hình dạng nữ tử cho ta xem.”

Ta rướng cổ tức giận nói: “Dựa vào cái gì mà ta phải biến cho ngươi xem! Buổi tối cho ta thêm cơm ta liền cho ngươi xem!”

Hắn không chút do dự đồng ý nói: “Buổi tối cho ngươi thêm cơm.”

Hiếm khi Hỏa Tịch dứt khoát như vậy, điều này làm cho ta đột nhiên cảm thấy hình như ta bị thiệt. Ta phải bảo hắn bữa nào cũng thêm cơm cho ta.....

Ta ghen khuấy nhìn hắn, vẫn thực hiện một cái quyết, biến trở về bộ dáng nữ tử vốn có.

Sau khi ta biến trở lại dáng vẻ ban đầu, Hỏa Tịch không nói gì, chỉ híp mắt nhìn ta một lúc lâu.

Nhất thời ta khó tránh khỏi có chút lo lắng, liền hỏi thăm dò: “Này ngươi vừa nói cho ta thêm cơm, chẳng lẽ muốn đổi ý?”

Hỏa Tịch nhếch khóe môi, tựa cười mà không cười nói: “Bản Quân nói muốn đổi ý lúc nào?”

Ta lẩm bẩm: “Nói thật không đó.”

“Hừ?”

Ta sửa lại lời nói: “Thần Quân là một người luôn giữ lời, nói một là một.” Cũng may hắn không phải là người.

Sau đó Hỏa Tịch quan sát vòng ngọc của ta, lại trêu tức nói: “Không ngờ hạt châu nhỏ giả mạo của Bản Quân lại có hình dáng như vậy. Uhm, lúc Diễm Thái Cung chưa có ngươi đã có số người như vậy rồi, nếu với dáng vẻ này mà đi ra ngoài thì thật là không tốt, sau này vẫn tiếp tục đeo chiếc vòng này đi, nhưng mà ở trước mặt Bản Quân thì không cần đeo.”

Ta bắt ngay trọng điểm: “Dựa vào cái gì ở bên ngoài phải tiếp tục đeo mà ở trước mặt ngươi không cần đeo, lúc đeo lúc không, thật phiền toái.”

Hiếm khi Hỏa Tịch mạnh tay, hào sảng nói: “Lưu Cẩm nếu ngươi đồng ý, mỗi ngày Bản Quân đều cho ngươi ăn ngon, không ngừng không dứt.”

Ta sợ hắn đổi ý, bật người nói: “Thành giao, quyết định như vậy!” Nhưng suy nghĩ lại, hình như nhớ ra cái gì đó, ngẩng đầu nhìn sắc mặt dịu dàng của Hỏa Tịch, lại hỏi, “Vừa rồi ngươi gọi ai là hạt châu nhỏ giả mạo?”

Hỏa Tịch xoay người đi về phía bàn sách, vừa đi vừa nói: “Ừ Bản Quân hơi mệt, Ngâm Phong Tiên Quân muốn tiếp tục đánh cờ với Bản Quân không?”

Nghe cái khẩu khí bần xỉn kia kia, ta không thể không hạ khí phách của mình xuống đôi chút. Vì thế ta gãi gãi da mặt, bình thần ung dung nói: “Thần Quân nếu mệt mỏi, vậy bản tiên quân cũng mệt rồi, nghỉ ngơi một lát, đợi sau khi khôi phục nguyên khí lại đại chiến ba trăm hiệp liễu một trận một mất một còn.”

Bỗng nhiên Hỏa Tịch nheo mắt liếc nhìn ta.

Ta vội nói: “Ta đây nói là đánh cờ thôi mà~ lại không thật sự đánh ngươi sao ngươi lại có bộ dáng đó ~”

Hỏa Tịch bần xỉn lại càng trở nên khó coi, nói: “Ngươi thật hợp với cái tên Ngâm Phong Tiên Quân, a?”

Hào hán phải biết chịu cái thiệt trước mắt, thôi thôi, Hỏa Tịch hần lấy mạnh hiếp yếu nói chung ác giả ác báo, tam thời ta nhượng một bước, không so đo với hắn, nói một tiếng “Không dám”, mọi chuyện sóng gió lúc này coi như xong.

Chỉ là trăm triệu lần cũng không ngờ, nói Hỏa Tịch hần sớm hay muộn sẽ bị ác giả ác báo, không ngờ ác giả ác báo đó lại thích đến sớm mà không thích đến muộn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Thế gian tự có chân tình, nào phân tiên tử hay thần quân

Ngày thứ hai Hòa Tịch lại bị Thiên Hậu mời đi, vẫn như lần trước chàng vạng mới trở về. Lúc đó ta vừa nhìn thấy sắc mặt tối tăm của hắn liền hiểu cuộc gặp gỡ nhất định không tốt đẹp gì.

Đúng lúc hắn không vui thì ta vô cùng vui vẻ. Ta cười toe toét có lòng tốt hỏi thăm hắn: “Hôm nay Thiên Hậu nói với ngươi cái gì vậy?”

Hòa Tịch cắn chặt răng hỏi: “Làm hại Bản Quân hai ba lần bị Thiên Hậu quở trách, Lư Cẩm ngươi cảm thấy rất vui có phải không?”

Vì không muốn kích thích hắn, ta theo ý của hắn mà chân thành nói: “À, thì ra lại là bị Thiên Hậu quở trách, nhưng thời gian này ngươi đâu có song tu với tiên tử nhà nào đâu, vì sao Thiên Hậu quở trách ngươi, ngươi nói nhanh lên cho ta vui với.”

Ngực Hòa Tịch phập phồng dữ dội, tức giận nói: “Thiên Hậu nói ngày thường Bản Quân không biết cần kiệm, cuộc sống phóng túng xa xỉ đã không nói, nay lại còn cùng một nam tán tiên ôm ấp áp cầu kết làm bầy làm mất mặt Tiên giới! Lư Cẩm ngươi nên trả lại công đạo cho Bản Quân đi!”

“À, nói thật, ta không có kinh nghiệm trong mấy chuyện tầm hoan mua vui, có thể là tầm nhìn của Thiên Hậu quá mức hạn hẹp, suy nghĩ rằng chỉ có nam nữ mới được tầm hoan mua vui. Kỳ thật ta thật cảm thấy được chỉ cần có ý như vậy thì chuyện giới tính nam hay nữ đều là thứ yếu hết.” Hiếm khi Hòa Tịch đòi ta cho hắn công đạo, ta liền nói hết mọi suy nghĩ của mình cho hắn nghe, hình như nghĩ đến cái gì đó, mới hỏi: “Ôi chao, Thiên Hậu nói ngươi ôm ấp áp cầu với nam Tán tiên nào, sao mà ta không biết vậy? Mỗi ngày ta ở đều Diễm Thái Cung, chẳng lẽ ngươi lên lúc ra ngoài làm chuyện đó sau lưng ta?”

Ta giương mắt nhìn Hòa Tịch, không ngờ hắn đã bùng lửa giận dữ dội, muốn phun trào về hướng ta, vô cùng kinh khủng.

Cánh tay Hòa Tịch vung ra liền xách ta lên giữa không trung, quát: “Tầm hoan mua vui, tầm hoan mua vui, thật sự ngươi không biết nam tán tiên kia là người nào sao?! Ngâm Phong Tiên Quân là ai ngươi còn không biết sao, ngày ấy Bản Quân kéo ngươi vào nội điện trước mặt nhiều tiên tử như vậy, ngươi nói Bản Quân cùng nam Tán tiên nhà ai ôm ấp áp cầu thân thân thiết thiết?! Lư Cẩm ngươi còn dám ăn nói bậy bạ trước mặt ta có tin là ta sẽ lập tức ném ngươi ra ngoài hay không?!”

“Ngâm Phong Tiên Quân không phải là ta sao”, ta rụt cổ, thành thật thừa nhận, “Ngươi buông ta ra trước đi, ngươi đang túm lấy ngực ta đó.”

Hòa Tịch Hòa Tịch vẫn cứ tức giận, nói: “Ngươi chỉ có thân hình là một đứa trẻ còn dám hét lên rằng Bản Quân túm lấy ngực của ngươi, ngươi làm gì có ngực!”

Không thể nhịn được nữa, ai mà có thể nhịn được nữa. Trong lúc Hòa Tịch đang nói liên hồi, những câu nói tổn thương sự tự tôn của ta. Tuy rằng sự tự tôn của ta cũng chỉ có mình ta tôn trọng.

Mặc dù ta đã hết sức nhường nhịn hắn vậy mà hắn còn muốn từng bước bức ép ta, quả thật đáng giận. Vì thế ta tức giận rồi, giận đến mức không thể kiềm chế được.

Ta trừng hai mắt nhìn Hòa Tịch, một tay coi bỏ vòng ngọc đeo trên cổ tay xuống, khiến cho thân hình trở thành người lớn, liếc nhìn cánh tay hắn đang đặt trước ngực ta, thuận tiện vô cùng có khí thế mà uốn ngực, nói: “Ông đây không phải là không có ngực sao! Vậy thử tay ngươi đang chạm đến không phải là ngực thì là gì! Hòa Tịch ngươi tên lư mạnh!”

Hòa Tịch sững sờ một chút. Rốt cục ta đã được như nguyện vọng thỏa mãn nhìn mặt hắn vì xấu hổ mà ửng đỏ, lập tức buông tay thả ta xuống đất.

Ta chỉnh chỉnh vạt áo trước ngực, hiếm khi tâm trạng thoải mái, có lòng tốt trấn an hắn nói: “Thế gian đều có chân tình, nào phân tiên nữ hay tiên quân. Tầm nhìn của Thiên Hậu hạn hẹp cũng không quan trọng, ta hiểu ngươi.”

“Lư Cẩm ——!” Hòa Tịch hét lớn.

Thật vất vả ta mới bắt được nhược điểm làm cho hắn xấu hổ, nói: “Có phải ngươi lại muốn túm lấy ngực ta, tên lư mạnh.”

Hình như Hòa Tịch hơi ngượng ngùng mà dòi tằm mắt khỏi người ta, tức giận hừ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Hỏa tịch người chó ỨC HIẾP người!

Tối nay thật là kỳ quái, Hỏa Tịch không bắt ta mài mực nữa.

Con người của ta chính là rất dễ bị ỨC HIẾP, mài mực cho tên đáng ghét này lâu như vậy, một ngày hắn không bảo ta mài mực thì ngày đó ta cảm thấy không được thoải mái, cứ phán đoán rằng có lẽ hắn sẽ dùng cách khác để tra tấn ta.

Điều này làm cho ta cảm thấy đến lo sợ bất an, nhìn Hỏa Tịch một thân y phục màu đen như ngọc đứng cách cửa sổ thư phòng, ta bèn hỏi: “Này, tối nay không cần mài mực nữa sao?”

Hỏa Tịch hơi quay đầu lại, liếc nhìn ta, tựa cười mà không cười, trêu tức: “Như thế nào, Lưu Cẩm lại siêng năng tự chủ động muốn mài mực à?”

Ta sờ sờ cái mũi, xoay người đi ra ngoài thư phòng, nói: “Ồ, xem như ta chưa từng nói gì hết là người nghe nhầm thôi.”

“Lưu Cẩm ——” Hỏa Tịch đứng phía sau gọi vọng theo ta.

Ta mất hứng: “Nói, muốn thế nào đây.”

Hắn nhướn mày, thân nhiên nói: “Bản Quân muốn đi Yêu giới một chuyến.”

Ta không phải không thừa nhận, Hỏa Tịch không phải là một vị Hỏa thần am hiểu đồ dành cho nữ tử vui vẻ, từ lúc ta vào Diễm Thái Cung của hắn tới nay, ngày qua ngày ỨC HIẾP ta chọc ta tức giận, chưa bao giờ nói nửa câu khiến người ta cảm thấy ấm áp, thoải mái. Nhưng lúc này, tuy hắn vô tình nói ra, nhưng câu nói ấy lại khiến cho người ta động tâm, cứ thế khiến ta trở tay không kịp.

Ta cười toe toét chep miệng, nói: “Người nói người muốn đi Yêu giới? Ngay lập tức?”

Hỏa Tịch ‘Ừ’ một tiếng.

Chuyến đi công tác tạm thời này đương nhiên là chuyện tốt, tiền bạc cho chuyến đi đều được thanh toán hết mà lại được đi dạo chơi. Ta không thể không chân thành vui mừng cho Hỏa Tịch. Nhưng Hỏa Tịch hắn vừa đi, Diễm Thái Cung này sẽ không ai quản lý vậy phải làm sao bây giờ?

Ta nghĩ tốt xấu gì ta cũng làm đồng tử ở Diễm Thái Cung một đoạn thời gian, ta không ra mặt quản lý thì ai ra mặt? Nghĩa vụ và trách nhiệm như thế ta là không thể từ chối.

Ta hào hiệp trượng nghĩa nói: “A nha đây chính là chuyện tốt mà, chi phí đi công tác sẽ được thanh toán hết coi như là đi du ngoạn một chuyến, người cứ thả lỏng tâm trạng yên tâm mà đi, chó vợi vàng gấp gáp, trên đường du ngoạn bỏ sung nhiều kiến thức, còn chi phí ăn mặc thì đã có cấp trên chi trả nên đừng quá tiết kiệm, Diễm Thái Cung người cũng hoàn toàn không cần lo lắng vì đã có ta ở đây chắc chắn sẽ thu xếp mọi chuyện ổn thỏa, nhưng người ngàn vạn lần ngàn vạn lần đừng nhanh chóng quay về, bằng không sẽ không có đáng về đi công vụ sẽ bị người ta nói đó. Ta hoàn toàn suy nghĩ cho người, người cũng không cần quá cảm kích ta, dù sao chúng ta cũng xem như có chút tình cảm, ta đều đứng trên lập trường tình cảm của chúng ta nên mới quan tâm người như vậy. Được rồi, không nói nhiều nữa, người đi nhanh đi.”

Hỏa Tịch không bị mảnh chân tình của ta làm cảm động, ngược lại không nhúc nhích, khoanh hai tay dù bận vẫn ung dung nhìn ta.

Ta lại trách một tiếng, nói: “Làm sao vậy? Sao còn chưa đi? Không phải là lưu luyến ta đó chứ?”

Hắn giật gật khoe miệng, nói: “Nói xong chưa?”

Ta suy nghĩ, nói: “Thật sự không có gì muốn nói nữa, người mau mau nhích người đi Yêu giới đi!”

Khóe miệng Hỏa Tịch cong lên tạo thành một đường cung tuyệt mỹ, nói: “Vậy đến lượt Bản Quân nói.”

Ta hưng phấn nói: “À! Cũng không phải xa nhà nhiều ngày, muốn dẫn dò nhiều như vậy làm cái gì. Người mau nói, người muốn nói cái gì?”

Hỏa Tịch mỉm cười nghiêm túc nói với ta: “Lưu Cẩm người đi thu xếp chút đồ đạc rồi cùng Bản Quân đi Yêu giới.”

Ta vội ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt phượng long lạnh ẩn chứa nụ cười của Hỏa Tịch, thoáng chốc có cảm giác như tấm lòng thuần khiết ghét ác như thù của ta đã bị hắn hủy đi. Ta vô cùng tức giận, nhưng chỉ ngáp một cái, nói: “Mệt mỗi một ngày, rất mệt.” Nói xong ta liền nhấc chân muốn ra khỏi thư phòng của hắn.

Không ngờ thoáng chốc ngón tay của hắn đã móc lấy cổ áo sau của ta, khiến ta không thể thoát khỏi.

Tâm trạng của ta đan xen giữa buồn bã và tức giận: “Hỏa Tịch người cố ý trêu đùa ta!”

Tâm trạng Hỏa Tịch rất thoải mái, du dương nói một câu: “Như thế nào, đi với Bản Quân đến Yêu giới là uất ức cho người lắm sao? Ừ đại khái người cứ xem như cùng người khác đi dạo chơi một chuyến, toàn bộ chi phí công vụ đều được thanh toán.”

Ta ra sức đấu tranh: “Không đi không đi không đi! Có chết ta cũng muốn chết ở Diễm Thái Cung!”

Hỏa Tịch rất biết cách tôn trọng người khác, nói: “Muốn chết tại sao có thể chết ở Diễm Thái Cung, chết ở bên ngoài mới tốt, tránh cho Bản Quân bị xui xẻo lây.”

Ta tức giận mắng: “Hỏa Tịch nguoi sớm nắng chiều mưa lòng này ý khác, bạc tình bạc nghĩa, lòng dạ hẹp hòi!”

Hỏa Tịch cười lớn: “Lưu Cẩm nguoi nói lại một lần nữa cho Bản Quân.”

Ta cắn chặt răng, hừ một tiếng: “Lời hay không nói lần thứ hai.”

Cuối cùng Hỏa Tịch không để ý đến sự đấu tranh và phản kháng của ta, lập tức mang theo ta ra khỏi Diễm Thái Cung trong đêm, bay khỏi Cửu Trọng Thiên, rời khỏi Tiên giới.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Mặc kệ ta, ta liền khinh bạc nguoi

Trước khi tiến vào Yêu giới, Hỏa Tịch mang ta đáp xuống Nhân giới. Bởi vì ta đói bụng, một khi đi Yêu giới, bên trong tất cả đều là các loại động vật đã tu luyện thành hình người. Ta đâu thể trắng trợn yêu cầu Hỏa Tịch bắt một con cho ta nướng ăn. Đó là điều kiêng kỵ của Yêu tộc. Vì thế, Hỏa Tịch liền nghe theo ta, dừng lại chốc lát ở Nhân giới, bắt hộ ta một con thỏ.

Chúng ta đặt chân xuống một rừng cây. Lúc này đang là ban đêm, xung quanh tối đen như mực. May mắn, Hỏa Tịch không hổ là Hỏa thần, nhóm lửa nơi đất hoang vừa nhanh lại chuẩn, ngọn lửa còn vô cùng mạnh, ngay cả việc xử lý cỏ cũng rất lưu loát, vô cùng thành thạo.

Ta ngồi cách ngọn lửa khá xa lại tựa gần hơn với Hỏa Tịch. Dù sao ngọn lửa cũng khiến ta có chút khó chịu.

Nhớ đến con thỏ trong tay Hỏa Tịch, ta gượng cười hai tiếng lấy lòng: “Vừa nhìn là biết nguoi róc thịt động vật rất quen tay, làm được đủ dút khoát!”

Hỏa Tịch vẫn ngồi bất động. Nghiêng đầu, ta phát giác chúng ta dựa vào hơi gần, chớp mắt hai người chỉ cách nhau trong gang tấc, hơi thở của hắn đều phun lên mặt ta.

Ánh lửa cháy sáng chiếu rọi vào đôi mắt phượng dài hẹp của hắn, nhìn thấy ta, mắt hắn chợt lóe. Cuối cùng, hắn dời mắt đi, thần nhiên nói nhỏ: “Bản quân róc thịt Yêu tộc càng thuận tay hơn một ít.”

Nói xong, Hỏa Tịch lật con thỏ, tiếp tục nướng.

Ta liếc mắt một cái rồi nhìn chăm chăm vào thịt thỏ không chớp mắt, nuốt nước miếng, cố gắng dời lực chú ý đi nơi khác.

Ta bỗng nhiên nhớ đến một chuyện đứng đắn, vội nói: “Hỏa Tịch, ta nghĩ ta vẫn là mang Phước Linh Ngọc thì tốt hơn.”

“Nga?” Hỏa Tịch từ chối cho ý kiến.

Ta nghĩ nghĩ, bèn nói: “Lần trước không phải ta đã nói qua với người sao. Trước khi gặp nguoi, ta bị một con rắn nhỏ đuổi theo đòi lấy thân báo đáp. Ta sợ vạn nhất con rắn kia lại dây dưa không ngót, tìm đến đây. Thế chẳng phải thêm phiền toái. Cho nên trước hết ta nên che giấu hơi thở. Hỏa Tịch, nguoi nói có phải không?”

Hỏa Tịch lười biếng liếc ta một cái, trêu tức nói: “Việc này có gì phiền toái. Đến lúc đó, nếu kẻ nào dây dưa không ngót với Lưu Cẩm, bản quân liền thổi lửa nướng hắn.”

Thằng nhãi này ... Quả nhiên gần mực thì đen, cùng ta ngồi lâu ngày cũng học xong câu rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt. Ta tự đi Thiên cung, Lan Huru thế nào cũng đang cấp bách tìm ta, Hỏa Tịch lại không cho ta đeo Phước Linh Ngọc, không bao lâu sau, Lan Huru chắc chắn tìm được ta. Hỏa Tịch muốn thổi lửa nướng Lan Huru, càng nghĩ càng khiến ta phẫn nộ.

Tức thì, ta cường ngạnh nói: “Ta phải che giấu hơi thở, không cho con rắn nhỏ có cơ hội tìm được ta. Hỏa Tịch, rốt cục, người đồng ý hay định mặc kệ ta?”

Hỏa Tịch nhàn nhã trở phần thịt đã chín, miễn cưỡng nói: “Bản quân mặc kệ đó, làm sao?”

Ta cắn răng liều chết nói: “Nguoi mặc kệ ta, ta liền khinh bạc nguoi!”

Nhưng mà Hỏa Tịch hình như không để ý đến lời đe dọa âm ngoan của ta.

Hắn cho rằng ta nói giỡn, bình tĩnh cất lời: “Người không dám.”

Hắn đã nói như thế, ta nghĩ nếu ta thật sự không dám, nhất định sẽ bị hắn khinh thường. Tư vị bị người coi khinh thật khổ sở, tuy rằng xác thực ta quả thật không dám.

Vì thế, ta không dám cũng phải dám, hóa nỗi uất ức ngập lòng thành sự phấn khởi đến sung huyết, thấy khuôn mặt nhon nhon tự đắc của Hỏa Tịch, ta nghiêng mình bỏ nhào về phía hắn, nắm lấy cằm, dứt khoát hôn xuống đôi môi mỏng kia.

Cả người Hỏa Tịch chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mối Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Cái trâm cài tóc này thực quý

Ta tròn tròn mắt nhìn về mặt khiếp sợ của Hỏa Tịch, không khỏi có chút nghi hoặc. Trước đây, khi còn ở Ma giới, ta thường xuyên nhìn thấy ma nam không để ý đến ý nguyện của ma nữ, mạnh mẽ cùng họ miệng đối miệng hôn môi, cuối cùng khiến ma nữ tự rơi lệ xấu hổ và giận dữ muốn chết. Vậy mà trông Hỏa Tịch bây giờ hoàn toàn không có vẻ gì xấu hổ và giận dữ. Chứ không phải là Tiên tộc bị khinh bạc không giống với Ma tộc chúng ta?

Điều này cũng không kỳ quái, dù sao khác biệt về địa lý tất dẫn đến khác biệt về văn hóa.

Suy nghĩ một lát, ta có chút suy sụp, buông Hỏa Tịch ra, thanh thanh cổ họng, nói: “Ta khinh bạc người, sao người không khóc?”

Thanh âm của Hỏa Tịch không biết vì sao trở nên có chút khàn khàn, nhìn ta nói: “Không cho người làm vậy với người khác.”

Ta quyết tâm rèn sắt khi còn nóng, chấp nhận lui một bước nhỏ: “Ta phải đeo Phược Linh Ngọc. Hoặc, không đeo cũng được, người phải giúp ta che giấu hơi thở. Bằng không, ta sẽ làm vậy với người khác.”

Hỏa Tịch nheo mắt, nói: “Lưu Cẩm, người đang trốn tránh à?”

Ta tức giận, gân cổ lên gào: “Ta đã nói đó là một con rắn nhỏ. Hỏa Tịch, rốt cuộc người có nghe hiểu lời ta nói hay không? Có phải còn muốn ta lại khinh bạc người thêm một lần mới nhớ?”

Hỏa Tịch sờ sờ mũi, cúi đầu nói: “Lưu Cẩm, nếu người còn dám xằng bậy, để ta không khống chế được bản thân, xem ta còn khách khí với người không?”

Ta nói: “Như thế nào, chứ không phải rất cực thẹn quá hóa giận, muốn đánh ta.”

Hắn buồn bực, cắn răng nói: “Bóp chết người.”

Vừa nghe hắn nói vậy, ta khiếp đảm. Đang hết sức khiếp đảm lại thấy Hỏa Tịch mở lòng bàn tay trắng nõn ra, nghĩ đến hắn muốn đánh ta, ta liền bật người lui ra thật xa.

Hỏa Tịch tựa cười nhưng không cười liếc ta một cái, nói: “Cuối cùng cũng biết sợ?”

Nói xong, một đạo hồng quang hiện lên trong lòng bàn tay hắn, thoáng chốc, một chiếc trâm cài tóc khắc các đám hoa vân theo đồ án phượng hoàng liền nằm vững vàng trong tay Hỏa Tịch.

Hắn lại nói: “Không phải người muốn che giấu tiên khí sao, còn không mau lại đây.”

Ta lại rụt trở về.

Hỏa Tịch đem trâm phượng hoàng cài lên tóc ta, tiếp tục nói: “Khí tức của người cùng bản quân hòa hợp nhất thể. Như vậy có thể che giấu hơi thở của người.”

Ta nhìn không được, vươn tay sờ sờ chiếc trâm ngọc, xúc cảm đúng là thật tốt, liền sung sướng nhếch miệng hỏi: “Cái này có quý lắm không?”

Hỏa Tịch bồng đen mặt, nói: “Quý, quý vô cùng. Nếu người dám làm mất, dù có đem người đi bán cũng không đền nổi. Đến lúc đó xem bản quân thu thập người thế nào.”

Ta im lặng không nói gì, đem trâm ngọc cài sâu thêm một chút.

Ta nghĩ, Hỏa Tịch dùng ngôn ngữ uy hiếp thật là dọa ta phá hư. Một khi ta bị dọa phá hư, sức ăn liền tăng lên rất nhiều. Vì thế, khi Hỏa Tịch nường xong

con thỏ, bốn chân thỏ đều đi vào bụng ta.

Hỏa Tịch bảo ta ăn chậm chút. Sao mà chậm được, ta ăn chậm một chút chẳng phải hần ăn được càng nhiều.

Ta trăm triệu lần không thể dễ hần thực hiện được mục đích. Vẫn là phải ăn đến mức không thể chống đỡ nổi mới dừng.

Chẳng qua ta trăm triệu lần cũng không nghĩ đến vừa ăn no liền buồn ngủ. Ta cảm thấy thời gian tốt thế này mà không ngủ thì thật quá lãng phí.

Hỏa Tịch nhàn nhả phát phát vạt áo, đứng dậy, nói với ta: “Luru Cầm, ăn cũng ăn rồi, đứng dậy, lên đường.”

Ta hỏi: “Đi đâu?”

Đói khát khiến người ta dễ nóng giận, đại khái Hỏa Tịch ăn chưa no, hần cắn răng nói: “Đi Yêu giới!”

Ta nói: “Quá nửa đêm rồi còn đi Yêu giới làm gì. Chúng ta có đi, người ta cũng đang ngủ, không rảnh chiều dài chúng ta đâu. Không bằng trước hết chấp nhận lưu lại đây một đêm, ngày mai lại lên đường cũng chưa muộn. Đứng rồi, chúng ta đi Yêu giới làm chi nha? Nếu là đi thăm bạn tốt, muộn hai ngày cũng không sao. Chúng ta hoàn toàn có thể lưu lại Nhân gian thêm mấy ngày, nhân tiện trợ giúp bá tánh”

“Luru Cầm, ngươi còn dám nhiều lời, bản quân liền giẫm chết ngươi.” Hỏa Tịch buông một câu đe dọa âm ngoan khiến ta tức thì ngậm miệng.

Thật là sống dưới kẻ cường quyền thì không có nhân quyền, trước bạo lực không thể giữ nhân cách.

Dưới ánh nhìn chăm chú của Hỏa Tịch, ta nghiền ngẫm, nhin không được lại nói thêm một câu: “Ta một chút cũng không nhiều lời, nói vừa đủ.”

Hỏa Tịch niết mũi, chăm chú nhìn đồng lửa còn chưa tắt hết.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Thực xin lỗi, ta say tay áo

Ta suy nghĩ thêm một chút, dứt khoát biến thành ngọc lưu ly, phi vào trong đai lưng của Hỏa Tịch, hơi nghiêng người, chuẩn bị ngủ, lại nói: “Tuy rằng ngươi là Hỏa thần nhưng thường xuyên phát hỏa sẽ hại gan. Dù sao ta cũng rất mệt nhọc, đi không nổi. Không bằng cứ như vậy, ta nằm đây, ngươi thích đi đâu tùy ngươi, ta trước hết ngủ một giấc đã.”

Ta nào biết Hỏa Tịch cố ý không để ta toại nguyện. Ta vừa tiến vào trong đai lưng, hần liền dùng hai ngón tay lôi ta ra.

Ta tròn mắt lên: “Ngươi không phải muốn lên đường sao? Mau bỏ ta vào rồi nhanh chóng lên đường đi nha ~”

Hỏa Tịch trừng ta, có chút suy nghĩ rồi nói: “Bản quân là sợ ngươi ở trong đai lưng ngột ngạt. Sao ngươi lại không biết phân biệt tốt xấu như vậy?”

Ta trở về một câu: “Ồ, thì ra là thế. Vậy ngươi không phải lo. Ta nhân cơ hội cơi đai lưng của ngươi là ổn rồi.”

Vì thế, ta bị Hỏa Tịch vô tình ném vào tay áo rộng thùng thình của hần. Hần niệm quyết, gọi đến một đám mây lành liền mang theo ta rời khỏi nhân gian.

Ta thật sự có chút chịu không nổi tay áo bào của Hỏa Tịch, quá rộng. Thật là khi dễ một hạt châu như ta mà! Ta ở bên trong, hết lần sang hướng đông mấy vòng lại lần mấy vòng trở về phía tây, ngẫu nhiên còn di chuyển theo hướng bắc nam. Cứ như vậy lặp đi lặp lại không ngừng nghỉ.

Ta kháng nghị nhiều lần nhưng đều bị Hỏa Tịch xem nhẹ. Sau cùng vẫn là ta dồn hết sức lực hét lớn: “Hỏa Tịch, ta say tay áo! Ngươi không cho ta đi ra, ta liền nôn, sắp ói ra, sắp ói ra.... Ta lập tức ói ra.... Ta rút cuộc ói ra! Nôn ~”

Hỏa Tịch rốt cục dừng lại, nổi giận đùng đùng, một tay lôi ta ra, rít gào nói: “Luru Cầm, ngươi có thể ngậm mồm lại hộ ta được không?”

Ta cãi lại: “Ngậm mồm rồi chẳng lẽ ta lại ói từ mũi sao? Như vậy không đẹp mắt.”

“Rút cuộc ngươi muốn thế nào?” Hỏa Tịch thông minh đi thẳng vào vấn đề chính.

Ta cũng đi thẳng vào vấn đề, nói: “Ta rất rất không thích tay áo của ngươi. Bảo ngươi đặt ta vào đai lưng ngươi lại sợ ta cắt nó. Như vậy, ngươi đem ta bỏ vào bên trong vạt áo của ngươi. Ta xem chỗ đó trơn nhẵn, chắc chắn rất mềm mại, thật thích hợp để ngủ.”

Gân xanh trên trán Hỏa Tịch giật giật. Thấy vậy, ta hoảng sợ, vừa định lên tiếng nịnh nọt, hần đã nhanh tay lẹ mắt nhét ta vào vạt áo.

Đạt được ý nguyện, ta im miệng. Da ở cổ hần quả nhiên là mềm mại, còn ấm áp nữa. Vì thế, ta nhanh chóng cảm thấy buồn ngủ, không bao lâu sau liền

mặt mũi chìm vào giấc ngủ.

Vừa ngủ liền làm một mạch đến hừng đông. Cảm giác thật khoan khoái. Ta cũng không quên duỗi chân đá đá chân.

Thình lình, một giọng nói ôn hòa truyền đến tai ta: “Ngươi muốn lôi kéo chỗ nào?”

Ta tập trung nhìn vào, thoáng chốc thanh tỉnh trở lại.

Thì ra ta đâu có an ổn ngủ trên giường. Ta đây chính là đang ngủ trong vật áo Hóa Tịch! Ta đá cũng không phải là chân mà là vật áo màu đen của hần!

Hóa Tịch cười dài hỏi ta: “Luu Cẩm, đêm qua ngủ thoải mái chứ?”

Vốn ta ngủ rất thoải mái, vừa mềm mại lại ấm áp, trên người hần còn thoang thoảng một mùi hương thật dễ ngửi. Đáng tiếc hần vừa hỏi, nhất là điệu cười kia, lại làm ta sồn hết gai ốc.

Vì thế, ta lại nhắm mắt, lui chân, thẳng tắp nằm trở về trong vật áo, nói: “Đêm qua ta ngủ rất sâu, chưa kịp để ý có thoải mái hay không. Không vội, giờ ta lại ngủ thêm một giấc, một lần nữa cảm thụ thật tốt.”

Hóa Tịch nhẹ nhàng tùy tiện hỏi một câu: “Ngươi không định ăn cơm trưa?”

Ta bật người dậy, nghi hoặc nói: “Ồ, đã đến giữa trưa sao? Thế nhưng ta lại ngủ lâu như vậy. Không thể ngủ quá nhiều, vẫn là ăn cơm trưa trước thì tốt hơn. Ăn xong ngủ tiếp.”

Hóa Tịch thành thoi nhấp chén trà, nói: “Chúng ta đã tới Yêu giới.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Vào yêu giới, giết yêu vương

Hần thân nhiên nói vậy lại khiến ta cực kỳ hoảng sợ, vội đưa mắt quan sát xung quanh. Lúc này, ta mới chú ý đến chúng ta đang đứng ở một gian phòng coi như sạch sẽ. Hóa Tịch ngồi trước bàn còn ta đang ngồi trước ngực hần.

Ta nghiêm túc nói: “Nói thật, ta chưa từng đi Yêu giới, không biết nó trông như thế nào. Nhưng ta đến Nhân giới vài lần rồi. Ta xem phòng này cùng phòng ở Nhân giới không khác biệt lắm. Hóa Tịch, không phải ngươi lại lừa ta chứ? Ngươi nói thật đi, có phải chúng ta tới nhà vị tiểu thư nào ở Nhân giới, được nàng mời ở lại và nhiệt tình tiếp đón?”

Hóa Tịch ngắn gọn một câu, đánh vỡ ảo tưởng tốt đẹp của ta: “Bản quân chỉ tùy tiện chọn một khách điểm ở Yêu giới để dừng chân thôi. Ngươi đừng suy nghĩ nhiều quá.”

Ta niệm quyết biến về hình người, ngồi đối diện Hóa Tịch, chống cằm chăm chú nhìn hần. Chợt nhớ tới một chuyện quan trọng, ta bèn hỏi: “Ta suýt nữa quên. Người nói thật cho ta biết, chúng ta tới Yêu giới làm gì nha?”

Hóa Tịch thân nhiên liếc ta một cái, nói: “Giết Yêu vương”.

Ta đặt mông ngồi ở băng ghế không vững, suýt nữa ngã xuống sàn nhà.

Trước đây, khi còn sống ở Ma giới, phụ tôn dạy ta, mặc dù chúng ta cùng Tiên tộc rơi vào thế không đội trời chung nhưng còn chưa lưu lạc đến mức đối địch với Yêu tộc.

Yêu vương của Yêu tộc, theo phụ tôn ta nói, là một con ác thú cực kỳ lớn, tính tình trời sinh vô cùng hung tàn. Hần vốn là thần thú từ thời thượng cổ, thuộc loài kỳ lân một sừng biết phun lửa. Sau nhiều lần vi phạm thiên quy, hần bị giáng chức làm thần sử ở một đỉnh núi nhỏ, rơi vào cảnh sa sút.

Vì thế, dưới chính sách tàn bạo ấy, thần thú cảm thấy phản nỡ rồi. Hần nổi dậy khởi nghĩa xưng vương, tập hợp Yêu tộc cấp thấp, nhiều lần đối nghịch với Tiên tộc. Sau đó, hần liền sa đoạ đến mức trở thành Yêu vương lúc nào không hay. Cậy vào sự che chở của Yêu vương, Yêu tộc mới dám gây họa chốn Nhân gian.

Ta vẫn còn nhớ rõ lần đầu ta gặp Hóa Tịch chính là thời điểm Yêu tộc đang loạn. Xem ra sự thống trị của thần thú đã bắt đầu không hài hòa.

Sau đó, những phần tử bất lương liền nhân cơ hội loạn lạc mà lấn vào Yêu giới, tỷ như ta và Hóa Tịch.

Nếu là ta cùng Hóa Tịch hoàn toàn chỉ vì rảnh rỗi sinh nông nổi, muốn tìm việc kích thích để làm nên mới mò vào Yêu giới du ngoạn mấy ngày thì ta rất vui mừng và sẵn lòng mạo hiểm. Nhưng Hóa Tịch thực sự quá ngông cuồng. Hần lại dám ở trên địa bàn của Yêu tộc, trắng trợn nói với ta là hần muốn

giết Yêu vương.

Chỉ thoáng chốc, chân ta liền nhũn ra.

Yêu vương kia vẫn còn thần lực, lại vô cùng hung ác, có phải hán muốn giết là giết được đâu.

Ngồi lại nghiêm chỉnh, ta hỏi: “Tại sao ngươi muốn giết Yêu vương, làm sao để giết được hán?”

Hỏa Tịch thần nhiên nói: “Cấp trên có ý chỉ, Yêu tộc thường xuyên gây tai nạn và rắc rối cho Nhân gian, giết hại người phạm. Yêu vương dù từng thuộc Thần tộc nhưng đã tha hóa, không thể không giết.”

Ta suy nghĩ một lúc rồi cùng Hỏa Tịch thương lượng: “Hỏa Tịch, từ nay về sau, ta và người mỗi người một ngã được không? Ngươi xem, ngươi muốn giết Yêu vương, ta lại không cùng đường với ngươi. Tục ngữ nói rồi, có phúc cùng hưởng, gặp họa người chịu. Ta cũng không cần nói thêm gì nữa. Nếu ngươi luyến tiếc ta, ta tạm thời đi Nhân giới tránh mấy ngày, bao giờ ngươi chiến thắng trở về, chúng ta tại gặp lại.”

Hỏa Tịch lạnh nhạt liếc ta: “Không phải có phúc cùng hưởng sao?”

Ta giải thích: “Câu ngươi nói sớm đã không theo kịp thời đại. Câu ta nói mới hợp thời hợp cảnh.”

Hỏa Tịch cuối cùng mở miệng nờn ra một câu: “Vô tình vô nghĩa.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Thằng nhãi này, ngươi dám lợi dụng ta?

Nghe hán nói như thế ta có niềm vui mới liền chán hán, rồi có ý định vứt bỏ kẻ già trước tuổi là hán vậy. Cái này khiến ta bỗng nhiên thấy mềm lòng.

Ta bèn lấy lòng hán, nói: “Yên tâm, yên tâm. Ta cũng không quá vô tình vô nghĩa, cũng không thật sự vứt bỏ ngươi. Chờ ngươi hoàn thành đại sự, ta sẽ trở về.”

Hỏa Tịch híp mắt, đánh giá ta, từ chối phát biểu ý kiến.

Ta vội ưỡn ngực bỏ sung một câu: “Ta nhất định vì ngươi thủ thân như ngọc.”

Hỏa Tịch giật giật khóe miệng, vẫn không nói gì.

Ta cảm thấy uể oải, lại nói: “Ta đây còn không phải là vì ngươi thôi ~ Ngươi nhìn xem, ta không có bản lĩnh thật sự gì. Khi ngươi cùng Yêu vương đại chiến ba trăm hiệp, ta đâu thể đứng một bên khiến ngươi vướng tay vướng chân. Ta đây rõ ràng là vì ngươi nha!”

Hỏa Tịch lúc này mới bắt đầu nhả uống trà, nói: “Nếu là việc bản quân phải làm, bất luận kẻ nào cũng không có khả năng gây trở ngại. Việc này Lưu Cẩm không cần lo lắng!”

Ta ngập ngừng nói: “Làm sao có thể không lo lắng, ta lo lắng vô cùng.”

Đương nhiên, ta phải lo lắng cho bản thân mình chứ.

Hỏa Tịch nhíu mày, trêu tức nói: “Ngươi là một viên thủy châu thì lo lắng cái gì. Ngươi có thể gọi Huyền Vũ, đó là tử địch của Yêu vương, còn sợ nó ăn thịt ngươi sao? Lúc trước, khi bản quân trừ yêu, không phải ngươi làm được rất tốt sao? Giờ bản quân để ngươi đi giết Yêu vương.”

Ta suýt phun máu: “Gì cơ?”

Hỏa Tịch tâm tình uyển chuyển nói: “Lưu Cẩm, ngươi đi giết Yêu vương.”

Ta liếc nhìn Hỏa Tịch, bỗng nhiên hiểu ra. Sợ là thằng nhãi này đã tính toán từ sớm, hán để ý đến Huyền Vũ của ta. Hán cố tình đem ta xuống hạ giới thay hán diệt trừ Yêu vương. Ta bị hán gài bẫy, người này đúng là tâm cơ sâu không lường được, thật khiến người khác khiếp sợ.

Ta luôn không thích người khác ăn nói vòng vo liền đi thẳng vào vấn đề: “Ngươi lợi dụng ta?”

Hỏa Tịch nhíu mày: “Chỉ là hợp tác theo nhu cầu thôi, cần gì phải nói đến từ lợi dụng khó nghe như vậy.”

Ta hạ giọng xuống, cố áp chế cơn tức trong lồng ngực, liếc nhìn hán, hỏi lại: “Ngay từ đầu? Bởi vì ngươi tận mắt thấy ta có thể gọi Huyền Vũ, là tử huyệt của Yêu vương, cho nên mới để ta lại, mang ta về Tiên giới? Nếu ta cái gì cũng không biết, có phải lúc đó, ngươi sẽ đối xử với ta như những tên Yêu tộc

bình thường, khiến ta hồn phi phách tán?”

Hòa Tịch nhú mi, nói: “Ngươi suy diễn quá.”

Ta nổi giận: “Hòa Tịch, ngươi không cần khinh người quá đáng! Việc này ông đây mặc kệ! Muốn giết tự ngươi đi mà giết! Sống hay chết đều không liên quan đến ông đây, đồ lừa đảo!”

Dứt lời, ta xoay người, định mở cửa bỏ đi.

Nói thật ra, ta cũng không phải quá tức giận. Tuy rằng hấn lợi dụng ta, dù mấy ngày ở Diễm Thái cung, lúc đầu ta thường xuyên bị phạt không được ăn cơm, rất thô thảm, nhưng ...ít nhất... sau đó ta cũng được ăn ngon ngủ yên, bị lợi dụng một chút cũng đáng.

Chẳng qua thẳng nhãi Hòa Tịch cũng nên xem xem hấn lợi dụng ta làm gì chứ? Giết Yêu vương là chuyện đại sự, liên quan đến tính mạng bản thân và gia đình. Ta cảm thấy có chút không đáng. Nếu vì thế mà khiến bản thân bị thương thì thật quá thiệt thòi.

Vì thế, ta muốn để Hòa Tịch hiểu rằng ta vô cùng tức giận. Một khi đã tức giận, ta sẽ ngập tràn khí phách, hùng hực khí thế, hiên ngang đoạn tuyệt quan hệ rồi rời khỏi Yêu giới một cách đúng lý hợp tình.

Ta luôn cái khó ló cái khôn, tự dung cảm thấy mừng cho bản thân. Đúng, chính là vậy, gào lên với Hòa Tịch, sau đó xô cửa chạy ra ngoài, ta liền tự do rồi!

Nhưng mà ... Điều đáng giận là nhưng mà Ta vừa đến trước cửa phòng, tay vừa chạm vào cửa, còn chưa kịp mở ra, một lực đã đánh úp lên khung cửa từ sau lưng ta. Một cánh tay thon dài chống bên cạnh ta, sừng sững bất động.

Ta mở cửa không ra đành buồn bực dậm chân: “Hòa Tịch ~ không phải ngươi thực sự muốn ta đi giết Yêu vương đó chứ? Lỡ đâu ta vừa đi liền không thể quay lại thì sao ~”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Tiên giới không có thủy thần

Hòa Tịch tiến lại gần ta thêm một chút, thân thể hấn gần dán vào lưng ta khiến ta cảm thấy không thoải mái lắm. Hô hấp của hấn phun lên cổ ta, hấn cúi đầu, ghé sát tai ta, nói: “Ta làm sao có thể để ngươi xảy ra chuyện.”

Ta lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, tiếp tục thương lượng: “Nếu đã vậy, không bằng ngươi để ta đi nhân gian chờ ngươi.”

“Không được”, hấn từ chối thẳng thừng.

Ta hỏi: “Vì sao không được?”

Hấn nói: “Dem ngươi theo bên người, bản quân cảm thấy yên tâm hơn, ngộ nhờ ngươi bỏ chạy thì sao.”

Ta hoàn toàn suy sụp rồi, hiểu được chạy không thoát, đau lòng nói: “Yêu vương không dễ giết như vậy, sao họ lại cố tình phái Hòa thần như ngươi đi giết, cùng biết phun lửa. Chẳng phải nên phái một Thủy thần đến giết sao?”

Hòa Tịch lờ đi ý nhiều, nói rõ: “Tiên giới không có Thủy thần.”

Lời hấn nói khiến ta hoảng sợ. Ta nghĩ Ma giới chúng ta đều thuộc tính thủy, tỷ như ta và phụ tôn, nhưng Tiên giới lại có thể không có lấy một Thủy thần. Thật khiến người khác lo lắng.

Nghĩ thế, ta tiếc hận, buồn bã nói: “Làm sao lại không có Thủy thần, ta có chút lo lắng!”

Hòa Tịch nhẹ nhàng cười hai tiếng, liếc ta: “Tiên giới không có Thủy thần đã hơn ... ba vạn năm rồi. Ngươi lo lắng cái gì?”

Ta nghĩ nghĩ, nghiêm túc nói ra tình hình thực tế: “Lỡ Tiên giới cháy thì làm sao bây giờ? Lúc đó, lấy ai dội nước dập lửa, ngươi bảo làm sao người khác không lo lắng cho được?”

Hòa Tịch làm bộ suy nghĩ rồi gật gật đầu, nói với ta: “Lưu Cẩm lo lắng không phải là không có lý. Chi bằng như vậy, ngươi giúp bản quân giết Yêu vương. Sau đó, bản quân liền bẩm báo với Thiên đế phong ngươi làm Thủy thần. Ngươi thấy thế nào?”

Ta xoắn xoắn vạt áo, nghiêm túc nói: “Làm sao mà Tiên giới cháy được. chắc chắn rất tốt đẹp, rất tốt đẹp.”

“Xem như người thông minh”, Hòa Tịch cười như không cười nói.

“Đương nhiên, đương nhiên”. Tiên giới không có Thủy thần, thì không có. Ta trăm triệu lần không thể làm Thủy thần. Phụ tôn vốn khinh thường việc Ma tộc chúng ta dính líu đến Tiên tộc. Nếu phụ tôn biết ta chạy đến Tiên tộc làm quan, sợ là ta không chỉ tàn tật nửa người thôi đâu.

Cũng hẳn đầu võ mồm nửa ngày, ta thực tức giận, uống hết một ấm trà, lúc này mới nhớ tới phải đi ra ngoài tìm thức ăn. Đói bụng.

Mặc dù ở Yêu giới, mọi việc phải cẩn thận, nhưng ăn com là đại sự, không thể qua loa. Yêu tộc có tín ngưỡng của Yêu tộc, kiêng kị ăn thịt, nhưng với ta, ăn chay cũng không phải chuyện gì to tát.

Hòa Tịch thấy ta đi ra ngoài, vội hỏi: “Còn muốn đi?”

Ta vội vàng nói: “Ông đây đói bụng.”

Hòa Tịch gõ gõ tay xuống bàn khiến ta không yên lòng. Hắn nói: “Chỉ sợ người còn chưa kịp ra ngoài tìm thức ăn, Yêu tộc đã gửi thấy mùi tới đây đem người thành bữa tiệc.”

Ta rút cổ, nhin không được, nghi ngờ liếc hắn, hỏi: “Vậy người làm thế nào mang ta vào Yêu giới mà không bị phát hiện?”

Hòa Tịch kiêu ngạo nhún mày, xòe bàn tay ra. Chỉ thấy ngón tay thon dài của hắn thoáng chốc dài ra những móng ta dài màu đen, hết sức xấu xí.

Hắn chậm rãi nói: “Khi bản quân mang người vào Yêu giới, người vẫn chỉ là một hạt châu khiến người khác không nhận ra. Ta đã mua đôi hộ giáp chuyên dùng để trà trộn vào Yêu giới.”

Ta di chuyển mũi người thử, những móng tay vừa dài ra của thằng nhãi này đúng là không có tiền khí. Ta mừng rỡ, vội chìa tay qua, không kìm nổi sốt ruột nói: “Mau mau mau, người cho ta một cái.”

Hòa Tịch lại cứ thích đối nghịch với ta. Hắn không đưa hộ giáp cho ta.

Ta thấy hắn còn chưa kịp rút tay bên cầm lấy, thấy tay hắn run lên, ta liền nhếch miệng trắng trợn uy hiếp hắn: “Người rốt cuộc có cho ta hay không? Ta không tin người chỉ mua cho bản thân mà không mua cho ta. Nếu người không cho ta, ta sẽ nhổ hết móng tay của người!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hiến yêu nữ cho yêu vương

Hòa Tịch yên lặng nhìn ta, nhìn đến mức ta phát sợ. Ta tức giận, chuẩn bị nhổ hết móng tay của hắn, không nghĩ hắn liền trở tay, cầm lấy tay ta, nói: “Người lại đây bản quân liền cho người.”

Nói xong, hắn kéo ta lại gần. Dựa vào gần đến mức cảm của Hòa Tịch chạm vào trán ta. Tay hắn nhéo nhéo trên đầu ta, nói: “Tốt lắm.”

Ta nửa tin nửa ngờ nhìn hắn. Hắn cúi xuống nhìn ta. Biểu tình rất cổ quái.

Ta hỏi: “Người nhìn ta như vậy, không phải là có ý gì với ta đấy chứ?”

Thấy Hòa Tịch sùng sốt, ta liền đưa tay sờ sờ đỉnh đầu.

Kính hải.

Thằng nhãi này dám cho đỉnh đầu ta mọc thêm một đôi tai.

Ta kịch liệt phập phồng lồng ngực, kêu to: “Ta không cần mạng lỗ tai heo!”

Hòa Tịch giật giật khoe miệng, nói: “Là tai hồ ily.”

Ta thờ dãi nhẹ nhõm một hơi: “Màu lông xấu lắm không? Có ảnh hưởng đến hình tượng xinh đẹp của ta không?”

Hòa Tịch lấy tay che miệng, khụ hai tiếng, nói: “Là tai bạch hồ, nhìn đẹp lắm. Đủ để quyến rũ Yêu vương.”

Vì thế, ta mới chịu cùng Hòa Tịch bước khỏi phòng, thoải mái ra ngoài tìm thức ăn.

Hòa Tịch nói thật, chúng ta ở tại khách điểm bình dân. Chúng ta ở lâu hai, lâu một có rất đông Yêu tộc đang ẩm ỉ ăn uống. Quang cảnh này có vài phần

tương tự như ở Nhân gian. Chính là thỉnh thoảng lại thò ra một cái đuôi hay chân chó chân mèo gì đó.

Nhưng khiến ta trăm triệu lần không ngờ đến là, chỉ một khắc trước, Hòa Tịch bảo ta mang tai hồ ly rất dễ nhìn, có thể quyến rũ Yêu vương. Ta tưởng hần chỉ nói đùa. Một khắc sau, hần quả thật vô tình vô nghĩa, không tìm không phổi bắt ta đi quyến rũ cái đồ Yêu vương đáng ghét kia! Thật không bằng cảm thú!

Sự việc là thế này. Ta và hần vừa ra khỏi khách điểm liền vừa khéo gặp phải đoàn Yêu tộc đang hiến Yêu nữ lên Yêu vương.

Đội ngũ Yêu nữ đang hoành đi trên đường, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, đại để có vài chục. Phần lớn Yêu nữ đều xinh đẹp lẳng lơ, đáng người có lỗi có lỗi, đi lại thướt tha, hấp dẫn những ánh mắt nóng bỏng của nhóm Yêu nam.

Yêu vương thật tốt số. Chính là ta không hiểu, hần gặp đám Yêu nữ đầy khí thế này rồi còn chịu nổi không. Bất quá không chịu nổi càng tốt, chúng ta có thể thừa dịp này giải quyết hần.

Thấy đội ngũ Yêu nữ dần đi qua, ta vừa định nói với Hòa Tịch về ý tưởng tuyệt vời của ta thì bỗng dung một lực đạo đẩy ta từ sau lưng. Đẩy đầu không đẩy lại đẩy về hướng cuối đội ngũ Yêu nữ.

Ta dùng ngón chân cũng nghĩ ra kẻ nào đẩy ta. Trừ tên Hòa Tịch kia ra, còn ai vào đây nữa!

Quả nhiên, ta quay đầu lại liền thấy Hòa Tịch đang nheo mắt phượng lại, đắc ý cười!

Lúc này, một tiểu nam yêu phụ trách duy trì đội hình bỗng phát hiện ra ta. Hần đi tới, nghiêm trang nói: “Ngươi là ai? Ta nhớ rõ ngươi không nằm trong danh sách hiến tế cho Yêu vương.”

Ta không còn cách nào khác, đành phải cẩn thận ứng phó, nghiêm chỉnh trả lời: “Khụ, chào tiểu ca. Tiểu ca thực tuần tú.”

Ta nghĩ mặc kệ bộ dạng tiểu nam yêu này tuần tú hay thô thâm, ta trước cứ khen hần vài câu đã. Hần chắc chắn sẽ đắc ý vênh vao, thế mới dễ nói chuyện.

Chẳng qua ta tính sai một chút. Tiểu nam yêu không hiểu phong tình. Hần vẫn cứ trơ bản mặt cũ ra, cứng rắn nói với ta: “Ngươi rốt cuộc từ đâu tới?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Yêu vương của yêu giới

Ta hơi nhăn mặt, mắt khẽ đảo, chợt thấy Hòa Tịch đang đứng nhàn nhã một bên. Ta bỗng nghĩ ra một kế, vội nói: “Ta muốn đến tiến cử người với Yêu vương.”

“Tiến cử?” Tiểu nam yêu vẻ mặt nghi ngờ, hỏi lại: “Ngươi muốn tiến cử ai?”

Ta bật ngón tay, chỉ thẳng vào Hòa Tịch, nghiêm túc nói: “Hần.”

Chắc là tiểu nam yêu không hài lòng lắm với giới tính của Hòa Tịch, nói: “Ngươi muốn gây sự phải không?”

Ngày càng có nhiều Yêu tộc kéo đến vây xem. Điều này làm ta có chút không yên. Lỡ đâu ta làm lộ dấu vết trước mặt bọn họ, ta sợ bọn họ người đông thể mạnh, chúng ta đâu không lại.

Ta đành giải thích: “Ai gây sự chứ. Chẳng qua ta suy nghĩ cho ngươi thôi. Nghĩ lại coi, Yêu vương đại nhân sống lâu năm như vậy, loại mỹ nhân nào ngài chưa gặp, chưa chơi đùa qua. Ngươi cứ tặng những người giống nhau, ngài ấy sẽ cảm thấy nhàm chán, phải không? Thỉnh thoảng thay đổi đa dạng mới có thể khiến Yêu vương đại nhân vui vẻ. Không chừng ngài ấy khẩu vị nặng lại thích loại này.”

Thấy tiểu nam yêu còn do dự, ta nhanh chóng kéo Hòa Tịch bộ dạng vẫn còn đang cứng ngắc lại đây, nói tiếp: “Đây, ngài nhìn thử, bộ dáng có vừa mắt không?”

Tiểu nam yêu nhìn Hòa Tịch, chần chờ một lúc rồi không kiên nhẫn vung tay: “Nhanh đuổi kịp.”

Hần đi hai bước rồi dừng lại, quay đầu, chỉ vào ta, nói: “Ngươi cũng đi theo!”

Ta nghĩ số của ta và Hòa Tịch thật may mắn. Chúng ta đánh bậy đánh bạ vậy mà có thể trà trộn vào Yêu vương điện, nơi ở của Yêu vương.

Yêu vương điện nguy nga, tráng lệ, có thể sánh bằng Ma điện tại Ma giới của phụ tôn.

Nhưng mà, điều này không quan trọng. Điều quan trọng là ta cuối cùng cũng nhìn thấy vị Yêu vương tiếng tăm lừng lẫy. Tuy nhiên, hấn kém xa so với tưởng tượng của ta.

Chân thân của hấn không phải là một con thần thú oai phong lẫm liệt chi biết phun lửa sao. Như thế, nếu hấn hóa thành hình người, chắc chắn sẽ biến thành một gã đàn ông mặt mày tục tũn, toàn thân tỏa ra khí thể đàn ông, mỗi hành động giơ tay nhấc chân đều thể hiện oai phong cùng khí phách khiến người khác tự nguyện khuất phục.

Thế nhưng, lý tưởng và sự thật luôn chênh lệch vô cùng thê thảm.

Tới Yêu vương điện, ta và Hóa Tịch liền cùng các Yêu nữ xếp thành một hàng đứng trên bãi đất trống bằng phẳng trước điện. Yêu vương ngồi tại chỗ cao nhất. Sau khi nghe tiểu nam yêu bẩm báo, hấn bắt đầu hứng thú lựa chọn, để mắt đến Yêu nữ đứng cạnh ta.

Lúc ấy, ta hơi tò mò. Đây là lần đầu tiên ta đến Yêu giới, cũng là lần đầu tiên gặp Yêu vương, tò mò là điều dễ hiểu. Vừa tò mò, ta liền đầu hướng mắt về phía Yêu vương liếc mắt một cái, coi thử bộ dạng con thần thú này xấu hay đẹp.

Vừa nhìn thấy, mí mắt ta liền giật giật.

Ngồi trên điện nào phải là Yêu vương uy vũ mang khí phách anh hùng. Hấn rõ ràng là một nhân yêu vương ngập tràn yêu khí.

Nhân yêu vương mặc một bộ cẩm bào màu đỏ rực rộng thùng thình, vạt áo hơi mở, để lộ vùng da trước ngực trắng như tuyết. Hấn lười biếng dựa vào ghế, khuôn mặt này quả thực ... Chắc chắn, ta cũng không nhẫn tâm nói tiếp.

Khuôn mặt kia còn xinh đẹp hơn ba phần so với nhóm Yêu nữ đứng dưới này.

Đột nhiên, ta cảm thấy uể oải lại có chút tỉnh ngộ, cảm giác thật kỳ diệu. Ta uể oải vì mặt mũi Yêu vương quá khác so với tưởng tượng của ta, khoảng cách giữa lý tưởng và thực tế thật khiến người ta thấy trống vắng. Ta tỉnh ngộ là vì tốt xấu gì nhân yêu cũng là yêu, huống chi Yêu vương lại là nhân yêu của Yêu giới, thật xứng với danh hiệu Yêu vương.

Vậy đó, chỉ mỗi khuôn mặt của Yêu vương cũng đã khiến ta cảm xúc ta phập phồng mất một lúc. Nhưng mà, còn chưa chờ ta lấy lại tinh thần, một chuyện kinh hoàng khác đã xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Yêu nữ mà yêu vương muốn chọn

Chỉ thấy Yêu vương lè mề ngồi trên điện một lúc rồi mới thông thả bước xuống. Chứ tuyền Yêu nữ, ngồi xa như vậy làm sao thấy rõ được. Tóm lại hấn phải tự mình xuống dưới, cẩn thận xem xét, so sánh thiệt hơn rồi mới có thể quyết định hấn vừa lòng ai nhất.

Quả nhiên ... Ta liền hiểu ra ánh mắt của ta thực sự quá tốt, kéo Hóa Tịch vào cùng tuyệt đối đúng đắn. Bộ dạng của Yêu vương giống nhân yêu thì khẩu vị của hấn chắc chắn nặng hơn so với người khác. Hấn từng bước tiến lại gần rồi đứng trước mặt Hóa Tịch.

Đây là Hóa Tịch gặp phúc lớn.

Yêu vương vừa nhìn thấy Hóa Tịch, khóe môi đã khẽ cười duyên, khiến ta rợn tóc gáy. Hấn ra vẻ suy nghĩ rồi nói: “Sao lại có đàn ông thế này?”

Da mặt Hóa Tịch căng cứng, hấn mím môi không nói.

Ta nghĩ chắc là lời nói của Yêu vương đã trêu chọc đến hấn, hiếm khi hấn để lộ vẻ mặt như vậy.

Ta vừa liếc trộm Yêu vương một cái lại kinh hoàng phát hiện hấn đang giơ tay sờ mái tóc dài của Hóa Tịch.

Nguy rồi, hấn vừa ý với Hóa Tịch!

Trong chốc lát, lòng ta ngổn ngang muôn mối, luống cuống không chịu nổi. Đáy lòng ta bắt đầu reo hò: đùa giỡn hấn, cứ tha hồ đùa giỡn hấn đi! Mau đùa giỡn hấn –

Trước kia toàn là Hóa Tịch ức hiếp ta, đem ta làm trò cười. Hiện giờ tuy không phải là ta lật ngược tình thế nhưng ít nhất cũng để ta chứng kiến cảnh hấn bị ức hiếp. Lòng ta sao có thể không thoái mái cho được. Tuy nhiên, lỡ Yêu vương không biết trời cao đất rộng, thật sự chọc giận Hóa Tịch thì làm sao bây giờ? Liệu Hóa Tịch có lập tức nhảy dựng lên xử hấn hay không?

Ta không nhìn được, liếc mắt nhìn quanh. Chung quanh Yêu vương điện đều là trọng binh của Yêu tộc, ta bỗng ý thức được đây là một vấn đề tương đối nghiêm túc.

Nếu lúc này Hỏa Tịch xử lý Yêu vương thật, ta sợ là không thể trốn thoát thành công.

Vì thế, Hỏa Tịch trăm triệu lần dừng tức giận.

Ta lo lắng liếc Hỏa Tịch lại phát hiện ở đó chỉ còn mỗi Hỏa Tịch, hình như thiếu cái gì đó. Ồ, đúng rồi, Yêu vương đâu?

Ta nghiêng đầu, cẩn thận nhìn lại lần nữa. Quả thực không thấy Yêu vương. Chắc là hắn đi xem mặt Yêu nữ khác.

Hiểu ra, ta vừa thấy tiếc hận lại thờ dãi nhẹ nhõm một hơi. Đúng lúc này, trước mặt ta thỉnh thoảng vang lên một giọng nói trêu chọc: “Người đang nhìn cái gì? Tìm bản tôn sao?”

Ta ngẩng đầu lên liền thấy bản mặt của Yêu vương gần trong gang tấc làm ta thở ra hai ngụm khí lạnh. Không nén nổi hoảng sợ, ta đành đáp lại ngắn gọn: “Vâng”.

Ngay sau đó, Yêu vương khẽ nhủ mảy, khoe miệng cười quý dị, vung tay áo, nói: “Mang toàn bộ ra thiên điện cho bản tôn.” Chỉ có ngón tay của hắn vừa khéo chỉ vào người ta, nói tiếp: “Người ở lại.”

Ta nghĩ Yêu vương chỉ nhầm rồi nên ta lập tức chỉ vào Hỏa Tịch đứng bên cạnh, có lòng tốt nhắc nhở: “Đại nhân, có phải người ngài muốn lưu lại là hắn không ~ lần đầu tiên gọi đàn ông khó tránh khỏi hoảng hốt, ta hoàn toàn thông cảm ~ chỉ sai người không quan trọng, sửa lại đúng là Ồn mà ~”

Nhưng mà, Yêu vương này thật không biết tốt xấu, không có lấy một chút tình thú, vội đi: “Bản tôn chỉ chính là người, có gì không được sao?”

Cuối cùng ta cũng cảm thấy Hỏa Tịch đang vô cùng giận giữ. Không phải là vì Yêu vương muốn ta ở lại nên hắn đang trách ta cướp đoạt vận may của hắn đấy chứ?

Tức giận thì tức giận, dù Hỏa Tịch có lửa giận ngập trời cũng không dám làm gì. Trọng binh xung quanh Yêu điện đầu phải đứng cho đẹp mắt. Hỏa Tịch là người thông minh.

Cuối cùng, Hỏa Tịch gắt gao mím môi, thân thể cứng nhắc rồi đi cùng nhóm Yêu nữ. Chính là đi vài bước lại quay lại liếc mắt nhìn ta một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Hầu hạ trong nội điện

Nghĩ đến việc sống cùng Yêu vương, ta thật không yên lòng. Từ trước tới giờ, Ma tộc chúng ta không qua lại với Yêu tộc cũng không có gì xích mích. Giờ nếu ta đắc tội Yêu vương, e là sẽ gây rắc rối. Nếu đệ phụ tôn biết ta gây họa, chắc chắn sẽ lôi ta về.

Nhưng tên Hỏa Tịch kia cứ liếc mắt nhìn ta không chỉ làm ta càng thêm không yên lòng mà còn tạo áp lực thật lớn. Hắn trông cậy ta thay hắn giết Yêu vương thật sao? Ồi tha cho ta đi. Ta đâu phải là kiểu người sẽ làm những chuyện như vậy. Giữa anh dũng hy sinh với ra sức giữ mạng, ta vẫn hứng thú với cái sau hơn.

“Lại đây, rót rượu cho bản tôn!” Khi những kẻ nên hay không nên ở lại đều đã đi hết, Yêu vương vừa dời bước trở về chỗ ngồi, thỉnh thoảng nói một câu như vậy.

Ta vội vàng bảo tên tiểu yêu đứng canh gác bên cạnh: “Đại vương các người kêu người đi rót rượu, người còn lè mề đứng đây làm gì!”

Tiểu yêu bình tĩnh trợn mắt liếc ta, nói: “Người Đại vương gọi là người.”

Ta ngẩng đầu lên nhìn Yêu vương xác nhận xem rốt cuộc hắn gọi ta hay gọi tên tiểu yêu đứng bên cạnh.

Kết quả, Yêu vương cười tà mị, cười đến mức khiến ta choáng váng, nói: “Thế nào, người không muốn hầu hạ bản tôn sao? Đúng là bản tôn gọi người rót rượu đấy.”

Quả là vô lý! Ở Tiên giới, Hỏa Tịch có thể vênh mặt lên trời bắt ta hầu hạ là vì ta ăn của hắn, uống của hắn chứ cái tên Yêu vương rác rưởi này chẳng qua chỉ là một thần thú hư hỏng mà cũng dám bắt ông đây rót rượu cho hắn! Nghĩ lại thật khiến người ta cực độ tức giận mà!

..... Vì thế, ta bước lên rót rượu cho hắn.

Thừa dịp ta ghé sát để rót rượu, Yêu vương sáp lại, tay cầm lấy một lọn tóc của ta, đặt lên mũi người, hỏi: “Người tên gì?”

Ta đột nhiên nổi da gà toàn thân, thật sự không chịu nổi lại nhìn xuống.

Ta liền rút vai lại, kéo tóc khỏi tay hấn, có lòng tốt nhắc nhở: “Ngươi không nên ngiri.”

Hình như tâm trạng của Yêu vương không tệ, hấn nói: “Thẹn thùng sao?”

Ta thành thật trả lời: “Lâu ngày rồi ta chưa gọi đầu.”

Không ngờ khoe miệng Yêu vương thỉnh linh cứng ngắt hạ xuống.

Ta bèn sửa lời: “Mặc dù lâu ngày chưa gọi nhưng cũng không bản đầu. Chất tóc của ta rất tốt, khó bản lắm.”

Nghe câu này, tay đang cầm chén rượu của Yêu vương cũng cứng ngắt luôn.

Đúng lúc này, một tiểu yêu mang đến một bình rượu mới. Thân bình bằng tử ngọc, vừa nhìn đã biết là đồ cực quý.

Tiểu yêu còn chưa kịp đến bình rượu đến bàn Yêu vương, Yêu vương đã khoát tay, bảo hấn đưa vào trong điện. Sau đó, Yêu vương nghiêng đầu nhìn ta, cười cười một cách khó hiểu: “Vào nội điện hầu hạ.”

Nghe vậy, ta thấy thật phấn khởi, nội điện hấn là chỗ tốt. Không có nhiều kẻ hỗn tạp nhòm ngó, thích hầu hạ thế nào thì hầu hạ. Đến lúc đó, Hỏa Tịch cũng đến đây, cùng ta hầu hạ Yêu vương.

Đương nhiên Hỏa Tịch chỉ định dùng quyền cước, pháp thuật hầu hạ. Hấn vốn là tòi giết Yêu vương. Lúc trước, ta còn cảm thấy việc này quá mạo hiểm, rất dễ bị Yêu tộc xông lên đánh hội đồng. Nhưng vào nội điện thì khác, quan trọng là không có kẻ nào đến ngăn cản, chỉ cần một mình Hỏa Tịch cũng có thể thu phục Yêu vương. Ta đứng bên cạnh thưởng thức, không chừng còn có thể vừa xem vừa cắn hạt dưa.

Ta liền vội vàng gật đầu: “Nhanh, nhanh vào nội điện!”

Yêu vương dẫn ta đi ngoằn đi ngoèo, cuối cùng cũng tới nội điện.

Yêu vương quả không hổ là Yêu vương, nội điện bày trí rất xa hoa, trái một tấm lụa mỏng phải một tấm màn mỏng, làm ta hoa cả mắt.

Nhưng bối rối thế nào cũng không bằng sự bối rối khi ta lần thứ hai nghiêng đầu nhìn Yêu vương. Mí mắt ta không cẩn thận lại giật giật.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chỉ thích rượu mời, không thích rượu phạt

Sau khi tiến vào nội điện, Yêu vương thay một bộ quần áo khác, đây mới thực sự lõe lẹt. Cách da mặt hấn thật gần, ta mới phát hiện hóa ra thẳng nhãi này còn dùng son phấn. Quả là phong tình vạn chủng mà lại đẹp rạng ngời. Hấn không làm yêu tinh thật đáng tiếc.

Đột nhiên ta phốc đến thì lòng cũng sáng, bắt đầu có chút giác ngộ. Khó trách Tiên giới phái Hỏa Tịch mạo hiểm đến Yêu giới giết Yêu vương. Nghĩ đến Tiên giới luôn coi trọng mặt mũi, sao có thể cho phép một con thần thú ăn mặc thành như vậy, một chút cũng không có tự giác cùng sự oai phong của thần thú.

Vì thế, cho dù thần thú sa đọa vào Yêu giới, Tiên giới cũng không thể bỏ qua mà phải tiêu diệt nó.

Mọi người nói xem, thần thú sao có thể kiêu diễm như vậy, không chỉ Tiên giới chúng mắt mà ta cũng thấy không coi được.

Hấn hướng ta ngoắc ngón tay, nói: “Còn không mau lại đây hầu bản tôn uống rượu!”

Rượu rượu rượu, tên Yêu vương này thật đúng là há mồm ngâm miệng đều là rượu. Không phải muốn ta rót rượu thì chính là bắt ta hầu rượu, dù sao thì đều cùng một ý cả.

Ta nghiêm túc suy nghĩ, hiện tại ta tranh thủ chuốc say Yêu vương, lát nữa Hỏa Tịch đến đây, chẳng phải ta đã giúp hấn đỡ bớt một phần. Hỏa Tịch chắc chắn sẽ biết ơn ta lắm.

Một khi Hỏa Tịch biết ơn ta, ta có thể yêu cầu hấn báo đáp, chẳng hạn như đem ngày 5 bữa cơm của ta tăng lên ngày 7, 8 bữa. Cứ cho là ta dường như chưa từng khiến hấn biết ơn ta nhưng mọi việc luôn có khởi đầu mà.

Nghĩ vậy, ta vô cùng phấn khởi, ba bước cũng biến thành hai bước vội vàng tiến lên, nâng bầu rượu bằng tử ngọc rót rượu cho hấn, ân cần nói: “Ôi, Yêu vương đại nhân của ta, chúc ngài nghìn vạn lần ngon miệng!”

Yêu vương cũng chưa mặt mũi cho ta, bung rượu lên, ngửa đầu uống sạch.

Uống liên tiếp vài chén, Yêu vương giống như vẫn chưa thỏa mãn, lại biến ra một cái ly khác, hứng thú dào dạt nói: “Nào, người cùng bản tôn uống.”

Ta hơi chần chừ, không nhận được, hỏi: “Yêu vương đại nhân, ngài say rồi sao?”

Yêu vương một tay chống má, ánh mắt mê ly, phong tình vạn chủng nói: “Say sao, người có muốn thử một lần không?”

Ta vội xua tay, giọng cười hai tiếng, nói: “Không cần, không cần, ngài cứ giữ lại từ từ thưởng thức.”

Ta rất hiểu bản thân, uống rượu vào sẽ gây hậu quả nghiêm trọng.

Vẫn là tục ngữ nói đúng, uống rượu hồng việc, uống rượu hồng việc, cứ nhìn Yêu vương là biết. Bộ dạng hần thê kia, lát nữa Hóa Tịch đến đây, đừng nói đến giao chiến ba trăm hiệp, chỉ sợ cách phun lửa hần cũng chẳng nhớ. Sau đó, hần sẽ ngoan ngoãn nhận lấy cái chết, không chừng còn cảm thấy hưởng thụ ảy chữ.

Thấy ta từ chối, Yêu vương liền nghịch chén rượu, âm thanh êm ái lảm bảm: “Người không uống thật lãng phí. Đây là loại rượu quỳnh tương ngọc lộ ngon nhất Yêu giới, khắp Yêu giới cũng chỉ có bản tôn mới xứng uống. Không chỉ ngon mà còn có lợi cho tu hành.”

Ta nửa tin nửa ngờ: “Rất ngon?” Rượu quỳnh tương ngọc lộ ngon nhất Yêu giới, nghe có vẻ không tồi, quan trọng là nó ngon, ta không thể không thừa nhận, nó rất hấp dẫn ta.

Yêu vương gạt đầu, nói: “Đương nhiên. Nó dùng huyết tham, bồ đề, bạch liên, lục mai, phù cừ, băng lê ủ mà thành, vị ngọt lành mát lạnh. Thế mới được coi là rượu quỳnh tương ngọc lộ ngon nhất Yêu giới.”

Ta nghiêm túc suy nghĩ, mặc dù ta chưa từng ngờ tới việc đi vào Yêu giới, nhưng nếu đã bắt đầu đi đến đây một lần, không ném thử quỳnh tương ngọc lộ của Yêu giới quả thực có chút đáng tiếc. Nhất là Yêu vương ân cần mời mọc khiến ta khó lòng từ chối.

Thừa dịp Yêu vương chưa đổi ý, ta vội đoạt lấy cái chén do Yêu vương biến ra tự mình rót một ly quỳnh tương ngọc lộ, cười nói: “Ta đây uống rượu mời, không thích rượu phạt.”

Ngày thường, ta vốn thích uống rượu phạt, khẩu vị chưa từng thay đổi, lần này coi như là ngoại lệ đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Say rượu nói dối

Yêu vương còn chưa kịp nói lời thứ hai, ta đã nâng chén, ngửa đầu, một ngụm uống cạn, sợ hần sẽ nói những câu linh tinh đại loại như “Không được”, “Bản tôn đã đổi ý” khiến ta mất vui.

Thế nhưng, ta thật không ngờ quỳnh tương ngọc lộ ngon nhất Yêu giới so với tưởng tượng của ta còn trôi nhanh hơn nhiều, vừa vào miệng đã theo yết hầu chảy thẳng xuống, một chút đường sông cũng không cho ta thưởng lượng. Hại ta vừa uống một chén đã cảm thấy thật khoan khoái.

Yêu vương cười, vẻ mặt sáng lạn, ghé sát lại, hỏi: “Thế nào, uống ngon chứ?”

Ta hào khí ngất trời đem chén rượu đi lại gần bàn, sáng khoái nói: “Rượu ngon! Lại thêm một ly!” Ta nghĩ ly tiếp theo phải uống chậm chậm để còn tỉnh tề thưởng thức.

Không hổ là Yêu vương, không chỉ yêu nghiệt mà còn rất hào phóng! Hần không hề keo kiệt, nâng bình quỳnh tương ngọc lộ, rót thêm cho ta chén thứ hai, tiếp tục cười nói: “Người thích là tốt rồi.”

Nhưng mà, Làm ta rất không phục chính là ... Uống nhiều chén như vậy mà ta vẫn không ném ra quỳnh tương ngọc lộ rót cuộc là vì gì. Mỗi lần ta uống cũng chỉ cảm thấy rượu rất tuyệt, ngay lập tức rót vào bụng luôn nên không thể ném ra hương vị gì mới mẻ. Hơn nữa, bình từ ngọc giống như một cái hồ không đáy, làm thế nào cũng không uống hết rượu trong bình.

Rót cuộc, ta không thể nhịn được nữa, hỏi: “Đây chính là loại quỳnh tương ngọc lộ ngon nhất, sao lại nhẹ như thế không có vị gì thế này? Không phải nó là rượu giả đấy chứ?”

Yêu vương rõ ràng là một con thần thú bị giáng chức lại học thói cười gian xảo như hồ ly. Hần cười tủm tỉm, hỏi: “Người uống nhiều như vậy mà không có phản ứng sao?”

Ta không hiểu, nói: “Phải có phản ứng gì cơ?” Trừ bỏ cơ thể hơi nóng lên, miệng hơi khô, trước mắt hơi mờ hồ, ta chẳng thấy phản ứng nào khác. Tuy

nhien, ta có thể lý giải điều này, chắc đây là phản ứng bình thường sau khi uống rượu.

Yêu vương thỉnh linh thổi một hơi bên tai ta làm ta cảm thấy rất quái dị. Hắn nói: “Trước hết nói cho bản tôn, các người vào Yêu giới làm gì?”

Ta bật cười, nói: “Dù sao cũng không phải tới giết người.”

“Ồ? Chẳng lẽ bản tôn quá đa nghi, người thật sự thành tâm thành ý tới hầu hạ bản tôn?”

Ta vội gạt đầu: “Đương nhiên, đương nhiên.” Người ta thường nói say rượu nói lời thật lòng. Vậy rượu này rốt cuộc nên coi là thứ tốt hay thứ xấu đây?

Tuy nhiên, mặc kệ tốt hay xấu, không vội, ta luôn luôn rất hứng thú với rượu, bởi vì ta sẽ không say rượu lỡ lời hay nói thật. Ta say rượu chỉ nói dối. Khi còn ở Ma giới, bình thường ma lớn ma nhỏ đều không dám tìm ta uống rượu chính là vì thế. Thỉnh thoảng ta cũng phụ tôn ăn com, hứng lên uống mấy chén, không nhiều không ít, chỉ mấy chén liền say. Say rượu là một chuyện cực kỳ hạnh phúc, cứ lâng lâng chẳng biết trời trăng gì nữa. Đương nhiên, sau khi tỉnh rượu, ta luôn bị phụ tôn không phân biệt tốt xấu đánh một trận, đại khái cũng vì nguyên nhân này.

Không nghĩ tới ta vừa nói xong, còn chưa kịp dứt khỏi dòng suy nghĩ sâu xa, thân thể chợt bay lên dọa ta hoảng hốt.

Chờ ta lấy lại tinh thần đã thấy Yêu vương ôm ta từ lúc nào, đi qua tấm lụa mỏng, hướng về phía chiếc giường rộng!

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thật xin lỗi, ta không phải là tiên tử

Ta hơi giãy giụa, hai tay Yêu vương lại nhanh chóng túm lấy thắt lưng của ta. Quan trọng là mùi son phấn trên người hắn đột nhiên chui vào lỗ mũi ta khiến ta rất muốn hắt xì.

Vì thế, ta tốt bụng nói: “Người ôm ta đến giường làm gì? Hiện tại, ta chưa thấy mệt, không cần nghỉ ngơi.”

Yêu vương nghe xong lại cười, cười đến mức ta rung mình, hắn nói: “Nếu thành tâm thành ý đến hầu hạ bản tôn, sao bản tôn có thể phụ lòng tốt của tiên tử?”

“Tiên tử? Ai là tiên tử?” Ta hỏi. Không phải còn có người khác ngoài ta và Hòa Tịch trà trộn vào Yêu giới đấy chứ?

Chỉ trong nháy mắt, Yêu vương đã đi đến bên giường, không hỏi ta có bằng lòng hay không đã vội đặt ta xuống đó. Ta với Yêu vương không quen biết, cho dù ta đã nhận lời cùng Hòa Tịch tới giết hắn, ta cũng đâu cần lôi kéo làm quen với hắn thật.

Cơ thể vừa chạm vào giường, ta nhanh chóng muốn đứng lên, tránh xa tên Yêu vương này.

Nhưng không hiểu tại sao đúng lúc này, ta đột nhiên cảm thấy toàn thân mềm nhũn, mệt mỏi, không thể đứng dậy được.

Ta cố thử vài lần, ngoài việc cảm thấy không có sức còn thấy nóng đến mức hoảng sợ ... Ta bỗng hiểu ra, chẳng lẽ thằng nhãi này hạ thuốc?!

Yêu vương thấp giọng nói: “Người dám nói người không phải là tiên tử của Tiên giới sao?”

Xong rồi, xong rồi, thằng nhãi này đã phát hiện ra ta với Hòa Tịch! Nhưng rõ ràng ta không cần quá lo sợ bởi vì ta thật sự không phải là tiên tử của Tiên giới.

Ta khó chịu nhích nhích người, mở miệng thành thật trả lời: “Đúng là không phải.”

Yêu vương nheo mắt đánh giá ta. Ta vội chống cơ thể, cố rút lui. Nhìn về mặt của hắn, ta nhận ra tình huống không ổn. Hiện tại rất không ổn, ta cảm thấy ta có thể chưa kịp thành công đã mất mạng.

Giống như đã đánh giá ra cái gì, Yêu vương chợt bật cười rồi thỉnh linh bắt lấy cổ tay ta, kéo ta đến bên người hắn, chỉ thoáng chốc đã giam ta trong lòng ngực, gian tà nói: “Có phải tiên tử hay không không quan trọng, trước mắt điều quan trọng nhất là phải hầu hạ bản tôn thật tốt. Không phải người nói người thật lòng đến hầu hạ bản tôn sao?” Nói xong, hắn vươn tay sờ mặt ta, còn sờ xuống, lướt qua cổ, định cời vạt áo của ta.

Ngón tay hắn lướt qua khiến ta cảm thấy tê dại một cách quái dị.

Ta rất sợ hãi, vội dùng hết sức lực toàn thân mới có thể gỡ tay gạt tay hắn ra, bật người, lăn vào trong hai vòng, thờ hồn hèn nói: “Hầu hạ là được, người động tay chân cái gì? Còn nữa ... Người cho ta uống cái gì ...” Ta nhin không nổi lại kéo kéo áo, càng lúc càng nóng.

Yêu vương phong tình là lướt nói: “Hầu hạ sao, đương nhiên là lấy thân thể đến hầu hạ bản tôn, cùng bản tôn song tu chẳng lẽ lại khiến người thiệt thòi

sao? Vừa nãy, rượu đoạn tụ kia cũng chẳng phải bản tôn bắt ngươi uống.”

Ta cực kỳ tức giận: “Không phải ngươi nói đó là quỳnh tương ngọc lộ ngon nhất Yêu giới sao?!”

“Bản tôn nói lung tung thôi.”

Ta cắn răng nói: “Sao ngươi có thể nói lung tung như vậy?”

“Có sao đâu, dù không uống rượu đoạn tụ, ngươi cũng muốn song tu cùng bản tôn mà.” Dứt lời, Yêu vương không hề biết xấu hổ cũng không báo trước một tiếng liền nghiêng người nằm trên giường, lấy thân thể ngăn ta lại.

Nghiêm trọng ... Thật nghiêm trọng Thắng nhãi này định làm thật!

Bất đắc dĩ ta không gãy được, để mặc Yêu vương vừa liếm cổ vừa vờn tay kéo đai lưng ta. Ta bật người, thờ hồn hèn, yếu đuối nói: “Có chuyện gì từ từ thương lượng được không?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Bị buộc song tu

Yêu vương dừng lại, hỏi: “Chẳng lẽ ngươi muốn cầu xin bản tôn?”

Ta hảo hán không lo thiệt trước mắt, thật thà nói: “Đúng vậy, đúng vậy, ta cầu xin, cầu xin Yêu vương đại nhân tha mạng!”

Đừng nói với ta những thứ như chí khí cùng tiết tháo, ta không hiểu.

“Nhưng bản tôn không định lấy mạng ngươi, người cầu bản tôn tha mạng làm gì?” Yêu vương nói. Thái độ nhờn nhờ đắc ý của hắn làm ta rất muốn đánh hắn, đáng tiếc tạm thời ta chưa có năng lực này.

Ta mặt mày đầy đầy Yêu vương, nói: “Ngươi, ngươi sắp đè chết ta, đương nhiên ta xin ngươi tha mạng”

Hắn chẳng những không dịch người ra, ngược lại, sau đó, hai ngón tay của hắn nắm cầm ta, ra tay mạnh như thể hắn sợ không bóp vỡ vậy. Hắn nói: “Nói, các ngươi lên vào Yêu giới của ta làm gì?”

Ta cảm thấy cả người không thoải mái, kiềm chế hoảng sợ, tự nhéo cơ thể, oan ức nói: “Ta làm sao biết được, ta là người vô tội nhất!” Tai vạ đến nơi, không phải ta không chịu nói thật mà là không thể nói thật.

Nếu ta nói là ta bị ép tới giết Yêu vương, chỉ sợ kết cục sẽ vô cùng thảm.

Yêu vương không hổ là Yêu vương, thật độc ác, không giải thích gì đã xé quần áo ta. Ta vừa nói vừa đầm đá tay chân cũng chẳng làm hắn dừng tay một chút. Khóe miệng hắn cười quỷ dị, nói: “Ngươi có tội hay không không quan trọng. Bản tôn sẽ buộc ngươi phải nói thật.”

Ta muốn khóc, hoảng hốt nói: “Này, ta đều nói thật mà!”

“Ngươi nói thật?” Yêu vương vờn tay sờ soạng trên đầu ta, ta tránh lại kinh hãi khi thấy hắn đang cầm hai cái lỗ tai của ta huơ huơ trước mặt ta: “Thế đây là cái gì?”

Ta xem thứ Yêu vương đang cầm, cảm thấy có chút cơ duyên trùng hợp. Ta sờ sờ đỉnh đầu, không có gì ngoài tóc ... Ủa, lỗ tai của ta đâu? Vì thế, ta xem lại thứ trong tay Yêu vương Ôi trời, không xong! Kia chẳng phải là lỗ tai hỏa Tịch đưa ta để che giấu khí tức sao! Sao lại rớt?!

Không thể không nói, thứ Hỏa Tịch mua đúng là đồ dỏm. Hắn ham rẻ lại hại ta lộ dấu vết.

Nhưng càng nguy nan càng cần bình tĩnh, chuyện này ta làm rất tốt, ta lắc đầu: “Ta không biết gì hết.”

Thấy ta không nhận tội, Yêu vương lại tiếp tục động tác còn đang dở.

Thoáng chốc, ta thấy trước ngực mát lạnh, có lẽ là do xiêm y bị xé, làm ta hơi thoải mái. Nhưng có thoải mái hơn nữa, ta cũng không thể quên ta đang trong cảnh nguy cơ bốn phía.

Chắc chắn là do uống phải rượu đoạn tụ, ta không hề ngăn cản Yêu vương, chỉ có thể mặc hắn làm xằng làm bậy. Thân thể thật quái lạ. Rõ ràng ta rất uể oải lại không hiểu sao có chút phấn khích.

Thấy bản thân không có sức tự cứu mình, đương nhiên ta cũng chẳng quá mong chờ Hỏa Tịch đột nhiên xuất hiện cứu ta lúc nguy nan. Chính là ... chính là tại sao Hỏa Tịch kia còn chưa xuất hiện?! Nếu hắn không tới cứu ta, ta thật sự sẽ bị tên Yêu vương đồ bỏ đi kia song tu!

Ma giới chúng ta luôn tin tưởng song tu với số lượng vừa phải sẽ có lợi cho thể xác và tinh thần, có thể nâng cao tu vi, chuyện này không có gì không tốt. Một khi đã vậy, song tu cũng không phải chuyện gì có hại. Nhưng quan trọng là, sao lại với Yêu vương? Vừa nhìn gương mặt yêu nghiệt của hắn, ta đã không thấy hứng thú.

Ta nghĩ, nếu phải song tu thì song tu với Hỏa Tịch còn tốt hơn với Yêu vương. Không hiểu có phải một loạt động tác của Yêu vương trên người kích thích đến ta hay không, thấy hắn gần còi nốt lớp quần áo cuối cùng, dưới tình thế cấp bách, ta chợt nhớ đến Hỏa Tịch, liền há mồm kêu to: “Hỏa Tịch ~”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Lông gà lảng lơ

Ta không trông cậy Hỏa Tịch thật sự nhảy ra cứu ta, không chừng hắn còn đang chờ ta giết Yêu vương xong trở lại báo tin vui cho hắn ấy chứ. Tuy nhiên, tin vui này đã không còn, cũng không biết tin ta bị tên Yêu vương thần thú không biết xấu hổ này song tu truyền đến tai hắn có khiến hắn thoáng chút kinh hãi hay kinh ngạc gì không.

Thế nhưng ta vừa hô xong, một luồng khí nóng rực đã ập đến trước mặt khiến da mặt ta nhanh chóng mất nước. Chỉ thấy cái tên Yêu vương một khắc trước còn làm xằng làm bậy với ta giờ đã biến sắc, nhanh chóng mang theo ta lách mình nhảy ra xa.

Ta thở hắt một hơi, không còn sức chống mí mắt lên xem tình huống hiện tại. Thật khủng khiếp!

3 chiếc lông vũ màu đỏ cắm ngay đầu giường. Chiếc lông cực kỳ xinh đẹp vẫn còn khí nóng, vừa thấy đã biết không phải là lông gà lông vịt bình thường. Con gà ấy phải lảng lơ đến mức nào mới mọc ra những chiếc lông như vậy!

Ngay lúc này, tấm màn trướng bằng lụa mỏng bị vén lên, một giọng nói không nóng không lạnh vang lên khiến ta nước mắt tràn mi: “Ngươi dám chạm vào nàng lần nữa thử xem!”

Nếu là người bình thường, ta không dễ gì nước mắt tràn mi như vậy, người đang nói không phải Hỏa Tịch thì còn ai vào đây nữa?! Hắn sừng sững đứng đó, nghĩ đến hắn sắp cứu ta thoát khỏi nguy nan, ta liền cảm thấy hắn thật oai phong.

Ta vui mừng kêu to: “Hỏa Tịch ~ sao giờ ngươi mới đến?! Ngươi có hiểu không, chỉ chạm chút nữa là lão tử sẽ bị song tu!”

“Mất chút thời gian đi đường, thật xin lỗi, Lưu Cẩm.” Hỏa Tịch như có như không mím môi, lần đầu tiên giải thích với ta. Ta hơi nghi ngờ bản thân nghe nhầm. Thấy da mặt Hỏa Tịch hiện ra tia lạnh, ta mới sợ hãi nhớ ra bản thân vẫn nằm trong tay Yêu vương, còn chưa thoát khỏi nguy hiểm!

Yêu vương không hề thương tiếc bắt lấy cằm của ta, giống như nhào bùn, suy nghĩ rồi nói với Hỏa Tịch: “Nếu Hỏa thần đến chậm một bước, bản tôn đúng là nhìn không nổi mà song tu cùng vị tiên tử cực phẩm này.”

Ta lập tức khuyên nhủ: “Yêu vương đại nhân, người mau đi song tu với hắn đi, hắn mới là cực phẩm ~” Sợ hắn không tin, không chịu tha cho ta, ta tiếp tục cam đoan: “Ta đã thử qua, hương vị cực kỳ tốt ~ đảm bảo ngươi trăm phần trăm vừa lòng ~”

Thế mà Yêu vương lại nhân cơ hội sờ soạng da mặt ta, cười nói với Hỏa Tịch: “Bản tôn không thích đàn ông, chỉ thích phụ nữ.”

Ta hơi hiểu hắn có ý nói vậy nhằm khiến Hỏa Tịch xấu hổ và giận dữ.

Nhưng ta cảm thấy chiêu này không tốt, tức giận nói: “Tên Yêu vương nhà ngươi nam không ra nam, nữ không ra nữ, dựa vào đâu ngươi dám ghét bỏ hắn là đàn ông! Nam nữ đều thích không tốt hơn sao?!”

Hỏa Tịch day day thái dương, xem ra hắn cũng hao tổn tinh thần vì Yêu vương, cuối cùng lại nói với ta: “Mặc quần áo vào, lại đây!”

Thật là đứng nói chuyện không đau thắt lưng, chẳng lẽ Hỏa Tịch vừa mở miệng ta liền có thể mặc lại quần áo như trước sao? Hắn coi Yêu vương là đồ gì?

Quả nhiên, Yêu vương vừa ngăn cản ta vừa chậm rãi nói: “Vừa rồi Hỏa thần nói như thế, nghĩ bản tôn sẽ thả vị tiên tử này qua đó, Hỏa thần thật sự coi bản tôn là đồ gì?”

Hỏa Tịch trầm ngâm suy nghĩ trong chốc lát, còn thật thà nói: “Ta thật sự coi ngươi là đồ gì?”

Ta cố gắng tự kéo quần áo của mình ra khỏi tay Yêu vương, yên lặng lui đến một góc giường. Ta sâu sắc cảm thấy bản thân nên quan sát Hỏa Tịch cùng Yêu vương trao đổi rõ ràng.

Thấy ta lui lại, Hỏa Tịch liền nhủ mi, lạnh lùng nói một câu: “Ngươi không mau lại đây còn lui vào chỗ nào.” Dứt lời, hắn đột nhiên lao về phía ta, tốc độ nhanh đến mức khiến người khác lú lờ. Ta chỉ có thể thấy rõ một đạo hồng quang đang bay về phía mình.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Chạy trốn chết quan trọng hơn

Trực giác của ta cho biết Hỏa Tịch sẽ không thuận buồm xuôi gió.

Sự thật chứng minh trực giác của ta đúng. Yêu vương cản hắn lại ngay trước khi hắn kịp đến gần ta.

Ta cảm thấy vô cùng lo lắng bèn khích lệ Hỏa Tịch: “Nhanh, nhanh giết con yêu thú kia mới có thể giải cứu ta. Đây chắc chắn là chuyện một mũi tên hạ hai con chim!”

Không ngờ thế mà Yêu vương lại còn cười khê hai tiếng, nói: “Không phải là Hỏa thần phụng lệnh Thiên giới xuống giết bốn tọa đấy chứ?”

Ta chẳng qua nói lung tung, không biết có chọc giận Yêu vương hay không. Bởi vì có Hỏa Tịch ở đây, năng lực phi phàm của hắn khiến ta cảm thấy chỉ khi cùng sự an nguy của mình đều tăng lên một mức độ mới. Vì thế, ta không muốn nhường nhịn con Yêu vương này nữa, đứng lý hợp tình nói: “Đúng! Hắn chính là đến giết ngươi! Khiến ngươi muốn sống không được chết không xong!”

Nghe ta nói thế, Yêu vương nhanh chóng biến sắc. Hỏa Tịch thở dài nói một câu: “Ngươi câm miệng!”

Đúng lúc này, chắc là Yêu vương cảm thấy bị kích thích quá, hắn cắn chặt khớp hàm một lúc rồi giải phóng yêu khí toàn thân, hung thần ác sát nói với ta một câu: “Chọc giận bốn tọa thì chỉ có một kết cục duy nhất. Cho dù là kẻ đáng thương nhất tam giới, bốn tọa cũng sẽ không nương tay!” Nói xong, thân hình hắn chợt lóe rồi đánh về phía ta!

Vốn ta đã chẳng còn sức, thấy hắn đánh tới vẫn như cũ chẳng có sức, cứ đứng im một chỗ.

Ta mặc dù sợ hãi nhưng ý thức muốn sống vẫn rất mãnh liệt, cuống quýt nâng tay niệm quyết. Nhưng niệm vài cái cũng chẳng làm ra hành động gì có thể ngăn Yêu vương.

Lâm nguy đại loạn cũng không mấy người có thể loạn được như ta.

Ngay tại thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, tay của Yêu vương gần như bóp lấy yết hầu ta, không ngờ đột nhiên hắn lại nghiêng người sang một bên.

Ngay lập tức, ba cộng lông vũ màu đỏ lại bay về phía mặt ta! Màu đỏ kim quang kia quả thật khiến mắt ta đui mù.

Ta biết lông vũ này là do Hỏa Tịch phóng tới, đừng hỏi sao ta biết, là ta tận mắt nhìn thấy hắn phóng ra. Nhưng lúc này ta chẳng có hơi sức để ý xem hắn làm sao có thể hơ một tý là phóng lông gà, điều ta quan tâm là Hỏa Tịch còn chưa thu lại ba cộng lông kia!

Vừa thấy lông vũ, ta lại bùng lên lửa giận.

Lúc này, Hỏa Tịch đột nhiên kêu một câu: “Lưu Cẩm, ngươi là đồ ngốc sao?”

Ta còn chưa kịp phản ứng, hỏi: “Gì cơ?”

Vừa hỏi xong, một luồng gió đột nhiên nhanh chóng thổi qua, ta còn chưa kịp hồi phục tinh tể, thân thể đã đột ngột bay lên khiến ta cảm thấy trời đất quay cuồng.

Ta thỉnh thoảng nhìn thấy mùi hoa mai trong trẻo mà lạnh lùng. Ta dự cảm bản thân đã an toàn.

Khi con kích động qua đi, ta chăm chú nhìn kỹ. Hỏa Tịch đang ôm ta.

Ta quay đầu nhìn lại, ba cộng lông vũ hung thần ác sát kia đã cắm sâu một nửa vào vách tường. Ta cảm phục sâu sắc, cảm khái nói với Hỏa Tịch: “Hỏa Tịch, ngươi xem lông gà kia, thật cứng! Xem ra con chim trĩ kia không chỉ lẳng lơ mà chắc chắn là con đực.”

Hỏa Tịch không đồng ý lời ta nói, hắn rống lên một câu: “Ta bảo ngươi câm miệng!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Yêu vương đúng lúc này đánh về phía chúng ta. Thời khắc này thật khiến người ta căng thẳng.

Dù không suy nghĩ cho bản thân, ta cũng nên suy nghĩ cho Hỏa Tịch một chút. Thấy cường địch đánh đến, ta sao có thể không tránh ra mà còn khiến

Hòa Tịch phân tâm!

Vì thế, không chờ Hòa Tịch buông ra ta đã nhanh chóng tự giác tự nguyện buông tay. Động tác thật sự rất nhanh.

Hòa Tịch không nặng không nhẹ nói một câu: “Chạy trốn chết thì nguoi nhanh nhất.”

Dứt lời, hần liền tung ra một chiêu về phía Yêu vương đang đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mối Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Cuộc chiến tiên – Yêu

Trận đánh này khá kịch liệt. Điện quang hòa thạch cùng tiên khí yêu khí và nghiệp hỏa mù mịt khắp nơi.

Trận thế lớn như vậy mà không thấy tên tiểu yêu nào xông đến, chắc là trước khi đến Yêu vương điện, Hỏa Tịch đã xử lý sạch sẽ hết những tên Yêu tộc cản đường.

Tuy nhiên, ta vẫn hơi cảm thấy không ổn. Nghiệp hỏa của Hỏa Tịch cho dù vô cùng lợi hại nhưng kẻ địch cũng là một con thần thú sa đọa biết phun lửa. Ta đây sẽ bị nướng từ hai phía! Cho dù ta đã tìm được một góc khá an toàn để trốn nhưng vẫn cảm thấy mất nước lợi hại.

Miệng khô lưỡi đắng mồ hôi ướt đẫm. Thật vất vả mới chờ cho rượu đoạn tụ hết tác dụng, lại gặp phải một cái khác còn nguy hiểm hơn.

Vì thế, ta vội vàng nâng cánh ta đã không còn chút sức lực lên tự làm một kết giới, giảm bớt thống khổ cho bản thân. Tuy nhiên, kết giới chưa tạo được bao lâu đã bị khí nóng của Hỏa Tịch và Yêu vương phá nát!

Thân thể ta lui lại, định biến thành hạt châu. Như vậy không chừng còn có thể giảm bớt tốc độ mất nước.

Ngay khi ta còn chưa kịp biến, bỗng nghe Hỏa Tịch quát to một tiếng: “Lưu Cầm!” Giọng điệu của hần nghe có vẻ rất sốt ruột. Nghe tiếng, ta vừa mở mắt ra đã thấy Hỏa Tịch nhanh chóng phóng một kết giới vững chắc về phía ta. Tiến đến gần ta, hần ngay lập tức dập tắt Nghiệp Hỏa quanh thân!

Hần quên mất bản thân đang đối mặt với một tên thần thú sa đọa chỉ biết phun lửa sao?! Chồng chọi với thần thú sa đọa còn không chịu tăng hỏa lực, ngược lại lại giảm bớt khí nóng quanh người, thế chẳng phải tạo cơ hội cho thần thú hay sao?!

Ta hoảng sợ muốn kêu to nhưng ta mất nước đến mức không phát ra âm thanh. Tránh trong kết giới, lại không bị Nghiệp Hỏa thiêu đốt, ta dần khôi phục.

Tuy nhiên, trong giây lát đó, tình thế chiến đấu giữa Hỏa Tịch và Yêu vương lại chuyển biến nhanh chóng. Hỏa Tịch không dùng đến Nghiệp Hỏa, hơi rơi vào thế yếu.

Mà ngọn lửa do Yêu vương phun ra, mặc dù ảnh hưởng đến ta một chút nhưng cũng không nghiêm trọng như lần tiếp xúc với ngọn lửa của Hỏa Tịch. Bởi vì lửa của Yêu vương không phải là Nghiệp Hỏa lợi hại nhất tam giới, đó chỉ là lửa bình thường.

Nếu ta đối phó với hần, chắc chắn cũng không xảy ra vấn đề chi là có chút hao phí tu vi. Nhưng Hỏa Tịch nguyên ý tạo kết giới giúp ta, còn dập tắt Nghiệp Hỏa của chính hần, ta không ngu ngốc, biết hần làm thế hoàn toàn là vì ta. Nếu ta không giúp hần thì có chút vong ân phụ nghĩa.

Ma giới chúng ta dù không phải là người tốt nhưng vẫn kiêng kỵ vong ân phụ nghĩa.

Ta chống cơ thể dựa vào vách tường, lão đảo đứng lên. Vạt áo thêu đám tường vân đồ như lửa của Hỏa Tịch tung bay thật khiến người ta không thể dời mắt.

Ta nâng tay chạm vào mi tâm, bắt đầu niệm quyết.

Thoáng chốc, một con lốc lạnh như băng quét qua đại điện trống rỗng. Yêu vương cùng Hỏa Tịch đồng thời sùng sốt. Tiếp theo, Yêu vương hoàn hồn trước, bỏ qua Hỏa Tịch, vọt về phía ta.

Xem ra hần biết thuộc tính Huyền Vũ của ta có thể trị được hần!

Tuy nhiên, Băng Thiên Huyền Vũ mà ta triệu hồi không phải là Huyền Vũ bình thường, nó cần đến thời gian và tinh lực nhất định. Nếu hiện tại Yêu vương đánh về phía ta, ta tuyệt đối không thể chống trả, hoàn toàn mặc hần định đoạt.

May mắn, tốc độ của Hỏa Tịch cũng cực nhanh. Ngay khi Yêu vương kịp bay đến trước mặt ta, Hỏa Tịch phút chốc di chuyển, vờng vàng chắn ngay phía trước ta!

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Hỏa tịch trùng chiêu

Lửa Yêu vương phun ra đều rơi trúng người Hỏa Tịch. Dù sao Hỏa Tịch cũng là Hỏa thần, chân hỏa này cũng chẳng ảnh hưởng mấy đến hắn. Nhưng mà hai người họ cách ta quá gần, ta nhanh chóng cảm thấy khó chịu.

Ta nhắm mắt, hai mắt trũng lõm, giờ ngón tay niệm quyết thúc dục. Thoáng chốc, cả đại điện biến thành một vùng trời băng đất tuyết khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo. Lửa của Yêu vương cũng bị khí lạnh dập tắt.

Yêu vương quá sợ hãi: “Người thế mà lại là ...”

Hắn mới chỉ nói một nửa, Hỏa Tịch thừa dịp hắn chưa kịp chuẩn bị liền ra tay, đánh cho hắn trở tay không kịp. Yêu vương cùng Hỏa Tịch đều thuộc tính hỏa, một khi không thể khống chế lửa, hắn không thể xuất ra tiên thuật khác lợi hại như Hỏa Tịch.

Khó được mấy khi ta làm người tốt, người tốt thì phải làm đến cùng. Vì thế, thấy Yêu vương kéo dài hơi tàn, ta lại giờ tay niệm quyết triệu Huyền Vũ.

Lúc này, Huyền Vũ bị trời băng đất tuyết đông lạnh, thoáng chốc biến thành huyền băng bén nhọn chói mắt.

Theo sự điều khiển của ta, huyền băng từng bước ép sát Yêu vương.

Một ít mũi băng đâm trúng cơ thể Yêu vương nhưng cũng khiến hắn hao tổn hơn phân nửa nguyên khí.

Chỉ tiếc, Yêu vương tổn thương nguyên khí, tình hình của ta cũng không khá hơn. Ta vừa định tập trung tất cả huyền băng nhắm ngay Yêu vương cho hắn thêm một kích cuối cùng, bỗng nhiên cổ họng cảm thấy ngọt, sức lực toàn thân đột ngột biến mất. Ta chỉ biết trơ mắt nhìn các mũi huyền băng biến thành nước, cả vùng trời băng đất tuyết tức khắc tan rã. Ta chanh chóng mím môi nhưng vẫn không kịp ngăn dòng máu ấm áp chảy ra từ khóe miệng, thân thể không thể khống chế nghiêng sang một bên.

“Lưu Cầm —” ta cố hết sức mở mí mắt nặng trĩu, thấy Hỏa Tịch đang ra sức chạy về phía ta.

Ngay thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, Yêu vương có cơ hội nghỉ hơi lấy sức. Hỏa Tịch vừa quay lại nhìn hắn, hắn ngửa đầu rống hai tiếng rồi khom người, tay chân đồng thời chạm đất, lưng hắn mọc ra hai cái vây, sau đó, Yêu vương biến thành bộ dạng kỳ lân một sừng.

Con kỳ lân độc giác vọt nhanh về phía Hỏa Tịch!

Ngay thời điểm đó, kỳ thật ta rất muốn mở miệng hét to. Ta muốn bảo Hỏa Tịch né sang một bên, tránh cho con kỳ lân độc giác đang phát cuồng kia đâm vào ta mà lại lỡ sừng đâm trúng ta. Đáng tiếc ngay thời khắc trong nháy mắt vô cùng nguy nan ấy, ta lại mất giọng.

Hỏa Tịch vừa bế ta lên còn chưa kịp xoay người, chỉ nghe hắn kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt trắng bệch, ôm ta thất tha thất thểu té nhào vào cạnh tường.

Hai tay hắn vẫn gắt gao nhốt ta trên tường khiến ta không hề chịu thương tổn. Ta vừa mới ngẩng đầu lên nhìn hắn, một giọt hai giọt máu đã rơi xuống mặt ta.

Khuôn mặt vốn tuấn tú vô song nháy mắt trở nên trắng bệch. Hình như ngay cả nhắm mắt hắn cũng rất gượng gạo.

“Này, Hỏa, Hỏa Tịch, Hỏa Tịch người, người sẽ không như thế đã gục chứ?! Người đừng làm ta khó xử!” Ta kích động lay lắt, hắn lại lù lù bất động! Chỉ có máu từ khóe miệng kia vẫn từng giọt từng giọt tiếp tục rơi xuống mặt ta.

Mí mắt ta chậm rãi dôi xuống, bị dọa sợ không nhẹ.

Cả chiếc sừng thú đã xuyên thủng ngực Hỏa Tịch!

Ngay lúc này, chắc là động tĩnh trong điện quá lớn thu hút Yêu tộc từ bốn phía kéo đến đây.

Bọn họ vừa vào nội điện, vừa thấy Yêu vương đại nhân biến thành bộ dạng như gấu liên tục dây dưa với Hỏa Tịch, kéo thế nào cũng không ra tức khắc liền mang dáng vẻ xấu hổ và giận dữ muốn sống đòi chết không chịu nổi, liền tiếp vọt về phía ta hô đánh gọi giết.

Ta vội dùng cả tay lẫn chân rút sừng kỳ lân khỏi ngực Hỏa Tịch lại như rút phải tâm can bảo bối của hắn khiến thân thể hắn run rẩy một trận rồi máu chảy như suối!

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Máu đỏ chói mắt

Trời ơi, ta thừa nhận ta có chút hoảng sợ. Nguyên thần của Yêu vương theo cơ thể kỳ lân bay ra, đáng tiếc bị ta bắt được. Ta không rảnh để tiếp đón hần nên tùy tiện nhét luôn vào ngực.

Yêu tộc bày ra vẻ mặt cực kỳ hung ác như thể muốn ta trả lại nguyên thần của Yêu vương bọn họ.

Ta luôn là người dễ nói chuyện, nhưng tư tưởng Yêu tộc lại khó khai thông.

Nếu thật sự đem nguyên thần của Yêu vương lấy ra, ta có chút mất mặt. Ta sờ ngực, nguyên thần nhét trong đó hơi phình lên, nhéo thử mấy cái, không hiểu sao lòng ta bỗng trở nên kiên định.

Yêu tộc cảm thấy muốn lấy mạng ta.

Ta nhanh chóng đỡ Hỏa Tịch đang nhào như bùn dầy, sợ hãi nói: “Hỏa Tịch, ngươi thế nào rồi? Rốt cuộc có chết hay không?! Nếu chắc chết, ngươi nói một tiếng để ta còn chạy trốn!”

Hỏa Tịch nôn ra một ngụm máu.

Thấy hai ba tiểu yêu đang đánh về phía ta, ta nhanh chóng buông Hỏa Tịch, nâng tay niệm quyết biến ra một tấm khiên, run lấy lấy nói: “Lúc này còn học máu, hơn phân nửa là sống không nổi.”

Nhìn bộ dạng Hỏa Tịch như sắp chết thế kia nhưng hần chưa tắt thở, còn giương mắt nhìn ta, yết ớt cười nói: “Vậy ngươi còn định lè mè tới khi nào, không mau đi đi.”

Điều cười của hần khiến tay ta run lên.

Ta chưa từng thấy nụ cười yếu đuối và nhu nhược của hần.

Đúng lúc này, tiểu yêu thừa dịp ta run tay, đánh nát tấm khiên của ta, yêu trào nhọn hoắt đâm về bả vai ta. Ta thấy tranh không khỏi nên cũng chẳng nói nhiều làm gì, dứt khoát đón nhận.

Thế nhưng nhiều móng vuốt như thế lại chỉ có một cái đâm trúng vai ta.

Trước mắt tối sầm lại, ta nâng mí mắt nhìn lên, vừa nhìn đã thấy Hỏa Tịch, một khắc trước còn ngã xuống đất không dậy nổi, giờ đã mình đồng da sắt lù lù chắn trước mặt ta!

Tất cả móng vuốt mang theo sự phẫn nộ tột cùng của Yêu tộc đều cắm lên lưng Hỏa Tịch.

Khóe miệng hần không ngừng trào máu, thế mà hần còn chăm chú nhìn ta, lạnh lùng nói: “Còn không đi mau!”

Ta vốn định chạy nhưng hần nói như vậy, hình như ta lại không nên đi. Như thế không trọng nghĩa.

Lúc này, một con đầu đon trên mặt khiến ta bùng tỉnh. Ta vươn tay sờ da mặt, một dòng ẩm ướt chảy xuống, đúng là bị ... nanh vuốt Yêu tộc chọc ra một lỗ.

Ta ghét nhất là những kẻ không biết sống chết làm mấy chuyện xấu trên mặt ta.

Yêu tộc tiến vào điện ngày càng nhiều, chắc là Yêu tộc từ bốn phương tám hướng đến kéo lại đây. Thấy Hỏa Tịch vẫn lù lù bất động chắn trước mặt ta nhưng âm thanh như có như không, ta có chút tức giận. Một người đang sống sờ sờ trước mặt chúng như ta bọn chúng không dám lại đi đâm một kẻ sắp chết.

Huống chi, món nợ trên mặt ta cũng cần phải tính.

Vì thế, ta nâng tay niệm thêm một quyết về phía Hỏa Tịch, ánh sáng mãnh liệt nhanh chóng tản ra, đánh mấy tên Yêu tộc đang vây quanh hần văng xa mấy trượng.

Hỏa Tịch nhắm nghiền hai mắt cứ thế ngã thẳng xuống vai ta!

Ta ôm lấy thất lưng hần, vừa nâng lòng bàn tay lên liền thấy một mảng màu đỏ chói mắt. Ta nhìn chăm chăm vào Yêu tộc đang bao vây quanh chúng ta

càng thêm tức giận, nhổ một ngụm nước bọt, nói: “Một đám các nguoi sao lại không biết cắt bớt móng tay, để như thế vừa đâm một cái đến bà nội hân cũng đau!”

Nhưng mà Hòa Tịch không hề đáp lời ta.

Ta cũng không rảnh mà dây dưa lâu, nể mặt hân thay ta chần móng vuốt, nâng ngón trỏ ấn mi tâm, nói: “Thực không khéo, cho dù nguoi hư tình giả ý bảo ông đây đi, ông đây cũng thay đổi ý định. Không cần biết nguoi sống hay chết, ta nhất định mang nguoi ra ngoài. Hiện tại, tốt nhất là nguoi cứ chết ngất đi, xem như chưa từng thấy gì.”

Chỉ có điều, đừng có chết thật.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Triệu hồi ma tộc

Ta không phải là người thích xen vào chuyện người khác nhưng một khi đã quán đến chuyện không liên quan thì sẽ quán đến mức không để ý người khác.

Cũng không biết có phải đòi trước ta mắc nợ thằng nhãi Hòa Tịch này hay không, bị hân bắt đến Yêu giới rồi bị liên lụy thế này.

Tình hình trước mắt, Yêu giới đương nhiên phát hiện ta cùng Hòa Tịch là kẻ khác tộc từ bên ngoài trà trộn vào lại còn bắt Yêu vương của bọn họ, Yêu tộc khẳng định không buông tha.

Hòa Tịch bị thương nặng, một mình ta sao ứng phó nổi với bọn họ được.

Nhưng ta nghĩ, dù Hòa Tịch không bị thương, cả ta với hân càng không ứng phó nổi. Thừa dịp hai mắt hân nhắm nghiền, ít nhất ta có thể thúc dục huyết chú triệu hồi viện binh từ Ma tộc.

Thường ngày, thằng nhãi này tuyệt đối không săn sóc ta như vậy, càng không nói đến hân bị thương nặng còn cố đứng lên làm lá chắn cho ta. Ta đoán chắc vừa nãy bị đập trúng đầu ảnh hưởng đến não khiến thần chí hơi mơ hồ.

Nếu hân đã giúp ta, tuy rằng ta không đủ can đảm thay hân chắn hai đao nhưng vẫn theo đạo lý che chở hân, coi như ăn miếng trả miếng.

Tuy nhiên, lần này, ta chưa được phụ tôn chấp nhận mà đã tự mình triệu hồi Ma tộc, lại còn đến Yêu giới để đánh nhau với Yêu tộc, nếu phụ tôn biết, chi sợ ta sẽ gặp kết cục cực kỳ tàn nhẫn.

Nhưng mà ta còn chưa kịp suy nghĩ nhiều như vậy, khẽ cắn môi mở cánh cửa không gian thông giữa Ma giới và Yêu giới. Ta nghĩ dù kết cục tàn nhẫn đến đâu, phụ tôn chung quy lại cũng không đánh ta thành từng mảnh.

Thoáng chốc, một trận cuồng phong cuộn cuộn nổi lên ở Yêu giới.

Biến cố này khiến nhóm Yêu tộc hoang mang, không biết chuyện gì xảy ra, dáo dác nhìn xung quanh. Ta nhanh chóng kéo Hòa Tịch đang nằm trên mặt đất dậy, lùi về phía sau vài bước.

Rất nhanh, nóc nhà của Yêu điện bị gió hất tung, một hang động xuất hiện trên không. Cái động vốn trống rỗng bỗng trở nên đông nghịt.

Ta nén nước mắt vui mừng nhìn Ma tộc chúng ta uy phong tám phía đi ra từ động. Ta thầm nghĩ cuối cùng, ta cũng có thể đứng một bên, thưởng thức cảnh tượng lừng lẫy khi Ma tộc chúng ta xoi tái xương cốt Yêu tộc.

Nhưng mà khi ta thấy Lan Huru từ từ đi ra, ý tưởng này nhanh chóng tan biến. Lan Huru thế mà cũng đến Yêu giới!

Lan Huru giống phụ tôn đều là ma khiêm tốn. Hân chắc chắn sẽ ngăn cản cảnh Ma tộc đánh nhau với Yêu tộc. Theo như lời phụ tôn ta nói, đó là bởi vì thực lực của Ma tộc chúng ta tạm thời còn thấp, không nên gây ra động tĩnh lớn khiến Tiên giới chú ý. Trường hợp khoa trương như vậy rất không phù hợp với tác phong rụt rè của Ma tộc.

Không hề nghi ngờ, Lan Huru vừa liếc mắt một cái đã thấy ta đứng giữa biển Yêu tộc mờ mịt. Vì thế, hân, vẻ mặt không rõ, bay về phía ta.

Lan Huru chính là Lan Huru, mấy vạn năm như một ngày luôn mặc áo choàng màu xanh, không hở là con rắn xanh một đuôi, mùi cọt nhả tỏa ra khắp mười dặm. Chuyện về sau, ta không dám suy đoán. Ta chưa từng thấy hân thay quần áo, không biết mấy vạn năm qua, áo choàng của hân đã từng được giặt hay chưa.

Ta định hỏi nhưng cổ nhện xuống.

Chắc là Yêu tộc chưa gặp qua cảnh Ma tộc chúng ta xâm lấn Yêu giới với trận thế như vậy, bọn họ lại đang là rần rần đầu, đều hoảng hốt lo sợ, nhưng cũng chuẩn bị sẵn tinh thần “địch bất động ta bất động, địch động đến ta liền rối loạn”, không dám lại hung thần ác sát hô đánh gọi giết với ta nữa.

Nguyên thần của Yêu vương cảm nhận được bầu không khí thay đổi, bắt đầu va trái đụng phải. Ta cúi đầu yên lặng vỗ vỗ ngực, đè hấn xuống.

Nháy mắt, Lan Huru đi đến trước mặt ta, ta không nhìn được, rụt cổ, nghe hắn nói: “Chỗ nào cũng không tìm thấy nàng, thì ra là chạy đến Yêu giới.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Yêu ma cầu xé nhau

Ta tỉnh mắt thấy khoe miệng Lan Huru bỗng giật giật. Đáng tiếc mới giật một nửa, hắn lại có thể dừng lại. Thế vẫn tốt hơn là hắt hơi một nửa rồi nghẹn trở về, đây là một môn nghệ thuật sống, ta thực sự không hiểu làm thế nào mà hắn dừng lại được.

Sắc mặt Lan Huru phút chốc trở nên âm trầm. Hắn nâng ngón tay tròn bóng lên chạm vào mặt ta, lạnh lẽo hỏi: “Sao mặt nàng bị thương?”

Ta bỗng thấy chua xót, chỉ về phía những tên Yêu tộc liên quan, nói: “Bị đánh!”

Lan Huru không nói hai lời, hạ lệnh với Ma tộc, đem bọn Yêu tộc róc xương lóc thịt. Hắn còn chính nghĩa bổ sung mấy lời: “Công chúa bị nhốt tại Yêu giới, giải cứu công chúa là nghĩa vụ của các ngươi. Thắng lợi trở về, Ma tôn chắc chắn sẽ trọng thưởng.”

Vì thế, Ma tộc chúng ta như đánh mấu gà, trở nên hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, vô cùng anh dũng uy mãnh.

Ta vừa vỗ ngực vui vẻ vừa nghĩ nghĩ, cuối cùng nhớ tới cái gì, nghiêng đầu nhìn Lan Huru trở nên anh khí bức người đứng bên cạnh, khác hẳn với bộ dáng ôn ôn nhuận nhuận hàng ngày, nhìn không được hỏi: “Ngươi xác định phụ tôn trọng thưởng chứ không phải đánh bọn họ?”

Ra tay với Yêu tộc, đây cũng không phải là chuyện nhỏ.

Lan Huru nhìn ta, mỉm cười mê người: “Bọn họ làm hết thấy đều vì giải cứu nàng, phụ tôn của nàng nhất định hiểu lý lẽ.”

Ta suýt học máu.

Ta hỏi lại: “Ngươi xác định ngươi không phải đang lấy việc công báo thù riêng?” Như vậy, ta tự ý xông vào Yêu giới, phụ tôn nhất định lột ta một tầng da.

Lan Huru nói: “Ai bảo nàng đào hôn, ta tìm khắp nơi đều không tìm thấy nàng.”

Đào hôn, đây là một vấn đề nghiêm trọng.

Vì thế, ta chuyển đề tài: “Ngươi nói, đợi chúng ta chiến thắng trở về, phụ tôn sẽ thưởng gì cho các huynh đệ? Ngươi không phải nói sẽ có phần thưởng lớn sao?”

Lan Huru vô cùng thanh thản: “Theo tính tình của Ma tôn, đoán chừng người sẽ thưởng một ít mộc bản, đánh thật mạnh. Nàng cũng không ngoại lệ.”

Phật viết: mẹ hiền sinh con bất tài, cha nghiêm sinh tàn phế.

Nghe vậy, ta tối sầm hai mắt, chân có chút mềm nhũn. Vì thế, ta đứng không vững, vội lùi hai bước. Đột nhiên, đầu óc lóe sáng, ta bỗng phát hiện một chuyện trọng yếu còn hơn bị phụ tôn hung ác ngược đãi.

Bởi vì gót chân ta vừa dẫm lên một vật.

Đó là một bàn tay với những ngón dài đẹp dính máu. Bàn tay này có vẻ quen thuộc. Ta nhân tiện xem xét, mí mắt run lên.

Ai nha, Hòa Tịch còn nằm ngủ trên mặt đất!

Ta thế mà lại quên mất hắn!

Ta nhanh chóng nâng hắn dậy, thấy sắc mặt hắn trắng bệch, chợt có một cảm giác cực kỳ không ổn, vội thăm dò nguyên thần của hắn. May mắn nguyên thần vẫn còn nhưng vết thương lại không thể kéo dài.

Lúc này, Lan Huru cũng phát hiện một người cao lớn nửa sống nửa chết như Hòa Tịch, cau mày hỏi ta: “Hắn là ai vậy?”

“Một người bạn”, ta đáp lung tung, “Không ổn, ta phải dẫn hấn ra ngoài trước, đi trước một bước.” Vẫn là nên nhanh chóng tiễn hấn về Tiên giới mới tốt. Nói thế nào thì hấn cũng là Hòa thân, trở về Tiên giới có lẽ sẽ giúp vết thương chuyển biến tốt.

Quả thật, nói Hòa Tịch là bạn của ta, ta thấy hấn càng giống ác bá. Nhưng ta giữ mặt mũi cho hấn, không vạch trần hấn.

Ta nâng Hòa Tịch, vừa định đi, thân hình Lan Huru chợt di chuyển, lưu loát chắn trước mặt ta. Ta vỗ vỗ khuôn mặt Hòa Tịch cho Lan Huru xem, xuống tay rất mạnh cũng không thấy Hòa Tịch phản ứng gì, nói với Lan Huru: “Thấy không, hấn sắp chết.”

Lan Huru mặc kệ người nào chết hay không, nói: “Đề nằng chạy thoát một lần đã khiến ta tìm kiếm vất vả như vậy, làm sao ta có thể để nằng trốn lần hai?”

Nghe giọng điệu của hấn vừa như than thở lại vui mừng, ta cảm thấy yên tâm hấn. Nhân cơ hội ta đang gặp chuyện oan ức, ta nhắc mí mắt nhìn hấn, nước mắt tràn mi, nói: “Lan Huru, bộ dạng của ngươi thật đẹp!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Hôm nay hình như linh cảm tốt hơn

Ta ngoan cố nói: “Ai muốn chạy trốn?! Ta cũng không muốn!” Ta âm thầm thừa nhận là ta có chút ý tưởng chạy trốn.

“Vậy đừng đi.” Lan Huru tha thiết nhìn ta.

Đôi mắt hấn long lanh nhìn ta khiến lòng ta mềm xuống. Ta nghĩ nếu ta lại trốn lần nữa, hấn sẽ đau lòng, ta không đành lòng khiến hấn đau lòng.

Ta bèn hỏi: “Vậy hấn làm sao bây giờ?”

Lan Huru không hề nể tình chút nào: “Ma tộc sao có thể kết bạn với Tiên tộc, chết rồi thì thôi.” Hóa ra hấn chỉ liếc mắt đã nhận ra Hòa Tịch là Tiên tộc.

Chết rồi thì thôi?! Ta tức giận: “Vậy sao ngươi không nói sớm! Nếu ngươi nói sớm, ta sẽ không triệu hồi các ngươi đến đây!”

Nếu là chết rồi thì thôi, ta việc gì phải uống phí sức triệu Ma tộc đến hỗ trợ, chỉ cần ném Hòa Tịch lại rồi tự mình chạy trốn là được, đơn giản lại trực tiếp.

Lan Huru nâng trán: “Vậy theo Lư Cẩm thì phải làm gì bây giờ?”

Ta nghĩ nghĩ rồi nghiêm túc nói: “Vẫn là trước đưa hấn ra ngoài, dù sao hấn cũng cứu ta một mạng. Đừng sợ, ta sẽ không bỏ trốn, chờ đưa hấn về Tiên giới xong, ta liền trở về cùng ngươi thành hôn.”

Cuối cùng, Lan Huru nghe theo ta, đồng ý để ta đưa Hòa Tịch thoát khỏi Yêu giới. Điều kiện tiên quyết là có hấn đi theo, xem ra trước mặt con rắn này, giá trị danh dự của ta đã bằng không. Trước khi đi, Lan Huru còn phân phó các huynh đệ đánh những tên Yêu tộc muốn tìm chỗ chết kia tàn phế, dọn dẹp một chút rồi trở về Ma giới.

Ra khỏi Yêu giới, ta và Lan Huru mang theo Hòa Tịch dừng chân tại một rừng cây thuộc Nhân giới. Ta vốn muốn đem Hòa Tịch về Tiên giới, bắt đắc dĩ có Lan Huru là con rắn thối Ma tộc đi cùng, đi Tiên giới thì quá mức rêu rao, không phù hợp với tác phong khiêm tốn của Ma tộc chúng ta.

Vì thế, ta bèn thương lượng với Lan Huru: “Chỉ cần một người trong chúng ta đưa thằng nhãi này về Tiên giới là được, mục tiêu quá lớn sẽ gây phiền toái. Nhưng ngươi là xà nhân, tao khí quá nặng, dễ bị chú ý. Rốt cuộc là ngươi hay ta đi Tiên giới?”

Lan Huru thật sự suy nghĩ, “Ừ” một tiếng, nói: “Lư Cẩm không nói ta cũng không nghĩ đến, đây thật là một vấn đề nghiêm túc. Nếu không vậy đi, cả ta và nằng đều đừng đi, để người của Tiên tộc chết tại nơi rừng núi hoang vắng cũng không phải chuyện tốt thường gặp được.”

Ta nâng mí mắt chống lại ánh mắt treu tức của Lan Huru, cảm thấy thất bại: “Hôm nay, tài ăn nói của ngươi sao lại tốt như vậy?”

Lan Huru khiêng Hòa Tịch đi trước, cực kỳ không khiêm tốn đáp: “Hôm nay hình như linh cảm tốt hơn.”

Thôi thôi, mỗi lần Lan Huru có linh cảm ta đều bị hại. Tạm thời ta không chấp nhặt với hấn. Nhưng thấy hấn khiêng Hòa Tịch không biết chạy về hướng nào, ta lại hỏi: “Ngươi định đưa hấn đi đâu?” Bỗng nhiên một suy nghĩ lướt qua trong đầu, ta kinh hãi, “Ngươi, không phải là ngươi khiêng hấn về Ma giới chứ?”

Lan Huru liếc mắt nhìn ta: “Khiêng hấn về Ma giới làm gì?”

Ta bật thốt lên: “Nô dịch hần nha ~”

“Hần cả người ngập tiên khí, chỉ sợ còn chưa đến chỗ gió lửa của Ma giới, Ma tôn đã ngửi được hương vị.”

Lan Huru nói đúng. Phụ tôn có cái mũi của chó, ta lại không có lá gan của chó.

Nhưng nghĩ đến Hỏa Tịch nô dịch ta lâu như vậy, ta lại không thể oan oan tương báo, có chút đáng tiếc. Nhưng niệm tình hần trọng thương chưa tỉnh, tạm thời tiện nghi cho hần.

Sau đó, Lan Huru khiêng Hỏa Tịch đi đến giữa sườn núi. Giữa sườn núi có một tòa miếu.

Miếu Thổ thần.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Đồ Thổ thần không biết tốt xấu

Lan Huru cũng không dây dưa, đến bên cạnh miếu Thổ thần nói: “Mau mau đem Thổ thần ra đây.”

Ta hỏi: “Người định giết hần?” Không nên a, lúc này không nhanh chóng đưa Hỏa Tịch về Tiên giới, gọi Thổ thần làm gì chứ.

Lan Huru ngừng nói, liếc ta: “Giết hần ai đem người này trở về? Đương nhiên là bảo Thổ thần đi ra để giao người.”

“Đây là lời ta muốn nói, người cướp lời kịch của ta.”

Ta sờ sờ mũi, đi theo vào, thấy ở giữa tòa miếu u tối bày một pho tượng Thổ thần đầy tớ nhân dân.

Vừa thấy tượng Thổ thần ta liền hiểu được, Thổ thần này sống không tốt lắm.

Lan Huru đặt Hỏa Tịch trên mặt đất. Ta nhìn da mặt trắng bạch không chút sức sống của Hỏa Tịch cùng với hai mắt vẫn gắt gao nhắm chặt, hàng mi cong vút không hề động đậy có chút tịch mịch. Không biết tại sao, vừa rồi Yêu giới không cảm thấy gì, giờ trở mắt cẩn thận quan sát hần lại thấy mình có chút nôn nóng.

Ta nhấc chân hung hăng dẫm lên mặt đất hai dẫm, lớn tiếng nhưng ôn tồn nói: “Thổ thần, mau mau đi ra, thời điểm người lập công thăng quan đến rồi!”

Miếu Thổ thần vẫn yên tĩnh như trước.

Ta thanh thanh cổ họng, kiên nhẫn nói: “Thổ thần ơi Thổ thần, Hỏa thần của Tiên giới các người bị thương có chút nghiêm trọng, nếu người không xuất hiện đưa hần về Tiên giới, chỉ sợ hần liền mất mạng.”

.... Miếu Thổ thần lại tiếp tục yên tĩnh.

Một người vốn nhẫn nại như ta cũng không nhịn được con giận.

Làm sao mà mấy kẻ thuộc Tiên giới lại ngạo mạn như vậy, thật là so với Ma tộc chúng ta càng khó dạy bảo. Ta nhất thời căm phẫn nói: “Mụ nội nhà nó, người bất nhân đừng trách ta bất nghĩa, bản lĩnh đập nát hang ổ của người ta vẫn có!”

Ngay khi bức tượng Thổ thần đầy tớ của nhân dân bụi bặm kia sụp đổ, Thổ thần cuối cùng cũng chịu đi ra, thối thối râu, nghiêm chỉnh nói: “Yêu nữ chốn nào, gan rất lớn!”

Ta mặc kệ lời hần nói, nhanh chóng tóm lấy tên Thổ thần vô dụng đi về phía Hỏa Tịch đang ngủ trên mặt đất, nói: “Đây là Hỏa thần của các người, gần chết, người mau nghĩ cách thông báo cho thần tiên ở Cửu Trọng Thiên xuống đưa hần về.”

Thổ thần trừng mắt lại trừng mắt, làm ra vẻ tài trí hơn người, tâm cao khí ngạo nói: “Thật xin lỗi, bản thần tiên không biết hần.”

Nói vậy là bình thường thăng nhãi này không được tùy ý ra vào Cửu Trọng Thiên, làm sao có thể thấy những thần tiên sống trên Cửu Trọng Thiên, không biết không đáng trách. Ta dùng vẻ mặt cực kỳ ôn hòa, giờ nắm đầm lên trước lão già đang méo miệng kia, cười nói: “Người biết người kia không?”

Lão già kia nói: “Đây thật sự là Hỏa thần sao?”

Ta nói: “Nghe nhóm tiểu tiên tì mê trai trong Diễm Thái cung thảo luận, người kia không khác mấy.”

Lúc này, Lan Huru chen vào một câu: “Còn chậm trễ nữa chỉ sợ không giữ được nguyên thần.”

Ta cả kinh, lớn tiếng nói: “Còn không mau đưa hấn trở về!”

Thổ thần cũng không dám chậm trễ nữa, khiêng Hỏa Tịch lên. Chẳng qua khi lão đứng lên, thất lưng chợt vang lên một tiếng giòn rất êm tai. Lão run rẩy bước khỏi miếu Thổ thần. Đi vài bước còn không quên quay đầu, vô cùng chính nghĩa nói: “Ngươi là Ma tộc, đừng ở trong này làm dơ bản địa bàn của bản tiên! Nhanh rồi đi!”

Ta giận giữ, Lan Huru kịp thời túm lấy ta, ta mới không lao ra đánh hấn một chút. Thấy Hỏa Tịch được khiêng lên đám mây lạnh, bay về Cửu Trọng Thiên, ta hét lớn một tiếng: “Ta không đi! Bà nội nhà ngươi tốt nhất xác định Hỏa Tịch bình an rồi nhanh chóng chạy về bẩm báo với ta! Đi đi tổ sư đồ lão già Thổ thần!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Ta sẽ không tàn phế ...

Ra khỏi miếu Thổ thần, ta niệm quyết, hất tung nóc miếu mới người giận một chút.

Sau đó, Lan Huru dắt ta quay về Ma giới. Hấn ôn hòa nói: “Trở về đi, hấn không có việc gì.”

Tay của Lan Huru luôn ấm áp khiến người khác rất thoải mái, chẳng qua ta lại có chút cảm giác đinh đĩnh, không khỏi nhìn xem tay hấn, kinh hãi.

Không riêng gì tay, cả cánh tay, nửa người đều giống như ngâm nước, màu xanh ban đầu của áo choàng biến thành màu đen thẫm.

Mà tay kia nhiễm đầy máu, thật sự chói mắt.

Ta hỏi hấn: “Ngươi bị thương?”

Lan Huru đáp không có. Hấn liếc nhìn quần áo, rồi làm như không có việc gì, nói: “Đây không phải máu của ta.”

“Vậy ... là của Hỏa Tịch?” Yết hầu có chút khô, chắc là do thiếu nước.

Lan Huru “Ừ” một tiếng, mở cánh cửa thông vào Ma giới, nhẹ giọng nói một câu: “Chết rồi cũng tốt.”

Ta né tránh nhưng không giãy tay Lan Huru ra được. Quay lại nhìn miếu Thổ thần mất nóc càng lúc càng mờ, bỗng ta nhớ đến quần áo màu đen của Hỏa Tịch. Thì ra là nó nhuộm đậm máu, chẳng qua ta không phát hiện.

Khi ta cùng hấn bị Yêu tộc vây khốn, hấn bảo ta nhanh chóng rời Yêu giới, không biết có phải thật lòng hay không. Chẳng qua hấn đường đường là Hỏa thần của Tiên giới, nếu cứ thế mà chết thì cũng hơi uất ức.

Ta ngập ngừng nói: “Lan Huru, chúng ta đều là ma tốt. Phật nói cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, ngươi đừng có không tin, nếu không lại không tích nổi âm đức.”

Lan Huru cười như có như không: “Ma tộc không cần âm đức.”

Ta không thể không thừa nhận, từ khi mặt trời lặn, tài ăn nói của tên xà nhân Lan Huru đột nhiên tăng mạnh, làm ta không chiếm được tiện nghi, có chút tức giận. Ta giậm chân nói: “Lan Huru, ngươi mà còn đầu võ mồm với ta, ta liền ly hôn!”

Lan Huru im lặng, rồi mới mở miệng hỏi: “Mấy ngày rồi khỏi Ma giới, nàng vẫn ở cùng tên thần tiên kia sao?”

Ta im lặng tỏ vẻ thừa nhận. Lan Huru liền hít một câu: “Sau này, đừng gặp hấn nữa. Tiên Ma không thể cùng tồn tại.”

Thấy sắp đến Ma giới, ta lại càng lo sợ.

Rốt cục, khi gần đến cổng vào Ma giới, ta nhìn không được hỏi Lan Huru một vấn đề tương đối nghiêm túc: “Lan Huru, nếu là sau này ta tàn phế, ngươi còn có thể cưới ta không, một đời không rời không bỏ?”

Da mặt Lan Huru hiện lên ý cười ấm áp, đáp: “Đương nhiên.”

Ta nhẹ nhàng thờ ra, nói: “Vậy là tốt rồi. Có những lời này của ngươi, phụ tôn chắc chắn sẽ không đành lòng để ngươi phải cưới một kẻ tàn phế.”

Tuy nhiên, khi ta vừa nhanh chóng về đến Ma điện của Ma giới, cũng chính là nơi ở của ta và phụ tôn, tính huống lại có chút bất ngờ.

Huỳnh đệ Ma tộc đang lo sợ cúi đầu, xếp thành hai hàng chỉnh tề. Mà ở tít trên thềm đá cao cao kia, vẻ mặt phụ tôn như tắm gió xuân, y bào màu bạc khẽ lay động theo chiều gió, thoạt nhìn thật là tuấn mỹ vô cùng.

Mấy vạn năm qua, vẻ mặt phụ tôn chưa từng biến hóa, một chút cũng không già đi, thật sự đẹp mắt.

Nhưng đẹp mắt thì đẹp mắt, một chút cũng không giống tác phong khiêm tốn thường ngày của Ma tộc chúng ta. Điều này khiến ta lo sợ.

Ta làm sao có thể sinh ra một phụ tôn chói mắt như vậy! Nghĩ nghĩ, cảm thấy có chút không đúng, hẳn là ta làm sao có thể sinh ra một cô con gái chói mắt như vậy!

... Tiếp tục nghĩ, vẫn cảm thấy không đúng. Hẳn là phụ tôn làm sao có thể sinh ra một cô con gái chói mắt là ta như vậy!

Vẫn như cũ cảm thấy có chỗ không đúng.

Nhưng ta cũng không có cơ hội nghĩ tiếp, bởi vì vị phụ tôn ở trên cao kia lên tiếng. Ông càng nói, chân ta càng run.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Con còn non mấy trăm năm

Phụ tôn không nói với ta mà lại không nhanh không chậm nói với hai hàng huỳnh đệ Ma tộc sắp xếp chỉnh tề: “Ồ, công chúa đã trở lại, sao các người lại không nghênh đón.”

Kết quả, hai hàng huỳnh đệ nhất tề xoay người: “Cung nghênh công chúa trở về!”

Răng ta có chút run run, vội xua tay nói: “Ai nha ai nha, không cần, ta không cần nghi lễ phiền phức gì cả. Phụ, phụ ... phụ tôn, gần, gần đây thân mình còn cường tráng chứ? Đừng, đừng để vẫn còn trẻ liên ...”

Thối! Phụ tôn ta uy phong lẫm liệt như thế, rõ ràng ta muốn nói phụ tôn nghìn năm vạn thọ vô cương mà!

Phụ tôn thoáng chớp liên nheo cặp mắt dài nhỏ màu bạc, ta lập tức cảm thấy xấu hổ. Chỉ thấy ông che khóe miệng, từ từ nói: “Cầm Nhi của ta muốn nói cái gì, đừng để còn trẻ liên qua đời sao?”

Ta gượng cười hai tiếng, nói: “Vâng, hẳn là ... Không phải ý này. Quan tâm sẽ loạn, quan tâm sẽ loạn.”

Phụ tôn cũng cười theo, ông cười khiến ta cười không nổi. Phụ tôn hỏi: “Lần này đào hôn, Cầm Nhi có hiểu ra điều gì không?”

Ta vội đáp: “Có có có!”

“Nói ta nghe chút.”

Thực sự ta có hiểu. Điều quan trọng nhất ta hiểu ra là không nên trở về sớm như vậy! Nhưng nhìn bộ dạng này của phụ tôn, trong mềm mỏng lại có chút độc ác, trong nụ cười giấu chút nham hiểm, thật sự là cực kỳ đáng sợ!

Ta nào dám nói thật, chỉ hận không có mười vạn con ngựa phóng cho ta mười vạn cái mộng để ta còn vỗ mộng ngựa* phụ tôn. Ta nghĩ nghĩ, vịn vịn ngón tay, thừa dịp Lan Hưu còn đứng cạnh ta, ta liền kéo tay hắn, tha thiết nói với phụ tôn: “Điều lớn nhất con thu được trong lần đào hôn này là vô tình tăng thêm tình cảm giữa con với Lan Hưu. Phụ tôn, Lan Hưu nói cho dù con tàn phế, hắn vẫn cưới con.”

Phụ tôn luôn coi trọng Lan Hưu, chắc chắn ông cũng vì thế mà không nỡ để ta tàn phế.

Phụ tôn nghe vậy, nhìn về phía Lan Hưu, hỏi: “Thật sự như vậy?”

Lan Hưu u buồn liếc nhìn ta một cái, làm như bất đắc dĩ nói: “Bẩm tôn thượng, thật vậy.”

Khóe miệng phụ tôn chợt hiện lên ý cười nhẹ nhàng. Tiện đà, ông lại hỏi ta: “Lần này xông vào Yêu giới, ẩu đả đánh nhau, Cầm Nhi có hiểu thêm điều gì không?”

Ta nói: “Có có có!”

“Nói ta nghe chút.”

Nói thật ra, tưởng tượng đến cảnh Ma tộc chúng ta oai phong tám phía đến Yêu giới cứu viện ta, cảm xúc ta liền cuộn cuộn mênh mông. Ma tộc chúng ta đánh cho Yêu tộc hoa rơi nước chảy thật là hả lòng hả dạ.

Ta liền tập trung sức mạnh, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Yêu tộc chỉ là rẽ hành, muốn đấu với chúng ta, còn non mấy trăm năm!”

“Ồ, Cẩm Nhi thật có chí khí”, phụ tôn chậm rãi đi xuống từ thềm đá, đột nhiên trở nên đàng đàng sát khí, nói với huynh đệ Ma tộc vẫn còn xếp hàng hai bên: “Tất cả ngẩng đầu lên cho bản tôn!”

Huynh đệ Ma tộc ngẩng đầu lên.

“A ——“ ta tập trung nhìn họ, suýt nữa ngã quy, thất thanh hét to.

Đây là hai hàng đầu heo bầm dập! Mỗi người đều đang u oán lườm ta!

Phụ tôn phì phì vạt áo lại thản nhiên nói: “Công chúa gặp nạn, các người đột nhập Yêu giới cứu công chúa thật là trung can nghĩa đảm. Là do bản tôn không rõ nguyên nhân đã xuống ta hơi nặng. Giờ công chúa đã trở lại, các người có oan khuất gì cứ việc có thù báo thù có oán báo oán. Vừa rồi các người cũng nghe rồi đấy, Lan Huru đại nhân không ngại cưới kẻ tàn phế.”

Ta phun một ngụm máu lên mặt đất.

Cái này, ta bỗng hiểu được tại sao ngữ khí của Lan Huru có chút bất đắc dĩ, nhìn ta lại mang theo chút u buồn.

Phụ tôn đi hai bước, quay đầu nhìn ta phong tình vạn chủng cười: “Con cũng còn non mấy trăm năm.”

Ta co giật toàn thân, ngã xuống đất không dậy nổi.

Đối mặt với hai hàng đầu heo đang tiến về phía ta, ta hét lớn một tiếng: “Tất cả dừng nhúc nhích, ta tự mình động thủ!” Đáng tiếc cuối cùng tự mình động thủ không có kết quả, bị quần áo cũng đủ thống khoái.

(*) Võ mông ngựa: nịnh nọt

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Phụ tôn nhân yêu hung tàn

Trước kia ta vẫn hoài nghi không biết mình có phải là con ruột phụ tôn hay không, thì ra không phải là tin đồn vô căn cứ. Hiện giờ, xem ta bị đám đông huynh đệ Ma tộc đánh đến mức mặt mũi cũng bầm dập như bọn họ thì biết.

Đánh xong, các huynh đệ Ma tộc chen chúc bỏ chạy. Một người còn sót chút lương tâm không quên cúi đầu với ta, áy náy nói: “Thực xin lỗi công chúa, chúng ta đều bị ép buộc!”

Điều này ta hiểu được, tại Ma giới này trừ bỏ phụ tôn của ta còn ai dám đối xử cực kỳ tàn ác với ta như vậy. Dù sao trước giờ ta chưa từng bị đánh đến mức mặt mũi như thế này!

Một người vốn khoan dung rộng lượng như ta cũng không nhịn nổi xấu hổ và giận giữ, còi giày ném về phía mặt họ.

Cuối cùng, Lan Huru cũng không còn thờ ơ, lạnh nhạt nữa, yên lặng thay ta mang giày vào.

Hắn lại chạm vào vết bầm tím trên mặt ta, ta quay đầu đi không để hắn chạm.

Thật ra không phải ta keo kiệt, giận Lan Huru đứng một bên không ra tay giúp ta mà là tay tên xà nhân Lan Huru này quá trơn mát, chạm vào mặt ta sẽ tiêu sùng khiến ta không thể ăn nói với phụ tôn.

Nếu phụ tôn thấy ta bình yên vô sự, chắc chắn sẽ tự mình đánh ta một trận, khi đó sẽ không chỉ mặt mũi bầm dập thôi đâu.

Sự thật chứng minh Lan Huru cũng là một con rắn hay nghĩ ngợi, thấy ta tránh đi, vẻ mặt hắn lập tức trầm xuống, đau lòng nói: “Nàng đang trách ta?”

Hắn như vậy khiến ta mềm lòng, thở dài: “Đa ta vốn không dày, bị đánh nhiều lần cũng trở nên dày. Đừng lo lắng, ta trở thành như thế này, người cũng cứ tro mắt nhìn ta trở thành thế này đi.”

Lan Huru lộ ra biểu tình cứng ngắc, chắc là hắn không nghĩ đến ta cũng có thể có văn hóa như vậy.

Ta dựa vào người hấn đứng lên, ngay cả bụi đất trên người đều không nở phui, hỏi: “Thế nào, nhìn ta đã đủ chặt vật chưa?”

Lan Huru nói: “Đủ rồi.”

Nghe thế, ta mới khập khiễng tiến vào ma điện, vừa đi vừa nói với Lan Huru: “Ta còn phải báo cáo tình hình chiến đấu với tên nhân yêu nhần tâm kia, người đừng đứng đây chờ ta, trở về hầm chén canh, canh rùa.”

Lan Huru đứng phía sau ta uyển chuyển lên tiếng: “Được”.

Ta lại nói thêm một câu: “Đáng chết, còn có nước tắm nữa.”

Bà nội gấu nó chứ, đau chết ta rồi.

Vào ma điện, phụ tôn đang nghiêm chỉnh ngồi trên điện thủ duyệt tấu chương. Nếu ông không đối xử với ta như vậy, chỉ nhìn vẻ bề ngoài, phụ tôn tương đối tốt.

Y bào màu bạc với tay áo rộng thùng thình, tóc dài xõa xuống đen như mực, lông mày dài nhỏ tuấn tú, cái gì cũng thật hoàn mỹ. Hình tượng cao lớn tồn tại trong lòng già trẻ trai gái Ma tộc chúng ta, có thể nói là thật sự không thể phá vỡ.

Nhưng mà hết thấy chỉ là mặt ngoài thôi. Với phụ tôn mà nói, nội tâm đen tối, chuyên dùng vẻ ngoài lừa gạt, hãm hại người khác.

Ngay khi ta đối với tướng mạo của phụ tôn nghiêng răng nghiêng lợi, phụ tôn lại khoan thai lên tiếng, tay cầm bút tiếp tục phê duyệt tấu chương, đầu cũng không ngẩng lên.

Đủ để thấy ông khinh thường ta đến mức nào.

Phụ tôn hỏi: “Cầm Nhĩ, tình hình chiến đấu thế nào?”

Trước mặt người khác, ông già này cứ một câu “Cầm Nhĩ” dễ nghe như vậy, thân thiết đến thế. Chẳng qua đằng sau ... Ai, ta không đành lòng nói tiếp, thật quá chua xót.

Ta suy sụp nói: “Quân lính tan rã.”

“Mới vừa rồi –“ phụ tôn buông bút xuống, kéo dài thanh âm, “Con bảo ai là nhân yêu?”

.... Mới vừa rồi ở bên ngoài nói chuyện với Lan Huru, không phải là hơi lớn giọng, bị nghe lén?

Lúc này còn không cúi đầu thì chờ đến lúc nào, ta nói: “Con nói chính mình.”

Cái này gọi là cha nào con nấy, ta là nhân yêu, ông cũng phải là yêu nhân.

Ta chỉ có thể tự an ủi bản thân như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Lại bị đánh

Phụ tôn cuối cùng cũng liếc ta một cái, vung tay lên, đột nhiên thân mình ốm yếu của ta văng ra xa. Chỉ nghe phụ tôn tức giận mắng: “Con giả vờ đáng thương cũng vô ích, có lá gan không rên một tiếng liền chuồn khỏi Ma giới, sao lại không có lá gan đánh đấm một mình, còn gọi viện binh, dọa người!”

Đến đây, đến đây, phụ tôn lộ ra bộ mặt thật ... Thế này còn tốt hơn mềm mỏng giấu tàn độc, mỉm cười giấu gian ác.

Ta nghẹn khuất đáp một câu: “Sao viện binh lại dọa người, lại không làm rớt miếng thịt nào của phụ tôn đâu! Nhưng thật ra nếu con gặp chuyện không may, để xem phụ tôn làm sao ăn nói với mẫu thân!”

“Con, đồ con gái đáng chết, sao lại thiếu ăn đòn như vậy!”

Nhắc đến mẫu thân, phụ tôn liền tức giận, xông lại định bóp cổ ta.

Ta vừa trốn vừa kêu: “Phụ tôn không có lương tâm, con là người tàn tật phụ tôn còn vừa đánh vừa mắng, con rốt cục có phải con ruột phụ tôn không! Mẫu thân chết rồi cũng bị phụ tôn làm tức giận đến sống lại!”

Không ngờ phụ tôn nghe thế lại ra tay càng thêm mãnh liệt, cười âm trầm: “Đúng lúc, đem mẫu thân con tức sống lại cũng không uống ông đây tưởng nhớ mẫu thân con nhiều năm như vậy!”

Gừng vẫn là càng già càng cay, tu vi của phụ tôn không phải chỉ cao hơn ta vạn năm. Rất nhanh ta liền bại trận.

Phật viết: Đánh không thắng chưa chắc nói không thắng.

Mắt thấy phụ tôn chuẩn bị xuất ra một chương Càn Khôn, ta lập tức rống to: “Nhân yêu chết tiết còn dám đánh con thì đừng mong con thay mẫu thân báo thù!”

Nghe vậy, phụ tôn thật sự không tiến lên, chương Càn Khôn kia quét qua đầu vai ta, thiếu chút nữa khiến ta học máu. Phụ tôn đắc ý đảo dạt khép tay áo, hướng ta cười: “Bớt lấy chuyện này dọa ta, đừng quên lúc trước con thề độc.”

Ta ngồi dưới đất, lau cái mặt đầy này, bị phản nhìn phụ tôn: “Con đương nhiên nhớ rõ con từng thề độc, cả nhà chết hết, cô độc cả đời, phụ tôn không sợ con lại càng không cần sợ!”

Phụ tôn liền thưởng ta một cước, đá ta khỏi điện: “Muốn chết!”

Thối! Bà nội nó chứ, một cước này đủ nặng, khiến thất lưng già nua của ta đau quá.

Ta chống tay sau lưng, gian nan đứng lên, hướng vào bên trong nói: “Phụ tôn đừng đắc ý, chờ con chết thật người ngồi đó mà khóc!”

Phụ tôn không đáp lại. Ta kéo móng từng bước, lê người về tâm cung của mình.

Tâm cung của ta nằm bên trái ma điện còn tâm cung của phụ tôn ở bên phải. Ta ở chỗ đối lập với phụ tôn suốt ba vạn năm, chẳng trách chúng ta kết thù, trong đó nguyên nhân có vài phần là do phong thủy.

Lại nói tiếp lần này ta trốn khỏi Ma giới còn không phải vì đào hôn, phụ tôn cũng khó chối bỏ sai lầm. Ngược lại ông ấy còn đưa cho ta một nam nhân, kiên quyết nói mấy ma nữ cùng tuổi ta ở Ma giới đều đã sớm có con, chỉ có ta vẫn còn điên khùng không biết thể thống. Vì thế liền đẩy tất cả sai lầm trong việc đào hôn lên người ta thôi.

Chẳng qua là muốn ta nhanh chóng thành hôn sinh con, ông ấy muốn sinh con sao không tự mình sinh đi?

Đương nhiên, ta hoàn toàn không nói Lan Huru không tốt. Lan Huru rất tốt, điều duy nhất không tốt là chủng loại.

Khi ta chậm rãi quay về tâm cung, Lan Huru đã dọn sẵn cơm canh chờ ta. Quả thật là có canh rửa.

Lan Huru thấy ta trở lại, vài bước đi tới, thân hình cao đẹp đứng trước mặt ta. Ngón tay ấm áp chạm vào da mặt ta, thay ta vén tóc ra sau tai, động tác cực kỳ dịu dàng. Hắn nhợt nhạt cười hỏi: “Vết thương còn đau phải không?”

Tình cảnh này, ta bỗng nhiên có chút hiểu ra, cảm thấy nói ‘đau’ chính là sát phong cảnh.

Thế nhưng ta lại cứ thích sát phong cảnh, vì thế liền ủy khuất nói một câu: “Đau, đau chết cha.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Rửa vương bát

Nụ cười nhợt nhạt của Lan Huru hơi cứng lại: “Đau chỗ nào?”

Ta nói: “Chỗ nào cũng đau, nhất là thất lưng càng đau.”

Lan Huru nghe vậy, giang tay ra ôm ta vào lòng, một tay giúp ta xoa thất lưng. Ta bỗng thấy thoải mái hơn nhiều.

Sau đó, ta và Lan Huru cùng ngồi xuống ăn cơm. Lan Huru đưa một bát canh rửa đến trước mặt ta. Ta không nói hai lời lên bưng lên miệng.

Lan Huru vừa nhìn ta uống vừa trêu chọc: “Uống nhiều canh rửa như vậy làm gì?”

Ta đem bát canh nặng nề đặt lên bàn, bên trong còn có xác một con rửa, ợ một cái, nói: “Bỏ thận tráng dương!”

“Bỏ thận?!”

“Ta xem bỏ nào thì có!”

Hai giọng nói đồng thời vang lên, ta vừa nhấc mí mắt liền thấy, không biết phụ tôn đã ngồi trước bàn từ lúc nào, tay nhàn nhã gấp đồ ăn nhét vào miệng! Ta vừa sợ vừa tức: “Phụ tôn định oán trách con không chứa lại một ít cho phụ tôn sao, rùa vương bát.”

Phụ tôn neho mắt liếc ta, lại bắt đầu đặng đặng sát khí.

Ta bỗng thêm can đảm, giải thích một lần: “Con nói chính là rùa vương bát, con không chứa lại cho phụ tôn!”

Chắc là hiểu ý ta, phụ tôn sẽ không so đo với ta. Kỳ thật rốt cục ta có ý gì, chính ta còn không hiểu. Dù sao chỉ cần vừa thấy phụ tôn đang ăn uống ngon lành, đầu ta sẽ không tự giác hiện ra ba chữ to – rùa vương bát.

Lan Huru là một con rắn dụ dăng, lúc ăn cơm hán vẫn giúp ta gấp thức ăn, phụ tôn được hưởng lợi từ ta, cũng được Lan Huru gấp thức ăn. Không hiểu vì sao phụ tôn lại tức giận như thế, vừa thấy ta đem những món ta không thích gấp bỏ vào bát Lan Huru liền bắt đầu mắng ta phá sản.

Đứa con không thích ăn rau xanh chỉ thích ăn thịt, chính là phá sản.

Ba vạn năm qua đều như vậy, ta chỉ liếc phụ tôn một cái, đem những món không thể ăn gấp vào bát ông, thấy da mặt ông còn đen hơn đáy nồi, lồng ngực ta mới có chút sáng khoái.

Ta hiểu phụ tôn không muốn bị bỏ quên.

Phụ tôn mặt mày nhăn nhó vừa ăn vừa hỏi Lan Huru: “Đại hôn của ngươi và Cẩm Nhi, ngươi còn muốn tiếp tục chứ?”

Lan Huru khẽ mỉm cười liếc ta, đáp: “Bằng lòng.”

“Ngươi định bao giờ tổ chức?”

Lan Huru vui vẻ nói: “Càng sớm càng tốt.”

“Ừ, cũng phải, đỡ đêm dài lắm mộng. Vậy thì nửa tháng sau đi.”

“Tạ tôn thượng.”

Ta cắn đầu đũa, không thể không yên lặng thừa nhận, từ đầu đến cuối ta đều không có quyền lên tiếng, phụ tôn và Lan Huru hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của ta!

Thật ra, điều khiến ta bị phẫn là, nghe giọng điệu của hai người họ cùng mức độ hài hòa, thật không giống phụ tôn ta gả con gái mà càng giống Lan Huru, con trai của phụ tôn, muốn lấy ta làm vợ.

Quá mức nhục nhã!

Ta lập tức kháng nghị: “Ta nghĩ hai người hẳn là nên hỏi một chút xem ta có ý kiến gì không.”

Phụ tôn không nhanh không chậm lau khóe miệng, sau đó bày ra vẻ mặt khó coi, liếc ta: “Nói nghe xem, con có ý kiến gì.”

Vừa thấy ánh mắt phụ tôn, cõi lòng căm phẫn của ta tức khắc dịu xuống, ta rút cổ ngáp ngừng nói: “Nửa tháng sau thích hợp để cưới vợ, rất tốt, rất tốt.”

Từ khi ta có trí nhớ, Lan Huru đã ở cùng ta và phụ tôn. Nghe nói là ba vạn năm trước, khi phụ tôn muốn đứng đầu Ma giới, hẳn đã bắt đầu giúp phụ tôn giành thiên hạ. Ma giới có được sự yên ổn bình thản ngày hôm nay, không thể thiếu công của Lan Huru. Bởi vậy, phụ tôn rất coi trọng hắn.

Chẳng qua coi trọng thì cứ coi trọng, Lan Huru dù sao cũng không phải con ruột của phụ tôn, ta mới là con ruột của ông ấy. Chỉ có điều ... phụ tôn hình như quên mất chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Lưu cẩm, nàng yêu ta không?

Về phần năm đó phụ tôn cùng Lan Huru làm sao giành được Ma giới, ta chỉ thoáng biết đại khái qua lời đồn của Ma tộc, đơn giản là Ma tộc chúng ta lấy phụ tôn cầm đầu, oai phong tám hướng, thiếu chút nữa khiến Tiên giới đại loạn.

Ta muốn biết tường tận hơn chút nhưng phụ tôn và Lan Huru kiên trì không hé miệng.

Đại đế là do mẫu thân của ta qua đời trong cơn loạn lạc kéo dài ấy.

Lén đem tác phong khiêm tốn của Ma tộc hiện nay so sánh với quang cảnh ba vạn năm trước, ta liền cảm khái – phụ tôn quả thật suy sụp, quả thật là anh hùng sa cơ không nhắc lại chuyện năm xưa, câu nói này quá chuẩn.

Ta nằm trong bồn tắm lớn, không ngừng suy nghĩ.

Cái bàn bên cạnh bày một cây đèn bằng ngọc lưu ly, lửa cháy bập bùng khiến ta không thể yên lòng. Ta liền nghiêng răng nghiêng lợi nói với cây đèn: “Tên Yêu thú nhà người còn dám va chạm lưng tung, lát nữa ta sẽ phong ấn ngươi vào Hoang dã chi cảnh của Ma giới chúng ta, cho ngươi vĩnh viễn không nhìn thấy mặt trời!”

Vì thế ánh lửa trong cây đèn thoáng chốc liền an tĩnh trở lại, trở nên thật biết nghe lời. Hẳn là bị lời nói ngoan độc của ta dọa sợ. Chẳng qua ta không phải đang lừa dối hấn, con người ta trước giờ đều đã nói là làm.

Đúng lúc đó, cửa phòng mở ra. Ta ngấm mình trong nước thoải mái đến mức hơi buồn ngủ, miễn cưỡng nói: “Tiến vào đi.”

Người bước vào không phải ai khác, chính là Lan Hưu mặc một thân xanh thẫm, tay cầm một bộ quần áo, tiến lại đặt bên cạnh ta.

Lan Hưu ngồi xổm xuống, tiện tay cầm tóc ta, thay ta gội đầu.

Hắn hỏi: “Lưu Cẩm, nàng yêu ta không?”

Ta không hề nghĩ ngợi, đáp: “Yêu”

Cùng một vấn đề, Lan Hưu hỏi không biết bao nhiêu lần. Mỗi lần nghe được đáp án khẳng định từ ta, hắn liền hớn hờ mặt mày. Lần này cũng không ngoại lệ.

Giống như thể ta kể chuyện cười cho hắn nghe vậy.

Nhưng chính ta cũng không hiểu có gì buồn cười.

Hắn lại hỏi: “Thế yêu bao nhiêu?”

Ồ, đây là một vấn đề mới, trước kia Lan Hưu chưa từng hỏi qua. Ta nên trả lời như thế nào để hắn có thể cười đây?

Ta nghĩ nghĩ, nói: “Đại khái ... Có thể ...”

Thấy ta không trả lời được, hắn liền hỏi: “Có yêu ta như sinh mạng không?”

Lúc này ta nói thật: “Không có.” Không nói thật chính là khinh thường tính mạng mình.

Lan Hưu không nói nữa, im lặng thay ta gội đầu.

Ta hơi không yên lòng, hỏi: “Ngươi không vui?”

Lan Hưu thờ dãi một tiếng: “Không có, chỉ mong lần này đừng xảy ra sai lầm gì, để ta được cưới nàng như ước nguyện. Thời gian sau này còn dài, cũng đủ để khiến nàng thật sự yêu ta.”

Ta nghi hoặc hỏi: “Sao ta lại không thật sự yêu ngươi, không phải ngươi đang nghi ngờ tấm lòng ta đấy chứ?”

Lan Hưu gọi xong cho ta, đứng lên lấy một chiếc khăn, tao nhả lau khô những ngón tay dài đẹp, mỉm cười: “Đương nhiên là không.”

Ta hiểu được, vừa thấy nụ cười của Lan Hưu liền hiểu, hắn đang lừa ta. Chính là hắn nhận định ta không thật lòng.

Nhưng mà rất nhiều năm sau, ta mới hiểu được ý của hắn. Hắn muốn cho ta biết, ta vốn không có tim, làm sao mà thật lòng được.

Khi Lan Hưu mở cửa, chuẩn bị đi ra ngoài, không ngờ tới cây đèn bằng ngọc lưu ly trên bàn đột nhiên bùng một tiếng, Hắn rất nhạy cảm, lập tức dừng bước, xoay người hỏi: “Tiếng gì vậy?”

Ta buồn buồn, suy sụp đáp: “Thật xin lỗi, ta vừa đánh rắm~”

Lan Hưu đi rồi, ta nhanh chóng đứng lên, mặc xong quần áo liền vài bước chạy đến chỗ cái bàn, vung vẩy cây đèn hai lần, đoán chừng vẩy đến thứ bên trong đèn hôn mê, ta mới hừ hừ nói: “Ngươi đừng nhả, lại đừng đi, đừng tiếp ta liền đánh ngất ngươi!”

Dứt lời, ta lại dùng lực tung cây đèn lên không vài vòng.

Ước chừng cây đèn cực kỳ chói sáng, một tiếng buồn nôn nho nhỏ truyền vào tai ta, hết sức êm tai.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Thật xin lỗi, ta không hiểu quy củ đạo đức

Sau ta đẩy cửa phòng, trái phải đều không thấy Lan Huru, mang theo đèn ngọc lưu ly chuồn khỏi tầm cung, một đường hướng đến Hoang dã chi cảnh của Ma giới.

Đèn này là chiến lợi phẩm ta thu được lúc đánh Yêu giới. Chính là nguyên thần của Yêu vương Yêu giới.

Dù sao thân thể của Yêu vương cũng chết rồi, lại trùng hợp bị ta lấy đi nguyên thần, không cần liền không cần, ta liền trực tiếp đặt trong vạt áo.

Tên này vừa vào Ma giới liền thành thật, chắc là giống ta cũng sợ hãi dâm uy của phụ tôn. Nhưng ta vẫn giấu hẩn, không để phụ tôn và Lan Huru phát hiện.

Tối hôm nay tám nửa, bắt đắc dĩ ta mới phải đặt hẩn vào đèn ngọc lưu ly một lúc.

Vừa ra khỏi tầm cung ma điện, bên ngoài hoàn toàn tối đen, vì thế cây đèn trong tay ta không an phận, nhẹ nhàng rung động tỏ vẻ kháng cự kịch liệt, bên trong còn thỉnh thoảng truyền ra tiếng gầm, như “Mau buông ra!”, “Đồ yêu nữ Ma giới gian xảo!” ... sau lại biến thành “Ta và ngươi giao dịch đi, ngươi thả ta ra, ta liền đồng ý làm giúp ngươi một việc”, “Thà ta ra, ma tốt sẽ được đền đáp” “Van cầu ngươi thả ta ra!”

Yêu vương kia không hề cốt khí, cứ ăn nói khép nép cầu xin ta như thế, ta rất thoải mái. Cảm thấy thoải mái, bước chân của ta liền nhanh hơn, không bao lâu đã tới vùng Hoang dã.

Quên nói, vùng Hoang dã của Ma giới chúng ta chỉ dùng để lưu đày tội nhân, không thuộc tam giới lục đạo, hễ đi vào là không còn đường ra.

Nghe nói hiện giờ bên trong còn có không ít tội nhân, điên hay choáng váng gì đó, ta cũng không rõ tình huống cụ thể.

Chắc tên Yêu vương này cũng từng nghe qua Ma giới chúng ta có một địa phương đáng sợ như vậy, ta vừa đi tới đó, hẩn liền bắt đầu mắng ta: “Đồ yêu nữ, lại dám lừa bịp toạ!”

Ta không vừa lòng lắm với cách hẩn gọi ta, sửa đúng nói: “Thật xin lỗi, mời gọi ta là ma nữ. Ta lừa ngươi bao giờ?”

Yêu vương tức giận đến giọng nói cũng phát run: “Ngươi rõ ràng nói nếu ta còn đựng vào đèn ngọc lưu ly liền đem ta nhốt vào Hoang dã chi cảnh, ta không đựng nữa, tại sao ngươi còn muốn nhốt ta vào đó?”

Ta nghiêm túc nhớ lại, xong nói: “Ta cũng không nói là ngươi không đựng vào đèn của ta thì ta sẽ không nhốt ngươi vào vùng Hoang dã nha!”

Ta lại tỉ mỉ nhớ lại, đúng là ta không nói qua.

Ta bèn giải thích: “Ta là người giữ chữ tín, nếu ta đã nói qua, sẽ không đến chỗ này.”

Yêu vương khóc, nói to: “Bồn toạ còn chưa gặp qua kẻ nào không biết xấu hổ như ngươi!”

Ta cũng lười nói nhảm với người này, dứt khoát mở đèn lưu ly ra, một phen bắt lấy nguyên thần của thằng nhãi này, trái xoa phải nắn, hẩn đau đến mức rống to, cầu ta ngừng lại.

Bỗng ta nhớ đến lúc ở Yêu giới, Hòa Tịch vì bảo vệ ta mà bị sừng lân của thằng nhãi này đâm xuyên ngực, ta liền hơi bức mình, cảm thấy nếu đối xử tốt với người này sẽ hơi có lỗi với Hòa Tịch. Vì thế, ta bèn không lưu tình, muốn dùng lời nó đã kích hẩn, nói: “Yêu giới của ngươi mất rồi!”

Yêu vương không hề rãnh.

Ta lại nói tiếp: “Ngươi sống còn ý nghĩa gì nữa.”

Không phải câu đầu tiên đã kích thích đến mức hẩn chịu không nổi mà choáng váng rồi chứ? Nếu khả năng chịu đựng của hẩn chỉ được chừng đó, cũng thật phí nhiều năm làm Yêu vương như vậy.

Ta cũng không chán chừ thêm nữa, vừa niệm quyết mở ra Hoang dã chi cảnh vừa an ủi hẩn: “Ngươi đừng trách ta tàn nhẫn, ta không cố ý làm hại ngươi, muốn trách thì trách Hòa Tịch, không liên quan gì đến ta. Hiện tại ta nhốt ngươi vào Hoang dã cũng là vì báo thù cho Hòa Tịch. Ngươi nhìn ngươi xem, bị Tiên tộc đuổi giết, Yêu giới quá dân đông, Tiên giới hay Nhân giới ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ, cũng chỉ có Ma giới thu nhận ngươi. Thật ra Hoang dã cũng không phải là nơi nào quá đáng sợ, bên trong còn có không ít đồ vật này nọ, ngươi cũng không cô đơn.”

Nói xong, ta định ném nguyên thân Yêu vương vào, sống hay chết, là thịt bò hay dao thớt, toàn bộ trông cậy vào vận may của hân.

Đột nhiên lúc này, Yêu vương thốt ra ba tiếng cười thô bạo, dữ tợn: “Vì báo thù cho Hòa Tịch? Không nghĩ đến Ma tộc như ngươi lại làm bạn với Tiên tộc, chẳng trách chỉ có thể là thù hạ bại tướng dưới tay Tiên tộc, chỉ có thể bị Tiên tộc đuổi khỏi Tiên giới, lui về canh giữ Vong Xuyên.”

Nghe vậy, ta dừng lại. Về chuyện ba vạn năm trước Ma tộc chúng ta sao lại lui về canh giữ Vong Xuyên, ta rất có hứng thú.

Nhưng mà, bởi vì chút thỏa hiệp của ta, Yêu vương lập tức trở nên vênh váo, hò hét khiêu khích nói: “Thế nào, biết vì sao Ma tộc các ngươi không qua lại với Tiên tộc không, bốn tọa biết. Nhưng bốn tọa cổ tình không nói với ngươi, có bản lĩnh ngươi cứ nhốt ta vào Hoang dã nha ~”

Ta suy nghĩ, so sánh giữa việc biết mỗi bất hòa giữa hai tộc Tiên – Ma với việc thể hiện bản lĩnh to lớn của chính mình, xem xét lợi hại hai bên, ta chọn về sau. Khi Yêu vương kinh hoàng thất sách gào thét, ta đã một tay ném hân vào Hoang dã.

Mơ hồ bên trong truyền đến tiếng khóc của Yêu vương: “Việc còn có thể thương lượng lại, ngươi đến tột cùng có hiểu quy củ đạo đức không! Còn nữa Hòa Tịch sẽ chết ~”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Ta không phải là người coi trọng vật chất

Ta đến tột cùng có hiểu quy củ đạo đức không? Nhưng Yêu vương nhắc tới, ta liền bắt đầu tự hỏi vấn đề này. Nhưng ta lại không thể thừa nhận ta không hiểu, rất mất mặt, cuối cùng tự hỏi không có kết quả.

Dù sao nguyên thân của Yêu vương cũng đã vào đó, cũng không kéo ra được. Về phần hân nói Hòa Tịch sẽ chết, năng lực Hòa Tịch lớn như vậy, không dễ dàng chết được.

Nhưng ngay khi ta vừa xử lý xong, vừa quay người lại, lập tức sợ tới mức gan như muốn nứt ra.

Phía trước ta, cách đó không xa, một bóng người cao gầy mờ nhạt đứng đó! Bởi vì trời rất tối, ta không nhìn rõ mặt hân. Ta gọi hai tiếng, đối phương cũng không đáp.

Không thể, ta chỉ có thể nâng đèn lưu ly cao hơn một ít, xem có thể nhìn một chút hay không.

“A ~” Không nghĩ đến lúc này, bóng người quát to một tiếng, nhanh chóng chạy về phía ta, tốc độ cực nhanh! Ta bối rối vô cùng, lập tức hô theo “A ~”, tay run rẩy, đèn lưu ly theo đó rớt xuống mặt đất, chân ta mềm nhũn, người cũng theo đó ngã ngối trên mặt đất.

Bóng người đứng trước mặt ta không có nhiều động tác, ta vừa ngẩng cổ lên liền thấy người này chính là vị hôn phu còn chưa qua cửa của ta, Lan Huru! Khóe miệng Lan Huru còn đang treo một ý cười khoái trá mà gian xảo, liếc ta.

Ta hoàn toàn mất hết mặt mũi rồi. Nhưng ta vẫn bình tĩnh như thường, vỗ vỗ mông đứng lên, làm như không có việc gì, hỏi: “Lan Huru, ngươi kêu lớn như vậy làm gì?”

Lan Huru nhặt hộ ta cây đèn ngọc lưu ly lên, đặt vào tay ta, nhướn mi hỏi lại: “Thế Lưu Cẩm rốt cuộc làm bao nhiêu chuyện đuối lý mới có thể bị ta dọa thành như vậy?”

Ta suy sụp đón lấy đèn ngọc lưu ly, xoay người đi trước, nói: “Ngươi kêu lớn như vậy chính là không thương ta!”

Lan Huru vài bước đuổi kịp, dịu dàng dặt tay ta, cong cong khóe miệng, hỏi: “Thế làm thế nào nàng mới hiểu được ta yêu nàng.”

Ta nói: “Ngươi không theo dõi ta, ta có thể hiểu được.”

“Ta không phải cố ý theo dõi, chính là hơi tò mò Lưu Cẩm muốn xử lý đồ vật mang về từ Yêu giới như thế nào.”

Ta vừa hiểu rõ vừa khiếp sợ.

Lan Huru lại nhẹ nhàng nhợt nhạt nói một câu: “Không tồi, tương đối sạch sẽ lưu loát.”

Ta ngập ngừng hỏi: “Làm sao ngươi phát hiện ra?”

Lan Huru nghĩ lại nghĩ, cực kỳ mặt dày nói: “Lúc đó, ta thấy ngực nàng lớn hơn bình thường.”

Nhất thời chân ta không ổn định, suýt ngã sấp xuống.

Ta hỏi lại: “Thế phụ tôn có biết không?”

Lan Huru còn nghĩ ngợi, nói: “Tôn thượng bị nàng làm tức giận đến mất đi khả năng quan sát, đương nhiên là không phát hiện.”

Nửa đêm, ta ngủ không yên giấc lắm, vẫn cảm thấy dưới gối có vật gì đó đang nóng lên. Trằn trọc mấy lần, ta không còn lòng dạ nào ngủ tiếp, ngồi dậy, sờ soạng dưới gối.

Ta sờ đến một trâm gài tóc khắc các đám mây lửa theo đồ án phượng hoàng.

Vừa thấy, ta cảm thấy trâm gài tóc này hơi quen mắt. Sau lại dần dần suy nghĩ nửa ngày mới nhớ tới, trâm gài tóc này là thứ Hòa Tịch đưa cho ta trước khi tiến vào Yêu giới!

Chính là màu sắc có chút không thích hợp.

Màu sắc của đám mây lửa trên đồ án phượng hoàng hình như đậm hơn nhiều, tiền điểm ướt át. Ta giờ ngón tay sờ sờ, lại nóng đến bỏng tay.

Chắc, không bình thường, đang êm đẹp lại tỏa hơi nóng làm gì? Ta lại suy nghĩ, niệm quyết xoa vài điểm nước đá vào đám mây, lúc này mới thấy mát mẻ hơn.

Ngủ tiếp, ta liền nghĩ, hiện giờ ta trở lại Ma giới, lập tức cùng Lan Huru thành hôn, có phải nên trả lại trâm gài không?

Theo Hòa Tịch nói, cây trâm rất quý ... Nhưng ta lại thật sự không phải là người coi trọng vật chất.

Nhưng nó lại rất quý.

Còn nữa Hòa Thần sẽ chết — trong nháy mắt, câu nói của Yêu vương trước khi bị ném vào Hoang dã lại hiện lên rõ ràng trong đầu ta. Không liên quan không liên quan, cho dù Hòa Tịch chết, ta cũng đã thay hán báo thù, nhốt Yêu vương lại vĩnh viễn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Phụ tôn không thương con không phải phụ tôn của con

Ngày hôm đó, thợ may đem hai bộ hỷ phục đặc biệt đo may cho ta và Lan Huru đến ma điện.

Lan Huru mặc vào, sắc áo đỏ thẫm khiến da mặt hắn càng thêm trắng nõn trong suốt, cổ áo hơi rộng so với áo choàng màu xanh bình thường của hắn, vừa hay như có như không ôm lấy xương quai xanh tinh xảo, tuấn mỹ vô cùng.

Trong thoáng chốc, ta bỗng hiểu ra một chút, mỹ nam tử số một vang danh khắp Ma giới này mấy ngày sau sẽ gả cho ta, thật là quá hời cho ta rồi! Cho dù về sau ta đi trên đường bị đám đông ma nữ dùng ánh mắt như đao chém giết, cũng là nhờ may mắn vô cùng. Bởi vì bị ghen tỵ là một chuyện cực kỳ có mặt mũi.

Sau đó, ta lại mặc thử bộ hỷ phục dưới ánh mắt quan sát của Lan Huru. Vừa thử, ta lại không vui vẻ.

Hỷ phục của ta không khéo léo như của Lan Huru, kéo lê trên mặt đất thật dài. Ta không muốn tại thời điểm thành hôn còn bị kẻ nào đó u buồn quá độ muốn chém ngàn đao, tự tìm đường chết đập hai phát vào vạt váy phía sau ta.

Vì thế, ta nói lời tiên đoán của ta với Lan Huru. Lan Huru còn xoa nhẹ mặt ta, cười đến cực kỳ tươi đẹp động lòng người, lời nói lại không hề động lòng người: “Không thể nào, ai dám đập, ta liền đánh gãy chân hắn.”

Lúc này, phụ tôn mặc một thân màu bạc tìm đến để bàn bạc với Lan Huru về công việc cụ thể cho lễ thành hôn mấy ngày sau. Vừa nhắc chân bước qua cửa, phụ tôn nhìn thấy ta liền ngăn người.

Ta liếc nhìn ông, nhích khóe miệng, khinh thường nói: “Tốt nhất phụ tôn đừng khen con rất đẹp, con nói phụ tôn biết con sẽ không nhận đâu.”

Không ngờ đến phụ tôn lại không hề keo kiệt cong khóe miệng cười cười: “Thật là đẹp, giống mẫu thân con năm đó khi xuất giá độc nhất vô nhị.”

Ta lập tức đề phòng nhìn ông, do dự rồi lại do dự, vẫn nhìn không nói ra miệng: “Ngân vạn lần đừng coi trọng con ...”

Lan Huru ở bên cạnh bỗng không đứng vững, vội chống vào bàn, phụ tôn va phải cánh cửa, suýt nữa ngã cắm đầu xuống đất. Phong độ của phụ tôn

hoàn toàn biến mất, không nén nổi giận, lại đây định bóp cổ ta, mắng: “Vô liêm sỉ, miệng chó không mọc được ngà voi!”

Ta vô cùng tức giận nhắc nhở ông ấy, nói: “Phụ tôn, con với phụ tôn cùng chung dòng máu, mắng con cũng giống như phụ tôn đang mắng chính mình, cho nên mong phụ tôn tự trọng.”

Phụ tôn cười đến mức vẻ mặt trầm chuyển ngàn xoay, nắm tay vang lên tiếng kẽo kẹt: “Vậy hiện tại vì phụ tôn đánh con cũng chính là tự đánh chính mình?”

Ta rút cổ, trốn phía sau Lan Huru, nói: “Không phải nói đánh vào thân con, lòng cha đau sao, phụ tôn không đau thì không phải là phụ tôn của con.”

%&* ¥ #€ ...

Ta lại một lần nữa mặt mũi bầm dập ôm đầu ngồi xỏm góc tường, nghe Lan Huru và phụ tôn thương lượng công việc cụ thể trong ngày thành hôn, thường thường mở mắt liếc bọn họ một cái.

Lan Huru mặc dù không có lương tâm, tốt xấu gì cũng ngẫu nhiên liếc nhìn ta bày tỏ an ủi.

Nhưng phụ tôn quả thực không chút nhân tính, không nói đến việc đánh ta xong không chịu trách nhiệm, còn hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của ta! Hành vi độc ác của ông ấy, trừ bỏ thủ đoạn không giống với mấy kẻ bá vương ngành thương cung, mặc xong quần áo không nhận người ra, còn lại không có gì khác biệt!

Rốt cục, khi song phương vừa hội đàm xong, ta thật sự không nhịn được nữa, lớn tiếng giận dữ nói: “Việc hôn nhân này con cũng thật không yên tâm!”

Phụ tôn nhìn thẳng ta: “Nói nghe chút xem, sao lại không yên tâm?”

Ta trương cổ nói: “Phụ tôn thương lượng hăng hái với Lan Huru như vậy, là con gả cho hắn hay phụ tôn gả cho hắn nha?”

Da mặt phụ tôn sa sầm một khối, Lan Huru đứng phía sau ra hiệu ta đừng nói lung tung.

Ta cũng có cốt khí, tuy rằng xương cốt bên trong đều tràn đầy khí uất ức.

Thấy phụ tôn đi về phía ta, hai chân ta run lên, vội vàng giải thích: “Phụ tôn, hết thảy đều thương lượng tốt, phụ tôn cũng hy vọng con xinh đẹp ngăn nắp gả cho Lan Huru phải không, nếu mặt cũng là mặt mặt phụ tôn ~ con không có ý gì khác, chỉ có một chút ý kiến mà thôi ~”.

Nói xong ta giờ ngón tay khoa tay múa chân, biểu thị quả thật chỉ có một chút chút.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Trâm mây lửa phượng hoàng nóng lên

Quả nhiên, phụ tôn không còn nện bước về phía ta nữa, nhướn mi chậm rãi nói: “Nói nghe một chút, có ý kiến gì.”

Chỉ cần ta không nói được lý do gì, phụ tôn lại đối xử độc ác với ta.

Ta nghĩ nghĩ, nói: “Phụ tôn sai người đi Nhân giới lấy các đồ vật dùng cho lễ thành thân để con trang hoàng tẩm cung của mình thật tốt.”

Lan Huru giành trước hỏi ta: “Lưu Cẩm nang muốn trang hoàng kiểu nào chẳng lẽ Ma giới còn không có sao, sao còn muốn đi Nhân giới?”

Tên xà nhân này quá nhạy cảm, ta đáp lung tung: “Nhân giới kết hôn nhiều lắm, so sánh ra có kinh nghiệm hơn. Huống hồ, huống hồ, ta đã phải cười người, người còn không cho phép ta trang hoàng tẩm cung ta một lần thật tốt sao? Thật là lời nói làm mất hết tình cảm, vào đêm tân hôn, ta sợ ta sẽ không cứng.”

Lan Huru bắt đầu xoa bóp thái dương. Phụ tôn làm như thể ta đánh mặt mặt mũi của ông ấy vậy, che miệng ho hai tiếng, vỗ vỗ vai Lan Huru nói: “Mọi việc nên rộng lượng hơn một chút.”

Lan Huru đáp: “Cần phải thế, tôn thượng.”

Sau đó, phụ tôn quả thật làm theo ý ta, sai một đội nhân mã đi Nhân giới thu mua những đồ dùng mà nam nữ Nhân giới dùng khi thành hôn.

Đoàn người xuất phát đi Nhân giới vào buổi sáng. Trước đó, ta trốn phụ tôn và Lan Huru, vụng trộm bắt một tiểu ma nữ nhìn tương đối ngoan ngoãn đến, nói chuyện với nàng ta.

Chỉ trao đổi mấy câu, ta biết rõ tiểu ma nữ này là người hâm mộ của Lan Hưu, càng hâm mộ phụ tôn. Ta bảo rằng đi Nhân giới thì tìm đến tòa miếu Thổ thần gần cổng vào Yêu giới nhất, giúp ta hỏi thăm tình hình gần đây của Hỏa thần Tiên giới.

Nói thật ra, ta cũng không muốn thế. Tuy rằng vào đêm Yêu vương bị ném vào Hoang dã đã nói qua là Hỏa Tịch sẽ chết, ta vẫn không thèm đề ý. Nhưng cái trâm cài tóc Hỏa Tịch cho ta bị ta giấu dưới gối lại nóng lên cả đêm, ban ngày càng nóng, giống như hận không thể thiêu gối ta thành tro vậy.

Bắt đầu còn đỡ, ta xoa vài giọt nước huyền băng lên mặt trên là có thể làm nó lạnh xuống. Sau đó, làm thế nào nó cũng không lạnh cho.

Ta không khỏi nghĩ đến, trâm cài tóc này là của Hỏa Tịch, chỉ sợ là hấn gặp chuyện gì rất không ổn.

Tiểu ma nữ vừa nghe ta bảo nằng đi tìm Thổ thần, nằng liền không chịu đi nữa, chắc là nhất gan không dám tiếp xúc với đám Tiên tộc gian xảo. Sau ta thuyết phục mãi, nói là phụ tôn và Lan Hưu rất đề ý đến tình trạng của Tiên giới, đó gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Vì thế, tiểu ma nữ lập tức như đánh mấu gà, vỗ ngực đảm bảo với ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ thật tốt.

Kết quả, đội ngũ thu mua buổi chiều mới trở về, một lòng ở lại giúp ta trang hoàng tẩm cung.

Ta tìm thấy tiểu ma nữ, nhưng tiểu ma nữ hình như không còn nhiệt tình dâng trà như khi chuẩn bị ra khỏi Ma giới nữa, ngược lại có chút uể oải.

Ta bèn kéo nằng đến chỗ vắng người, hỏi: “Thế nào? Hỏa thần Tiên giới chết chưa?”

Tiểu ma nữ lắc đầu: “Thật xin lỗi, ta thất bại.”

“Làm sao vậy, lạc đường, không tìm thấy tòa miếu?” Ta hỏi

“Tìm được rồi.”

“Thổ thần không ở nhà?” Ta lại hỏi.

“Ở nhà.”

“Tên Thổ thần kia không chịu nói?” Ta hỏi lại.

Tiểu ma nữ chán nản liếc ta một cái, nói: “Hắn bảo ai sai ta đi hỏi thì người đó tự đến mà hỏi. Lão già chết tiệt!”

Thấy không thu được tin tin gì, nhất thời ta cũng có chút âm ức, lập tức phun một câu: “Lão già chết tiệt!”

Tiểu ma nữ lại tiếp một câu: “Uống nước cũng rụng răng!”

Màn đêm buông xuống, ta mất ngủ. Không phải vì ta không nghe ngóng được tin tức sống chết của Hỏa Tịch mà vì cái trâm mây lửa phượng hoàng của hấn lại không bình thường, khiến ta đang ngủ nóng đến tỉnh dậy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Lan hưu ngoan, lại uống bát canh rùa nào

Màu sắc của đồ án phượng hoàng trên trâm cài tóc đã rất đậm, nhìn qua hơi giống màu đỏ thẫm của máu, khiến người khác hoa mắt.

Ta lập tức hoảng sợ, vội hắt trâm cài tóc xuống đất, tạo ra âm thanh va chạm trong trèo.

Lúc này, ánh sáng mà đồ đậm kia mới tắt.

Ta nghĩ, dù thế nào thì hiện tại cũng cực kỳ không ổn. Trâm cài tóc mà Hỏa Tịch cho ta còn nóng nẩy hơn bản thân hấn, đã không bình thường nhiều ngày rồi, động một tý là lại nóng bỏng thiêu đốt ta.

Cho dù vật này có quý hơn nữa, ta nghĩ ta cũng không có gan giữ lại. Nếu ngày nào đó ngủ hơn sáu giờ không chừng còn bị nướng chín luôn. Thật không đáng.

Một đêm trước ngày thành thân, Lan Hưu cực kỳ rảnh rỗi thế mà lại đến tìm ta cả đêm.

Ta nói ta đói bụng muốn uống canh rùa, bảo hấn đi nấu cho ta.

Lan Hưu đáp ứng rất sáng khoái, nhưng không đến phòng bếp nấu, vừa sai người bắt hai con rùa sống đến đây vừa sai người chuyển một cái bếp nhỏ

vào, sau đó nấu canh ngay trong phòng ngủ của ta.

Nhưng khi hần sắp nấu xong canh rửa, ta lại không muốn ăn nữa.

Lan Huru cũng không để ý, vừa tự mình nấu canh vừa nói chuyện với ta: “Luru Cẩm, nàng làm việc gì cũng đều có mục đích rõ ràng.”

Nhìn vẻ mặt của hần, ta cảm thấy hần sắp bắt đầu một cuộc nói chuyện cao thâm.

Quả thực, hần nói: “Như vậy, nàng sai người đi Nhân giới mua đồ dùng cho ngày thành thân để làm gì?”

Dứt lời, hần nhìn ta. Chính là dùng loại ánh mắt “nàng nên thành thật khai hết, dù nàng không nhận tội ta cũng biết rõ”.

Cổ họng ta thắt lại, nửa ngày không nghĩ ra cái gì, chỉ ngập ngừng nói: “Cái gì người cũng biết rồi thì còn hỏi ta làm gì.”

Nấu xong canh, Lan Huru múc một bát đặt trước mặt ta, nhẹ nhàng nói: “Ta chỉ mỉm cười với tiểu ma nữ kia, nàng ta đã không nhịn nổi, việc gì cũng nói hết.”

Khi nói những lời này, sắc mặt Lan Huru không hề thay đổi.

Ta không phản bác hần, đúng là hần có sức quyến rũ này thật. Vì vậy, ta liền múc một chén canh, đặt trước mặt hần, nói: “Ngoan, trước hết uống một ngụm canh bổ thận, người không uống chính là không yêu ta.”

Lan Huru không nhúc nhích mà chống cằm cười tủm tỉm nhìn ta, nói: “Một trò xiếc không thể lặp lại hai lần, đêm nay, nàng đừng hòng đi chỗ nào.”

Ta buồn buồn nói: “Ta mượn người khác một đồ vật, muốn trả lại trước khi thành thân với người.”

“Cái gì vậy?” Lan Huru nheo cặp mắt quyến rũ, ngả ngón khinh thường hỏi, như thể căn bản không tin sẽ có người bằng lòng tặng ta đồ vật này nọ.

Ta lười chấp nhặt với hần, bĩu môi: “Muốn biết à? Ta không nói với người.”

Lan Huru cười cười: “Ta không muốn biết.”

“Lan Huru ~ người đừng như vậy ~” ta cố gắng làm cho giọng nói trở nên mềm mại, Lan Huru thật cẩn thận, thấy ta nhào về phía hần liền thật sự dang tay ra ôm lấy ta. Ta ôm thắt lưng hần, nói: “Ta nói thật mà, ta đi trả đồ vật này nọ, đương nhiên sẽ nhanh chóng trở lại trước lễ thành thân của chúng ta, cho dù không về kịp thì cũng nhất định trở về trước đêm động phòng.”

“Nghĩ cũng đừng nghĩ” Lan Huru ung dung nói.

Ta liền hỏi: “Chưa suy nghĩ kỹ một chút đã nói không được sao?”

Lan Huru một mực từ chối: “Chuyện này không trong phạm vi cần suy nghĩ.”

Liên tục hít vào ba hơi, ta không còn hứng thú, rời khỏi ngực Lan Huru, để ý thấy quần áo coi như cũng chỉnh tề, sờ sờ thấy tóc vẫn chưa rối, nhìn hần nói: “Chỉ riêng chuyện “không thích rượu mừng chỉ thích rượu phạt” này mà nói, người và ta đúng là có tướng vợ chồng.”

Lan Huru nghe vậy ngẩn ra, muốn động đậy thân thể lại phát hiện không thể nhúc nhích, sắc mặt không khỏi biến đổi: “Luru Cẩm!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Thổ thần không biết xấu hổ

Ta ngồi xôm trước mặt Lan Huru, cười hai tiếng: “Phước thân quyết lần này của ta sẽ hơi lâu một chút, nhưng người yên tâm, ta nhất định sẽ trở về rất nhanh!”

Ta vén lọn tóc mai dài rũ xuống tự nhiên ra sau tai hần, thấy sắc mặt giận dữ của hần, chu miệng hôn lên trán hần, lại an ủi nói: “Người đừng bày ra vẻ mặt này, ta cũng không phải không cưới người. Người ngoan ngoãn chờ ngày mai ta trở về cưới người.”

Dứt lời, ta đứng lên, đi đến bên giường, vươn tay lấy trăm cái khắc đám mây theo đồ án phượng hoàng ra, màu sắc trên đồ án phượng hoàng không nhạt đi, nhưng không làm bằng ta.

Lan Huru vừa sợ vừa giận: “Luru Cẩm, nàng bỏ rơi ta, định đi đâu?!”

“Ta không bỏ rơi ngươi.” Ta nói. Ta cắm trâm gài lên búi tóc, “Chỉ một lát thôi ta trả đồ vật này xong sẽ trở lại. Ngươi đừng kêu to quá, gọi phụ tôn đến ta sẽ không yêu ngươi nữa.”

Ta phi thân khỏi ma điện, lập tức bay về phía cổng vào, rời khỏi Ma giới.

Khi ta đến Nhân giới, trời vừa tối, canh giờ vẫn còn sớm, ta bèn đi đến miếu Thổ thần trên đỉnh núi lần trước.

Miếu Thổ thần không có mái che. Từ bên ngoài nhìn lại thật tiêu điều. Không phải là lần trước bị ta hất tung mái, Thổ thần ngại lợp lại mái mới phiền phức nên đã chuyển nhà trước khi ta đến chứ?

Nghĩ vậy, ta cuống quýt chạy đến, ra sức giậm chân, quát: “Thổ thần, Thổ thần, ngươi ở nhà không, không ở thì ngươi hô một tiếng, Tô *** nhà ngươi, chuyển nhà cũng không báo với ta!”

Khiến ta cảm thấy vui mừng chính là cửa lớn của miếu Thổ thần rất nhanh đã mở ra, lão già đứng trước cửa đúng là Thổ thần.

Chẳng qua râu của hắn hơi run rẩy, cảm xúc cũng không ổn định, giọng điệu vẫn nghiêm nghị như cũ: “Đứa ranh nào dám đêm hôm khuya khoắt chửi bậy ở đây!”

Ta đi thẳng vào vấn đề, hỏi: “Hỏa thần thế nào rồi, đã chết chưa?”

Hiện tại, ta không chỉ cài trâm gài tóc Hỏa Tịch đưa, chắc là tiên khí cuộn cuộn toàn thân, mà còn đeo Phược Linh ngọc, thân hình nhỏ lại. Tên Thổ thần vốn mờ mắt này chắc chắn không nhận ra ta.

Thổ thần thấy ta, không trả lời mà hỏi lại: “Ngươi là tiểu mao đầu tu luyện ở ngọn núi nào, dám bắt kính với Hỏa thần?!”

Ta thật sự hơi nghi ngờ, lần trước lão già chết tiết này làm sao mà nhận ra ta và Lan Hư là người của Ma giới. Có lẽ là mắt mù trùng hợp đoán trúng, mà ta với Lan Hư lại không phủ nhận, vì thế nên hắn mới hùng hổ như vậy.

Chẳng qua bình thường thì hùng hổ luôn có đôi có cặp với vô liêm sỉ.

Hơi so sánh, ta tự nghĩ bản thân vẫn khá hơn so với tên Thổ thần này một chút.

Ta ho hai tiếng, lễ phép nói: “Ta không phải là tiểu mao đầu tu luyện trên núi mà là đồng tử do Diễm Thái cung của Hỏa thần trên Cửu Trọng Thiên phái xuống. Hiện tại, ta có việc không thể trở lại Cửu Trọng Thiên nên đặc biệt đến gặp người hỏi thăm tình hình của Hỏa thần.”

Thổ thần cẩn thận quan sát ta một lúc lâu, ta liền ngẩng đầu ưỡn ngực mặc kệ hắn quan sát. Chắc là thằng nhãi này không phát hiện ra cái gì, dứt khoát không biết điều uốn éo cổ, cực kỳ nóng nảy nói: “Thật xin lỗi, ta chưa gặp qua đồng tử Diễm Thái cung nào như ngươi.”

Là một người rộng lượng và biết kiềm chế như ta cũng khó mà không tức giận tím mặt: “Ngươi là một tên thổ địa nho nhỏ đến cấp bậc cũng không có thì là cái thá gì? Đồng tử trong Diễm Thái cung trên Cửu Trọng Thiên là người ngươi có thể gặp dễ dàng sao?!”

Thổ thần đúng là một gã thần tiên gian xảo mềm nắn rắn buông. Ta vừa hùng hổ hắn liền không dám lên mặt nữa. Hắn vuốt vuốt chòm râu, hỏi: “Ngươi thật sự là đồng tử trong Diễm Thái cung?”

“Nhanh nói ta biết tình hình bệnh tật của Hỏa thần rốt cuộc như thế nào”. Ta nâng cằm cao hơn, “Nếu đã khôi phục bình thường ta sẽ không trở về Tiên giới, ngươi thay ta trả lại một đồ vật cho hắn.”

Thổ thần bỗng trở nên cao thâm, cân nhắc rồi mới nói: “Cửu Trọng Thiên phong tỏa chuyện này rất nghiêm, chẳng qua ta đoán, lần này Hỏa Tịch lành ít dữ nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Ông đây là đồng tử diễm thái cung

Mây ta nhảy lên: “Cái gì gọi là lành ít dữ nhiều?”

“Ngươi không phải là đồng tử Diễm Thái cung sao, cần gì hỏi ta? Dựa vào đâu ta phải nói cho ngươi?” Không ngờ đến lão gia hỏa này đột nhiên nói với ta như thế, khuôn mặt già nua khe rãnh mọc lan tràn như lòi ra hai chữ sáng chói— thiếu đòn.

Vì thế, ta không khiến hắn thất vọng, trước khi đi đánh hắn một trận. Ta quyết định tự mình quay về Diễm Thái cung một chuyến, xem xét đến tột cùng Hỏa Tịch đã chết hay chưa.

Sống hơn ba vạn năm, ta chưa từng đặt chân lên Tiên giới, lại chưa từng đến Cửu Trọng Thiên, trừ bỏ một lần Hỏa Tịch mang ta đến. Hiện tại, ta quyết định tự mình đi một lần, nhất thời có chút hoảng sợ.

Bởi vì ta sợ độ cao.

Ta gọi mấy đám mây lành, niệm quyết, đám mây mang theo ta bay về phía chân trời.

Bay đến chân trời, mây lành đột nhiên ngược dòng bay lên, thẳng về phía Cửu Trọng Thiên! Ta nhanh chóng nhắm chặt hai mắt, ngay cả thở cũng không dám, chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù bên tai.

Thật vất vả mới vào đến Cửu Trọng Thiên. Cửu Trọng Thiên đang trong buổi trực của Mão Dạ Tinh Quân. Ta bèn dựa vào sắc trời lơ mờ, một đường cúi lưng đi đến Diêm Thái cung.

Không nghĩ đến phòng thủ ở Diêm Thái cung lại nghiêm ngặt như vậy, có thiên binh canh gác.

Ta vừa đến cửa cung, một loạt chiến kích lóe lóe hàn quang đột nhiên chặn ngang trước mặt ta, làm ta sợ đến mức lá gan hoảng sợ, thịt toàn thân cũng run lên một lần. Ta luôn cúi đầu đi, không chú ý bốn phía, đến khi phát hiện Diêm Thái cung có thiên binh canh gác cũng đã không còn đường rút lui.

Thiên binh hỏi: “Người tới là ai?”

Ta nuốt nuốt nước miếng, tình hình này đúng là hơi khó giải quyết. Nếu hiện tại bị thiên binh hoài nghi, bắt lại, đừng nói không gặp được Hỏa Tịch, đến lúc đó bại lộ thân phận thì còn mạng để gặp phụ tôn hay không cũng là một vấn đề.

Trần định bình tĩnh như ta Trần định bình tĩnh như ta

Ta ưỡn ngực nói: “Ta là đồng tử bên cạnh Hỏa, Hỏa thần! Trước khi rời đi cùng Hỏa thần đó!”

Thiên binh rất cẩn thận, lập tức hỏi: “Hỏa lệnh Diêm Thái cung đâu?”

Ta sờ sờ khắp người ... sờ lại sờ ... Hả, Diêm Thái cung còn có lệnh bài sao? Ta liền xoa xoa mặt mũi, xoay người trở lại, ấp úp nói: “Chắc là rơi trên đường, ta trở lại tìm thử.”

Nhưng khi ta muốn quay người lại, cổ bỗng nhiên chột lạnh.

“Người là kẻ nào, mau xưng tên ra!”

Ta nghiêng đầu, thấy chiến kích lạnh như băng kia đang dí sát vào cổ ta! Ta vừa hoảng vừa sợ, không khỏi kêu to: “Ông đây thật sự là đồng tử Diêm Thái cung!”

Thiên binh quả là bất cận nhân tình, nghiêm khắc nói: “Không có hỏa lệnh của Diêm Thái cung chính là phần tử không rõ, bắt lại!”

Vừa nghe, ta cảm thấy không ổn, không giải thích nữa, nhanh chóng niệm quyết đánh bay chuỗi chiến kích lạnh băng bên cổ, lui ra ngoài hai bước.

Lúc này không chạy thì còn chờ đến lúc nào.

Thấy thiên binh cầm chiến kích đâm về phía ta, loại đồ vật nhỏ này ta mặc dù thành thạo nhưng đây là Tiên giới, khiến ta không thể phát huy như bình thường, vì thế, ta chỉ nhanh chóng niệm quyết bỏ chạy.

Đúng lúc lòng bàn chân vừa gạt ra một lần khỏi, phía sau truyền đến một tiếng hô kinh ngạc: “Luru Cẩm?!”

Ta quay đầu, vừa thấy liền nước mắt tung hoành.

Một tiên ty đi ra thật tốt còn không bằng đi ra thật khéo, vừa thấy ta bị thiên binh đánh liền nhanh chóng quất bảo dừng lại. Vì thế, thiên binh quy củ đứng sang hai bên đại môn Diêm Thái cung, tiên ty rất có nghĩa khí, xoa thắt lưng, chỉ sang ta nói: “Nàng là đồng tử bên người Hỏa thần điện hạ, Hỏa thần điện hạ còn chưa từng ức hiếp nàng, các người lại dám bắt nạt nàng, các người thật to gan!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Hỏa tịch bị thương nặng

Tiên ty xuất hiện đúng lúc, ta cuối cùng cũng xem như có mặt mũi đi vào Diêm Thái cung. Khi đi ngang qua đám thiên binh canh gác, ta cắn răng liếc bọn họ, nói: “Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn. Nhưng ta không phải là quân tử, nhiều lắm là mười ngày!”

Thiên binh buồn rầu không đáp.

Vào Diễm Thái cung, tiên ty không nói hai lời lập tức đưa ta đến phòng Hỏa Tịch.

Tâm tình tiên ty này đúng là hồn nhiên tốt bụng, trước kia, khi ta vừa vào Diễm Thái cung, trở thành đồng tử bên cạnh Hỏa Tịch, là nàng dẫn ta đi tắm rửa, làm quen với quy củ, rất dễ ở chung.

Đều nói Tiên tộc giả dối, thật ra cũng không hẳn là thế.

Trên đường đi, ta hỏi nàng: “Thương thế của Thần quân như thế nào?”

Tiên ty sâu xa liếc ta một cái: “Lưu Cẩm ngươi đi sẽ biết.”

Khi đến tắm điện của Hỏa Tịch, đầu giường hắn vẫn đứng giờ thấp một ngọn đèn, khói nhẹ lượn lờ từ bên trong đèn bay ra, nhìn có vẻ an bình thật ra lại có chút quỷ dị.

Hỏa Tịch đang nằm ngủ yên trên giường, hai mắt nhắm chặt, sắc mặt trắng bệch.

Vừa thấy hắn như thế, mi tâm đột nhiên không hiểu sao nhảy lên thành thịch.

Ta ần ần mi tâm, nhìn về phía tiên ty, cười lấy lòng, nói: “Thì ra Thần Quân đang ngủ, ta liền không nên quấy rầy, ngày mai lại đến hầu hạ hắn.”

Trên mặt tiên ty không hề có vẻ vui đùa, nói: “Thần Quân chưa hề tỉnh lại. Ty Y Thần Quân nói thương thế Thần Quân quá nặng, nguyên thần không ổn, có thể cầu xin Thái Thượng Lão Quân dùng đèn an thần bảo vệ nguyên thần của Thần Quân trong bảy bảy bốn bốn mươi chín ngày đã là cực hạn.”

“Tại sao lại như vậy? Cửu Trọng Thiên không phải luôn có rất nhiều linh đan dược liệu sao, sao lại không trị khỏi bệnh cho hắn được?” Ta hỏi. Huống hồ,

Sừng lân của Yêu vương xuyên thủng ngực Hỏa Tịch cũng không tạo thành vết thương chí mạng, hai người đều thuộc tính hỏa, không hề tương khắc, làm sao cũng không thể dẫn đến tình trạng này được.

Tiên ty thở dài: “Chuyện này sao ta hiểu được. Ta chỉ biết ở Cửu Trọng Thiên, đan dược của Ty Y Thần Quân là tốt nhất, ngay cả Ty Y Thần Quân cũng nói tạm thời không có cách, chỉ có thể để Thái Thượng Lão Quân bảo trụ nguyên thần của Thần Quân, chính mình một lòng ở Ty Y thần điện nghiên cứu cách chữa trị. Nếu không phải hiện tại Tây thiên Phật Tổ đang đi Đông cực đánh cờ uống trà cùng với mấy vị tứ hải bát hoang Tôn Thần Đế Quân mới xuất quan, chỉ sợ Thiên đế đã sớm tìm Tây thiên Phật Tổ giúp đỡ.”

Mi tâm vẫn nhảy không ngừng, ta dùng sức nện mấy cái vẫn không ngừng lại được.

Thằng nhãi Hỏa Tịch này bình thường lấy việc bắt nạt ta làm vui, nhưng lại thuộc Tiên tộc, cùng Ma tộc chúng ta không đội trời chung. Mà nay, coi như hắn gặp báo ứng.

Chết thì chết, sau này, nếu ta đem tin này về báo với phụ tôn, không chừng tâm tình phụ tôn sẽ thoải mái đến chết.

Chính là, nhìn mi mắt cong cong của hắn, yên tĩnh không hề động đậy một chút, ta bỗng nhiên cảm thấy hơi đáng tiếc. Chỉ vì hắn có một đôi mắt phượng thật đẹp.

Lúc này, tiên ty bỗng nhìn ta, nói: “Mấy ngày trước, Thần Quân vẫn chưa hoàn toàn mất ý thức. Ban đêm, tỉnh lại mấy lần, mơ mơ màng màng kêu lên ... là Lưu Cẩm, tên của ngươi.”

Lòng ta liền chùng xuống, không biết nói gì.

Thằng nhãi này ... Không phải là ngay cả trong giấc mơ cũng muốn chèn ép, ức hiếp ta đấy chứ ... Chẳng trách mấy ngày trước, trâm gài tóc mây lửa phượng hoàng hắn cho ta luôn nung ta đến mức tỉnh lại, ngủ cũng không yên ổn.

Ta giờ tay tìm manh mối, cây trâm vẫn ở trong búi tóc, nhưng không hề nóng lên, nhìn Hỏa Tịch trước mắt giống như đang ngủ, phải chết là cái chắc.

Suy nghĩ xong, ta nhấc chân bước ra ngoài.

Tiên ty vội vàng kéo ta lại, hỏi: “Ngươi muốn đi đâu?”

Ta thành thật nói: “Tìm Ty Y Thần Quân, chắc chắn tìm ra biện pháp cứu hắn.”

Tiên ty vội bảo ta xem sắc trời bên ngoài, nói: “Hiện tại giờ này rồi, ngươi đi tìm Ty Y Thần Quân làm gì, ngươi chỉ là một đồng tử nho nhỏ còn không vào được Ty Y Thần điện!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 60: Mỹ tiên tử đã đến

Cơ trí bình tĩnh như ta ... Cơ trí bình tĩnh như ta ... Đừng vội ... Đừng vội ...

Ta thông thả đi vài vòng trước giường Hòa Tịch, không hiểu là lần khói nhẹ từ thanh đăng nhiễu loạn ta hay ta nhiễu loạn lần khói nhẹ. Ta nghĩ không ra biện pháp, bèn hỏi tiên tỷ: “Vậy cô cô nói nên làm gì bây giờ?!”

Tiên tỷ suy nghĩ, thì thầm bên tai ta vài câu.

Ta lập tức quyết định: “Được, vậy đợi thêm một đêm. Đêm nay ta sẽ ở trong này, nếu cô cô mệt mỏi thì đi ra ngoài đi.”

Tiên tỷ đi rồi, tấm điện rộng lớn như vậy cũng chỉ có ta và Hòa Tịch hai người.

Ta không khách khí với hấn, đặt mông ngồi lên giường hấn, mặc dù trong điện chỉ thấp một thanh đăng, ta cũng có thể nhìn rõ bộ dáng của hấn.

Tóc hấn dài đen như mực xỏa tung trên giường.

Ta chán đến chết, dứt khoát niệm quyết biến ra một cái lược, chải đầu giúp hấn. Ở Nhân giới, trước khi hạ táng người chết không phải đều trang điểm, sửa sang tóc tai gì đó sao.

Ta vừa chải vừa nói: “Tốt xấu gì nguoi cũng là một Hòa thần, Hòa thần phun lửa không phải rất lợi hại sao, lại bị một con thú kỳ lân làm bị thương, thật mất mặt ... Nếu biết nguoi nhất định sẽ chết, để nguoi lại Yêu giới cũng không sao, còn làm ta mất công vất vả một chuyến bắt nguoi đem nguoi trở về.”

Thấy lông mi của hấn thật sự rất dài, ta liền thay đổi, cầm lược giúp hấn chải lông mi, lại nói: “Ta thành thật hỏi nguoi, ở Yêu giới, khi nguoi chán trước mặt ta, bảo ta đi nhanh, rốt cuộc có phải thật lòng không?”

Ta chăm chú nhìn khuôn mặt trắng bệch của Hòa Tịch, hấn không trả lời ta.

Lông mày của hấn hơi chau lại, ta vươn ngón trỏ xoa nhẹ, giúp hấn vuốt lại, nói: “Nếu nguoi thật lòng, hiện tại, dù phải lên trời hay xuống đất, ta cũng sẽ cứu nguoi.”

Hòa Tịch vẫn không trả lời ta như cũ.

Ta đột nhiên nhớ tới, vội nâng tay lên búi tóc, rút chiếc trâm mây lửa phượng hoàng hấn đưa ta lúc trước ta, đặt dưới gối của hấn. Ta vừa ngồi xổm cạnh giường vừa nghĩ, đồ vật quý trọng của thằng nhãi này, cũng không phải của ta.

Không dám lấy.

Nếu Hòa Tịch chết thật, trâm gài tóc kia của hấn có chút linh tính, muốn tìm thêm một đệm lưng liền khiến ta bông chết thì làm sao bây giờ? Ta đặt trâm gài tóc xuống dưới gối đầu của Hòa Tịch, rất hy vọng trâm gài tóc kia cũng có thể giống như mây lân nung ta, nửa đêm nung Hòa Tịch tỉnh lại.

Nhưng ta hiểu được, chuyện này không thể xảy ra.

Ta cứ như vậy, nửa đêm buồn ngủ dựa vào giường hấn, thẳng đến ngày hôm sau, đến buổi trực của Mão Nhật Tinh Quân đem ban ngày đến.

Cửa vang lên một tiếng rồi mở ra, ánh sáng trước mắt hơi mãnh liệt, đâm vào mắt ta phát đau. Ta tỉnh lại từ cơn mơ màng màng, đập vào mắt là một làn váy gấm màu vàng.

Ta chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy một mỹ tiên tử.

Phong tình vạn chủng, mắt phượng hơi buông xuống, mũi ngập tràn hơi thở xinh đẹp, môi anh đào tròn bóng, cảm thon gầy, ngũ quan nhìn cực kỳ tinh mỹ nhưng thần sắc hơi kiêu ngạo.

Đối với vị mỹ tiên tử này, ta nghĩ ta còn có chút ấn tượng, mà nàng hình như cũng không quên ta.

Mỹ tiên tử này không phải là ai khác, chính là Họa Liễm tiên tử của Phượng tộc, vị hôn thê của Hòa Tịch.

Nàng thấy ta, phượng mâu hơi nhú lại: “Là nguoi?” Nhìn mặt nàng không cần thận lộ ra chút hung ác ta liền hiểu được, nhất định là còn nhớ lại lần đến Diễm Thái cung, bị ta nói Hòa Tịch đang song tu với tiên tử khác nên ghi hận trong lòng.

Ta dụi đôi mắt bị một thân kim quang như lấy từ bảo khố ra của Họa Liễm tiên tử làm hơi đau, nói: “Đúng rồi, là ta nha ~” nàng và Hòa Tịch đều là chim chóc, sao lại khác biệt lớn như vậy?

Một người sáng lóng lánh như thể sợ không chọc mũi mắt người khác, một người lại âm u như thể lo không dọa hổng lá gan người khác.

Về chuyện Hòa Tịch là chim chóc, từ khi ở Yêu giới, ta đã biết. Hắn thuận tay ném ra lông đuôi mang theo ánh lửa, hẳn không phải là chim chóc thì lấy đâu ra lông?

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Đồ Con rùa hoạnh học

Tuy nhiên, hiện tại ta cũng không thừa hơi suy nghĩ đến những chuyện linh tinh như Hòa Tịch là một con chim chóc cọt nhà đến mức nào. Bởi vì, Hòa Liễm tiên tử cao quý đang dùng đôi mắt phượng của nàng nhìn ta bằng nửa con mắt, lên tiếng: “Người chính là tên đồng tử lần trước nói hươu nói vượn với bản thượng thần rằng Hòa Tịch đang song tu với tiên tử khác?”

Ta gập chân ngồi bên cạnh giường Hòa Tịch nửa đêm, thử giật giật chân cũng hơi tê tê, nhưng ta không lập tức đứng lên, vô tội nói: “Chuyện này không liên quan đến ta.”

Tất cả đều do lúc ấy Hòa Tịch toàn tâm toàn ý muốn ta giúp hắn đuổi mỹ tiên tử này đi, lại không báo trước với ta một tiếng mỹ tiên tử này là vị hôn thê của hắn. Thật sự không thể trách ta.

“Sao lại không liên quan đến ngươi?” Hòa Liễm tiên tử vẫn bám lấy câu chuyện không chịu bỏ qua, “Hôm đó, Hòa thần và bản thượng thần đối chất trước mặt Thiên hậu, hẳn phủ nhận chuyện song tu với tiên tử. Nếu không phải do người đứng giữa châm ngòi ly gián, sao lại gây ra nhiều chuyện như vậy? Người nói chuyện này không liên quan đến ngươi?”

Nghe giọng điệu gây sự của người này, ta nếu không nói gì nàng lại tưởng ta không biết phát cáu. Thế nhưng, ta cảm mất cá chân của mình nửa ngày, suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra cái gì để nói, chỉ liếc mắt xem xét nàng, ngập ngừng nói: “Ta không hề châm ngòi ly gián ...”

Hòa Liễm tiên tử chắc chắn sẽ không chừa mũi cho ta, hiện tại Hòa Tịch đang ngủ, nàng lại càng không giữ thể diện cho hắn, lập tức hất cằm về phía hai tiên tỷ nàng mang đến, tiên tỷ lập tức đi về phía ta.

Ta nghĩ khả năng lớn là ta sẽ gặp chuyện không hay ho gì.

Trước khi tiên tỷ xách ta dậy, ta tự giác đứng lên trước. Hai chân gập nửa đêm thật sự rất tê dại, kết quả, thân thể ta không cẩn thận lại bổ nhào về phía Hòa Liễm tiên tử.

Ngã một cú nhưng ta lại không hề gì. Hiên nhiên, Hòa Liễm tiên tử không hề đề phòng, hơi lão đạo, suýt nữa hoa dung thất sắc.

Nhưng không hổ là phượng tộc cao quý đoan trang. Rất nhanh nàng đã bình tĩnh lại, vung tay, hất ta ngã xuống mặt đất. Hừ ... Sức lực không hề nhỏ.

Ta sờ sờ mũi, chỉ hy vọng không tạo thành đồng sẹo lỗi.

Hòa Liễm tiên tử sai hai tiên tỷ một trái một phải kéo ta dậy, tiếc rằng thân mình ta quá nhỏ, không làm gì được các nàng, hiện tại cũng không phải là thời điểm ra về ta đây nên tạm thời để mặc các nàng tóm lấy ta.

Ta sao hiểu được, Hòa Liễm tiên tử cao quý đoan trang này lại độc ác như vậy, vừa hí mắt cười với ta vừa sai một tiên tỷ tát ta một bạt tai!

Ta nghĩ bản thân sống đã ba vạn năm không có ai dám trợn trừng định tát ta!

Đây là một chuyện cực kỳ mất mặt. Ở Ma giới, cho dù phụ tôn đánh cũng không đánh vào mặt, cho dù đánh vào mặt cũng tuyệt đối không tát ta.

Đồ con rùa khôn kiếp ...

Cũng may, tuy rằng Hòa Liễm tiên tử khí thế rất lớn nhưng tốt xấu gì đây vẫn là địa bàn của Hòa Tịch. Hai tiên tỷ nghe vậy, liếc mắt xem xét Hòa Tịch đang nằm yên không nhúc nhích trên giường, hơi chán chừ.

Ta vội vàng tự giới thiệu: “Hai vị cô cô, hai người còn chưa biết ta, ta là đồng tử bên cạnh Hòa thần đại nhân, là người hầu hạ bên cạnh ...?”

“Bốp —!”

Đột nhiên, một âm thanh trong trẻo vang lên, ta trở nên ngốc lảng.

Búi tóc tròn tròn trên đầu bung ra, tóc xõa xuống, mặt ta bị lực đánh quá lớn đánh lệch sang một bên, nóng rất đau đớn.

Ta giương mắt lên, thấy Họa Liễm tiên tử về mặt không đối đứng đó, không nhanh không chậm buông xuống ống tay áo rộng thùng thình, tiên quang còn chưa tán hết. Nàng kéo dài thanh âm, chậm rãi nói: “Một khi đã vậy, bản thượng thần đành phải tự mình ra tay.”

Tiên tỷ phải ứng chậm hai nhịp nhưng cuối cùng cũng phản ứng, sợ tới mức buông tay ra, ta liền quỳ gối trên mặt đất.

Ta sớm biết con chim chóc cao quý đoàn trang này khó đối phó, đành chịu thiệt. Ta hít sâu vài hơi, rồi đề lại xúc động muốn vặt lông con chim này, cắn chặt răng buồn bực nói: “Tiên tử bớt giận, ta biết sai rồi. Từ giờ trở đi ta sẽ quỳ gối hầu hạ trước giường Họa Tịch thần đại nhân, cho đến khi Ngài tỉnh lại mới thôi, để chuộc tội.”

Về cúi đầu, lời nói sám hối của ta có vẻ lọt tai Họa Liễm tiên tử. Nàng không làm khó ta nữa, chỉ tiến đến xem xét tình hình bệnh tật của Họa Tịch, hoặc lấy khăn tay lau lau hai bên trán Họa Tịch hoặc lấy móng vuốt sờ mũi Họa Tịch, cực kỳ tình cảm.

Chẳng qua tại thời điểm rồi đi, nàng không cẩn thận dẫm phải tay ta.

Đến giờ đổi gác rồi ~~~

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Không thể lạc đường sao?

Họa Liễm tiên tử tâm tình sung sướng dẫn hai tiên tỷ rời đi. Ta ngồi dưới đất, niệm quyết sửa sang lại bản thân, búi lại tóc, khôi phục da mặt như lúc đầu.

Tuy nói là có thể khôi phục như lúc đầu nhưng một cái tát này cũng khiến răng ta suýt rụng. Ta niệm quyết cũng không thể làm con đau biến mất.

Ta sờ sờ móng, lòi ra một chuỗi bạch linh, lắc lắc trong không khí phát ra tiếng leng keng, đuôi mắt liếc Họa Tịch, nói: “Vị hôn thê của nguoi cũng quá hung dữ, tát ông đây một cái, thật ông nội nàng chứ, quá đau. Tốt nhất không tát hông nào ta. Chỉ có điều, tất cả đều do nguoi, tạm thời tính lên đầu nguoi, đến lúc đó nguoi nhất định phải trả lại.”

Họa Tịch không đáp lời ta, ta coi như hấn cam chịu.

Ta từ mặt đất đứng lên, ở cạnh giường Họa Tịch một lát. Một lúc sau, cửa mở ra, người tới chính là tiên tỷ đêm qua.

Tiên tỷ vừa đến liền hỏi: “Lưu Cẩm, nguoi có nhặt được chuỗi bạch linh của Họa Liễm tiên tử không?”

Ta lắc lắc chuỗi bạch linh trước mắt tiên tỷ mấy cái.

Nghe nói bạch linh này là đồ vật quý nhất trong cung điện của Họa Liễm tiên tử, chỉ những Tiên tộc thân cận với Họa Liễm tiên tử cao quý đoàn trang mới xứng có được nó.

Nếu không phải ta muốn đi Ty Y thần điện để hỏi rõ về tình trạng của Họa Tịch, hừ, ông đây mới không thân cận với Họa Liễm tiên tử cao quý đoàn trang kia!

Ta vội hỏi tiên tỷ đường đi Ty Y thần điện, Cửu Trọng Thiên lớn như vậy, rất dễ lạc đường. Tiên tỷ lo ta không nhớ được đường đi quanh co lòng vòng trong thiên cung, chỉ có thể vẽ một tấm bản đồ đưa cho ta, còn hỏi: “Ty Y Thần Quân chắc chắn đang nghiên cứu cách cứu Thần Quân, nói không chừng nguoi đi cũng vô ích, sao cứ nhất quyết phải đi?”

Ta nhận lấy bản đồ, thấy cứ mờ mờ ảo ảo, nhét vào trong ngực, thuận miệng đáp: “Không phải cô cô bảo vào ban đêm Thần Quân gọi tên ta sao, tóm lại ta không thể để hấn chết.”

Ra khỏi Diễm Thái cung, ta liền cầm tấm bản đồ đơn giản mà tiên tỷ vẽ cho ta từng bước tìm đường đi. Chỉ tiếc tấm bản đồ kia thật quá đơn giản, Cửu Trọng Thiên lại rất phức tạp, ta mới đi được nửa đường, còn chưa tìm ra Ty Y thần điện, ngay cả chính mình đang ở đâu cũng không biết.

Sau đó, ta lại quanh quẩn bên ngoài một cung, bốn phương tám hướng đều là đường, nghĩ đến nút đầu cũng không nghĩ ra cái gì. Ta bắt đầu giận dữ, đặt móng ngồi lên tấm bản đồ đom đóm, xé nát nó.

Xong xuôi cảm thấy thoải mái, sáng khoái một trận.

Một lúc sau, ta lại ngòm xòm xuống ghép lại từng mảnh giấy vụn.

Chỉ có điều những mảnh vụn rất nhỏ, ta liều mạng nửa ngày vẫn ghép không đúng, đành ném hết mảnh vụn vào không trung, nghĩ cách khác tìm đường đến Ty Y thần điện.

Thế nhưng, ta vừa mới đứng lên, thình lình thấy một gương mặt.

Người mang gương mặt kia là một nam thần tiên mặc quần áo màu xanh da trời, vẻ mặt rất quái lạ, nhìn ta giống như đang nhìn một mâm thức ăn ngon vậy.

Ta cố ưỡn ngực, hỏi: “Người đang nhìn cái gì?”

Nam thần tiên lập tức che miệng ho hai tiếng, cười tùm tùm nói: “VẬY ĐỪA NHỎ NHÀ NGƯỜI ĐỨNG TRONG NÀY LÀM GÌ?”

Ta nhấc chân dẫm nát các mảnh vụn bản đồ, nghiêng nghiêng, khó kiềm nổi nói: “Lạc đường, không được sao?”

Gió nhẹ quạt vào mặt. Ta nghiêng cổ, đi qua bên người hắn.

Nam thần tiên ở đằng sau ta “Ồ” một tiếng: “Người là đồng tử nhà ai?”

Ta hỏi: “Người rất muốn biết à?”

Nam thần tiên hí hóp mắt tiếp tục cười: “Rất muốn.”

Ta cũng cười theo: “Không nói với người ~”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Biện pháp cứu hỏa thần

Trí tuệ và văn hóa của nam thần tiên thật sự không bằng ta, ta quanh co lòng vòng với hắn một lúc, hắn vẫn không biết ta là đồng tử nhà ai mà ta lại biết hướng đi Ty Y thần điện.

Ta đứng ngoài cửa lớn Ty Y thần điện, tháo Phục Linh ngọc xuống, trở thành một tiên tử ăn mặc đúng quy củ. Không chờ đồng tử trông coi điện hỏi, ta đã lấy chuỗi bạch linh vung vẩy hai vòng, tiến lên hỏi: “Ty Y Thần Quân ở trong điện không? Bản tiên tử phụng mệnh Hỏa Liễm tiên tử phân phó, đặc biệt đến đây hỏi Ty Y Thần Quân tình hình bệnh của Hỏa thần.”

Hai đồng tử thấy chuỗi bạch linh, quả thật không dám chậm trễ, nhanh chóng dẫn ta vào Ty Y thần điện. Xem ra, Hỏa Liễm tiên tử cao quý đoan trang là người khá có mặt mũi trên Cửu Trọng Thiên.

Ta nghĩ, đã là Ty Y thì chắc là một người trẻ tuổi đầy hứa hẹn có khí chất nhẹ nhàng khoan khoái, giống như Lan Huru của Ma giới chúng ta. Lan Huru mặc dù không phải là một ty y chuyên nghiệp nhưng về phương diện chữa thương vẫn khá thành thạo.

Nhưng Ty Y Thần Quân của Tiên giới thật sự đã phá vỡ giá trị quan của ta. Không ngờ đó lại là một lão già hói đầu, râu cũng rất dài.

Ty Y Thần Quân thấy ta có vẻ khách khí, thờ dài điềm đàm nói: “Không biết Hỏa Liễm tiên tử phái người tới có chuyện gì quan trọng?”

Ta cũng không dài dòng, nói thẳng vào vấn đề: “Hỏa Liễm tiên tử sai ta hỏi Ty Y Thần Quân một chút, bao giờ Hỏa thần mới có thể tỉnh lại. An hòn đằng của Thái Thượng Lão Quân có thể ổn định nguyên thần Hỏa thần trong bốn mươi chín ngày. Không phải phải đợi bốn mươi chín ngày sau mới nghĩ ra biện pháp chữa trị đấy chứ?”

Ty Y Thần Quân vội vàng nói hai tiếng “Không dám”.

Ta liền hỏi lại: “Hay là không tìm ra biện pháp cứu? Trong tam giới lục đạo, ngoài Ty Y Thần Quân ra, còn ai có thể cứu Hỏa thần?”

Ty Y Thần Quân trở giọng với ta: “Còn có Tây thiên Phật Tổ, chỉ tiếc hiện tại Phật Tổ đang cùng đế quân tứ hải bát hoang mới xuất quan chơi cờ, không nhớ lam thiên.” Tây Thiên Như Lai, sao lại thuộc tam giới lục đạo.

“Ngoài Phật Tổ thì sao?” Ta hỏi.

Ty Y Thần Quân sờ sờ râu, trầm ngâm một lúc, nói: “Ngoài Phật Tổ, vậy thì chỉ có Ma giới. Nhưng cũng là trăm triệu lần không có khả năng”

Lòng ta cũng trầm xuống: “Người nói rõ hơn chút.”

Hắn nói: “Mặc dù ta không biết Hỏa thần bị thương như thế nào nhưng trong cơ thể lại có hai thuộc tính thủy – hỏa đối chọi, chưa loại bỏ thì không thể khôi phục. Về thuộc tính hỏa, có thể đến Cùng Châu nam cực thượng cổ hái cỏ Ngưng Lộ, mà về thuộc tính thủy, chỉ có thể để chỉ bảo băng phách của

Ma giới hút ra.”

Chỉ bảo bằng phách của Ma giới? Đó là cái gì vậy, sao ta lại chưa từng nghe nói qua?

Ty Y Thần Quân lại than thở thêm một câu: “Chỉ tiếc, vạn vạn không thể nhắc tới chuyện này với Thiên đế, nếu không tam giới lại một phen loạn lạc ...”

Ta lập tức hỏi: “Cùng Châu nam cực ở chỗ nào?”

Ty Y Thần Quân nói: “Đi thẳng một đường theo hướng nam đến tận cùng thiên giới. Chính là Cùng Châu có mãnh thú Cùng Kỳ bảo vệ, không dễ gì hái được cỏ Ngưng Lộ.”

“Chuyện này người không cần quan tâm”, ta không muốn ngừng lại lâu quá, vừa đi khỏi Ty Y thần điện vừa nói: “Ty Y Thần Quân cứ chuẩn bị xem sau khi lấy được hai vật kia thì trị liệu cho Hỏa thần như thế nào. Hỏa Liễm tiên tử thần thông quảng đại, chắc chắn sẽ lấy được hai thứ đó.”

Sau đó, Ty Y Thần Quân mừng rỡ đồng ý với ta.

Trên đường trở lại Diễm Thái cung, ta xem chuỗi bạch linh trộm của Hỏa Liễm cao quý đoan trang, hơi bức mình. Lẽ ra ta nên trộm thứ khác trong cung hiện tại còn phải làm việc tốt dưới danh nghĩa Hỏa Liễm, thật quá hời cho Hỏa Liễm tiên tử cao quý đoan trang kia.

Ta tùy ý nâng tay ném chuỗi bạch linh ra khỏi Cửu Trọng Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Hành trình đến cùng châu

Không thể phủ nhận, ta luôn là người có ân tất báo. Hiện tại, cứu Hỏa Tịch cũng không ngoại lệ. Trước khi đến Cùng Châu nam cực, ta nghĩ một chút vẫn là nên về Diễm Thái cung một chuyến trước.

Ta ở trong tấm cung của Hỏa Tịch, ngồi xồm trước giường hần, giấy trắng mực đen ghi lại rõ ràng: một cái tát, một góc cỏ Ngưng Lộ, một bằng phách của Ma giới. Một mạng.

Ta chờ nét mực khô, gấp lại cẩn thận rồi nhét dưới gối của Hỏa Tịch, nói: “Đừng chối cãi với ta, những gì người nợ ta ta đều nhớ rành mạch, dù người lấy thân báo đáp cũng không đủ.”

Ta im lặng nhìn da mặt Hỏa Tịch, không biết mảy mẩn lại chau lại lúc nào. Ta liền giơ tay vuốt lại giúp hần. Hần không nói chuyện chính là thừa nhận. Xong xuôi ta mới thanh thân, ổn định đi Cùng Châu.

Ta cười mây lành hướng về phía nam, khi đến tận cùng Thiên giới, quả thực nhìn thấy Cùng Châu như lời Ty Y Thần Quân nói. Đó là một hòn đảo lơ lửng rất quái gở, nước bao quanh bốn phía, sương khói lượn lờ.

Từ trên không nhìn xuống, sương mù dày đặc khiến ta không thể nhìn thấy rõ.

Ta cũng không suy nghĩ nhiều, bay về phía đảo Cùng Châu. Muốn tìm cỏ Ngưng Lộ thì tìm chỗ đặt chân trước đã, mọi chuyện nói sau.

Nhưng mà, vừa rồi cách xa thì không biết, sau khi ta hạ xuống mặt đất, cẩn thận quan sát Cùng Châu mới lấp bắp kinh hãi. Nơi này cỏ cây vô cùng tươi tốt, cây cối che khuất bầu trời không nói, ngay cả hoa cỏ thấp nhất cũng cao hơn nửa người.

Chân ta vừa chạm đất người lập tức bị hoa cỏ bao phủ, suýt nữa không thở nổi.

Sau đó, ta vội cời vòng ngọc trên tay, nhanh chóng cao lên, đám hoa cỏ này mới không còn vây ta đến mức choáng váng đầu óc. Ta liền thông thả đi xuyên qua một cánh rừng dày đặc không thấy ánh mặt trời.

Đi không bao lâu, phía sau liền vang lên âm thanh xào xạc. Ngay lập tức, ta hoảng hốt, nghĩ mới nhanh đó mà đã bị mãnh thú Cùng Kỳ theo dõi. Ta dừng lại chăm chú lắng nghe, thanh âm lại biến mất. Ta tiếp tục đi, âm thanh kia lại vang lên, thật quá đáng sợ.

Cuối cùng, ta cố can đảm quay đầu, phía sau chẳng có gì.

Sau đó, âm thanh kết kết làm phiền ta không chịu nổi, ta xoay người, giận dữ nói: “Rốt cuộc là kẻ nào muốn chết đang treu đùa ta!” Nói xong, ta nhanh chóng nâng tay niệm quyết, cánh tay quét qua không trung, kết ra một băng thuần sắc bén ném xuống đất, băng thuần vững vàng cắm trên mặt đất. Giống như thể chặt đứt cái gì, lại chảy máu.

Ta xoay người bỏ chạy.

Nghĩ thầm, lần này không ổn, Ty Y Thần Quân nói Cùng Châu có mảnh thú Cùng Kỳ bảo hộ, lại không nói ta biết mảnh thú Cùng Kỳ có thể tàng hình! Cho dù mảnh thú Cùng Kỳ kia nhào lại đây từ hướng nào đều có thể một ngụm ăn ta sạch sẽ trước khi ta kịp nhìn thấy nó!

Trầm ổn bình tĩnh như ta ... Đừng hoảng sợ ... Gặp chuyện này ngàn vạn lần đừng hoảng sợ ...

Đúng rồi, chỉ cần ta tìm thấy cỏ Ngưng Lộ là có thể rút lui. Vì thế, ta vừa chạy vừa tìm kiếm cỏ Ngưng Lộ có thể hóa giải thuộc tính hỏa trong cơ thể Hòa Tịch.

Tìm một lúc ... Lại tìm thêm một lúc ... Ta ngửa đầu than thở, tiện tay vả mình một cái.

Đúng rồi, cỏ Ngưng Lộ kia có hình dáng như thế nào? Lá cây tròn hay nhọn, dài hay ngắn?! Đúng rồi, cỏ Ngưng Lộ có không nở hoa mà tự kết quả hay không ... Có cao đến thắt lưng ta như các hoa cỏ khác trong Cùng Châu không ...

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Mảnh thú cùng kỳ

Càng nghĩ, ta càng không nghĩ ra cái gì. Bởi vì Ty Y Thần Quân căn bản không nói ta biết! Nói đến ta cũng lạ, vừa nghe đến phải lấy cỏ Ngưng Lộ, ta cũng không hỏi rõ ràng đã chạy đến đây.

Dù sao cũng không rõ ràng, ta đành cắn răng hái tất cả hoa cỏ ta gặp trên đường, mỗi thứ một chút. Nhất định sẽ hái trúng cỏ Ngưng Lộ.

Máy mắn, dụng cụ hái hoa gọt quả, phụ tôn có ban cho ta một bảo khí.

Ta niệm quyết triệu ra huyền băng hàn đao hàn quang lóe lóe, đao quang kiếm ánh chọi lóe, ngay lập tức rừng cây giống như nổ tung, hoa cỏ tung bay khắp nơi. Ta nhanh chóng nhặt chúng lại.

Mãi đến khi đi qua cánh rừng, thu thập thật tốt các loại tiên thảo cũng không nghe lại tiếng kết kết âm trầm kia, cũng không thấy con mảnh thú Kỳ Cùng kia đột ngột chạy ra ăn ta.

Nhất thời ta thở ra mấy ngụm khí, đoán là hôm nay thời tiết quá xấu, bầy mảnh thú Cùng Kỳ đều đang buồn ngủ, vì thế không rảnh tiếp đãi ta. Hôm nay ta đúng là đụng phải vận may.

Bên ngoài cánh rừng cũng chính là bên ngoài Cùng Châu, gần đến hồ nước.

Ta đứng cạnh hồ nước, thu huyền băng hàn đao lại, gọi mây lành chuẩn bị thắng lợi trở về. Ta nghĩ Cùng Châu cũng không có gì đáng sợ, giống như Hoang dã chi cảnh của Ma giới chúng ta. Mọi người đều nói nó dữ tợn bao nhiêu, thật ra ai cũng chưa từng hiểu rõ, niềm tin chưa chắc đã là sự thật.

Ta chỉ hơi tò mò một chút, vừa rồi ta kết ra băng thuần cảm vào mặt đất, chút máu đó ở đâu ra. Không phải là máu của thổ địa Cùng Châu đấy chứ?

Vừa từ từ suy nghĩ, ta bò lên mây lành, khiến nó bay đi.

Nhưng mà, sau đó, khi mây lành cách mặt đất mấy trượng, ta quay đầu trở lại nhìn thoáng qua, đột nhiên thấy bên cạnh chỗ mặt đất Cùng Châu tiếp giáp với nước hình như một ra một gốc cỏ nhỏ nhỏ màu xanh. Lá cỏ tròn tròn, cây nó hơi nhọn, mặt trên còn đọng một giọt nước trong veo chưa kịp khô.

Liếc mắt nhìn xuống, rất đáng yêu.

Ta bỗng nhiên có một loại tình ngộ cực kỳ mãnh liệt, cảm thấy những thứ ta vừa hái đều là phí công, thứ ta cần tìm chính là mấy cọng cỏ bên cạnh hồ nước này!

Sự giác ngộ của ta trước giờ đều có căn cứ.

Chẳng hạn như cỏ Ngưng Lộ, trên lá cây nên đọng vài giọt nước như hiện tại mới giống.

Vì thế, ta không chần chừ nữa, lập tức điều khiển mây lành trở lại, muốn hái cỏ Ngưng Lộ. Quả thật ta hái được, nâng nó trong lòng bàn tay, thật ấm áp, thật thân mật.

Đột nhiên lúc này, cùng với một tiếng rít gào vang trời, ta còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ phút chốc đầu vai đã cảm thấy cực kỳ đau đớn, khiến đầu ta hoàn toàn trắng xóa.

Ta không nhin nổi, cổ họng bốc lên vị tanh ngọt, ngậm miệng không được, nôn ra một ngụm máu. Ta chậm rãi cúi xuống nhìn bả vai liền thấy mấy móng

vuốt đầy lông, một vài cái còn xuyên thủng bả vai ta, còn một vài cái đang ra sức giữ chặt bả vai.

Ta nhìn theo mấy móng vuốt lông lá kia, giữa không trung thế nhưng lại dần dần hiện ra một con nhện cực to, giương miệng về phía ta, trợn hai trông mắt xanh biếc!

Ngay sau đó, nó lại rít gào một tiếng, ta chưa kịp phản ứng, lập tức vô số móng vuốt lông lá lao về phía ta. Ngay lập tức, ta cảm thấy không thể không chế thân thể mình, một lực đạo cực lớn đánh ta văng khỏi đám mây, rơi thẳng xuống nước!

Nước sông lạnh băng từ bốn phương tám hướng vọt tới phía ta, nhắm thẳng và trong mũi miệng tai mắt ta, như thể sợ không đỡ nổi ta. Sóng ngầm mãnh liệt đánh úp về phía ta từng hồi một, ta lại không có sức phản kháng!

Con nhện ở dưới nước cũng rất hung mãnh, thừa dịp ta chưa kịp niệm quyết phản kích, móng vuốt của nó không chỉ đâm xuyên bả vai ta, khắp thân thể ta đều có móng vuốt đầy lông ghê tởm kia.

Đau, toàn thân đều đau muốn chết.

Nước lạnh tràn ra từ miệng ta, dần dần bị nhuộm thành màu đỏ sẫm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66-1: Nam cực tiên quân không mặt không da (1)

Ta thật sự không thể tưởng tượng được con nhện lông lá khổng lồ ấy lại có thể bơi, ở trong nước mà vẫn có thể rít gào. Nó vừa kiềm giữ chặt ta vừa rít gào vào mặt ta. Áp lực cực đại tạo thành những đợt sóng lớn ép ta xuống đáy nước.

Giữa cơn mơ màng, ta cố hết sức trừng mắt, thấy thân mình đầy lông của con nhện. Nó cạy vào vô số chân nhỏ mà hiện tại dùng một bên vừa bắt vừa đâm khắp người ta, bên kia có một số móng vuốt bị chặt đứt, đứt rất đều.

Cổ tay ta bị móng vuốt đâm xuyên, ta cố gắng nâng tay đáng tiếc chỉ một móng vuốt cũng có sức lực quá lớn. Sau đó, ta không giãy giụa nữa, hai ngón tay khép lại, bắt đầu niệm quyết.

Không còn cách nào khác, ai bảo ta luôn hiểu cách làm ăn. Mất một cổ tay vẫn lời hơn mất mạng nhiều.

Ngay khi ta niệm chú, một băng thuần trọng suốt kết lại, theo chuyển động của tay ta, băng thuần lao ra, vừa nhanh chóng lại sắc bén, thoáng cái đã cắt đứt tất cả những móng vuốt đang đâm xuyên người ta.

Như thế tên nhãi này vốn không có chân vậy, cắt quá chính tề!

Ta chợt hiểu ra, âm thanh sột soạt trong rừng vừa rồi chắc là của con này. Thứ mà băng thuần của ta chặt đứt chính là chân của nó!

Chỉ vì một nhát của ta, con nhện khuyết tật trở nên tàn phế hoàn toàn, vì thế, nó nổi giận. Cực kỳ giận.

Trông mắt xanh biếc trương lớn, nó giương miệng đánh về phía ta, thề nhất định ăn sống nuốt tươi ta!

Ngay tại thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, ta thử cử động cơ thể lại đột nhiên phát hiện toàn thân đau đớn đến chết lặng, không còn chút sức lực nào. Mặc kệ ta cố gắng như thế nào cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn trông mắt xanh biếc và cái miệng rộng tối om tiến lại ngày càng gần. Ta chợt nhớ đến tờ giấy ta để lại cho Hòa Tịch trước đó, trên đó có ghi “một mạng”. Đây quả là một ghi chép có tính tiên đoán!

Ban đầu, ta vốn nghĩ ra cứu hẩn một mạng thì hẩn sẽ nợ ta một mạng, mà giờ ta vì hẩn mất mạng thì cũng coi như hẩn nợ ta một mạng. Dù sao thì vẫn là hẩn nợ ta.

Nghĩ vậy ít nhiều khiến ta cảm thấy tốt hơn chút. Hóa ra ta còn có tài tiên tri, nhưng nếu ta có thể đoán trước cái chết của mình sớm hơn một chút thì tốt rồi.

Thật ra là đánh chết ta cũng không ngờ đến!

Khi ta tính toán ở Diễm Thái cung, nói cái gì mà nếu ta không trở về được thì mỗi ngày Hòa Tịch phải dùng một thùng cơm canh tế bái ta, tất cả đều chi trả hẩn thôi! Đó là yêu cầu hẩn đền ơn ta!

Tổ sư, thế mà ta lại thật sự không trở về được?!

Gần như chỉ trong nháy mắt của nháy mắt ... Không, ta xác định ta không nháy mắt ... Trước mắt đột nhiên tối đen. Chắc là ta đã vào bụng con nhện

lông lá kia rồi!

Ngay sau đó, bên tai chợt vang lên tiếng rít gào cuồng loạn của con nhện.

Ta ở trong bụng nó mà có thể nghe được tiếng rít này thì không biết con nhện kia phải kích động đến bao nhiêu.

Vừa mới tưởng tượng như vậy, thất lưng đột nhiên căng thẳng, dọa ta hết hồn. Ngay khi ta còn chưa kịp giãy giụa, một giọng nói cực nhỏ đã kề sát bên tai: “Đừng lộn xộn.”

Giọng nói của người này, ta nghe ra được! Ngay tức khắc, ta nước mắt nước mũi giàn giụa.

Thấy ta không nhúc nhích, người kia lại nhẹ nhàng nói: “Đi theo ta, đừng quấy dòng nước, nếu làm tan vòng mực trong nước thì đi không nổi đâu.”

Ta kiên quyết gạt đầu, để mặc người kia ôm ta, cẩn thận từng chút từng chút một di chuyển lên phía trên. Khi gần trời lên mặt nước, ta quay đầu nhìn xuống nước, thấy quả thực có một vòng mực tụ lại, vây quanh con nhện.

Ta liền nghiêng đầu nhìn bên cạnh, kinh hãi!

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66-2: Nam cực tiên quân không mặt không da (2)

Người cứu ta ... chẳng phải là nam thần tiên lúc trước ta gặp trên thiên đình sao?!

Nam thần tiên không hề chần chừ, thấy chúng ta sắp trôi lên mặt nước, lập tức niệm quyết, nhất thời ta và hán lao ra khỏi nước, lập tức bay vào không trung, nhảy lên đám mây lạnh, rồi khỏi thần đảo thượng cổ Cùng Châu.

Ta vốn mặc xiêm y nhạt màu mà nay vết máu loang lổ khắp người, nhìn rất nhếch nhác. Nam thần tiên giục mây lạnh bay nhanh hơn rồi quay sang hỏi ta: “Người bị thương nặng lắm không?”

Ta nhếch miệng cười thân thiện với hán: “Bình thường, bình thường, nếu không người cũng chọc mấy lỗ trên người thử xem?”

Nam thần tiên giục mây lạnh bay nhanh hơn chút nữa, sau đó thấy dưới chân có một hòn đảo liền ngừng lại, đặt ta dựa vào một gốc cây.

Hán dùng tiên quang cầm máu chảy ra từ những lỗ thủng trên người ta, vừa làm vừa nói: “Không thể tưởng tượng được một cô gái như người lại đến chốn Cùng Châu hiểm ác. Nếu không phải ta tình cờ đi ngang qua, thấy nước quanh Cùng Châu chuyển động khác thường thì người sớm đã vùi thân trong bụng nhện vương rồi.”

Ta vội vàng sờ sờ ngực, lấy ra một bó hoa cỏ to, cẩn thận tìm kiếm, cuối cùng tìm thấy cây cỏ nhỏ lá vừa tròn vừa nhọn, đưa tới trước mặt nam thần tiên, nói: “Ta hỏi người, đây có phải là cỏ Ngưng Lộ không?”

Nam thần tiên do dự một chút, hỏi: “Người hái nó ở đâu?”

Ta nói: “Ở cạnh nước.”

“Vậy thì chắc là phải.” Hán nói, “Cỏ Ngưng Lộ được mệnh thú Cùng Kỳ bảo hộ, con nhện vương vàng kia là một trong số chúng, coi như người may mắn. Nhưng mệnh thú Cùng Kỳ sợ tối, nếu là ở trong rừng u ám thì cũng không có sức uy hiếp mấy. Nhưng một khi đã ra khỏi rừng, tới cạnh nước rồi thì khó mà thoát thân được.”

Chẳng trách lúc này nam thần tiên lại dùng mực vây khốn con nhện kia, con nhện lại sợ tối sao. Thật là một con mệnh thú chỉ sợ cô đơn!

Ta nghĩ nghĩ, hỏi: “Làm sao người biết được điều đó?”

Nam thần tiên cười cười, nói: “Ở Nam Cực này, chẳng có ngọn núi tiên nào mà bản Tiên Quân không hiểu cả, bản Tiên Quân là người quản lý Nam Cực.”

Khi nói những lời này, bộ dạng hán thật vênh vao.

Thì ra hán là Nam Cực Tiên Quân.

Ta suy tính một chút, đem cỏ Ngưng Lộ tới trước mặt Nam Cực Tiên Quân, nói: “Một khi đã như vậy, người mau giúp ta đem cái này đến Ty Y thần điện trên Cửu Trọng Thiên đi. Ta còn phải đi tìm tiên dược khác.”

Nếu vậy ta không cần phải đi một chuyến, có thể lập tức quay về Ma giới tìm kiếm chỉ bảo Băng Phách.

Không nghĩ tới cổ tình lúc này, Nam Cực Tiên Quân lại rối rắm. Cực kỳ rối rắm.

Hắn nhìn cô Ngưng Lộ trong tay ta một cách chán ghét, bĩu môi nói: “Người là ai, bộ dạng lại không nhỏ xinh, dựa vào đâu bản Tiên Quân phải giúp người đưa nó đến Ty Y thần điện? Huống hồ bản Tiên Quân vừa mới trở về từ Cửu Trọng Thiên, giờ lại đi lên chẳng phải quá phiền phức sao?”

Tay ta run lên: “Người không biết ta là ai, sao lại cứu ta?”

Nam Cực Tiên Quân nói: “Trước hết ta cứ cứu lên xem có nhỏ xinh, đáng yêu hay không, nếu không bản Tiên Quân lại ném xuống.”

Ta suýt học máu: “Vậy sao người không ném ta trở lại đi?”

Nam Cực Tiên Quân kiêu ngạo liếc ta: “Thật may trên người người có nhiều lỗ thủng, bản Tiên Quân mới nhân từ như vậy.”

Ta nhét lung tung cô Ngưng Lộ vào vạt áo trước ngực Nam Cực Tiên Quân, trừng hắn nói: “Đây là để cứu mạng Hỏa thần, rốt cuộc người đưa hay không?!”

Nam Cực Tiên Quân đắn đo, nói: “Bản Tiên Quân có thể suy nghĩ một chút về việc phái người mời Ty Y Thần Quân xuống, tất cả đều là vì ta xem xét mặt mũi của Hỏa Thần.”

“Người đi lên!” Ta nổi giận.

“Dựa vào đâu mà người bảo bản Tiên Quân đi thì bản Tiên Quân phải đi? Bộ dạng người rất đáng yêu sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66-3: Nam cực tiên quân không mặt không da (3)

Nghe thấy Nam Cực Tiên Quân không mặt không da nói vậy, dù là người rộng lượng như ta cũng không tránh khỏi tức đến phát run.

Ta lung lay lão đảo dựa vào gốc cây đứng lên, lấy vòng ngọc từ trong ngực ra, đeo vào tay, quát lên: “Có chí khí lắm! Người không đi, ông đây tự đi!”

Thân thể nhỏ lại, ta đang cầm cô Ngưng Lộ liền tự ái tạm biệt Nam Cực Tiên Quân, tự mình đi về phía Cửu Trọng Thiên. Chẳng qua người đầy thương tích, đi đường hơi không ổn.

Nhưng ta mới đi được ba bước, Nam Cực Tiên Quân ở phía sau chợt kêu lên: “Từ từ! Người nhìn người xem, cả người đều bị thương, còn muốn đi đâu nữa, đi đường có đau hay không, người xem người suýt ngã sắp xuống kìa!”

Trong nháy mắt, Nam Cực Tiên Quân không mặt không da đã cười tủm tỉm, ngồi xuống trước mặt ta.

Ta khó kìm nổi lửa giận: “Liên quan gì đến người! Hiện tại ta muốn đi Ty Y thần điện để đưa cô Ngưng Lộ, phiền người đừng chặn đường!”

Nam Cực Tiên Quân dùng ánh mắt “Thật là một bàn đồ ăn ngon miệng” nhìn ta, nhếch miệng cười nói: “Thì ra người chính là đứa nhỏ ta gặp ở thiên đình.”

Ta vẫn như cũ khó kìm nổi lửa giận: “Ta nói cho người biết ta sẽ không cần người giúp ta đưa cô tiên đi nữa! Giờ người có cầu xin ta, ta cũng không cần!”

Chỉ thấy hắn nhìn ta, nuốt nước bọt, chậm chậm nói: “Không sao không sao, ta đi đưa cùng người là được rồi ~ còn nữa, không phải người còn muốn tìm tiên được khác sao, ta cũng đi với người ~ người xem, vừa nãy gặp mảnh thú Cùng Kỳ nguy hiểm, nếu không phải ta xuất hiện kịp thời, người chắc chắn không thoát khỏi số phận đáng thương! Không được, ta phải tự mình bảo vệ người ~ trước hết, người cho ta biết người là đồng tử nhà thần tiên nào đi ~”

Nghe hắn nói bậy một trận xong, ta liếc hắn: “Bộ dạng người không tuấn mỹ cũng không phiêu dật, sao ta phải cùng người đi đưa cô tiên?”

Hắn có chút khó tin, sờ sờ da mặt mình: “Ồ, ta không tuấn mỹ phiêu dật sao ...”

“Xấu, cực xấu.” Ta nói xong liền gọi mây lành tới, định đi.

Sau đó, thằng nhãi này thừa dịp ta chưa chuẩn bị kịp, cướp lấy cô Ngưng Lộ trong tay ta, ta vừa muốn mở miệng mắng, hắn đột nhiên duỗi ngón trỏ che

môi ta, một viên thuốc lạnh như băng lập tức trôi xuống họng ta, ta khom người vươn tay móc họng nhưng móc không ra.

Chỉ nghe hần cười cười nói: “Không phải ngươi còn muốn đi chỗ khác tìm tiên dược sao, để ta giúp ngươi đưa thứ này cho Ty Y Thần Quân. À, đứng rồi, đưa nhỏ ngươi cẩn thận chút, đừng để bị thương trở lại, nếu không ta đau lòng lắm ~ tuy nhiên, ở Tiên giới, trừ Cùng Châu ra, chẳng có địa phương nào nguy hiểm nữa. Thứ vừa nãy ta cho ngươi ăn chính là Tiên Sâm hoàn chỉ Nam Cực mới có, ngươi không cần cảm tạ ta.” Hần mặt không biểu cảm gì đập lên đám mây lạnh ta gọi đến.

Vừa đi hai bước, hần lại lộn trở về, cười tủm tỉm nói: “Còn nữa, ta có ơn cứu mạng ngươi, ân này ngươi nhớ báo đáp nhé.”

Ta cúi xuống đất, nhặt một hòn đá nhỏ ném về phía mặt hần, nổi giận: “Ơn cứu mạng, không cần báo đáp!”

Không cần báo đáp đương nhiên là không báo.

Nam Cực Tiên Quân bùm trán, mặt mày xám xịt bay đi.

Lúc này, ta mới cảm thấy hơi khoan khoái, vội vàng gọi một đám mây lạnh khác, bay về hướng Ma giới.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67-1: Xà nhân lan hươu của ta (1)

Lúc ta trở lại Ma giới, Ma giới đang là ban đêm.

Tay ta vẫn đeo vòng ngọc, dễ dàng tránh thoát tầm mắt của phần đông ma tộc, muốn đi tìm Lan Hươu để hỏi về chí bảo của Ma giới.

Nhưng Lan Hươu lại đang ở trong tầm điện của ta, đang uống rượu hết ly này đến ly khác.

Ta xem khắp phòng đều treo lụa đỏ, thấp nền đỏ mới sức nhớ ra hôm nay là ngày đại hôn của ta và Lan Hươu! Hần cũng đang mặc hỷ phục, ngồi ánh nến, tạo nên một cảnh tượng thật dịu dàng.

Ta vẫn đứng ở cửa, chưa đi vào, hần ngay cả mí mắt cũng không nâng lên, nói: “Cuối cùng cũng đã trở lại.”

Giọng nói hơi khàn khàn, không biết đã uống bao nhiêu rượu.

Ta biết hần tức giận, đành đứng ở cửa, cười nói: “Ta cuối cùng xem như cũng trở lại. Ngươi phải biết ta suốt nửa không về được.”

Lan Hươu nâng mắt, nhìn ta, vẻ mặt biến đổi, ngay sau đó, một trận gió mát quạt vào mặt ta, Lan Hươu đã đứng trước mặt ta, nhướn mày hỏi: “Nàng bị thương sao?!”

“Không có không có”, ta vội vàng xua tay, “Chỉ là dọc đường gặp phải kẻ xấu, bị thương ngoài da chút, thật ra cũng không đau lắm...”

Nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của hần, ta bỗng nhiên không còn dũng khí nói tiếp, cúi đầu: “Thật ra ta bị thương Thật con mẹ nó đau...”

Mặc dù ta đã niệm quyết biến bộ quần áo vốn nhiễm đầy máu trở nên sạch tinh, Lan Hươu vẫn phát hiện.

Chắc là ta bị thương nên có chút khí hư.

Lan Hươu không nói gì, một tay ôm lấy ta, tiến vào tầm điện, đặt ta lên giường, bắt đầu chữa thương cho ta.

Khi bàn tay mát lạnh của hần chạm vào miệng vết thương, đau đớn lập tức giảm đi rất nhiều, tốt hơn hẳn so với việc ăn viên thuốc của tên Nam Cực Tiên Quân không biết xấu hổ kia.

Nhất thời, cả tầm điện chìm trong yên lặng, ta không thích sự im ắng này, làm người khác cảm thấy buồn bã. Ta suy nghĩ nửa này, lại chẳng may không tìm thấy đề tài nào thích hợp để nói, cuối cùng đành rầu rĩ nói một câu: “Hôm nay là đại hôn của chúng ta, chúc mừng chúc mừng.”

Lan Hươu ngẩng người, khéo miệng cong lên một nụ cười lạnh nhạt, thoát nhìn có chút không thật lòng, rất chua xót. Hần nói: “Tân nương cả hai lần đều chạy trốn trước đại hôn, nàng nói đây là kiểu đại hôn gì chứ.”

Ta nghĩ nghĩ, còn thật lòng đáp lại: “Ta cũng không hiểu đây là đại hôn kiểu gì.”

Lan Hươu thờ dãi một tiếng. “Thật ra, Lulu Cầm nàng nếu không muốn thì cứ trực tiếp nói với ta, không cần phải đào hôn đâu.”

Mây hấn nhủ lại, rất khó coi. Ta vuron tay vuốt mây hấn, hấn ngẩng đầu, hơi kinh ngạc nhìn ta. Ta cố lấy hết can đảm, nói: “Ngươi nghe ai bảo ta không muốn cưới ngươi! Lần này không phải ta cố ý đào hôn đâu!”

Xà nhân này rất đa sầu đa cảm, ta không muốn hấn khổ sở, đương nhiên là muốn cùng hấn lập gia đình, huống chi ta cũng không yên tâm giao hấn cho người khác. Ta nghĩ, nếu phụ tôn đã đưa một xà nhân xinh đẹp như vậy cho ta, ta chắc chắn phải có trách nhiệm với hấn.

Mặt mây Lan Huru chậm rãi giãn ra, nhướn mày nói: “Ta biết nàng không cố ý, vậy nàng nói ta biết lần này nàng đào hôn khỏi Ma giới vì cái gì. Nàng nói phải trả một món đồ là món gì vậy? Vì sao lại phải trả?”

Không thể không nói, Lan Huru hỏi liên tiếp ba vấn đề, đột nhiên khiến ta hiểu được – hình như Lan Huru đã sớm biết chuyện gì, chẳng hạn như hấn sớm biết hiện tại ta trở về Ma giới vì cái gì.

Vì thế, ta cũng không vòng vo nữa, nói rõ ràng: “Tiên tộc mà lần trước ngươi gặp ở Yêu giới sắp chết.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67-2: Xà nhân lan huru của ta (2)

Lan Huru ung dung ỏi ra ba chữ: “Thật đáng mừng.”

Ta tiếp tục nói: “Theo như Ty Y Thần Quân của Tiên giới nói, cơ thể hấn có hai cổ băng lửa. Chúng va chạm lẫn nhau, không thể hóa giải nên nguyên thần bắt đầu không ổn.”

Lan Huru vẫn ung dung như cũ, “Ừ” một tiếng.

Ta nhìn hấn: “Ta nghĩ Ty Y Thần Quân nói vậy, Yêu vương của Yêu giới là kỳ lân, thuộc tính hỏa, sao mà có hai cổ băng lửa được.”

Lan Huru giương mắt nhìn ta, vẻ mặt không rõ.

Ta hỏi: “Chỉ bảo của Ma giới chúng ta, gọi là Băng Phách, ngươi biết nó ở đâu à?”

“Nàng muốn lấy Băng Phách làm gì? Định cứu tên Tiên tộc kia sao?” Ngón tay lạnh lạnh của Lan Huru khẽ vuốt ve một bên mặt ta, ni non, “Luru Cẩm, nàng biết nàng đang làm gì sao?”

“Ta sao lại không biết, ta muốn cứu tên Tiên tộc kia.”

Ta ngoảnh mặt, đứng dậy rời giường, nói: “Ngươi không biết thì ta đành phải đi hỏi phụ tôn vậy.”

Mới đi hai bước, tiếng Lan Huru vang lên, có chút lo lắng: “Tại sao nàng nhất định phải cứu hấn? Nàng tự xưng hỏi tôn thượng về Băng Phách, không sợ tôn thượng nghi ngờ sao?”

Ta nheo mắt nhìn hấn, nhếch miệng cười: “Sợ, ta sao lại không sợ, cho nên mới hỏi ngươi trước. Cùng lắm là ta lấy Băng Phách cứu Hóa Tịch trước, trở về bị phụ tôn đánh một trận, chuyện như vậy ngươi đã gặp quen rồi, ta cũng sớm thành thói quen rồi.”

“Nàng rốt cuộc có biết kẻ nàng muốn cứu là ai không?!” Lan Huru mất kiên nhẫn, cố kiềm chế nói với ta.

“Ta biết, người của Tiên tộc thôi mà”, ta vừa nói vừa đi ra ngoài, “Vốn ta nghĩ tốt xấu gì khi ở Yêu giới hấn cũng cứu ta một mạng, ta đưa hấn khỏi Yêu giới coi như tính toán xong, sau đó trở về, thanh thần ổn định thành hôn với ngươi. Ngươi khiêng hấn cả chặng đường dài như vậy, hấn chảy nhiều máu như thế, chẳng trách Ty Y Thần Quân nói cái gì mà hai cổ băng lửa!”

“Nàng nghi ngờ ta?”

Ta dừng bước, quay đầu nói: “Căn bản không cần nghi ngờ. Người của Tiên tộc nếu rơi vào tay phụ tôn chắc chắn sẽ không có kết cục tốt, ta hiểu. Chẳng qua ta không ngờ tới, ngươi đồng ý giúp ta cứu hấn rồi lại âm thầm hại hấn.”

Lan Huru im lặng nhìn ta: “Luru Cẩm, nàng cũng không muốn ta cứu hấn mà chỉ bảo ta mang hấn khỏi Yêu giới. Ta có thể tìm miếu Thổ thần, bảo người ta đưa hấn về Tiên giới đã là đại từ đại đại bi lâm rồi.”

Ta dừng một chút, xoa xoa da mặt, cố gắng nhớ lại, ngập ngừng hỏi: “Lúc đó ta không bảo ngươi cứu hấn sao?”

“Không có.”

“Quên đi quên đi, ta không trách ngươi”, ta khoát tay, “Dù sao ngươi cứu hay ta cứu đều giống nhau, ngươi mau nói ta biết Băng Phách ở đâu, ta dùng xong sẽ đem về!”

Lan Huru đến cạnh ta, thấp giọng gọi ta một tiếng: “Luru Cẩm.”

Ta ngẩng đầu, nhìn thấy cặp mắt sáng ngời của hắn, hình như còn lóe ánh sáng xanh, tự dung cổ họng nghẹn lại: “Làm, làm gì?” Mỗi lần Lan Huru tích cực làm gì đó, hắn sẽ lộ ra ánh mắt như vậy.

Lâu lắm rồi ta chưa thấy ánh mắt này của hắn.

Một lần là nhiều năm về trước, khi đó Quý tộc còn chưa quy thuận Tiên giới, vì lấy lòng Tiên giới mà định bắt công chúa Ma giới là ta đây dâng lên Tiên tộc. Chỉ tiếc bị Lan Huru chặn lại dọc đường.

Lúc đó, Lan Huru dẫn dắt Ma tộc đánh nhau với Quý tộc, vì cứu ta mà giết chóc khắp nơi, một thân y bào xanh thẫm tung bay, tay cầm Bích Dẫn kiếm giết vô số kẻ.

Cặp mắt của hắn, cũng giống như hôm nay, sáng ngời màu xanh thẫm, chẳng qua so với hôm nay còn thâm thúy hơn.

Hắn ngồi xổm trước mặt ta, hai tay giữ chặt vai ta, gần từng tiếng hỏi: “Vì sao nhất định phải cứu hắn, nàng yêu hắn rồi sao?”

“Vì sao ta nhất định phải cứu hắn, vì hắn đã cứu ta đấy, từ trước đến nay, Ma tộc chúng ta luôn ân oán rõ ràng, hơn nữa không thể mắc nợ Tiên tộc để trở thành nhược điểm.” Ta trầm ngâm một lát, nói: “Còn nữa, ta không phải yêu ngươi sao, làm sao có thể lại yêu hắn được?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67-3: Xà nhân lan huru của ta (3)

Ta nhớ rõ ta yêu Lan Huru, chuyện này không thể nghi ngờ, hơn nữa ta cũng không định thay lòng đổi dạ.

Mặc dù ta đã giải thích với Lan Huru, một lần lại một lần, hắn vẫn giữ vẻ mặt không tin ta. Cho đến khi ta ghé vào tai hắn thì nhai đến chín trăm chín mươi chín lần “Lan Huru, ta yêu ngươi”, hắn mới thỏa hiệp, miễn cưỡng tin tưởng ta.

Đây chính là sự dối lập giữ việc danh dự của một người tụt xuống mà uy danh của người khác lại tăng cao nhanh chóng.

Nhưng về chuyện ta muốn lấy Băng Phách khỏi Ma giới để cứu Hỏa Tích, hắn vẫn như cũ giữ vững trận địa, không chịu thả ta đi. Ta trái một câu “Lan Huru là một xà nhân xinh đẹp ~” phải một câu “Lan Huru là một xà nhân dụ dỗ ~” cũng không làm hắn rung động mấy may. Hắn ôm ta vào lòng, ta gãy không ra.

Sau ta hoàn toàn mất hết kiên nhẫn, gào thét: “Lan Huru, ngươi không cho ta đi chính là không yêu ta!”

Lan Huru cũng không để ý: “Không yêu thì không yêu, dù sao nàng cũng nói nhiều lần rồi.”

Ta lập tức thay đổi câu khác: “Lan Huru, ngươi không cho ta đi, ta sẽ không yêu ngươi nữa!”

“Câu này cũng nói nhiều lần rồi.”

Thấy hắn ôm ta đi vào trong điện, ngay tại thời khắc quan trọng, ta cái khó ló cái khôn, ôm chặt lấy cổ hắn, hôn một cái lên mặt hắn. Quả thực chỉ thoáng chốc, Lan Huru liền ngây ngẩn cả người, ta lập tức gãy khỏi vòng tay hắn, chạy cách xa hắn mấy trượng, nói: “Ta cho ... ngươi cơ hội cuối cùng, rốt cuộc ngươi nói hay không, Băng Phách ở đâu! Ngươi không nói ta liền đi tìm phụ tôn, sau đó ngươi cứ chờ xem phụ tôn đánh chết ta đi!”

“Nàng đi đi, dù phải nhìn nàng bị đánh chết ta cũng không cho nàng lại tiếp xúc với người của Tiên tộc.”

Ta thật không ngờ đến, Lan Huru lại có thể tàn nhẫn như vậy. Nhưng nếu đã nói đến mức này, ta cũng chỉ có thể kiên trì hừ một tiếng, xoay người đi về phía tầm điện của phụ tôn.

Đã tìm thấy cô Ngưng Lộ, Băng Phách ta cũng nhất định tìm được.

Chẳng qua không nghĩ đến, chân trước vừa bước ra khỏi cửa, Lan Huru đứng phía sau bỗng buồn bã mở miệng: “Băng Phách ở ngay trên người nàng.”

Ta quay người lại, nhếch miệng cười với hắn: “Lan Huru, ngươi thật là đẹp!”

Lan Huru bắt đầu dĩ thân thoái: “Thôi, không đạt mục đích sẽ không quay đầu, thật không có ai quật cường như nàng được.”

“Phải không, ta cũng biết ta rất quật cường!” Ta lập tức tiến lên, lấy lòng hỏi:

“Người nói Băng Phách ở trên người ta là ý gì?”

“Hồn của huyền băng hàn đao chính là Băng Phách.”

Ta vội vàng lấy huyền băng hàn đao ra, lưỡi dao tinh tế, tỷ mỹ, gần như chỉ cần nhìn thôi đã đủ dọa người khác phát lạnh.

Lại nghe Lan Huru nói tiếp: “Năm đó tôn thượng hao tổn một nửa tu vi của bản thân đem Băng Phách phong ấn vào trên huyền băng hàn đao không phải để nâng cứu tính mạng Tiên tộc mà là để nâng giết Tiên tộc báo thù cho mẫu thân.”

Ta nói: “Ta hiểu, sớm hay muộn cũng giết, chẳng qua cứu trước rồi giết sau. Người biết cách lấy Băng Phách ra không?”

Lan Huru không vội trả lời ta mà hỏi lại ta một vấn đề tương đối thâm ảo: “Luru Cẩm, không phải ta đang làm hư nàng chứ?”

Ta kiên quyết lắc đầu. Hắn không biết thì sao ta biết được.

Sau Lan Huru nói với ta phụ tôn luyện chế băng đao, lấy máu ta làm chủ, giờ nếu ta muốn lấy Băng Phách ra thì chỉ cần lấy máu ta dẫn chủ.

Về phần năm đó phụ tôn lấy máu ta làm chủ như thế nào, ta không nhớ lắm. Chủ yếu là bởi vì số lần ta bị thương ngay trước mặt phụ tôn nhiều lắm, ta không nhớ hết.

Lần thứ ba ta rời khỏi Ma giới, về mặt Lan Huru bình yên, không còn không không chế được cảm xúc như hai lần trước nữa. Ta đi vài bước, nghĩ nghĩ rồi quay đầu cười nói với hắn: “Lần này ta nói thật, chờ ta trở lại sẽ cưới người, không bao giờ ... chạy trốn nữa, ta cam đoan, cho nên người nhất định phải ngoan ngoãn chờ ta. Còn nữa, người của Tiên tộc, lần này ta cứu một lần, từ nay về sau sẽ không đội trời chung. Muốn giết muốn lóc xương, ta cũng sẽ không mấy may chớp mắt!”

Lan Huru sững sờ nhìn ta. Chắc là từ trước đến giờ chưa từng thấy ta có tôn nghiêm, quyết đoán như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68-1: Hỏa vương, ngồi dậy uống thuốc mau (1)

Nửa đêm, ta biến trở lại bộ dạng thật, thờ hồng học đứng trước Ty Y thần điện. Đồng tử của Ty Y thần điện rất thức thời, lập tức đón ta vào điện.

Ty Y Thần Quân vốn đã ngủ nhưng bị ta gọi dậy. Ta vào thẳng vấn đề, hỏi: “Cỏ Ngưng Lộ đâu, Ty Y Thần Quân nhận được rồi chứ?”

Ty Y Thần Quân mắt nhắm nhèm, gật đầu nói: “Nhận được, nhận được rồi. Ban ngày, Nam Cực Tiên Quân đã đưa đến đây, chỉ còn thiếu Băng Phách là có thể cứu sống Hóa Thần.”

Ta vội vàng hỏi: “Cứu như thế nào?”

Ty Y Thần Quân nhìn sắc trời bên ngoài điện, đứng là đang vào ca trực của Mão Dạ Tinh Quân, trời tối đen, tiện thể nói: “Tiên tử đừng vội, chờ đến ngày mai, ngày mai ta lập tức đến Diễm Thái cung cứu Hóa Thần.”

Ta nói: “Bản tiên tử không vội mà là Họa Liễm tiên tử vội. Hiện tại, Họa Liễm tiên tử còn chờ ở Diễm Thái cung.”

Ty Y Thần Quân vừa nghe vậy, lập tức tỉnh ngủ hơn một nửa. Ta lại gần, cúi đầu nói bên tai hắn: “Còn nữa, Băng Phách của Ma giới cũng rất gấp. Họa Liễm tiên tử thần thông quảng đại, trộm được Băng Phách, nếu không muốn bị Ma giới phát hiện thì phải nhanh chóng trả về.”

Ty Y Thần Quân nghe vậy, thờ dài với ta, cũng tạ ơn Họa Liễm tiên tử cao quý đoan trang: “Làm phiền Họa Liễm tiên tử phải bốn ba vì Hóa Thần, tình sâu ý nặng có trời đất chứng giám.”

Ta “Ừ” một tiếng, cực kỳ đồng ý nói: “Trời đất cũng cảm động.”

Sau đó, Ty Y Thần Quân vô cùng có trách nhiệm, đem theo cỏ Ngưng Lộ cùng ta đến Diễm Thái cung. Ta kịp thời ngăn cản hắn: “Họa Liễm tiên tử đang ở Diễm Thái cung, hiện tại người tới làm gì, đến để khiến nhà người ta đang tình nùng ý mật cảm thấy ngột ngạt sao?”

Ty Y Thần Quân có chút không hiểu, hỏi: “Vừa rồi chẳng phải tiên tử nói không đợi được sao?”

Ta lấy cỏ Ngưng Lộ trong tay Ty Y Thần Quân, đưa lên mũi ngửi, mũi cỏ xanh thật dễ chịu, nói: “Đúng là không đợi được. Nhưng hiện tại, bệnh của

Hỏa Thần đã rõ ràng, thuốc cũng tìm thấy rồi, chẳng phải hốt thuốc đúng bệnh là chuyện dễ dàng sao? Ty Y Thần Quân chỉ cần cho ta biết cách kê đơn cho Hỏa Thần là được, bản tiên tử sẽ bẩm báo lên Họa Liễm thượng thần, để Họa Liễm thượng thần tự cứu Hỏa Thần.”

Ty Y Thần Quân hiểu ý, liên tục nói hai tiếng “Biện pháp này rất tốt” rồi yên tâm giao củ Ngưng Lộ cho ta còn dặn dò biện pháp cụ thể. Hắn bảo trước hết phải dùng Băng Phách hút hết thuốc tính băng trong cơ thể Hỏa Thần, chờ hai canh giờ sau, cho Hỏa Thần ăn củ Ngưng Lộ, ngay cả củống lá cũng phải ăn hết.

Ra khỏi Ty Y thần điện, ta lại biến trở về bộ dạng của đồng tử Diễm Thái cung, đi loạn một hồi trong Cửu Trọng Thiên, lạc đường hơn một canh giờ mới về đến Diễm Thái cung.

Ta lập tức tiến vào tâm điện của Hỏa Tịch, thấy hắc bình yên nằm đó, thanh đăng vẫn nhẹ nhàng tỏa khói.

Chẳng qua da hắc trắng bệch hơn so với hai ngày trước.

Thấy bộ dáng yếu ớt của Hỏa Tịch, ta đột nhiên không còn sốt ruột nữa, chỉ ngồi đầu giường quan sát hắc một lúc lâu, thuận tiện biến ra một cái lược, chải hắc chải đầu, sửa lại lông mi.

Không biết chờ khi thăng nhải này tỉnh lại còn có thể mặc ta trêu đùa như hiện tại không. Ta nghĩ chắc là không, bảo ta bị hắc đùa bỡn còn hợp lý hơn.

Chải xong, ta leo lên giường, đánh hắc một trận, vừa đánh vừa nhỏ giọng thì thầm: “Đồ sắp chết, đứng lên đánh ta đi ~”

Đương nhiên là hắc không thể đứng dậy đánh ta. Ta nghĩ nếu hắc có thể nghe thấy cũng chỉ biết tức giận thôi.

Đấm đá xong, ta ngồi xồm bên người hắc, rút ra một con dao nhỏ sáng loáng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68-2: Hỏa vương, ngồi dậy uống thuốc mau (2)

Đương nhiên, huyền băng hàn đao sáng loáng này không dùng để cắt hắc mà cắt chính ta.

Ta giơ đầu ngón tay, thổi thổi, sau đó lấy huyền băng hàn đao cắt đầu ngón tay một chút, thoáng chốc, máu chảy ra. Ta lập tức nhỏ máu vào lưỡi huyền băng hàn đao.

Một luồng ánh sáng đỏ lóe lên, lưỡi đao dần dần từ mũi đến chuôi mất đi vẻ sáng loáng, không còn lóe ánh hàn quang vừa nhìn đã thấy cực sắc bén như lúc trước nữa.

Chờ đến khi vẻ bóng loáng rút đến chuôi đao, một luồng ánh sáng trắng giống như đồ vật này nọ lóe lên.

Ngay khi nó chưa kịp chui ra, ta lạnh tay lẹ mắt bắt lấy, lòi nó ra.

Đó là một viên bột nước màu trắng, hắc là thứ gọi là Băng Phách. Cầm nó trong lòng bàn tay, ngay cả ta cũng cảm thấy hơi lạnh, xem ra thủy tính băng hàn cực mạnh. Phụ tôn thể mà lại luyện ra một viên bột nước lợi hại như vậy làm hồn đao đưa cho ta.

Đây không phải là phụ tôn rất tốt với ta. Ta nghĩ chủ yếu là ông sợ khi ta báo thù cho mẫu thân, lấy hàn đao bình thường thì không thể đâm chết kẻ thù nên mới cho ta cái lợi hại như vậy.

Ta cũng không nghĩ nhiều, một tay cầm Băng Phách, tay kia kéo tay Hỏa Tịch để Băng Phách thông qua cơ thể của ta hấp thụ thuốc tính thủy trong người Hỏa Tịch.

Làm như thế có phần an toàn hơn.

Nếu ta để Băng Phách trực tiếp thay Hỏa Tịch trừ bỏ thuốc tính thủy không chừng ngay cả Hỏa Tịch cũng chịu không nổi, ngay cả khói trong thanh đăng cũng không trụ nổi.

Ta nhắm mắt lại, niệm chú, để ý thức lên vào bên trong nguyên thần Hỏa Tịch, tìm kiếm thuốc tính thủy. Băng Phách quả thực lợi hại, không đến một lát đã dẫn ta tìm thấy, ta vui vẻ, vội vàng mở tay áo đem một luồng khí băng hàn lạnh thấu xương hút vào trong. Ngay khi ta định chủ động rời khỏi, đột nhiên một luồng khí nóng đánh tới, suýt nữa khiến ta lòi luôn nguyên thần hắc ra.

Khi ta mở mắt, Hỏa Tịch vẫn nằm không nhúc nhích như cũ.

Ta nghiêng đầu, mở lòng bàn tay ra xem xét, thấy Băng Phách trong tay có thêm hai khe nứt.

Rốt cuộc nhện không được, ta nghiêng đầu, lấy tay che miệng, nôn ra một ngụm máu.

Ta vừa lấy tay áo lau khôe miệng vừa tức giận nói: “Coi như ngươi lợi hại! Ông đây cứu ngươi, ngươi cũng không quên nổi lửa nướng ta một trận!” Ta thuận tay bóp cổ hắn, chỉ để hả giận.

Cơ thể hắn đã trừ đi thuốc tính thủy, dĩ nhiên không lạnh như trước nữa. Ta bò xuống giường, ôm lấy viên bọt nước Băng Phách của ta, roi nước mắt.

Nó nứt hai đường.

Nhất định là bị lửa trong nguyên thần Hỏa Tịch nướng.

Ta ngồi trên bàn, niệm mấy quyết cũng không thể khôi phục nó. Sau đó, ta lấy huyền băng hàn đao ra, phong ấn nó trở lại nó mới miễn cưỡng quay về bên trong lưỡi đao.

Ta nghĩ, ta không thể trả huyền băng hàn đao cho phụ tôn. Nếu để phụ tôn biết Băng Phách do ông luyện ra đã bị ta phá hỏng chắc chắn ông ấy sẽ muốn giết ta.

Cũng không biết sau này đao này còn có thể đâm chết kẻ thù giết mẫu thân ta hay không nữa.

Ty Y Thần Quân nói, trước hết dùng Băng Phách trừ bỏ thuốc tính thủy trong người Hỏa Tịch, chờ hai canh giờ sau mới cho hắn ăn cỏ Ngưng Lộ. Trong hai canh giờ này, tính hình Hỏa Tịch khá lên nhiều, tiếng có tiếng không nói mê mấy lời vô nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68-3: Hỏa vương, ngồi dậy uống thuốc mau (3)

Ta nghe không rõ hắn nói cái gì cũng không rành nghe chỉ tập trung đếm hết số cỏ Ngưng Lộ trên bàn. Lần đầu đếm được chín mươi tám lá cây nhưng lần thứ hai chỉ đếm được chín mươi sáu lá, ít hơn hai lá.

Vì thế, ta lại đếm lần thứ ba.

Ngay khi ta đếm gần xong, ta lập tức có thể biết rốt cuộc là chín mươi tám hay chín mươi sáu lá, đột nhiên giọng của Hỏa Tịch lớn hơn một chút, nỉ non mấy tiếng.

Lần này ta nghe rõ, hắn đang gọi ta, ta liền đáp: “Ngươi gọi ta làm gì?”

Nhưng mà ta vừa đáp, hắn lại như không hề nói mê, vẫn ngủ cực yên ổn, khiến ta cảm thấy hắn cố ý lừa ta.

Một lúc sau ... Ta vừa đếm được bao nhiêu lá cây nhỉ?

Ta cảm thấy khó chịu, cảm một đồng lá cây nhảy xuống, đi đến trên giường, nhéo lỗ tai hắn. Cuối cùng hài lòng thấy hắn nhú mày, chắc là ở trong mộng cũng cảm thấy đau.

Đủ hai canh giờ, nên cho Hỏa Tịch ăn cỏ Ngưng Lộ.

Ta liền đem một gốc Ngưng Lộ đến bên miệng Hỏa Tịch, nói: “Đừng vội, cứ từ từ ăn, ở đây còn một đồng lớn.”

Hỏa Tịch không há miệng.

Ta lại nói: “Hỏa Vương, mau ngồi dậy uống thuốc đi!”

.... Hỏa Tịch vẫn không há miệng.

Ta vươn hai ngón tay cạy miệng hắn, răng hắn lại khép chặt. Ta vừa cạy răng hắn vừa giận: “Bảo ngươi uống thuốc cũng không uống, nghe răng cắn ta đi! Hỏa Vương! Hỏa Vương, Hỏa Vương!”

Không hổ là Hỏa Vương, dù đang ngủ thì con tức cũng thật lớn. Ta nhét đầu ngón tay vào trong miệng hắn, hắn quả thực không hề khách khí mở răng cắn ta!

Đau đến mức ta suýt nghẹt thở.

Ta gặm giữ, lập tức tắt hẳn, hẳn mới chịu nhả miệng.

Không thể bắt hẳn chủ động ăn cỏ, cho dù ta trăm cay nghìn đắng cố nhét cỏ Ngưng Lộ vào miệng hẳn, hẳn cũng không chịu nhai. Vì thế, ta nghĩ biện pháp khác.

Ta nhét cỏ Ngưng Lộ vào miệng mình, nhai giúp hẳn, nắm mũi Hỏa Tịch, nói: “Hỏa Vượng, mau há mồm, ta phun vào cho người!”

Chẳng qua ta không ngờ thẳng nhai Hỏa Vượng này có thể nhịn thở, ta nắm mũi hẳn thật lâu hẳn cũng không hề hé miệng; mà mùi vị cỏ Ngưng Lộ thật ngon, ta nhai nhai, không để ý liền nuốt luôn, chờ đến khi phục hồi tinh thần lại phát hiện Hỏa Vượng còn chưa uống thuốc lại nhanh chóng dứt thuốc cho hẳn; lại bắt đầu, cầu, cao, nhai.

Cỏ Ngưng Lộ không hô là cỏ Ngưng Lộ, là đồ tốt. Không chỉ ăn ngon còn giúp người ta thần thanh khí sáng.

Lúc trước ta ới một ngụm máu, ngực nóng rát, nhờ cỏ Ngưng Lộ làm dịu, cực kỳ sáng khoái.

... Chờ lần thứ hai ta hồi phục tinh thần, cỏ Ngưng Lộ cũng chỉ còn lại một nửa.

Ta cuối cùng cũng hiểu, nếu ta có thể giúp Hỏa Vượng uống thuốc, hẳn có thể tốt lên, thật là một chuyện vẹn cả đôi bên.

Ta nửa ngày không dứt nổi hẳn một cây cỏ, cơ thể Hỏa Tịch lại dần nóng lên.

Tình thế lúc này có chút nghiêm trọng. Nếu Hỏa Tịch vẫn không thể nuốt cỏ Ngưng Lộ, chỉ sợ hẳn cũng chỉ có thể tắt thở.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69-1: Hỏa vượng, người dám bắt nạt ông đây! (1)

Thấy Hỏa Tịch không hề há miệng, ta thật sự mất hết kiên nhẫn liền ghé miệng sát miệng hẳn, vuron lưỡi đẩy răng hẳn.

..... Hiệu quả!

Hắn thế mà lại dễ dàng buông lỏng phòng bị với ta!

Ta không kịp nghĩ nhiều, vội bỏ tất cả cỏ Ngưng Lộ vào miệng nhai nhai, không ngừng cố gắng nhét sát môi hẳn, dùng đầu lưỡi đẩy tiên thảo vào miệng hẳn.

Đây là một chuyện cực kỳ gian nan, vừa phải nhai một mồm to, vừa phải đem toàn bộ chọ hẳn nuốt xuống khiến ta rất mất sức. Ta vừa móm cho hẳn vừa lo lắng, nếu hẳn đột nhiên cuồng tính, ở trong mộng cũng không quên báo thù, độc ác cắn ta một phát, cắn đứt lưỡi ta thì làm sao bây giờ?

“Luu Cẩm”

Giữa lúc tinh thần hốt hoảng, chợt nghe Hỏa Tịch gọi ta một tiếng, ta còn chưa đáp đã cảm thấy lưỡi hẳn giật giật.

Không phải hẳn định cắn ta thật đấy chứ?!

Nhất thời ta cuống quýt rút khỏi miệng hẳn, vừa rời khỏi môi hẳn, hẳn lại sắp đến! Tay hẳn không biết khi nào đã chế trụ gáy ta khiến ta không lùi về phía sau được nữa, hẳn lại một lần nữa dán sát môi ta, chủ động vuron lưỡi tiến vào miệng ta.

Chợt một trận trời đất đảo lộn, ngay sau đó ta đã nằm trên giường, đứng ngay chỗ Hỏa Tịch vừa nằm.

Mà Hỏa Tịch, lại nằm trên người ta!

“Luu Cẩm” Hẳn chớp mắt rồi hé mở đôi mắt dài hẹp, tỏa ra ánh sáng thần nhiên, có thể khiến người khác chói mắt.

Cổ họng ta siết chặt: “Gi?”

Trả lời ta là hô hấp nặng nề của hẳn. Ta bị hẳn chặn miệng, hô hấp ngập tràn mùi cỏ Ngưng Lộ. Ngay cả khi đang gần bó vẫn có hương vị ngon ngọt này.

Thật ra, ta định nói với hẳn, cỏ Ngưng Lộ đã bị hẳn ăn sạch rồi. Cho dù hiện tại hẳn tìm như vậy cũng không tìm thấy đâu. Đáng tiếc, ta tránh vài lần, mười ngón tay lại bị hẳn chế trụ chặt chẽ, gãy không ra, ta bèn không tránh nữa.

Đội hấn tìm không ra cổ Ngưng Lộ, chính hấn sẽ tự dòi miệng.

Quả thực, không bao lâu sau, trước khi ta bị hấn làm cho hít thở không thông, Hỏa Tịch nghiêng đầu vùi vào cổ ta, tiếp tục ngủ. Đột nhiên ta cảm thấy hơi mệt mỏi, nhưng mà hô hấp của hấn phả vào cổ ta rất nóng bỏng. Ta đẩy Hỏa Tịch ra, để hấn ngủ một bên rồi nằm trên giường hấn, kéo chăn hấn, tiếp tục ngủ.

.....

Trong cơn mơ màng, tiếng mở cửa khiến ta bừng tỉnh. Ánh sáng chói lóa có chút chói mắt, ta vừa giật giật mí mắt định mở mắt ra, không nghĩ tới một vật thể không rõ đột nhiên tập kích đầu ta, trùm lấy toàn thân thể ta, trước mắt lập tức tối sầm.

Đúng lúc đó, bên ngoài vang lên lời nói: “Hồi bẩm Hỏa Liễm thượng thần, Thần Quân đã tỉnh, cơ thể không còn trở ngại. Hỏa Liễm thượng thần và Thần Quân thật là tình sâu ý nặng làm người khác cảm động.”

Ta nhận ra thanh âm này, đúng là lão già ở Ty Y thần điện.

Đồng thời lại có một giọng khác: “Hỏa Liễm thượng thần, Thái Thượng Lão Quân biết Thần Quân đã qua cơn nguy hiểm, vạn phần vui sướng, đặc biệt phái chúng ta đến lấy lại an hồn định.” Thanh âm hấn hơi non nớt, chắc là đồng tử của Thái Thượng Lão Quân.

Ta đẩy đẩy chăn, ở bên trong rất khó chịu, không ngờ một bàn tay ôm chặt thắt lưng ta không cho ta động đậy, bên tai còn truyền đến lời nói nhỏ nhẹ hơi khàn khàn: “Đừng lộn xộn, tiếp tục ngủ.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69-2: Hỏa vương, người dám bắt nạt ông đây! (2)

Thật là giọng điệu ra lệnh! Đừng tưởng hơi khàn ta sẽ không nhận ra! Không phải Hỏa Tịch thì là ai! Ta vừa nghe giọng hấn liền nghiêng răng nghiêng lợi!

Ta trùng hợp nằm sát đùi hấn, đầu vùi vào thắt lưng hấn liền cắn một ngụm vào lưng hấn. Thật cứng rắn, rất rắn chắc!

Chợt nghe Hỏa Liễm tiên tử cao quý đoan trang nói một câu cực kỳ có hàm ý: “Làm phiền Ty Y Thần Quân đã trị thương cho Hỏa Thần. Còn có Thái Thượng Lão Quân, công lao vất vả càng lớn. Ngày sau, bản thượng thần chắc chắn sẽ bẩm báo lên Thượng Đế, mời mọi người quay về.”

“Phải.”

Tiếng bước chân lục tục đi ra ngoài, xem ra mới sáng sớm mà số người tới thăm Hỏa Tịch cũng không ít.

Sớm như vậy không sợ Hỏa Tịch chưa tỉnh giấc sao? Ta làm sao cũng không hiểu được.

Hỏa Liễm tiên tử hình như tiến lại gần hơn, thanh âm mềm mại, cơ hồ có thể nhỏ nước: “Hỏa Tịch ... Cuối cùng chàng cũng tỉnh, chàng biết hay không, chàng làm ta sợ gần chết ~~~”

Dọa nàng gần chết sao? Tại sao ta lại không nhớ rõ có dấu vết nàng bị dọa sợ?

Lời nói nhu tình như nước mà nàng vừa nói, thật đúng là dọa sợ ta rồi.

Ta vẫn nằm trong ổ chăn, có chút hoảng sợ quá mức, tay vốn đang vuốt thắt lưng Hỏa Tịch, vì kinh hoảng liền ngắt hai cái.

Ngay tức khắc, Hỏa Tịch rên thành tiếng.

Hỏa Liễm tiên tử thấy thế lại nũng nịu hỏi: “Hỏa Tịch, chàng làm sao vậy, còn chỗ nào không thoải mái sao, có cần ta phái người gọi Ty Y Thần Quân trở lại không?” Nói xong, nàng đến gần thêm hai bước.

Ta sợ tới mức lại cầu véo Hỏa Tịch một trận.

Hỏa Tịch vội vàng nói: “Không cần. Nàng trở về đi.”

“.....Hả?” Hỏa Liễm tiên tử cao quý đoan trang hiển nhiên chưa kịp hiểu.

“Bản quân không còn gì đáng ngại, đa tạ Hỏa Liễm tiên tử quan tâm, mời nàng trở về.”

“Hỏa Tịch” Hỏa Liễm tiên tử đoan trang cao quý nhẹ giọng nỉ non một câu, muốn nói lại thôi.

Hòa Tịch bèn hỏi: “Họa Liễm tiên tử còn có chuyện gì?”

Họa Liễm tiên tử nói: “Không có việc gì, vậy chàng nghỉ ngơi thật tốt đi, ngày mai ta lại đến thăm chàng. Chỗ phụ tôn và mẫu thượng chàng, ta sẽ nói rõ.” Nói xong, tiếng bước chân của nàng xa dần.

“Họa Liễm” Hòa Tịch đột nhiên gọi nàng lại.

“Dạ?”

“Sau này, nếu muốn đến Diễm Thái cung của bản quân thì nhớ bảo tiên tỷ bẩm báo trước. Còn nữa, đồng tử của bản quân, không cho phép nàng làm càn.” Nghe giọng điệu của hắn giống như biết Họa Liễm tiên tử từng đối xử với ta ra sao vậy.

“Ta” Họa Liễm lo lắng, muốn giải thích.

Chỉ tiếc Hòa Tịch luôn kiêu ngạo, không cho nàng cơ hội này: “Đi ra ngoài.”

Nghe tiếng đóng cửa một lúc, ta lập tức tung chân đá văng chắn ra, liên tục hít vài hơi, suýt nữa khiến ta nghẹn tiều.

Ta hé mắt liền thấy Hòa Tịch đang dựa vào đầu giường, mà hiện tại ta ngồi trên lưng hắn, hắn khẽ nheo đôi mắt sáng rõ, khóe miệng ngập tràn ý cười, nhìn ta.

Thấy hắn cười, ta nhìn không nổi, rụt người lại, gượng cười hai tiếng: “Thật, thật khéo, ngươi, ngươi tỉnh rồi à?” Vừa nãy ta cắn hắn, còn cắn hắn Không đúng không đúng, nếu hắn có thể nghe thấy lần trước Họa Liễm hạnh học với ta thì, thì Thì hắn cũng biết ta từng hạ quyền cước đâm đá hắnrồi?!

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69-3: Hỏa vương, ngươi dám bắt nạt ông đây! (3)

Hòa Tịch không nói, chuyển người định dựa vào ta, ta rối rắm, vội vàng nhắm chặt hai mắt, ngửa về sau, kêu to: “Ngươi dừng lại đây! Ngươi lại đây ta sẽ tuyệt giao với ngươi!”

Nhưng mà, cùng với mùi hương thơm mát nhàn nhạt, tay hắn nhẹ nhàng xoa mặt ta, nghe hắn cười nói: “Luru Cẩm, vừa tỉnh lại đã có thể thấy ngươi, bản quân rất vui. Dừng sợ, bản quân sẽ không bắt nạt ngươi.”

“Thật chứ?” Ta nghi ngờ mở to mắt.

Không nghĩ đến vừa mở mắt đã thấy ghê rợn. Ý cười đối trá trên mặt thẳng nhãi này bỗng trở nên vô cùng dữ tợn, cái tay đang xoa mặt ta đột nhiên chuyển thành nắm véo, cậu đến mức ta lập tức rơi nước mắt, hắn vẫn chưa bỏ qua, tay kia cũng nắm mặt bên kia, ngắt nheo!

Ta đột nhiên cảm thấy hai bên mặt có thể bị thẳng nhãi này xé rách!

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi cười: “Tay đánh bản quân, chân đá bản quân, răng cắn bản quân, tay nheo bản quân, Luru Cẩm thật có bản lĩnh!”

Ta vừa khóc vừa gào, hai tay quơ loạn trước ngực hắn, mắng: “Hòa Tịch, ngươi quả là phát rồ mất tính người, thế mà dám lấy oán trả ơn người đã cứu mạng ngươi!”

“Không phải nàng còn cầm lược nhỏ giúp bản quân sửa sang dung nhan người chết sao, không phải còn tát bản quân sao, vì sao bản quân không thể lấy oán trả ơn nàng!” Hắn tiếp tục kéo da mặt ta sang hai bên không chút nương tay.

Ta đau đến mức nói chuyện cũng không lưu loát, ậm ừ nói: “Ta tát ngươi là vì ngươi cắn ta trước!”

Ta nước mắt đầy mặt xoay người, phản chiếu khuôn mặt hoàn toàn vặn vẹo của

Hòa Tịch. Hắn hung tợn cười nói: “Ai bảo nàng dùng tay bắn cạy răng bản quân, ta cắn chết nàng!”

Hai quân đối chọi một trận, ta thua vô cùng thê thảm.

Ta một mình cuộn người nằm một góc giường, nét mặt khổ qua buồn bã. Nét mặt khổ qua sưng lên mỗi bên một cục lớn.

Hòa Tịch cười híp mắt, ngoắc ngón tay: “Luru Cẩm, lại đây ~ bản quân cam đoan không nheo nàng nữa.”

Ta ngập ngừng nói: “Ta mà tin ngươi thì ta là con ngươi!”

“Chặc”, tay Hỏa Tịch sờ dưới gối đầu, lấy ra một tờ giấy, chậm rãi đọc lên, “Một cái tát, một cây cỏ Ngưng Lộ, một Băng Phách Ma giới. Một mạng. Thì ra bản quân nợ nần nhiều như vậy. Nàng không lại đây, làm sao bản quân đền đáp được?”

Ta dừng một chút, u oán nhìn tờ giấy nợ, ngoan cổ hào khí ngút trời nói: “Ngươi không trả thì không trả! Dù sao trước giờ ta luôn từ bi, làm ơn há dễ trông người trả ơn!”

Nói xong, ta bò xuống giường, đi về phía cửa.

“Tốt lắm, ta cứu ngươi một mạng, bị vị hôn thê đồ bỏ đi của ngươi đánh không nói, bị nhốt ở Củng Châu suýt chết oan chết uổng không tính, mạo hiểm tìm Băng Phách không nói, tất cả đều không tính, ngươi vừa tỉnh lại đã vừa đánh vừa mắng ... Ta nói cho ngươi, ta không ở Diễm Thái cung của ngươi nữa, ta phải ra khỏi Cửu Trọng Thiên, từ nay về sau không gặp ngươi nữa!”

Thối, làm ơn không cần báo đáp, ông đây thiệt lớn.

Nhưng mặt mũi quan trọng hơn.

Ta chỉ có thể tự an ủi như vậy.

Hiện tại, thăng nhải này tỉnh, ta cũng nên dọn dẹp quay về Ma giới. Cửu Trọng Thiên của Tiên giới, ta không có hứng thú trở lại nữa, đương nhiên càng không có đủ can đảm.

Nhưng mà chưa đi được mấy bước, phía trước liền đụng phải một bức tường thịt.

Hỏa Tịch cao lớn đứng trước mặt ta, mắt phương sâu thẳm, hỏi: “Lư Cẩm, nàng định đi đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70-1: Ta còn đáp lời ngươi thì ta là cháu ngươi! (1)

Ta cao giọng trả lời: “Đi đâu đi, nhất định không ở lại Diễm Thái cung của ngươi nữa!”

“Không được đi!” Hỏa Tịch thật không biết xấu hổ, mặt không đổi sắc, tráo trở nói, “Ta chưa cho phép, nàng không được đi đâu hết.”

Nhớ khi ta còn ở Ma giới, trừ phụ tôn và Lan Hư, không người nào dám trắng trợn nghiêm mặt với ta, la hét không cho làm này làm nọ, hiện tại, thăng nhải này đúng là ngựa quen đường cũ.

Sao ta phải nghe lời hần chứ? Hừ!

Vì thế, ta tròn mắt nhìn Hỏa Tịch: “Hỏa Tịch, đừng tưởng ngươi cho ta lợi lộc gì thì ta sẽ ở lại, nếu ngươi định làm như vậy thì ngươi chắc chắn thất bại thôi!”

Mắt phương của Hỏa Tịch sáng quắc: “Những gì ta nợ nàng, nhất định sẽ trả, trả gấp trăm lần.”

Ta vẫn giữ vững cốt khí: “Ta không hiếm lạ!”

“Ngày mai, ta mời Thực Thần đến ở Diễm Thái cung.”

..... Cốt khí Nhất định phải có cốt khí

Lòng ta cực kỳ uất ức: “Thế nhờ hần không đến thì sao”

Hỏa Tịch vênh vao nói: “Hần không dám không đến.”

Ta ghen nửa ngày mới ghen ra một câu: “Nhưng ta vẫn lo lắng”

Hỏa Tịch lập tức nở nụ cười, mở bàn tay ra đưa về phía ta, trong lòng bàn tay là một chiếc trâm cài tóc. Đúng là trâm mây lửa phương hoàng lúc trước hần tặng ta.

Hồi ở Ma giới, trâm này từng khiến ta bị bỏng vài lần, ta không dám giữ nữa nên mới đặt xuống dưới gối hần. Hiện tại, hần lại lấy ra là có ý gì, không

phải muốn làm ta bị bỏng thêm vài lên đấy chứ?

Tuy rằng nhìn qua nó rất quý.

Nhưng ta vẫn cự tuyệt: “Cái này nóng, ta không cần.”

Hỏa Tịch kiên quyết cài trâm vào búi tóc ta, nói: “Thứ bản quân đã tặng thì chắc chắn không lấy lại, huống hồ lần này, ta để nàng thành chủ nhân chân chính của nó, chỉ cần nàng không có việc gì, nó sẽ không nóng nữa.”

Ta vươn tay sờ cây trâm, đầu ngón tay truyền đến cảm giác mát lạnh, nghi ngờ liếc Hỏa Tịch: “Thật sự hoàn toàn thuộc về ta? Ta bảo nó không nóng thì nó sẽ không nóng?”

Hỏa Tịch yên lặng nhìn ta, khóe miệng có nụ cười như có như không, chẳng biết có ý gì: “Hoàn toàn thuộc về nàng, nhưng nàng không thể bán hay ném nó đi. Trừ khi trâm gãy, nếu không mọi sự đều có tình ý của nàng và ta.”

Mọi sự đều có tình ý.

Đây là một lời nói thật lòng biết mấy. Cảm động trước số lần thật lòng hiếm hoi của Hỏa Tịch, ta bình thản nhận trâm cài tóc.

“Luu Cẩm.” Hỏa Tịch nửa nằm nửa ngồi trên giường, nhẹ nhàng gọi ta.

“Làm gì?” Ta quay lưng về phía hắn, lấy một gốc cỏ từ trước ngực ra, đồ đầy nước vào nghiên mực của Hỏa Tịch, cấy nó vào đó, thuận miệng lên tiếng.

Hỏa Tịch hỏi: “Nàng đang làm gì vậy?”

“Muốn biết à?” Ta hỏi lại.

“Ừ.”

Ta nói: “Không nói với người.”

Giọng Hỏa Tịch có phần trêu tức: “Không phải là đêm qua cho bản quân ăn cỏ Ngưng Lộ còn trộm giấu một cây đấy chứ, muốn cấy vào nước chăm sóc ra vài cọng? Sợ là chỉ dùng nước thì nuôi không nổi.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70-2: Ta còn đáp lời người thì ta là cháu người! (2)

Ta bụng nghiên mực yên lặng xoay người sang chỗ khác, u oán nhìn hắn: “Sao, còn muốn gì nữa?” Trong nghiên mực đúng là một gốc cỏ Ngưng Lộ, cũng là do ta lấy bớt từ số thuốc của Hỏa Tịch.

Tốt xấu gì cũng là ta đi Cùng Châu hái cỏ Ngưng Lộ về. Không giữ lại một vài cây làm kỷ niệm thì chẳng phải quá phí, huống hồ hương vị cỏ Ngưng Lộ rất tốt, có thể trồng ra một ít cũng không phải chuyện gì xấu.

Hỏa Tịch nói: “Còn cần đến mưa và sương Cùng Châu.”

Nghe vậy, ta bỗng thấy có chút không thú vị nhưng vẫn đặt nghiên mực lên cửa sổ để cây cỏ có thể phơi nắng. Sau đó, ta dọn dẹp một chút rồi cũng ra vườn phơi nắng.

“Luu Cẩm.”

Ngay khi ta bước khỏi cửa phòng, Hỏa Tịch lại gọi ta. Ta quay đầu: “Chuyện gì?”

Hắn nói: “Ta khát, lấy nước cho ta.”

Ta xoa thắt lưng, đi đến trước mặt hắn: “Người muốn uống nước?”

Hỏa Tịch bỗng nhiên nhú mày, ôm ngực, vẻ mặt đau đớn: “Đau đầu quá ... Quên đi, Luu Cẩm nàng ra ngoài phơi nắng đi, ta có thể tự lấy nước.”

Nói xong, hắn làm bộ định đứng lên.

Ta buồn buồn, xoay người đến bàn rót một chén nước, đưa lại cho hắn.

Hắn nhận lấy, vẫn nửa dựa vào giường như trước, mày không nhú, uống nước xong, vẻ mặt vui mừng.

Bỗng nhiên ta nhận ra nhiều điểm đáng ngờ, trừng mắt nhìn hắn, nói: “Không phải người đầu đầu sao?”

Hỏa Tịch cười như không cười: “Uống nước xong, đỡ nhiều rồi.”

Ta nói tiếp: “Vừa rồi người kêu đau đầu, sao lại ôm ngực?”

Hỏa Tịch bắt đầu nhướn mi: “Ta có ôm sao?”

Ta giận: “Hỏa Tịch, đồ lừa đảo ngu xuẩn!”

Hỏa Tịch không mặn không nhạt “Ừ” một tiếng, tiếp tục uống nước. Ta tức giận cướp chén nước, làm trò uống một hơi hết sạch ngay trước mặt hắn.

Nhìn sắc mặt trầm xuống của hắn, ta vừa định kiêu ngạo hừ một tiếng, không nghĩ đến thân thể đột nhiên không chịu nổi, hơi nghiêng, Hỏa Tịch không hề báo trước sắp lại đây, thoáng chốc dán lấy môi ta, trực tiếp đưa lưỡi vào miệng ta, một hồi gió cuốn mây tan!

Rốt cuộc hắn khát đến mức nào mới có thể ngay cả nước ta đã nuốt tới cổ họng cũng cố cướp lấy!

“Luu Cẩm...”

Ta tức không chịu nổi, lần này ta còn đáp lời hắn thì ta chính là cháu nội của hắn!

Hỏa Tịch chợt hỏi: “Quả thật lên trời xuống đất, đều không thể không cứu ta sao?”

Ta không đáp lại hắn, hắn vẫn im lặng nhìn ta, vẻ mặt thật sự quái dị! Ta nhìn không được, rốt cục thốt lên: “Ta còn đáp lời người, người chính là cháu nội!”

Lừa của Hỏa Tịch lúc sáng lúc tối, vì thế, ta chân thành nói: “Lên trời xuống đất đều cứu không nổi người thì người sẽ không được cứu. Ta có nói cái gì mà không thể không cứu người sao?”

Mặt Hỏa Tịch lập tức đen lại: “Nàng dám đảm bảo ngày ấy, ở trước giường bán quân, nàng không nói như vậy sao?”

Ta nghĩ nghĩ, nói: “Thật là không có. Ta chưa nói là không thể không cứu người, chỉ nói là nhất định phải cứu.”

“Hai câu có gì khác nhau?”

Ta lại nghĩ tiếp, nói: “Không có.”

Hỏa Tịch cố kìm cơn giận, kiên nhẫn hỏi tiếp: “Vậy nàng nói ta biết có phải lúc ấy dù lên trời hay xuống đất đều không thể không cứu ta không?”

Ta thành thật nói: “Không phải.”

“Vậy sao nàng lại nói như vậy?”

Ta nói: “Nói thế nghe có mặt mũi hơn.”

“... Nàng thật là ta tức chết!”

Khi Hỏa Tịch vừa mới hỏi ta vấn đề này, cuối cùng ta cũng cảm thấy không khí rất đúng, tiếp theo giống như hắn định cảm ơn ta. Kết quả vẫn như trước không hề làm người khác vừa lòng.

Chẳng qua có một việc ta tương đối sai lầm, chính là lẽ ra ta không nên giấy trắng mực đen viết Hỏa Tịch thiếu ta một viên Băng Phách.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70-3: Ta còn đáp lời người thì ta là cháu người! (3)

Lúc đó, Hỏa Tịch vừa an điểm tâm vừa buồn chán nhìn tờ giấy ta viết rồi hỏi kẻ đang định lấy điểm tâm trong đĩa của hắn là ta: “Luu Cẩm, trong khi bán quân hôn mê, nàng đi Ma giới à?”

Ta không hề nghĩ ngợi, đáp: “Có đi.”

Ta không thể không thừa nhận đồ ăn của Diễm Thái cung món nào cũng ngon.

“Nghe nói Băng Phách là bảo vật của Ma giới, làm sao nàng lấy được?” Hỏa Tịch hỏi tiếp.

Ta nhét một miếng điểm tâm, nghiêm chỉnh hỏi: “Bảo vật gì?”

Hắn đưa cho ta một chén nước, nói: “Băng Phách của Ma giới.”

“Đó không phải là bảo vật của Ma tôn sao, làm sao ta có được!” Ta lấy đĩa điểm tâm trên đùi Hỏa Tịch ôm vào lòng, thuận miệng đáp.

Thật ra đừng nói, bình thường Hỏa Tịch oai phong lẫm liệt, kết quả không phải cũng bệnh đến như núi đổ sao. Từ khi tỉnh lại đến giờ, mấy ngày liền đều không ra khỏi tấm điện nửa bước, vẫn cứ nửa dựa vào giường đọc sách hoặc bắt ta hầu hạ hắn đọc sách.

Nhìn quyển sách dày cộp, thật khó hầu hạ!

Cho dù mệt mỏi hay đói bụng, hắn cũng bảo ta mang đồ ăn đến trước giường hắn. Tỷ như hiện tại, một mâm điểm tâm, hắn cũng đặt trên đùi, sau đó từng chút một vờn tay về phía đĩa, lấy điểm tâm nhét vào miệng.

Ta bụng lấy đĩa điểm tâm của Hỏa Tịch, hắn cũng không tức giận, mà nói: “Vậy Lưu Cẩm sao lại có bảo bối của Ma tôn?”

Ta nghi hoặc: “Ừ nhỉ, rốt cuộc ta sao lại có nó nhỉ?”

“Hay là ... Lưu Cẩm cầu kết với Ma tộc?”

Ta sững sốt, nhắc mắt lên, trùng hợp bắt gặp Hỏa Tịch đang hí mắt nhìn ta, hoàn toàn thu lại ý cười.

Ta cố gắng nuốt miếng điểm tâm, nói: “Cầu kết như thế nào?” Ta thật sự không hiểu ta nên cầu kết với Ma tộc chúng ta như thế nào?

“Tỷ như ...” Hỏa Tịch thần nhiên nâng mi, “Cùng Ma tộc bí mật qua lại, định gây chuyện bất lợi cho Tiên giới.”

Ta nghe thế, yên lặng đứng dậy, đặt lại đĩa điểm tâm đã hết nhắm lên đùi Hỏa Tịch, thuận tiện lau tay lên áo hắn, xoay người đi ra ngoài, nói: “Vậy đúng lúc quá, dù sao ông đây cũng không muốn ở lại Diễm Thái cung chó má nhà ngươi. Nếu định gây chuyện bất lợi cho Tiên giới, người đầu tiên ta giết chính là ngươi.”

“Trở lại.” Hỏa Tịch nói.

“Ngươi bảo ta trở lại thì ta sẽ trở lại?! Hừ!” Ta không thể tiêu tan lửa giận.

Thằng nhãi này thật sự không biết tốt xấu, ta mạo hiểm như vậy, chịu áp lực lớn từ ma huấn “Tiên Ma không thể cùng tồn tại” của Ma giới, cứ sống kẻ thuộc Tiên tộc như hắn, không nói đến chuyện trở về không chừng sẽ bị phụ tôn giết, thằng nhãi này cũng quá mức không hiểu tri ân báo đáp!

“Thật sự xin lỗi Lưu Cẩm, vừa nãy ta chỉ nói đùa thôi. lát nữa, Thực Thần sẽ đến Diễm Thái cung, hiện tại chắc đã đến cửa chính Diễm Thái cung rồi, trưa nay, Thực Thần sẽ tự mình xuống bếp làm cơm trưa.”

Ta vừa đi ra cửa, thành linh Hỏa Tịch ở phía sau không hề hoang mang nói một câu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71-1: Bụng không đau, thắt lưng không mỏi, tháng tháng thoải mái

Ta quay đầu lại, tiếp tục giận dữ nói: “Giải thích cũng không có chút thành ý nào, ngươi nghĩ lấy một Thực thần ra là có thể dọa ta sao, nếu người thật sự nghĩ như vậy thì ngươi cũng quá thất bại rồi!”

Hỏa Tịch ý cười trong suốt, nói lại: “Giữa trưa hôm nay có cơm do Thực thần làm.”

Ta cắn răng, dậm chân, nhịn xuống muôn vạn uất ức, bi thương đi về phía cửa chính của Diễm Thái cung, nói: “Gần đến giữa trưa rồi, Thực thần làm bữa trưa nhanh một chút.”

“Ừ, như thế rất tốt.”

Ta đi vài bước, rất nhanh đến cửa Diễm Thái cung, quả thực thấy người gọi là

Thực thần dẫn theo hai tiên đồng đang đi về phía Diễm Thái cung.

Dáng người Thực thần cao gầy, hấn mặc áo xanh, thần sắc nhẹ nhàng, hoàn toàn không mang lại cho người khác cảm giác dầu mỡ. Người này không giống đầu bếp ở Ma giới chúng ta, đứng từ đằng xa cũng có thể ngửi thấy mùi dầu khói.

Trước đây, ở Diễm Thái cung, ta cũng gặp qua Thực thần một hai lần nhưng không quan sát cẩn thận như lần này. Thường ngày, Thực thần đều nhã nhặn, thể hiện tốt truyền thống da mặt tốt của Tiên tộc.

Thấy Thực thần đến gần, ta chấp tay, thờ dài nói: “Thực thần vất vả. Hoan nghênh ngài đến Diễm Thái cung. Thần Quân của chúng ta chờ ngài đã lâu.”

Bình thường, ta không dễ dàng thờ dài với người khác, trừ khi là người ta thực sự kính trọng.

Có ai nhìn thấy ta đối xử đặc biệt với Hòa Tịch chưa? Lại có ai thấy ta đối xử đặc biệt với Lan Hư chưa? – đều không có! Ngay cả phụ tôn cũng không được hưởng đãi ngộ này! Đành rằng khi còn ở Ma giới, ta thường xuyên bị phụ tôn phạt quỳ.

Bởi vậy, ta cực kỳ coi trọng Thực thần, thức ăn hấn làm quá ngon.

Thực thần là một người tu dưỡng tốt. Trước hết, hấn nhẹ nhàng phân phó hai tiên đồng mang dụng cụ nấu ăn của hấn đến phòng bếp Diễm Thái cung rồi mới nhẹ nhàng nói với ta: “Thần Quân thật có lòng.”

Ta mỉm cười nói: “Thần Quân quả thực có lòng, sáng sớm đã kêu đói bụng, ăn hết mấy đĩa điểm tâm mà vẫn chưa no, nên mới mời Thực thần đến chơi Diễm Thái cung, nhờ Thực thần hầu hạ Thần Quân thật tốt. Thần Quân nói, ngài ấy đói đến mức đau thận, không cần gấp mặt hấn huyền đâu, sắp đến giữa trưa rồi, để Thực thần nhanh chóng chuẩn bị bữa trưa luôn.”

Nghe xong ta rõ ràng truyền lời lung tung, Thực thần vẫn có hàm dưỡng như cũ, trên mặt không hề xuất hiện ý căm ghét Hòa Tịch như kẻ thù, chỉ hơi dừng lại một chút rồi bảo ta dẫn hấn đến phòng bếp.

Hả ... Sao hấn không mắng Hòa Tịch?

Đến phòng bếp, Thực thần cười tủm tỉm, hỏi ta: “Xin hỏi, bữa trưa Thần Quân muốn ăn gì?”

Ta xoa xoa da mặt, nói: “Không cần làm quá nhiều món đâu, làm năm món mặn, ba món rau, hai món canh là được rồi. À, còn nữa, buổi chiều Thần Quân muốn ăn một ít điểm tâm ngon miệng, trà tô hoa cao hay điểm tâm ngọt gì gì đó, làm mỗi loại một ít.”

Ý cười của Thực thần vẫn chưa giảm: “Ồ, lại có thể ăn nhiều như vậy sao?”

Nhìn một cái, ánh mắt hấn là sao, làm như thể ta ăn nhiều như vậy chứ không phải là cho Hòa Tịch ăn vậy!

Ta liếc nhìn hấn, hơi khó chịu nói: “Sau khi khỏi bệnh, dạ dày của Thần Quân hơi lớn, đương nhiên sẽ ăn nhiều hơn, chuyện này có gì kỳ quái sao? Ta bảo sao thì Thực thần cứ làm như vậy, Thần Quân ăn được hết.”

Thực thần co quắp khoe miệng, yên lặng xoay người đi nấu bữa trưa.

Để giám sát hấn, ta quyết định ngồi xổm trước cửa nhìn hấn làm.

Thực thần không hổ là Thực thần, làm cơm canh thật khí phách.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71-2: Bụng không đau, thắt lưng không mỏi, tháng tháng thoải mái (2)

Diễm Thái cung nhiều lửa, bởi vậy không cần ai nhóm bếp. Hai tiên đồng của Thực thần, tay chân thật nhanh nhẹn, đem nguyên liệu nấu ăn, đĩa này đến đĩa khác đến tay Thực thần. Thực thần chỉ cần đưa tay nhận lấy liền bắt đầu bỏ vào nồi.

Khói từ trong nồi cuộn cuộn bốc lên nhưng không hề dính vào người Thực thần. Hấn xắn ống tay áo, ngón tay thon dài xéng liên tục đảo trong nồi, thoát nhìn com canh hấn nấu đều tỏa hương.

Không, ta nghĩ com canh hắc làm còn thơm hơn bình thường một chút.

Lúc này, một tiên đồng nhanh nhẹn đi đến trước mặt ta, cao hơn ta nửa đầu, nhìn rất hiền hòa. Hắc khẽ cười, đưa ta một cái đĩa, tiện thể sờ đầu ta, nói: “Thực thần bảo ta đưa cho ngươi, ngài nói ngài nghe thấy tiếng nước bọt ngươi nhỏ xuống đất.”

Ta nâng mắt nhìn Thực thần đang bận rộn đằng kia, hắc cũng không rảnh mà quan tâm ta, chẳng qua nhìn sườn mặt hắc, khóe miệng hơi hơi cong lên, thật sự rất uyển chuyển mà dịu dàng. Ta lại nhìn cái đĩa trước mặt, trên đó đặt một lá cây màu xanh lớn bằng khoảng một bông sen to đang bọc quanh com nấm thịt viên, nhìn không được xoa xoa khóe miệng, vội vàng nhận lấy, tạ ơn nói: “Thần tốt sẽ được báo đáp, mọi người đều là thần tốt.”

Tiên đồng cười tránh ra, để lại ta một mình hưởng thụ com nấm thịt viên.

Sau khi ăn xong bữa trưa ở Diễm Thái cung, ta cảm thấy cuộc đời thật viên mãn. Nghỉ đến mỗi ngày ở Diễm Thái cung đều được ăn thức ăn ngon do Thực thần làm, ta chợt thấy Diễm Thái cung hình như đẹp hơn.

Nhưng mà Hỏa Tịch hình như có gì đó không thích hợp. Sau khi ăn xong thức ăn Thực thần nấu, bụng không thoải mái lắm.

Chính là thứ gọi là ăn khói lửa nhân gian, thần tiên cũng không tránh khỏi ba việc gấp.

Suốt buổi tra, Hỏa Tịch đều qua lại giữa tấm điện và nhà vệ sinh dục tiên dục tử.

Lại nói tiếp đến khói lửa nhân gian, nó thật là một thứ kỳ diệu. Về vấn đề Ma tộc chúng ta vì sao phải ăn khói lửa nhân gian, ta cũng không ngại học hỏi kẻ dưới với phụ tôn. Phụ tôn nói, Ma tộc chúng ta cũng còi uơng ngạnh, không cần ăn khói lửa nhân gian, chẳng qua sau một thời gian dài khó tránh khỏi cảm thấy miệng nhạt nhẽo, vì thế mới chán hưng giáo dục, khuyến khích mọi người hưởng thụ khói lửa nhân gian. Ta nghĩ, ở Tiên giới, đạo lý này cũng tương tự vậy thôi.

Qua nửa buổi chiều, ta lấy nghiên mực trồng cỏ Ngưng Lộ từ bên cửa sổ chuyển ra ngoài vườn, phơi nắng cùng ta. Tâm huyết dâng trào, ta bèn giăng một tầng sương quanh nó.

Nói đến cũng lạ, Hỏa Tịch bảo cỏ Ngưng Lộ không sống nổi ở Cửu Trọng Thiên, ta chăm sóc nó cẩn thận như vậy, nó cũng không lập tức chết, chắc là nó nghĩ nếu chết nhanh quá sẽ khiến ta mất mặt. Ta tinh tế quan sát nó hồi lâu, càng nhìn càng cảm thấy nó có thể xanh tốt.

Đúng lúc này, Hỏa Tịch da mặt vàng như nền, đứng trước mặt ta, người tới không tốt. Xem ra hắc gần sụp đổ rồi.

Hỏa Tịch lạnh lẽo hỏi: “Sao nàng có thể an nhàn như vậy?”

Ta vỗ vỗ quần áo, đứng lên, “ôi chào” một tiếng rồi xoay người ôm bụng cười, sau đó đứng thẳng trở lại, lúc này lại thấy Hỏa Tịch nhú mày, bắt đầu ôm bụng.

Ta nhếch miệng cười: “Sao ta có thể an nhàn như vậy nhỉ, bụng không đau, thắt lưng không mỏi, thảng thảng thoải mái!”

Hỏa Tịch trừng ta: “Không phải nàng cho ta ăn cái gì chứ?”

Vô tội ... Ta thực sự cảm thấy thật vô tội. Ta nói: “Nếu ta cho ngươi ăn cái gì, ta lại không ăn sao?”

“..... Vậy tại sao ta bị như này mà nàng lại một chút cũng không sao?” Hỏa Tịch chịu đựng hỏi.

Ta nghĩ mãi cũng không nghĩ ra lý do, nâng mắt nhìn Hỏa Tịch. Hỏa Tịch cũng nhìn ta, rõ ràng đang đợi ta trả lời.

Ta bèn cười với hắc một tiếng.

Sắc mặt Hỏa Tịch cứng đờ. Ngay sau đó, một trận cuồng phong thổi qua, chỉ đảo mắt đã không thấy bóng dáng hắc đâu. Làm ta suýt ném luôn nghiên mực trong tay.

Chắc hắc lại muốn đi dục tiên dục tử ấy mà.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71-3: Bụng không đau, thắt lưng không mỏi, thảng thảng thoải mái (3)

Hỏa Tịch đi rồi, ta ăn tiếp mấy miếng điểm tâm Thực thần làm, nằm dưới gốc cây, thừa dịp khí trời thích hợp, chớp mắt ngủ một giấc.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, một mùi thức ăn khiến ta hoàn toàn bị dụ dỗ. Ta lần theo mùi hương đi tới.

Quả thật là Thực thần đang quyến rũ người khác.

Ta hỏi Thực thần làm món gì, Thực thần nói nếu đã đến Diễm Thái cung hầu hạ Hỏa thần Thần Quân, hẳn sẽ hầu hạ Hỏa thần Thần Quân thật thoải mái. Vì thế, hẳn liền làm chút trà bánh buổi chiều cho Hỏa Tịch.

Tính tình Thực thần lạnh nhạt, mặc dù Hỏa Tịch ngang ngược bắt hắn đến Diễm Thái cung nấu ăn mỗi ngày, hắn cũng không oán hận một câu, ngay cả giọng điệu nói chuyện với ta cũng rất mềm mỏng, còn mang theo chút ý cười.

..... Chẳng qua nhìn nụ cười của hắn, ta chợt cảm thấy ngay cả tóc gáy cũng ớn lạnh.

Sau khi Thực thần cho ta một lá sen bọc com nắm thịt viên, ta đứng một bên nhìn hắn bận rộn.

Ta nhìn không được, nói ra: “Hôm nay, Thần Quân ăn thức ăn của ngài xong, cảm thấy bụng khó chịu.”

Thực thần cười tủm tỉm nhìn ta: “Món ăn ta nấu có vấn đề sao?”

Ta rút cổ, nắm chặt com nắm trong tay, hỏi: “Nếu ta nói có vấn đề, ngài sẽ không nấu cho ta ăn nữa sao?”

“Đương nhiên.” Thực thần đáp.

Ta lắc lắc đầu: “Không có vấn đề gì hết, ta ăn rất ngon.”

Có lẽ thật ra là do bình thường ta không kiêng ăn nên ta không xảy ra chuyện gì. Mà Hỏa Tịch lại kén ba chọn bốn nên mới ăn một lần đã bị tiêu chảy.

Cuối cùng, Thực thần làm xong trà bánh buổi chiều cũng không ngoại lệ, đều chui vào bụng ta. Hiện tại, bảo gì Hỏa Tịch cũng không chịu ăn còn nhọt nhọt như sắp nhìn ta.

Hỏa Tịch nghi ngờ hỏi: “Luru Cẩm, Thực thần cho nàng ăn thêm gì à?”

Ta lắc đầu, tỏ vẻ cái gì ta cũng không biết hết. Đương nhiên nếu Hỏa Tịch tự lý giải thành “Thực thần không cho ta ăn thêm gì cả” cũng không phải chuyện mà ta có thể ngăn cản.

Ta mơ hồ hiểu được, cảm thấy Thực thần đã kết thù với Hỏa Tịch. Rất có thể liên quan đến việc Hỏa Tịch bắt Thực thần đến Diễm Thái cung hầu hạ hắn.

Nhưng thế nào cũng tốt, chẳng qua nghìn lần vạn lần đừng liên quan đến ta.

Nghĩ qua thấy Thực thần rất dịu dàng, không hề oán hận, căm ghét như kẻ thù, hẳn cũng có thể vì ta truyền lung tung lời của Hỏa Tịch với hắn mà âm thầm gieo mầm thù hận.

Nghĩ đến đây, ta bỗng cảm thấy cảm thấy mừng thầm vì bản thân không thôi.

“Nàng đang cười chuyện gì?” Hỏa Tịch nheo cặp mắt phượng nhìn ta, hỏi.

Ta sờ sờ da mặt: “Hả, ta đang cười à?”

“Nàng không chỉ đang cười còn cười rất vui vẻ.” Hỏa Tịch nhìn thấy trà bánh buổi chiều, sắc mặt càng thêm vàng như nến, “Nàng đi gọi Thực thần đến, bản quân muốn nhìn xem rốt cục hắn đang giờ trò quỷ gì.”

Ta kéo toàn bộ trà bánh đến trước mặt mình, nhắm nháp tinh tế từng chút một, nói: “Hiện tại, Thực thần không ở Diễm Thái cung.”

“Không ở Diễm Thái cung, vậy hắn đi đâu?”

Ta liếc hắn, nói: “Thực thần bảo muốn hầu hạ ngài thật tốt nên đã đi ra ngoài, tự tìm nguyên liệu nấu bữa tối.”

“Hắn tìm nguyên liệu gì?”

Ta nói: “Hắn bảo không chừng buổi tối ngài muốn ăn thịt chim nên ra ngoài bắt chim, buổi tối hầm chim.”

Hỏa Tịch không nói hai lời, lật bàn.

May mắn, may mắn, ngay trước đó, ta vừa nhét xong miếng bánh cuối cùng vào miệng, nhắc bình trà lên. Hỏa Tịch đánh nghiêng bàn, lộ ra một cái đĩa trống không.

Con chim này ... tính tình cũng thật nóng nảy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Thực thần là cây hành xanh không biết xấu hổ

Ta thật sự không thể tưởng tượng nổi, mới chiều Hỏa Tịch nghe nói Thực thần đi bẫy chim chóc xong còn giặt tím mặt nhưng gần như chỉ sau chốc lát, đến buổi tối, thấy Thực thần trở về, con tức liền tiêu tán toàn bộ.

Buổi tối, Thực thần quả thật hầm một nồi canh chim, hương vị ngon cực kỳ. Nhưng Hỏa Tịch vốn là chim, đương nhiên sẽ không ăn thịt chim, bèn gọi Thực thần đến, đe dọa một hồi xong lại bình tĩnh ngồi đánh cờ cùng Thực thần.

Bởi vậy, ta không thể không nghĩ đến, Hỏa Tịch và Thực thần đều là người già trước tuổi. Đồng thời ta cảm thấy đáng tiếc, đáng tiếc Thực thần bụng dạ đen tối, rõ ràng buổi trưa, khi nghe ta nói xong mấy lời đó, ôm hận với Hỏa Tịch, giờ lại từ đầu đến cuối đều trung ra vẻ dịu dàng, khiến Hỏa Tịch mất công đau bụng cả trưa.

Tuy nhiên, ta cũng không cảm thấy gì, chẳng qua ta vẫn cho rằng Hỏa Tịch hẳn là còn phải chạy qua chạy lại giữa tầm điện và nhà vệ sinh thần hồn điên đảo mấy ngày liền.

Tối nay, khi chuẩn bị ăn cơm tối, vừa thấy canh thịt chim được bê lên, hai mắt Hỏa Tịch đã tỏa ánh sáng lạnh, hỏa khí bốc lên sau ót, đúng là hai cổ băng hỏa. Ta vừa mới duỗi đùi ra đã bị ánh mắt như đao của hắn bắn tới, cảm giác kinh khủng giống như hắn hận không thể ném đùi ta vào bát canh.

Ta cố lấy can đảm, rụt đôi đùi về, nói: “Đây, đây cũng không phải do ta nấu Ta, ta chỉ thử một lần thôi.”

Hỏa Tịch nói một câu, không rõ có ý gì: “Lá gan đúng là càng ngày càng lớn.”

Ta hoàn toàn hiểu, hắn đang nói Thực thần gan lớn, thế mà lại dám nấu thịt chim trước mặt một con chim. Ta nghĩ chuyện này cũng giống Ma tộc chúng ta thôi, đều có chuyện phải kiêng kị.

Tỷ như Ma tộc chúng ta, từ trên xuống dưới không người nào dám ăn thịt rắn vì chân thân của Lan Hưu là rắn. Ma nữ đều yêu rắn như mạng do chịu ảnh hưởng mạnh mẽ từ làn sóng cuồng Lan Hưu, tự nhiên đánh chết cũng không muốn ăn thịt rắn. Đương nhiên, ta nghĩ nhóm Ma nam hoàn toàn ngược lại, hận không thể lột da rắn ăn thịt, đây đơn giản là sự ghen tị giữa đàn ông với nhau. Chẳng qua, bọn họ có ghen tị hơn nữa cũng không dám ăn thịt rắn, trừ khi muốn bị đám fan điên cuồng của Lan Hưu đánh chết.

Hỏa Tịch vừa nói xong, một luồng gió mát thổi qua mặt, chỉ trong chốc lát, bóng người thon dài màu xanh lá mạ đã đứng vững vàng trước bàn.

Màu xanh lá mạ này, không phải Thực thần thì còn ai vào đây nữa.

Thực thần nghiêng người, ngón tay thon dài vươn về phía đĩa, tùy tiện lấy một miếng thịt chim ném vào trong miệng, cười tủm tỉm nói: “Ồ, hương vị cũng bình thường, không hợp khẩu vị Thần Quân sao?”

Hỏa thần từ chối cho ý kiến, híp mắt nói: “Đến rốt cục, tại sao ngài không vừa nếm bản quân?”

Thực thần vẫn tiếp tục cười tủm tỉm, nói thẳng: “Không có thói quen đó thôi. Ngài vốn không thích ăn gì cả, lại bảo ta tới Diễm Thái cung, mỗi ngày nấu ăn cho ngài, đây không phải định đùa giỡn ta sao? Giữa trưa hôm nay, dù sao ta cũng chỉ vừa đến Diễm Thái cung, cũng không để ta nghỉ ngơi dù chỉ trong khoảng thời gian một chén trà đã bắt ta đi nấu ăn cho ngài, mặt mũi ngài lớn bằng nhà xí sao?”

Ta ngẩng đầu, yên lặng ôm bát canh, nâng sát miệng uống một ngụm canh thịt ngon lành, nghĩ: Thực thần xanh lá mạ này hóa ra cũng thù dai như vậy, thật là không thể nhìn về ngoài mà cân đo lòng dạ được.

(hai)

Lúc này, Hỏa Tịch nâng ngón tay chỉ vào người ta, cười cười nói: “Là nàng ăn chứ không phải bản quân ăn, nhưng ngài vốn là Thực thần, bảo ngài nấu vài bữa ăn cũng là phù hợp chức trách, sao nào, có gì khiến ngài uất ức sao?”

Theo ngón tay Hỏa Tịch chỉ, Thực thần ngoảnh sang nhìn ta. Mọi người bảo xem, hắn muốn nhìn thì cứ nhìn, dù sao bộ dáng của ta cũng đẹp, nhưng hắn nhìn xong lại cứ khinh thường rồi hừ một tiếng: “Hừ, người rõ ràng nhỏ như vậy lại dám ăn nhiều như thế. Không ngờ là đứa trẻ mập mạp.”

Chỉ một câu này đã khiến toàn bộ lòng kính trọng của ta đối với Thực thần màu xanh lá mạ trở về con số không. Thằng nhãi này, nói năng thật độc địa, một câu thôi đã vô tình làm tổn thương tự tôn của ta.

Hỏa Tịch ‘phụt’ một tiếng, nhưng không hoàn toàn bật cười, chắc chắn là cũng nhịn cười rất vất vả.

Ta ôm chặt bát canh, nghiêm túc hỏi: “Ngươi bảo ai là đứa trẻ mập mạp?”

Thực thần liếc ta: “Nói ngươi đó, ngươi có ý kiến gì không?”

Không nghĩ đến, thật sự không hề nghĩ đến, tình tình Thực thần màu xanh lá mạ lại là như thế này. Xem ra vào thời điểm ban ngày, mắt ta bị mù mới có thể nghĩ hần là một vị thần tiên dịu dàng, rộng lượng lại tu dưỡng tốt.

Thần tiên cái đầu hần ấy.

Tình tình ta vẫn luôn rộng lượng, chịu đựng không nổi giận: “Ngươi có bản lĩnh thì lặp lại lần nữa.”

Thực thần lại khinh thường liếc ta, nói: “Chưa thấy ai thích chịu ngược như vậy, ta bảo ngươi là đứa trẻ mập mạp còn muốn nghe lần thứ hai. Ngươi bảo ta nói lại một lần nữa thì ta sẽ nói thêm một lần, ngươi có trả thù lao không?”

Cuối cùng ta cũng hiểu được, Tiên tộc đều là một lũ kiêu căng đến cực điểm. Ngay từ đầu, ta cảm thấy Hỏa Tịch rất kiêu căng, giờ nhiều Tiên tộc hơn mới thấy thì ra ở Cửu Trọng Thiên, tình tình Hỏa Tịch cũng được coi là tốt!

Người thông dong bình tĩnh như ta đương nhiên không thể mất khí thế trước. Vì thế, ta cầm bát canh uống một hơi hết sạch rồi hướng lên trời rồi đi đến trước mặt hần, thấy vẻ mặt mang ý cười nhợt nhạt của hần, ta còn nắc một cái, nói: “Cười gì mà cười, răng ngươi cũng không trắng. Đồ cây hành xanh nhà ngươi, tưởng mình cười lên đẹp lắm sao, ta nói thật cho ngươi biết, rất xấu.”

Hỏa Tịch vốn đang xếp cò, nghe ta nói vậy, quân cò lạch cạch rơi xuống.

Sắc mặt Thực thần đột nhiên xanh lét, nhanh chóng cướp chén canh của ta, giận: “Vậy sao ngươi còn muốn uống canh ta nấu?”

Ta lên tiếng trả lời, lại nắc một cái, chân thành học bộ dạng vừa rồi của hần, liếc mắt nhìn hần: “Xin hỏi cái đó liên quan gì đến chuyện ngươi cười nhìn rất xấu xí à?”

Thực thần hoàn toàn mất hết phong độ, cùng ban ngày đứng là như hai người khác biệt, hiện tại đang hung thần ác sát định xông lên bóp cổ ta. Nhưng mà ta nhỏ, chạy trốn linh hoạt hơn hần, hần không bắt được ta.

Cũng lúc đó, Hỏa Tịch dọn xong bàn cò, nghiêng người ngồi bên cạnh bàn cò, tình hòa trong điện chiếu lên sườn mặt hần, tuần mỹ đến mức không thể hình dung nổi. Hần thông thả nói: “Thực thần đừng đuổi nàng, nàng vừa mới ăn no xong, chạy nhanh quá lát nữa lại cảm thấy không thoải mái.”

Thực thần không những không ngừng lại, ngược lại còn đuổi ta đuổi mãnh hơn, vừa nói với Hỏa Tịch: “Ngài thành thật nói với ta, đến tốt cùng ngài đào tên hề này từ đâu ra, sao lại đáng giận như vậy! Ngươi còn chiều nàng, bắt ta từ xa chạy đến Diễm Thái cung, chỉ vì nấu ăn cho người này sao?!”

Ta chui qua bàn, trả lời: “Cả nhà cây hành nhỏ nhà ngươi đều là gấu hề.” Đến nay còn chưa có ai dám sỉ nhục ta là tên hề đâu, thẳng nhai này đã vội vã đến tranh phần.

(ba)

Quân cò trên bàn dần nhiều thêm, trắng đen phân bố khắp nơi trên bàn cò, tương đối có khí thế hai quân đối chọi nhau.

Càng về sau, vẻ mặt Hỏa Tịch và hành xanh càng nghiêm túc hơn, ta chăm chú nhìn hần, mí mắt dài nhỏ hơi rũ xuống, quan sát bàn cò. Mắt phượng lóe ra ánh sáng cơ trí.

Tạm thời ta cảm thấy đó là cơ trí. Bởi vì hành xanh ngồi đối diện có vẻ ngốc hơn, cứ so sánh là biết.

Thấy hai người bày ra bộ dạng tính toán thật sự, ta cũng gắt gao nhìn chăm chăm bàn cò, bình tĩnh xem.

Ở Ma giới, ta thường xuyên xem phụ tôn và Lan Hưu đánh cò. Không phải ta muốn xem mà là phụ tôn bắt ta xem.

Phụ tôn nói, bàn cò cũng như cuộc chiến. Nếu màu trắng là Tiên thì màu đen là Ma, đó là một cuộc chém giết thảm thiết chưa từng có. Phụ tôn dùng ván cò để tái hiện cuộc chiến, đối chiến với Lan Hưu, ta không thể bàng quan mà còn phải biểu đạt chút cảm nghĩ sau khi xem.

Bởi vậy, mỗi khi ta xem cò hay người đánh cò đều cảm thấy căng thẳng.

Lúc căng thẳng quá, ta có thói quen cắn ngón tay.

Hỏa Tịch tranh thủ thời gian, giương mắt nhìn ta, cười như không cười: “Buổi tối ăn nhiều như vậy mà vẫn đói bụng à?”

Ta nặng nề nói: “Không, ta rất căng thẳng.”

Hành xanh giờ giọng mỉa mai: “Ngươi cũng thông thạo cò?”

Ta lặng lẽ, nói: “Không hiểu.”

Khóe miệng hành xanh bắt đầu co quắp: “Nhìn không hiểu, vậy người căng thẳng cái gì?”

Ta nói: “Chính vì không hiểu mới căng thẳng chứ!”

Ở Ma giới, khi xem phụ tôn và Lan Hư đánh cờ, hậu quả của việc xem không hiểu rất nghiêm trọng. Vì thế, việc ta sinh ra cảm giác căng thẳng cũng là có nguyên nhân cả.

Hỏa Tịch hạ một quân xuống, nói: “Lư Cẩm không cần căng thẳng, xem không hiểu bản quân vẫn có thể thắng Thực thần trong đúng một trăm chiêu.”

Khi nói lời này, Hỏa Tịch rất ung dung, giống như hẳn chỉ nói chuyện gì đó nhất định xảy ra vậy. Lúc ấy, ta nghĩ hẳn lại kiêu ngạo quá rồi.

Sau đó, sự thật chứng minh, hẳn không hề ăn nói bừa bãi, hẳn quả thực thắng hành xanh không thừa không thiếu, đúng một trăm chiêu. Chẳng qua ván cờ này đánh hơi lâu.

Trong quá trình này, ta từ từ mất căng thẳng, chỉ cảm thấy ù rũ.

Ta đi đến cạnh cửa sổ, nhìn cỏ Ngưng Lộ, giúp nó giăng một tầng sương, trở về tiếp tục vừa xem vừa ngủ gật.

Cứ như vậy, không bao lâu sau, cỏ Ngưng Lộ chắc chắn sẽ mọc thêm mấy lá.

Hành xanh hình như hơi ngạc nhiên, hỏi ta: “Người có thể triệu nước đến?”

Ta nâng mắt: “Chuyện này liên quan gì đến bộ dạng xấu xí của người sao?”

Sắc mặt hành xanh lại bắt đầu xám ngắt.

Sau đó, ta cảm thấy thật sự mệt mỏi, bèn cong gối, gác cằm lên đó, nhắm mắt.

Mơ hồ có mùi hương lạnh lạnh phảng phất qua mũi. Có người ôm ta vào lòng. Hẳn đặt ta trên giường. Ta nằm lên chỗ ngủ rộng rãi, duỗi chân tay ra.

Trong lúc mơ màng, ta nghe một hai câu nói nho nhỏ đứt quãng.

“Chẳng trách ngài dung túng nàng như vậy.”

“Ừ?”

“Nàng thế mà lại có thể điều khiển nước, đúng là hiếm thấy trên Tiên giới suốt ba vạn năm qua. Làm sao ngài tìm thấy nàng vậy?”

“Gặp giữa đường.”

“Tốt nhất không phải là Ma tộc, ngài cũng biết chỉ có Ma tộc mới có thể điều khiển nước.”

“.....Có thể, nàng là một ngoại lệ.....”

Ngủ hết sức nặng nề, ta còn rối rắm vấn đề này một lúc.

Chỉ có Ma tộc chúng ta có thể điều khiển nước. Hừ, Tiên tộc thật vô tích sự.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Nhân quả có ngày báo ứng!

(Một)

Khoảnh thời gian sau này Thực Thần đều ở Diễm Thái Cung, lúc ta cúi đầu xuống hay ngẩng đầu lên đều có thể dễ dàng nhìn thấy một cây “hành xanh”, quả thật vô cùng chói mắt.

Ta vừa thấy Hành Xanh, đầu hành trắng bóc, thân hành một màu xanh mượt, khiến cho ta có cảm tưởng là hẳn bị người ta nhổ cả gốc lẫn rễ lên rồi trồng ngược xuống đất..

Cái miệng của tên Hành Xanh này bị ôi kinh khủng, vừa thấy ta hẳn liền gọi ta là bé mập.

Quả thật, ta nhỏ thì có nhỏ, nhưng ta đã tự đánh giá lại bản thân từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, tuyệt chẳng thấy mình béo tẹo nào.

Ta đáp trả hần một câu— người có biết không, kỳ thật người rất xấu xí. Sao người sinh ra lại xấu xí như vậy chứ.

Khi nghe câu nói ấy, cái đầu hành trắng bóc của hần từ từ xám ngắt, trông lại càng xấu hơn.

Thật chẳng hiểu sau lúc trước ta cảm thấy cái tên khó ưa này vừa ôn hòa lại có hàm dưỡng, đúng là mắt ta bị mù mới xem trọng hần như thế.

Nhưng người có lúc lạc vó, ngựa có lúc thất thủ (*), nhìn người không rõ cũng chẳng phải chuyện chi mắt mắt lăm, chỉ nên trách kẻ đó thật sự quá phức tạp.

(*) Người có lúc lạc vó ngựa có lúc thất thủ: câu này bạn Lư Cẩm dùng sai thành ngữ ”Người có lúc thất thủ, ngựa có lúc lạc vó” nghĩa là: làm người khó tránh khỏi phạm sai lầm

Nhưng Hành Xanh không ở lâu trong Diễm Thái Cung bởi vì hần phải hộ tống Táo Quân xuống hạ giới để thể nghiệm và quan sát nên đành từ giã Diễm Thái Cung.

Hần đi rồi, liên tiếp mấy ngày ta chưa gượng dậy nổi, ăn chẳng biết ngon.

Tuy Hành Xanh chọc giận ta, nhưng tuyệt đối không thể nghi ngờ, thức ăn hần nấu chính là món ngon nhất.

Mặc dù Hóa Tịch nói Thực Thần chỉ đi vắng mấy ngày. Nhưng ta lại cảm thấy trong mấy ngày này ta đã gầy hơn trước.

Ngày hôm đó, trong lúc ta đang mệt mỏi uể oải, thật trùng hợp Diễm Thái Cung lại có một vị quý khách ghé thăm.

Chẳng phải Họa Liễm tiên tử cao quý đoan trang thì còn ai vào đây nữa.

Từ sau khi Hóa Tịch tỉnh lại, nghe đám tiên tỳ Diễm Thái Cung lên bàn tán, nói là thân phận của Họa Liễm tiên tử ở Cửu Trùng Thiên vốn rất được nhiều người chú ý, mà nay lại càng tôn quý vô cùng.

Nàng ta không chỉ xinh đẹp lại là hôn thê của Hóa Thần, trong lúc Hóa Thần bị thương nàng ta luôn tình thâm ý trọng, trải qua muôn ngàn đau khổ tìm linh dược trị thương cho Hóa Thần khiến cho mọi người cảm động không thôi.

Thiên Hậu là người vui mừng hơn cả, nghe nói trong suốt một năm nay người không ngừng hỏi thúc Hóa Thần kết hôn cùng vị Họa Liễm tiên tử đoan trang cao quý kia.

Nhưng Hóa Thần luôn lấy cơ thương thể vẫn chưa khỏi hần cần nhiều thời gian để tu dưỡng mà từ chối.

Hóa Tịch nói vết thương của hần vẫn chưa lành hẳn, nói thật ta cũng không biết là thiệt hay giả. Hai nguồn băng hỏa trong cơ thể hần đã tiêu trừ, nhưng vết thương do sừng lân của Yêu Vương xuyên qua ngực vẫn còn tái phát.

Mỗi ngày phần lớn thời gian, hần đều ở trong tâm điện, lật sách.

Sở thích đọc sách của ta và hần hoàn toàn khác biệt. Ta rất thích xem thoại bản, còn hần thì đọc cái thứ Kinh Phật mà ta vừa thấy đã đau đầu.

Lúc đó Hóa Tịch đang tựa người vào thành giường đọc sách, còn ta thì đang cảm thấy vô cùng buồn chán, ánh mặt trời vừa đứng bóng, ta vội mang chậu Ngưng Lộ Thảo đặt trên bệ cửa sổ ra sân phơi nắng.

Đã nhiều ngày qua, chuyện duy nhất khiến ta cảm thấy vui mừng chính là chậu Ngưng Lộ Thảo không phụ kỳ vọng của ta, cuối cùng cũng mọc ra một phiến lá mới. Theo trình độ phát triển như thế, nó sẽ nhanh chóng xanh um, biết đâu có thể ra hoa cũng không chừng.

Loài cỏ này không những ăn ngon mà còn có thể giải hỏa khí, nếu có thể mang về Ma giới gieo trồng đương nhiên rất tốt, như thế Ma tộc chúng ta cũng không cần sợ hỏa tính của Thiên tộc nữa.

Ngay dưới ánh mặt trời, ta giăng thêm một tầng sương mù cho Ngưng Lộ Thảo, có tiên tỳ vội vàng đến bẩm báo, nói Họa Liễm tiên tử tới thăm Hóa Tịch.

(Hai)

Với cái tình hình này quả thật không cần phải bảo ta đi bẩm báo với Hóa Tịch. Vị hôn thê của hần đến, dù muốn đi chỗ nào thì đi, muốn gặp sẽ gặp, còn cần cái gì bẩm báo. Nhưng Hóa Tịch muốn thế thì cho dù thế nào ta cũng chẳng tránh được.

Từ xa đã thấy Họa Liễm tiên tử dưới sự hộ tống của hai tiên tỳ từ từ đi đến, ta vô cùng rộng lượng, tự giác ôm nghiêng mực ngồi chồm hổm ở một góc khuất dưới tán cây cổ thụ xiêu vẹo để nhường đường cho Họa Liễm tiên tử đoan trang cao quý, nhìn nàng ta ăn vận hoa lệ sang trọng rờn rã, ta sợ đường quá hẹp nàng ta đi qua không lọt.

Nào ngờ ta không muốn phạm người người lại muốn phạm ta.

Họa Liễm tiên tử này là kẻ đã quen gây chuyện.

Mắt thấy Họa Liễm tiên tử đi ngang qua sân muốn bước vào tấm điện của Hỏa Tịch, nàng ta bỗng nhiên ngừng lại, nghiêng người nhìn ta, giọng điệu nghiêm túc bảo: “Ngươi ở trong này làm gì?”

Vốn dĩ ta luôn nghĩ Họa Liễm tiên tử tâm cao khí ngạo sẽ chẳng buồn nhìn đến một đồng tử nhỏ bé đứng ở một góc khuất như ta, lúc này ta phơi nắng nên thấy khá mệt, có thể không nhớ chuyện hiềm khích trước kia mà nhường đường cho nàng ta đã là một ân huệ cực lớn mà ta dành cho nàng.

Họa Liễm tiên tử này lại không biết tốt xấu, thế nào cũng muốn gây chuyện với ta.

Lúc trước nàng ta tát mặt ta một bạt tay là được hồi rồi! Trong tình huống này, xem ra ta phải nhắc nhở Họa Liễm tiên tử cao quý đoạn trang biết cái tát kia là nàng nợ ta! Nhân quả có ngày báo ứng!

Ngón tay ta phẩy phẩy lá của Ngưng Lộ Thảo, cũng lười nâng mí mắt liếc nhìn nàng một cái, nói: “Ngươi nhìn không thấy ta đang làm gì sao? Vậy rốt cuộc là con mắt nào của ngươi nhìn không thấy thế?”

Họa Liễm không nói đến câu thứ hai, lúc này hai tiên tử ở bên cạnh nàng ta đã kéo ta lên, khiến cho ta không thể không ngừng đầu đối diện nàng ta.

Nàng và Hỏa Tịch đều có một đôi mắt phượng, vì sao thoát nhìn khiến ta có chút bất ngờ. Đẹp thì có đẹp, lạnh như băng lại độc cay. Rõ ràng nàng nhận ra ta, đuôi mắt khẽ nhướng cao một chút tựa như nàng rất xem thường ta.

“Ngươi thật to gan, một đồng tử nhỏ của Diễm Thái Cung lại dám bắt kính với bản thượng thần, cái tát lần trước không khiến cho ngươi nhớ lâu sao?” Họa Liễm đi đến trước mặt ta, đề thấp giọng nói câu ấy, rõ ràng không muốn cho Hỏa Tịch đang ở bên trong nghe thấy, e ngại sẽ ảnh hưởng này đến hình tượng xinh đẹp của nàng ta trong cảm nhận của Hỏa Tịch.

Nhưng ký ức về cái tát kia quả thật vô cùng sâu sắc. Ngoại trừ phụ tôn của ta, ta chưa từng bị người nào khi dễ đến nông nỗi như thế. Cho dù là phụ tôn muốn đánh ta cũng chưa từng dùng bàn tay. Ta nói: “Thực xin lỗi trí nhớ của ta rất tốt, không thể quên, phảng phất chỉ mới như ngày hôm qua thôi.”

Trí nhớ của ta thích hợp nhất chính là ghi thù.

Lập tức Họa Liễm nhìn thấy nghiêng mực bên cạnh ta và cây cỏ nhỏ trồng trong nghiêng mực, lúc này da mặt nàng ta biến sắc, lạnh lùng nghiêm nghị hỏi: “Thứ bên chân ngươi là cái gì?”

Ta nói: “Cỏ ta trồng.” Ta nghĩ nàng và ta xích mích thế nào cũng không đến mức làm khó một gốc cỏ nhỏ.

Hey, lúc trước ta đánh bậy đánh bạ treu chọc con chim này đúng là xui xẻo thất sách.

Nào ngờ Họa Liễm này không phân tốt xấu kết quyết đoạt lấy nghiêng mực cầm trên bàn tay, lúc này hai ngón tay trắng như tuyết nhỏ Ngưng Lộ Thảo của ta lên, không chút do dự ném xuống đất, giận dữ: “Rốt cuộc ai cho ngươi lá gan dám dùng nghiêng mực của Thần Quân trồng cỏ?!”

(Ba)

Ta sững sờ nhìn gốc Ngưng Lộ Thảo leo loi tro trọi nằm trên mặt đất, phiền lá non khó khăn lắm mới mọc ra nay đã héo úa, mặc dù cây không chết nhưng đã hao phí công sức chăm sóc mấy ngày nay của ta.

Ta nhìn Họa Liễm, chỉ cảm thấy tay ngứa ngứa. Ngứa đến mức rằng ta cũng đau. Ta rất sợ trong một khắc không kiềm chế được sẽ đánh cho Họa Liễm phải nằm sấp luôn.

Nhưng nghĩ lại, quả thật ta cũng không cần phải nhịn nữa. Thứ nhất không ai quản chế ta, thứ hai ta chẳng thiếu nợ máu với nàng, ta còn nhịn nàng thì sẽ trở thành cộng len yếu hèn!

Ta bắt đầu động đậy năm ngón tay, trước khi ra tay cũng tranh thủ dùng miệng chửi mắng cho đã ghiền nói: “Con chim nhà ngươi thật quá ồn ào, cả ngày cứ riu rít bên tai ta có thấy phiền không?”

Họa Liễm sững sốt, có lẽ không hề biết con chim mà ta nói đến là chỉ kẻ nào.

Ta lại nói: “Khó trách Hỏa Thần chán ghét ngươi như vậy. Quả thật hán chán ghét ngươi kinh khủng, chẳng muốn gặp ngươi tí nào.”

Khi nói những lời này tự ta ngầm nghĩ lại cũng thấy bản thân quá tàn nhẫn, lời nói sắc bén trúng ngay tim đen khiến cho Họa Liễm đoạn trang cao quý kia thoáng chốc trở nên thâm hại vô cùng. Xem ra thật đã nghiêng.

Mặc dù như thế có chút lỗi với Hỏa Tịch, nhưng tạm xem như là hán đang báo đáp cho ân huệ ta từng cứu mạng hán đi.

Vì thế ta không ngừng cố gắng: “Lần trước không phải nói Hỏa Thần đang bận cùng tiên tử khác song tu không rảnh tiếp đón ngươi sao, con chim nhà ngươi lại không biết tốt xấu còn cho rằng ta ăn nói hàm hồ, ghi hận ta. Không ngờ đường đường là tiên tử Phượng tộc của Tiên giới lại có lòng dạ hẹp hòi như thế. Chuyện Hỏa Thần cùng với tiên tử của hán song tu, ngươi không đến hỏi Bách Hoa tiên tử sau? A, Bách Hoa tiên tử có hơn một trăm người...”

Có đến hơn trăm tiên tử, để ta xem nàng đến hỏi người nào.

Thừa dịp Họa Liễm cố gắng tiêu hóa những lời nói ban nãy, ta quyết định cho nàng chút ít thời gian. Cứ không rõ ràng mà tát nàng ta một cái thì không phải cách làm quang minh lỗi lạc xưa nay của ta. Cái gọi là cách đá kích hay nhất chính là núi cao dồn đập, núi sau cao hơn núi trước, chờ nàng ta hoàn toàn tỉnh táo lại, ta lại cho nàng ta một đá kích nham hiểm hơn.

Ta cúi đầu nhìn Ngưng Lộ Thảo trên mặt đất, xoay người nhắt lên, muốn đoạt lại nghiên mực trong tay của Họa Liễm để tiếp tục trồng cây. Ta còn tính đợi đến lúc Ngưng Lộ Thảo trồng có thành quả ta sẽ mang nó về Ma giới.

Nhưng, đột nhiên lúc này, nghiên mực trên tay Họa Liễm nâng cao hơn một chút, khiến cho ta vron người cũng chẳng với tới. Chỉ nghe nàng nói: “Tuổi còn nhỏ mà miệng đã nói ra những lời dơ bẩn làm ô uế sự trong sạch của Thần Quân, bản thượng thần sao có thể tha cho ngươi!” Nói xong nàng ta dùng tốc độ nhanh như chớp vron ta ra tát mạnh về phía mặt ta!

Ta kinh hãi. Con chim này quá tính toán rồi, chẳng lẽ còn muốn tát ta một bạt tay?! Ta còn ngoan ngoãn mặc cho nàng đánh à?!

Phi, ta vốn đã hiểu thấu tiên hạ thủ vi cường, một chút quy củ cũng không cần nàng ta giảng giải nữa.

Mất thấy tay nàng ngày càng gần mặt ta, ta có thể nhìn thấy rõ đường cong tu vi duyên dáng sắc lạnh do những móng tay nàng tạo ra, vào đúng lúc chỉ mảnh treo chuông, ta liền nâng tay niết quyết.

Lần này niết quyết kết một cái khiên, nhất định phải kết một cái khiên cứng chắc phi phạm, nhất quyết phải làm tróc hết móng tay của con chim này mới được!

Nhưng ta còn chưa kịp dựng thẳng cái khiên lên thì thỉnh linh có một làn gió mang mùi hương u lãnh phát qua, bên hông lập tức bị thất chặt. Sau đó dưới nét mặt kinh ngạc của Họa Liễm, cơ thể của ta được người ta ôm lấy lướt nhẹ qua vai nàng ta.

Một tiếng tát tay dứt khoát thanh thúy vang lên bên tai.

Nhưng không phải do ta đánh.

Ta tập trung nhìn lại, không biết làm sao mất ta đang tựa trên bờ vai Họa Tịch, hần ôm ta đưa lưng về phía Họa Liễm, đáng đứng rất anh tuấn. Khi ta nhìn xuyên qua bờ vai của Họa Tịch, vừa lúc thấy Họa Liễm yên lặng che lấy một bên sườn mặt của mình

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mối Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Họa liễm tiên tử bị đánh

(một) Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, ta còn không kịp phản ứng chứ đừng nói gì đến con chim này.

Nhưng ta nghĩ, nàng có phản ứng hoàn toàn giống ta, là Họa Tịch đánh nàng. Bằng không có gì mà nàng vẫn cứ đứng ngẩn ra như thế, xem ra có lẽ chịu đá kích không nhỏ. Dù sao chuyện bị ta đánh với chuyện bị vị hôn phu của mình đánh hoàn toàn khác xa về mức độ chịu đựng.

Vốn dĩ một cái bạt tay ấy là ân oán riêng tư giữa ta và Họa Liễm, hiện giờ xem ra, hình như trận chiến này lửa này đã lan dần lên một tầm cao mới. Tên Họa Tịch này sớm không đến trễ không đến, lại có tình đến ngay lúc này, thật khiến cho người khác khó mà hiểu nổi.

Nhưng hần thay ta tát Họa Liễm, mặc dù không thể làm cho ta cảm thấy tay mình đã ghiền, nhưng cái lỗ tai cũng xem như được hưởng thụ một phen.

Nghe rất hay.

Từ trước đến nay ta không hề biết cái gì gọi là mềm lòng, lúc nên kiên cường ta sẽ kiên cường, lúc nên tàn nhẫn ta sẽ tàn nhẫn. Ví dụ như ở Ma giới khi ta đánh nhau với phụ tôn, ta chưa từng xem ông là phụ tôn, không phải ông ấy đánh ta thì là ta bị ông ấy đánh còn có thời gian đâu mà mềm lòng chứ.

Bởi vậy, lần này Họa Liễm không phải bị Họa Tịch tát thì nhất định sẽ bị ta tát. Dù sao món nợ nàng thiếu ta vẫn phải trả. Chẳng qua nếu Họa Tịch tát thì khó tránh khỏi cái giá phải trả sẽ lớn hơn so với việc ta tát nàng.

Nói không chừng hai người sẽ vì yêu sinh hận, từ nay về sau cách trở đôi đường.

Ô, nếu cứ theo tưởng tượng ấy, Họa Tịch sẽ thiệt thòi chút xíu. Tạm thời hần đang giúp Họa Liễm trả nợ rất tốt.

Họa Liễm lặng im một lúc lâu, gió trong Diễm Thái Cung hiếm khi lại mang theo luồng khí lạnh lẽo mà không phải là luồng khí nóng. Âm cuối run rẩy nâng cao dần: “Chàng đánh ta?”

Hòa Tịch không hề biểu lộ cảm xúc vui buồn nói: “Người phá hủy Ngưng Lộ Thảo do bản quân trông, đánh đồng tử dưới trướng của bản quân, mà nay còn muốn đánh nữa, bản quân nhớ là chưa từng cho người mượn lá gan lớn như thế.” Nói xong liền bế ta đi vào điện.

Ta vùng giãy, Hòa Tịch lại càng ôm ta chặt hơn. Ta chỉ muốn chinh cho đúng, Ngưng Lộ Thảo kia không phải do Hòa Tịch trông mà là ta trông. Tên kia chỉ dùng một câu đơn giản mà muốn nuốt trọn thành quả lao động cực khổ của ta sao!

Phía sau Hòa Tịch, Họa Liễm đã đánh mất đi dáng vẻ đoan trang thường ngày, khóc nức nở hét to: “Vì một tên đồng tử không biết sống chết như thế mà chàng lại đánh ta!”

Hòa Tịch dừng chân một chút, nói: “Nơi này là Diễm Thái Cung của bản quân cũng không phải là Lạc Ngô Cung của tiên tử. Sau này không có sự cho phép của bản quân, không được bước vào viện này nửa bước.”

“Hòa Tịch, nhưng ta chính là vị hôn thê sắp cưới của chàng!”

Cánh cửa đóng lại, chặn hết mọi âm thanh ở bên ngoài.

Hòa Tịch tiếp tục đọc sách xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Tiếng kêu gào náo loạn bên ngoài của Họa Liễm trong chốc lát cũng yên ắng hẳn. Chắc đã rời khỏi Diễm Thái Cung.

Thấy ta không lên tiếng, Hòa Tịch lật sách một chút thì ngừng lại hỏi ta: “Nàng không có gì để nói sao?”

Ta suy nghĩ một lúc, nói: “Lần này không liên quan đến ta, là người chủ động chạy đến đánh nàng.”

“Ừ.”

Ta nói: “Như vậy, ta sẽ tính hỏi cho người một chút, người thiếu ta một cái tát và ân dùng Ngưng Lộ Thảo cứu mạng, trả hết nợ rồi. Còn có...”

“Còn có cái gì?”

Ta cố lấy dũng khí nói: “Người không thể không phân rõ phải trái, Ngưng Lộ Thảo kia rõ ràng là do ta trông.”

Hòa Tịch buông cuốn sách trong tay xuống, bỗng nhiên tiến gần lại, ngón tay chạm nhẹ lên mặt ta, nói: “Vật của ta, không kẻ nào được động đến.” Giọng điệu của hắn trầm âm tựa như đang uy hiếp ta.

Nhưng hiện tại rõ ràng ta không muốn động đến vật của hắn mà là hắn muốn động đến ta. Quả thật, mặc dù lúc này ta muốn động đến vị hôn thê kia của hắn cũng bị hắn giành một bước làm trước rồi.

(NV: chỉ có thể nói là: “Ông nói gà bà nói vịt!”)

(Hai)

Ta ấp úng, uất ức nói: “Ngưng Lộ Thảo là của ta...”

“Luu Cẩm, ta đói bụng.” Hòa Tịch phủ cuốn sách lên mặt của ta, thỉnh thoảng thở một câu như thế.

Ta bật người chạy đi vào phòng bếp lấy ba đĩa điểm tâm đến. Sau đó ngay trước mặt hắn, ta lấy nghiền mực lại cho đầy nước vào, kế tiếp đặt Ngưng Lộ Thảo vào trong đấy, nói ra lời ngoan độc: “Đây là chút thú vui còn sót lại của ta khi ở Diễm Thái Cung này. Nếu người dám tranh giành cây cỏ này với ta, ta sẽ nhổ sạch lông của người.”

Lúc còn ở Ma giới phụ tôn đã từng đích thân dạy ta cái gì gọi là thuật khống chế người khác, đại khái giống như những gì ta đối xử với Hòa Tịch. Trước khi nói lời ngoan độc phải cho người ta ăn chút ngọt ngào, nếu hắn không chịu ăn ngon ngọt, thì cho hắn ăn khổ.

Hòa Tịch nhẹ nhàng cười hai tiếng, nói: “Chẳng qua nàng không có năng lực này.”

Ta bị tên này xem thường không phải là một hai lần, điều này làm cho ta vô cùng mất mặt. Nhưng lúc trước thấy hắn đánh Họa Liễm, tiếng tát ấy dứt khoát tàn nhẫn vô cùng. Ta yên lặng rút lui cổ, xuống giọng nói: “Vậy làm sao người mới không giành cây cỏ ấy với ta.”

Hòa Tịch nhàn tản đưa miếng điểm tâm lên miệng, nói: “Sau này, cố gắng hết sức mắt nhắm mắt mở với Họa Liễm một chút. Nếu ra khỏi Diễm Thái Cung thì phải đi cùng ta. Chớ để nàng ta có cơ hội đánh nàng.”

Ta liền vội đáp: “Thành giao thành giao, ta sẽ cố gắng hết sức tránh nàng ta không đánh nàng ta.”

Hòa Tịch lập lại nói: “Ta nói là chớ để nàng ta có cơ hội đánh nàng.”

Ta vỗ vỗ ngực nói: “Yên tâm yên tâm, muốn đánh cũng sẽ không đánh cho nàng ta quá thâm. Ta đánh nàng ta và nàng ta bị đánh, người chọn một trong hai.”

Hòa Tịch thản nhiên liếc nhìn ta, lấy khăn giấy lau tay, bình thản nói: “Quên đi, cũng là nàng bị đánh cho xong.”

Sau một loạt đối thoại này giờ, đột nhiên ta phát hiện một chuyện cực kỳ quái dị.

Hòa Tịch, hình như lửa của hắn bị tắt rồi.

Không nên mà, thật là không nên.

Ngày trước, ta và hắn nói chuyện với nhau không quá hai ba câu thì lúc nào hắn đều hét lên với ta. Sau khi bị thương, sao hắn lại trở nên yên lặng như thế. Sự yên lặng ấy khiến ta có chút bất an.

Ánh mắt sắc bén của ta nhìn thấy Hòa Tịch tiếp tục nâng sách lên nên tò mò liếc nhìn qua, trên đó vẽ chỉ chích những ký tự mà ta đọc chẳng hiểu gì cả, càng ngày càng cảm thấy không ổn, nói: “Hòa Tịch, gần đây người đặc biệt thích đọc kinh Phật.”

Hòa Tịch ngẩng đầu lên, khoảng cách rất gần ta, mắt phượng sâu thẳm nhìn ta một lúc lâu, ta kinh hãi: “Này chẳng... Chẳng lẽ ngươi muốn xuất gia à?!”

Hòa Tịch nhắm mắt hít sâu, cuối cùng vẫn xách ta quăng thẳng vào bức tường.

Ta từ trên bức tường trượt xuống, giận dữ: “Hòa Tịch ngươi đừng tưởng rằng ngươi biết xem chút kinh Phật là rất giỏi giang, ngươi xuất gia thì xuất gia chứ, sao lại quăng ta đi làm gì?!”

Hòa Tịch bước từng bước chậm rãi tiến đến, mỗi một bước chân đều khiến cho can phé của ta dường như co rút, người cũng lùi dần về phía sau. Đợi đến lúc lùi đến chân tường có muốn lùi tiếp cũng chẳng được, Hòa Tịch đứng ở trước mặt ta, dáng người cao ráo như ngọc, làm cho ta chợt ý thức ra chiều cao của ta và hắn có khoảng chênh lệch rất lớn.

(Ba)

Ta vội sửa lại, nói: “Không đúng, ta thấy ngươi xuất gia sớm như vậy thì không hay lắm... Không phải người còn một vị hôn thê... sao.”

Hòa Tịch lại cách ta hai bước: “Xem kinh Phật thì nhất định cho xuất gia à, tu thân dưỡng tính không được sao?”

“Thân tính” của ngươi vốn đã như vậy rồi... Ngươi muốn “tu dưỡng” thì có thể “tu dưỡng” được chắc... Ta sờ sờ cái mũi, than thở.

“Nàng đứng lên cho ta!” Hòa Tịch nổi giận.

Tiếng quát to thình lình vang lên khiến cho ta bỗng dưng sinh ra một cảm giác đã lâu chưa từng xuất hiện. Quả thật đã rất lâu, ta nhìn không được run run, cố gắng trấn định nói: “Ta đang đứng mà.”

Hòa Tịch nắm lấy cổ áo phía sau của ta xách lên, vòng ngọc trên cổ tay rơi xuống, khiến cho ta và hắn đứng ngang hàng nhau, nhưng bàn tay hắn đang nắm cổ áo ta chưa hề rời lỏng.

Hòa Tịch nhìn ta, thấy lòng ta run sợ. Hắn bình tĩnh nói với ta: “Lưu Cẩm, bản lĩnh khiến cho người khác nổi giận của nàng quả thật không nhỏ. Nhưng ta chưa hề so đo với nàng, xem kinh Phật tu thân dưỡng tính chính là không muốn nổi giận với nàng, muốn cung chiều nàng.”

Ta liếc nhìn cánh tay hung ác của hắn, rồi lại liếc nhìn hắn: “Ngươi không muốn nổi giận với ta, vậy ngươi còn tức giận túm chặt lấy ta làm gì...?”

“Lưu Cẩm nàng có nắm được trọng điểm không vậy?!” Hòa Tịch từ từ tiến sát lại, cơn tức giận lại tăng lên.

Ta suy nghĩ đôi chút, vẫn liếc nhìn cánh tay kia, nói: “Ngươi còn túm lấy ta...” Đây là trọng điểm.

Chẳng ngờ Hòa Tịch đột nhiên tiến lại gần hơn, bàn tay túm lấy cổ áo sau của ta chuyển sang giữ lấy gáy ta, hạ giọng nói một câu: “Trọng điểm không phải ta túm chặt lấy nàng, mà là ta muốn cung chiều nàng.” Dứt lời tay hắn đã dùng chút lực khiến cho người ta lao đảo bổ nhào về phía hắn.

Thất lưng bị hắn ôm chặt, trong phút chốc da mặt của hắn phóng đại trước mắt ta.

Bờ môi lưu luyến xúc cảm mềm mại, hơi thở mang theo làn hương lạnh lạnh nhàn nhạt.

Ta chưa bao giờ tỉnh tể ngửi mùi hương thanh lạnh ấy. Bây giờ có thể tỉnh tể ngửi mùi hương ấy có chút giống như mùi hương nhàn nhạt của những hóa hoa sen trên mặt hồ nước trong Diễm Thái Cung.

Trong phút chốc ngây người ấy, ta đã quên gãy dựa. Mặc cho Hòa Tịch tiến quân thần tốc xông vào trong miệng ta, cuốn đi toàn bộ sức lực của ta.

Ta mềm nhũn như một bãi bùn không cách nào đứng tựa vào tường được nữa. Hắn nâng ta tựa sát vào tường, một tay giữ lấy gương mặt ta, một tay siết chặt thất lưng ta, không để cho ta thoát lui.

Trong lúc ấy, nghe hắn thì thầm bên tai ta: “Lưu Cẩm... Nếu như nàng tin tưởng, dù lên trời xuống đất ta vẫn luôn yêu thương nàng. Chỉ một mình nàng.”

Thế nào gọi là tin tưởng?

Chung quy ta cảm thấy lúc ấy Hỏa Tịch đã nói ra một câu rất khủng khiếp.

Ở Diễm Thái Cung, Hỏa Tịch đã tát cho Họa Liễm tiên tử cao quý đoan trang một bạt tay, mặc dù ngoại trừ hai tiên tỷ mà Họa Liễm mang đến thì không còn ai biết được chuyện này, Họa Liễm tiên tử cũng chẳng muốn mình mất mặt, nhưng Thiên Hậu lại biết được chuyện ấy.

Có lẽ Thiên Hậu không hiểu biết nên làm chủ cho Họa Liễm tiên tử cao quý đoan trang như thế nào?

Vì thế ngày hôm đó, thời tiết rất tốt. Tiên cô hầu hạ bên cạnh Thiên Hậu tiến đến Diễm Thái Cung, đích thân mời Hỏa Tịch đi Dao Trì, còn bảo Hỏa Tịch mang theo kẻ gọi là “Tên đồng tử không biết sống chết” —— ta.

Khi tiên cô đến Diễm Thái Cung, Hỏa Tịch đang uống thuốc.

Ban đầu ta cảm thấy rất buồn bực, sáng sớm hôm nay Hỏa Tịch dường như bị động kinh là chuyện gì mà ta chẳng hiểu nổi, trước đó vài ngày chưa từng thấy hắn uống thuốc, hôm nay lại bảo tiên tỷ sắc một chén thuốc đen như mực!

Nhìn màu sắc và mùi hương của chén thuốc kia liền có cảm giác thuốc ấy có vị rất đắng.

Thấy mặt Hỏa Tịch thản nhiên nâng chén thuốc lên, ta liền nắm chặt mũi hỏi: “Ngươi thành thật khai báo rõ ràng, có phải ngươi bị bệnh gì nghiêm trọng không tiện nói ra?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Nghe nói hỏa tịch có bệnh không tiện nói ra?

(Một)

Thấy mặt Hỏa Tịch thản nhiên nâng chén thuốc lên, ta liền nắm chặt mũi hỏi: “Ngươi thành thật khai báo rõ ràng, có phải ngươi bị bệnh gì nghiêm trọng không tiện nói ra?”

Hỏa Tịch bình tĩnh liếc nhìn ta: “Nàng biết cái gì.”

Ta khóc sút sịt nhìn hắn đưa chén thuốc đến bên miệng, nhất thời cảm giác chua chát cả miệng, nói: “Mặc dù ta không hiểu, nhưng nếu ngươi có bệnh gì đó không tiện nói có thể nói với ta. Tuy ta không thể chữa khỏi cho ngươi nhưng cũng là một đối tượng gần gũi để ngươi giải bày tâm sự.”

Hỏa Tịch mở miệng nói hai chữ: “Cút. Ra “

Đúng lúc này, có tiên tỷ báo lại, tiên cô bên Giao Trì đã đến.

Lúc tiên cô bước vào đại điện của Diễm Thái Cung, Hỏa Tịch đúng lúc vừa uống hết phần còn lại trong chén thuốc, nên bà ta đứng sang một bên chờ đợi. Hỏa Tịch uống xong thì tiên tay lấy chiếc khăn trắng ta đưa đến xem như chẳng có việc gì nhàn nhã lau khôe miệng, động tác thông thả lịch sự. Mà chiếc khăn màu trắng kia, hẳn chỉ lau nhẹ qua đã dính màu nâu đen của thuốc rồi.

Màu trắng thuần khiết của chiếc khăn càng tôn lên màu nâu đen chói mắt ấy.

Kỳ thật ta không thích dùng khăn trắng để lau đồ vật, rất dễ làm bẩn, và lại khi bẩn có thể dễ dàng bị nhìn thấy. Nhưng chiếc khăn trắng này cũng không phải do ta chuẩn bị, mà là từ sáng sớm Hỏa Tịch đã căn dặn chuẩn bị sẵn, không biết hắn đang chơi trò gì.

Tiên cô nhìn thấy vết thuốc dính trên chiếc khăn trắng kia, lạnh lẽ khê nhú mày, giọng nói vẫn cung kính như trước: “Thiên Hậu ra lệnh cho nô tỳ truyền lời, mời điện hạ đến Giao Trì một chuyến, người có chuyện quan trọng muốn thương lượng với ngài.”

Hỏa Tịch thản nhiên “Ừ” một tiếng.

Tiên cô do dự một lúc, lại nói: “Thứ cho nô tỳ cá gan hỏi một câu, kim thể của điện hạ không khỏe? Nếu như thế, điện hạ không cần theo nô tỳ đến Dao Trì, tạm thời cứ để nô tỳ bẩm báo lại với Thiên Hậu để người định đoạt sau.”

“Không cần”, Hỏa Tịch từ trên bảo tọa đứng dậy, tùy ý phui phui vạt áo, nói, “Bệnh lâu ngày khó khỏi, bản quân chú ý điều dưỡng một chút là được, cũng không phải chuyện đại sự gì. Thiên Hậu triệu bản quân đến Dao Trì, chắc là có chuyện rất gấp, chậm trễ không được. Cô cô cứ ở cửa Diễm Thái Cung chờ một lát, bản quân sẽ ra ngay.”

Ánh mắt tiên cô nhìn thẳng vào ta chẳng sai một ly, nghiêm trang nói: “Thiên Hậu bảo điện hạ nhất định phải dẫn theo tên đồng tử mà điện hạ vừa thu nhận.”

Ta kinh hãi, lúc này khó mà kìm nén được cơn kích động.

Thiên Hậu này, không phải là người Thiên gia sao. Người Thiên gia không phải là kẻ thù giết mẫu thân của ta sao.

Làm sao bây giờ, cơ hội báo thù cho mẫu thân đã tới!

Nhưng vừa nghĩ như thế, ta lập tức cảm thấy có chút chán nản. Huyền băng hàn đao kia thì làm sao đây? Ta lên làm một pháp quyết trong tay áo, chạm vào hàn đao, lại chẳng cảm thấy lạnh lẽo chút nào.

Đao Hồn Băng Phách của Huyền Băng Đao, không phải đã có hai vết nứt rồi sao...

Như thế làm sao đâm người Thiên gia!

Lúc này Hòa Tịch đắm chiêu quay đầu nhìn về phía ta, nói: “Được đi đến Dao Trì chính là niềm vinh hiển to lớn của ngươi, còn không mau đi chuẩn bị. Mỗi ngày trước buổi trưa bản quân đều phải uống thuốc, hôm nay không rảnh nấu thì không cần nấu nữa.”

Hắn vừa nói như thế, người nhảy bèn như ta lập tức hiểu ra đây là dụng ý lương khổ của hắn.

Chắc chắn lần này Thiên Hậu triệu kiến tên “đồng tử không biết sống chết” là ta đây thì không phải dễ ăn gì. Vì thế Hòa Tịch mới không cho ta đi gặp Thiên Hậu của Thiên giới.

Nếu nói sớm mấy ngày lúc Huyền Băng Hàn Đao của ta còn rất lạnh, cũng không phải không khả thi, nói không chừng có thể nhân tiện giải quyết chuyện đại sự chất chứa trong đầu phụ tôn hơn ba vạn năm qua.

Bằng không ít ra... Dao Trì gần Nam Thiên Môn hơn so với Diễm Thái Cung, muốn rời khỏi Cửu Trùng Thiên cũng dễ dàng hơn một chút.

Ài, chỉ tiếc Huyền Băng Hàn Đao cũng bị tiêu rồi.

(Hai)

Lòng ta bị thương đáp: “Thần Quân thật sự buổi trưa hôm nay không cần uống thuốc nữa sao, Ti Y Thần Quân nói mỗi ngày nhất thiết phải uống thuốc, nếu không sẽ không thể trừ bệnh tận gốc. Như vậy sao có thể khỏe được... Nhẹ thì thân thể suy nhược sức miễn dịch suy giảm, nặng thì Thận tinh hao tổn, nguyên khí bất túc, còn nữa——”

Hòa Tịch bỗng nhiên che miệng ho hai tiếng. Sắc mặt dường như không được tốt.

Tiên cô dừng một chút, vẫn nghiêm trang nói: “Đã như thế, đồng tử của điện hạ vẫn nên ở lại Diễm Thái Cung nấu thuốc đi, nô tỳ sẽ báo cáo việc này với Thiên Hậu.”

“Làm phiền cô cô.” Hòa Tịch gật đầu.

Tiên cô nhanh chóng lui ra ngoài, đi đến cửa chính Diễm Thái Cung chờ đợi.

Trong phút chốc Hòa Tịch đã xoay người đi về phía ta, nhướn mày, ngữ khí trêu cợt: “Nhẹ thì thân thể suy nhược sức miễn dịch suy giảm, nặng thì Thận tinh hao tổn, nguyên khí bất túc, còn gì nữa?”

Ta gầy gầy da mặt: “Còn động phòng không nổi.” Thấy Hòa Tịch sắp phát tác, lúc này ta lại nói, “Ngươi chớ kích động, lời ta nói cũng không phải sự thật, đều là lừa gạt vị cô cô kia. Ngươi kích động như thế làm như là thật sự có chuyện đó vậy!”

Vì thế Hòa Tịch cố gắng kiềm nén mấy lần mới áp chế được cơn tức giận, nói: “Ta đi Dao Trì, nàng tạm thời cứ yên ổn đợi ở Diễm Thái Cung, không được đi đâu hết có biết chưa.”

“Biết biết”, ta nói, “Vậy mỗi ngày ngươi có cần uống thuốc do đích thân ta nấu hay không? Ti Y Thần Quân nói không uống sẽ không thể trừ——”

Hòa Tịch lạnh lẽo liếc nhìn ta, ta yên lặng ngậm miệng lại.

Sau đó Hòa Tịch một thân áo màu đen tuyền, vạt áo thêu những đám mây màu lửa đỏ, mái tóc dài như mực tỏa bung trong không khí, nhẹ nhàng lay động, đáng người mị hoặc đi ra đại điện.

Chân trước của hắn vừa bước ra đại điện, hình như ta chợt nhớ ra cái gì, bỗng dừng bật thốt lên: “Hòa Tịch!”

Bóng dáng Hòa Tịch giật mình, dừng lại.

Ta hỏi: “Mới vừa rồi vì sao vị tiên cô kia lại gọi ngươi là điện hạ?” Linh cảm này lại đột nhiên xuất hiện, ta nhớ lúc trước khi ta ban đêm xông vào Diễm Thái Cung, tiên tỳ mà ta quen biết trong Diễm Thái Cung trong tình thế cấp bách cũng từng gọi Hòa Tịch là điện hạ. Lúc ấy ta có cảm giác không đúng lắm nhưng cũng chẳng quan tâm, lúc này lại có chút để ý đến.

Hai chữ “điện hạ” này, dường như là một danh hiệu tôn quý.

Hỏa Tịch thoáng nghiêng người, vẻ mặt kiêu ngạo: “Không biết là ‘Hỏa Thần điện hạ’ so với ‘Hỏa Thần Thần Quân’ cái nào nghe khí khái anh hùng hơn?”

Trong thoáng chốc ta cảm thấy mình đã hỏi một vấn đề vô cùng ngu xuẩn.

Thấy ta không thèm nói nữa, Hỏa Tịch mới vừa đi ra ngoài vừa nói: “Nhưng ta cũng chẳng để tâm đến mấy thứ đó, đơn giản chỉ là cách xưng hô mà thôi. Buổi trưa trước khi ta trở về, nàng chuẩn bị sẵn com canh cho ta, chờ ta về cùng ăn. Nhớ kỹ, không được một mình ăn vụng trước.”

Ta gào to một câu: “Hôm nay Thiên Hậu nhất định sẽ giữ ngươi ở lại dùng com trưa! Ta không cần đợi ngươi về ăn!”

Ở bên kia giọng Hỏa Tịch như có như không: “Thiên Hậu sẽ không giữ ta lại. Không phải buổi trưa ta còn phải về uống thuốc nữa sao.”

“...” Hắc thắng.

Gần trưa, tiểu Trù Thần của Diễm Thái Cung đã mang com canh vừa nấu xong dâng lên, mặc dù không thể nấu ngon như Hành Xanh Thực Thần, nhưng nhiều ngày qua Hành Xanh cũng chưa từng trở về, ta cũng dần dần không còn bất bễ gì nữa.

Com canh đã bày ra một bàn lớn trong cung điện của Hỏa Tịch. Dùng để đón gió tẩy trần cho Hỏa Tịch chiến thắng trở về.

(Ba)

Còn nhớ lần trước, Diễm Thái Cung truyền ra chút lời đồn không tốt, dẫn đến Họa Liễm cao quý đoạn trang đến trước mặt Thiên Hậu tố cáo Hỏa Tịch. Hỏa Tịch bị thuyết giáo hơn cả nửa ngày, buổi sáng rời khỏi Diễm Thái Cung đến khi sắc trời gần tối đen thì mới vừa trở về.

Lần trước chỉ là lời đồn đãi cùng tiên tử khác song tu, cùng nam tiên thông đồng đã bị rơi vào hoàn cảnh như vậy, lần này lại không giống trước, bây giờ hắc tự tay tát Họa Liễm—— tiên thê tương lai của hắc. E là xử phạt sẽ đặc biệt nghiêm trọng hơn trước.

Có lẽ Thiên Hậu này vô cùng thiên vị Họa Liễm tiên tử.

Sau khi đối mặt với một bản đồ ăn, ta vừa nuốt nước miếng vừa chờ Hỏa Tịch trở về. Đáng tiếc đợi hồi lâu, cũng không thấy hắc trở về.

Nhất thời ta cảm thấy được hơi lo lắng.

Rõ ràng đã nói buổi trưa sẽ về cùng ăn com chung, nhưng trông ngóng mòn mỏi mà chẳng thấy bóng người. Không phải là thật sự bị Thiên Hậu nhốt tâm giữ lại, không cho hắc trở về uống thuốc chứ?

... Những thứ đó đều là chuyện nhỏ.

Điều máu chó chính là... Hắc không trở về... Com canh đều lạnh.

Lạnh thì không thể ăn.

Trải qua đấu tranh tư tưởng vô cùng đau khổ, ta lau đi hai dòng nước miếng, nhìn lướt qua bàn com canh tràn đầy màu sắc tươi sáng rực rỡ, cắn răng nằm bò trên bàn. Ta quyết định cho Hỏa Tịch một cơ hội cuối cùng, tự mình đi ra ngoài xem tên kia có quay về hay chưa. Nếu còn chưa về, đừng trách ta không đợi hắc mà một mình hưởng thụ.

Ta thật sự đói đến mức luống cuống cả lên.

Đi đến cửa Diễm Thái Cung, ta ló đầu ra nhìn xung quanh, ngoại trừ hai ba tiên tử đang vội vàng đi ngang qua cửa, vẫn chưa thấy Hỏa Tịch đâu.

Ta đứng giữ ở cửa một lát, nhưng vẫn chẳng có kết quả gì hay ho, liền mang theo tâm trạng sẽ gặp may mắn bước thong thả ra khỏi Diễm Thái Cung.

Loại tâm trạng sẽ gặp may mắn này cũng không phải là gặp may mắn bình thường mà đó là liệu pháp tự an ủi đặc biệt của Ma tộc chúng ta. Ta đối mặt với mấy con đường lớn thông suốt không có chướng ngại vật, tùy ý chọn một hướng, không biết sẽ đi đến đâu.

Vừa đi ta vừa suy nghĩ, không chừng ta đi chưa được mấy bước liền may mắn gặp Hỏa Tịch đang trên đường trở về; không chừng ta chọn con đường may mắn này là được, lại đi tiếp một đoạn tới nơi có nhiều ngã rẽ thì nhất định có thể thấy Hỏa Tịch đang trở về.

Đợi đến khi rẽ vào một đoạn khúc quanh khác, trên đường lại không có một bóng người.

Ta đứng tại chỗ lạng lạng, quay đầu trở về.

Không chừng... tên Hỏa Tịch kia thừa dịp ta ra khỏi Diễm Thái Cung thì đã trở về rồi.

Song, vừa với rẽ lại khúc quanh vài bước, phía sau thỉnh thoảng truyền đến tiếng gọi kinh ngạc: “Lưu Cẩm?”

Ta xoay người sang đã thấy Hỏa Tịch đang đứng ngay sau lưng ta, nét kinh ngạc trong ánh mắt còn chưa tan biến. Hắc nói: “Không phải đã dặn nàng

ngoan ngoan đợi ở Diễm Thái Cung sao, nàng chạy ra ngoài làm gì.”

Ta nghĩ, nếu Hỏa Tịch biết ta vì sợ cơm canh lạnh hết mới đi ra ngoài tìm hân, sẽ khiến cho hân cảm thấy sau khi bị xử phạt lại chẳng có ai quan tâm chăm sóc, vì thế ta buồn buồn, nói: “Ta thấy ngươi rất lâu còn chưa trở về, trong lòng lo lắng không thôi nên đi ra ngoài tìm ngươi. Thật trùng hợp, ngươi bị ta tìm được rồi.”

Sau khi nói xong ra khẽ nhướn mặt lên nhìn Hỏa Tịch, vừa liếc nhìn đã kinh hoàng.

Trên gương mặt Hỏa Tịch lộ ra nụ cười biếng nhác nhàn nhã, thấy ta đang nhìn hân, khóe môi lại rộ lên một đường cung xinh đẹp hoàn hảo, giọng nói du dương trầm bổng: “Nàng vô tâm vô phế lại còn biết lo lắng cho ta.”

Nhưng, điều ta kinh hoàng không phải là nụ cười chói mắt của Hỏa Tịch, mà là trên khóe miệng của Hỏa Tịch còn vương vết máu màu đỏ sẫm chưa kịp khô.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: “xin hỏi hỏa thần thần quân ngài thật sự bị “hu” à?”

(Một)

Ta hỏi hân: “Thiên Hậu xử phạt ngươi đến mức chảy máu à?”

Hỏa Tịch ngẩn người, hân dùng hai ngón tay mảnh khảnh lau khóe miệng, hai ngón tay thắm đỏ, lại có thể làm như không có việc gì: “Ban nãy vừa ói ra mấy ngụm máu”

Giờ khắc này, nhìn dáng vẻ đầy của hân, ta cảm thấy hân hết sức thê thảm. Ta bỗng nhiên dâng trào một cảm xúc yêu thương không nên có với hân, ta nghĩ đây chính là bản năng vĩ đại của người làm mẹ đang phát tác.

“Quả thật độc nhất là lòng dạ đàn bà!” Ta phun một ngụm nước bọt, vẫy vẫy tay về phía hân ý bảo hân hãy ngồi xổm xuống, nói, “Họa Liễm kia của ngươi là đồ bỏ đi à, cô ta cứ trơ mắt nhìn ngươi ói ra máu mà không ngăn lại sao?”

Hỏa Tịch ngồi xổm xuống, giọng nói trong trẻo thản nhiên mà “Ừ” một tiếng, nói: “Ta muốn học máu nàng ta cũng chẳng ngăn được.”

Ta tiến lại gần, nâng tay áo lên lau khóe miệng hân, cảm thấy người hân đang run lên, ta nói: “Chớ ngại, tay áo của ta rất sạch sẽ.”

Hỏa Tịch lại bắt đầu cong khóe môi: “Sẽ không ngại”

Sau đó Hỏa Tịch dắt ta trở về Diễm Thái Cung.

Trên đường, ta quan tâm hân nói: “Không đau nhiều chứ, xem tình hình này, nói không chừng đúng là vết thương cũ của ngươi vẫn chưa lành, trở về thật sự phải uống thuốc rồi.”

Hỏa Tịch nói: “Ừ nên uống chút thuốc. Nếu nàng sắc, ta sẽ uống.”

Tình huống này, đột nhiên ta nảy sinh một lý tưởng hào hùng, trượng nghĩa nói: “Tốt xấu gì ngươi cũng vì còn thiếu ta một món nợ mà bị Thiên Hậu trách phạt, ta cũng có chút trách nhiệm. Mặc dù ta chưa bao giờ sắc thuốc, nhưng cũng không ngại thử một lần.”

Khi trở về Diễm Thái Cung, một bàn cơm canh vẫn còn nóng âm ấm.

Bữa tiệc này, Hỏa Tịch ăn rất nhiều. Gắp một đĩa rồi lại một đĩa, mặc dù động tác vẫn tao nhã như trước, nhưng cũng không dừng lại chút nào, ta thấy vậy cũng rất lo lắng.

Lòng ta bị thương nói: “Này, ngươi ăn nhiều như vậy không thành vấn đề chứ, rốt cuộc Thiên Hậu tàn nhẫn bao nhiêu đến mức ngược đãi ngươi, khiến ngươi bị phạt đến hồ đồ?”

Hỏa Tịch khoan thai ném cho ta một câu: “Tâm trạng tốt, không phiền não.”

Nhất thời phiền não của ta lại dâng lên. Ta luôn có cảm giác nhưng ngày tháng sau này, trên bàn ăn, tên Hỏa Tịch này sẽ trở thành tử địch của ta.

Buổi chiều, đồng tử của Ti Y thần điện đến Diễm Thái Cung, còn đưa tới mấy thang thuốc. Nghe nói Thiên Hậu thương cảm nghĩ đến vết thương trên người Hỏa Thần liền sai Ti Y Thần Quân bào chế loại thuốc tốt nhất đưa đến Diễm Thái Cung.

Hai đồng tử có chiều cao ngang với ta, đứng trong vườn nhìn sơ qua rất mất tự nhiên.

Ta mỉm cười với bọn họ, bọn họ liền mỉm cười với ta. Đại khái cảm thấy bạn cùng lứa tuổi phải quan tâm đến nhau. Tuy rằng ta thật không phải bạn cùng lứa tuổi với bọn họ, nhưng tác phong bảo vệ tiểu bối của ta luôn tuyệt hảo. Sau đó chúng ta nhanh chóng trở thành một hội tán gẫu.

Đồng tử ngại ngần hỏi ta: “Bệnh tình của Hỏa Thần các người có nặng không?”

Ta “Xì” một tiếng: “À! Các người không hiểu đâu, Hỏa Thần phiền muộn đến phát hỏa rồi, cũng chưa bước xuống giường được! E là không thể trị tận gốc bệnh được!”

Về mặt đồng tử sốt ruột hỏi: “Bệnh tình của Hỏa Thần sao lại nặng như thế chứ?! Tì Y Thần Quân của chúng ta nói rõ rằng không có gì trở ngại mà!”

Ta gầy gầy khóe miệng, nói: “Trước đây mấy ngày thì không có trở ngại gì, nhưng gần đây tập luyện mệt mỏi nhiều, có lẽ đổ khuyụ rồi.”

Đồng tử hào tâm vội vàng đưa thuốc cho ta, thỏn thức nói: “Hỏa Thần người thật sự là đáng thương, sao lại không biết quý trọng thân thể như thế chứ! Thuốc này mỗi ngày sắc ba lần, dùng sau khi ăn xong nửa canh giờ, nhất thiết chớ quên.”

Ta nhận lấy thuốc, quan sát xong, hỏi: “Tì Y Thần Quân có nói cho các người biết thuốc này có tác dụng gì không? Có hiệu quả tráng dương không?”

(Hai)

Về mặt hai đồng tử mê man: “Cái gì là tráng dương?”

Ta cũng mang theo nghi ngờ hỏi: “Tì Y Thần Quân của các người lại không dạy cho các người cái gì là tráng dương sao?”

Đồng tử lắc đầu: “Chưa dạy.”

Ta suy nghĩ, giải thích nói: “Thần Quân chúng ta không phải phiền muộn đến phát hỏa không xuống giường được sao, chao ôi cả ngày đám tiên tử đến Diễm Thái Cung rất nhiều khiến cho âm khí quá thịnh, Thần Quân chúng ta tiếp đón quá sức, âm thịnh dương suy khó mà điều hòa được, các người có hiểu không?”

Đồng tử tiếp tục lắc đầu.

Cuối cùng ta kết lại một câu: “Tóm lại đó là hần——bị “hư” rồi!”

Đồng tử vẫn còn đang tiêu hóa trong chốc lát, song song ngẩng đầu, về mặt ngây ngô hỏi: “Thần Quân thực bị “hư” sao?”

Rõ ràng ta và bọn họ có cùng chiều cao, sao muốn hỏi ta mà còn phải ngẩng đầu nhìn lên, ngưỡng mộ ta học rộng tài cao cũng không cần ngưỡng mộ như vậy. Vì thế ta thấp giọng khiêm tốn ho hai tiếng, thanh thanh cổ họng muốn tiếp tục giảng giải chỉ bảo cho bọn họ một phen.

Nào ngờ phía sau truyền đến một giọng nói trầm thấp khó chịu, thỉnh thoảng làm cho giọng ho của ta cũng lạc điệu: “Ừ bản quân phiền muộn đến phát hỏa không xuống giường được, còn âm dương khó điều hòa, bị “hư”! Chính bản quân cũng không biết, người là làm sao mà biết được?”

Ta kinh hãi quay đầu lại, quả nhiên tên Hỏa Tịch đang đứng phía sau ta, dáng người cao lớn phủ xuống tạo ra một bóng râm hết sức u ám.

Ta hít sau hai hơi, cười gượng mấy tiếng: “Người, người..... Không phải còn ngủ sao?”

Ánh mắt Hỏa Tịch thoáng chốc lạnh đi: “Hư” đến hoảng sợ, lại tỉnh dậy rồi.”

Ta vội vàng nghiêm mặt nói với hai đồng tử: “Thần quân đã nhận được thuốc, đa tạ ý tốt của Tì Y Thần Quân, lần tới nếu Tì Y thần quân lại kê thuốc không ngại kê thêm toa thuốc tráng dương..... Ừ không ngại kê ra mấy loại bổ huyết dưỡng khí giúp chữa chứng khí hư cho Thần Quân chúng ta. Xin cho hỏi thang thuốc này có công hiệu gì?”

Đồng tử liếc nhìn Hỏa Tịch, nhút nhát nhỏ tiếng bảo: “Thang này là bổ huyết dưỡng khí.....”

Ta “Ừ” một tiếng, chỉ nghe Hỏa Tịch lại nói: “Lần sau, làm phiền Tì Y Thần Quân kê thêm mấy thang thuốc hạ Can hỏa.”

“Vâng.” Hai đồng tử thấy thuốc đã được đưa đến, Hỏa Tịch lại đột nhiên xuất hiện với sắc mặt khủng bố nên không dám ở lại nói chuyện phiếm với ta nữa, bọn họ nhanh chóng ra về.

Ta cũng nhanh nhẹn dọn dẹp một chút, ôm thang thuốc nhanh chân chạy đi, nói: “Thần Quân xin bớt buồn phiền, ta đi sắc thuốc cho người ngay đây! Bất kể là thể hư khí đoản hay là can hỏa quá vượng, có bệnh không tiện nói gì thì tất cả cũng chỉ là chuyện vật! Bao người thuốc đến bệnh tiêu!”

Nào ngờ ngón tay Hỏa Tịch khế cong lại, nắm được vạt áo của ta. Cho dù ta có sử dụng hết bản lĩnh của bản thân đá chân chạy nhanh cũng chẳng chạy khỏi lòng bàn tay của hắn.

Ta chán nản quay đầu lại, nhỏ giọng nói: “Không phải người muốn uống thuốc sao, ta liền đi sắc thuốc cho người, thả ta ra a ~~~~”

Sau đó, Hòa Tịch nói lỏng tay, ném ta bay thẳng vào trong phòng, văng vào vách tường, cứ thế tạo thành dấu ấn in lại trên mặt tường, thật là lòng dạ quá độc ác.

Ta mặt mũi bầm dập hãy còn cô quạnh nằm bò trên tường, nghe Hòa Tịch xin lỗi mà trong giọng nói chẳng nghe thấy chút thành ý áy náy nào: “A xin lỗi, ta quá hư nhược rồi, tay có chút mềm nhũn.”

Ta hiu hắt co cụm ở một góc tường, nhìn hấn từng bước từng bước tiến về phía ta, ta ngập ngừng nói: “Hòa Tịch ngươi đừng như vậy..... Chuyện gì cũng từ từ.....Ngươi như vậy thật sự không tốt.....”

(Ba)

Hòa Tịch ngồi xồm ở trước mặt ta, ý cười nhẹ nhàng: “Bởi vì ta không rảnh quan tâm chăm sóc hết mấy vị hoa si tiên tử đến Diễm Thái Cung thăm hỏi, âm dương điều hòa không nổi, nhưng rảnh rồi quan tâm chăm sóc cho nàng.”

Ta vội vàng gạt đầu: “Hiểu rồi hiểu rồi, ngươi thực sự không cần quá nhọc lòng quan tâm đến ta, ta cũng không phải —” nhìn hấn đang nheo mắt lại, ta nuốt một ngụm nước bọt, “Cũng không phải người ngoài.....”

Về mặt Hòa Tịch rất nghiêm túc: “Cũng không là người ngoài, vậy như lời nàng nói ta dùng cách thức quan tâm hoa si tiên tử đến để quan tâm chăm sóc cho nàng, nàng nghĩ thế nào?”

“Không, không thể.....” Thấy hấn càng tiến lại gần, không biết câu nói của hấn có mấy phần thật, mấy phần giả. Nếu thật sự hấn dùng cách thức quan tâm chăm sóc các vị hoa si tiên tử để quan tâm đến ta, muốn ném thẳng ta ra khỏi Diễm Thái Cung. Ta vốn là một hạt châu cực kì dễ vỡ, có thể chống chọi được mấy lần hấn ném đây?

Vì thế dưới tình thế cấp bách cái khó ló cái khôn, lúc chớp mũi của ta và hấn sắp chạm vào nhau, ta lập tức mở miệng hét to: “A —— ”

Hòa Tịch bị ta làm cho hoảng sợ: “Không có chuyện gì mà nàng kêu to như thế làm chi!”

Ta trả lời: “Chờ đến lúc có chuyện gì thì có kêu rách cả cổ cũng chẳng có người trả lời, ngươi không cho ta luyện giọng trước à?” Không đợi Hòa Tịch nói câu tiếp theo, ta vội vàng ôm thang thuốc Ti Y Thần Quân đưa tới quơ quơ trước mặt Hòa Tịch, lại nói, “A trời tối rồi, Hòa Tịch cũng tối giờ ngươi phải uống thuốc rồi đó. Đừng vội đừng vội, ta sẽ đi sắc thuốc liền~~~~”

Hòa Tịch thật cũng là một người khá dễ nói chuyện, biết ta muốn sắc thuốc giúp hấn, cũng không định làm ta vỡ nát nên thả ta đi sắc thuốc.

Nước trong Diễm Thái Cung đương nhiên là được đưa đến từ Thiên Hà, trong mát lại tinh khiết. Ta cho thuốc vào trong nước nấu lên, nấu một lúc ước chừng Trù Thần đã làm xong bữa tối, ta cứ tiếp tục đun thuốc, đợi đến lúc dùng bữa tối rồi trở lại, nói không chừng thuốc đã nấu xong rồi.

Về chuyện sắc thuốc này, mặc dù lúc trước ở Ma giới ta chưa từng sắc lần nào, nhưng cũng không có gì khó khăn. Đơn giản chính là cho thuốc vào nước, nấu xong thì vớt ra.

Lúc ta đang an tâm dùng cơm, Hòa Tịch rất trực tiếp hỏi: “Luru Cẩm, thuốc nàng sắc đâu rồi, không đi canh chừng thuốc à?”

Ta thoải mái nói: “Nó đẹp lắm à, vì sao ta phải đi canh chừng chứ, đợi đến lúc ta ăn xong thì thuốc cũng nấu xong rồi.”

Hòa Tịch không thèm nhắc lại, toàn tâm toàn ý nho nhả ăn cơm.

Tên này, gần đây càng lúc càng ăn nhiều, nhiều đến mức khiến cho ta thù hận đỏ cả mắt. Ta chọc chọc bát cơm, từ trong bát nâng mắt nhìn lên thấy hấn chưa từng ngừng nghĩ, rốt cục nhìn không được, hỏi: “Hòa Tịch ngươi ăn nhiều như vậy làm chi, không sợ ăn đến phát phì sao?”

Hòa Tịch đúng là kẻ chẳng biết đạo lí đối nhân xử thế, trực tiếp xem nhẹ ánh mắt thù hận của ta, nhàn nhả từ từ nói: “Càng mập mạp thì là càng mạnh mẽ, kinh Phật có câu, ta không vào địa ngục thì ai vào.” Dứt lời hấn gấp một miếng thịt, dừng một chút, lại nói, “Luru Cẩm nàng ăn nhiều như vậy không sợ phát phì sao?”

... Ta phẫn nộ đập bát xuống bàn, đầu xót căm tức nói: “Hòa Tịch không phải là ngươi đang chọc tức ta đó chứ, tranh thức ăn của ta cũng không sao, ngươi còn tranh cả lời thoại của ta!”

“Sao nào, rốt cuộc nàng sắp khóc luôn à”, Hòa Tịch không hề thay đổi tiếp tục gấp một miếng thịt, đưa vào trong miệng.

Ta tay mất lạnh lẽ, bỏ nhào đến, dùng miệng đoạt đi miếng thịt trên đĩa của hấn, nhìn thấy đôi đĩa trống trơn vẫn còn dừng bên khóe môi của hấn, trong lòng ta nhẹ nhàng dâng lên một cảm giác thỏa mãn.

Ta ngang ngược nhai miếng thịt thật mạnh, nhai thật kỹ.

Kẻ thù trên bàn ăn mới chính là kẻ thù thật sự, tuyệt không thể chậm trễ càng không thể khinh thường, gặp kẻ thù này cho dù kẻ đó bị bại liệt cũng nhất quyết không thể mềm lòng.

Vì bắt đầu điên cuồng đã kích trả thù kẻ địch trên bàn cơm, ta đưa tay đoạt lấy bát đĩa của Hòa Tịch, chín bỏ làm mười, ăn luôn, chỉ vào cái bát còn lại trên bàn nói: “Chúng ta đôi bát ăn đi!”

Hỏa Tịch bị bắt ép tiếp nhận đề nghị của ta.

... Hấn bị bắt ép. Hấn nhất định là bị bắt ép.

Ta và và com trong bát của hấn, nhìn thấy hấn tiếp tục com rất thông dong, ta không khỏi tự an ủi như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Thành công là con thất bại, sinh con cũng phải chuẩn bị!

(Một)

Nửa canh giờ sau bữa ăn tối, Hỏa Tịch cần phải uống thuốc.

Lúc đó Hỏa Tịch đang ở trong thư phòng xem kinh Phật, hấn tạm dừng trong chốc lát, không mặn không nhạt liếc nhìn ta, rồi sau đó lại không mặn không nhạt hỏi ta một câu: “Luu Cẩm thuốc nàng sắc đâu rồi?”

Lúc đấy ta vừa ăn xong đang đánh một giấc, vừa nghe câu hỏi này ta chợt tỉnh táo hẳn, vội vàng chạy tới phòng bếp xem sao. Lửa trong phòng bếp chưa tắt, trong ấm sắc thuốc đang bốc khói.

Ta liền nâng ấm thuốc đi đến thư phòng của Hỏa Tịch, nói: “Mau tới mau tới, vừa đúng lúc, mẻ thuốc mới ra lò nè.”

Hỏa Tịch đi đến trước mặt ta, hạ tầm mắt nhìn vào thuốc bên trong ấm, mày khẽ nhíu, lập lại một lần: “Vừa đúng lúc?” Hấn dùng ánh mắt cô tịch mà ta không hiểu được nhìn thẳng vào ta, “Nước bên trong bị đun đến khô cạn, nàng xác định vừa đúng lúc?”

Ta đương nhiên nói: “Nước bị khô cạn ta không cần lại tốn công vớt thuốc từ trong ấm ra, nấu lâu như vậy chắc là nấu chín rồi, người đừng có xoi mói nữa, tạm chấp nhận một lần ôm ấm thuốc rồi ăn thuốc đi.” Ta để sát vào cái mũi người người, mùi cháy khét cay đắng xộc thẳng vào mũi, “Có chút mùi khen khét, người cũng ráng chút nha.”

Hỏa Tịch chân thành nói: “Luu Cẩm nàng sắc lại ấm thuốc khác đi, ấm thuốc này ta không hài lòng.”

Ta nói: “Nhưng ta rất vừa lòng.”

Hỏa Tịch đẩy ấm thuốc trở lại trong lòng ngực ta: “Nàng vừa lòng như thế thì ăn luôn đi.”

Ta phản bác nói: “Người bệnh là người, ta không có bệnh tại sao phải uống thứ thuốc này?”

Hỏa Tịch trầm ngâm một lúc rồi nói: “Nàng nói mình không bị bệnh vậy đầu óc nàng bị hỏng thành như thế rốt cuộc là có chuyện gì.”

“...” Ta sờ sờ ót, hoàn toàn lạnh lẽo, “Không bị hỏng mà.”

Lòng ngực Hỏa Tịch phập phồng kịch liệt hai cái, tựa hồ hiện tại khó mà kiềm nén, tức giận nói với ta: “Rốt cuộc là kẻ nào đáng bị giết ngàn đao nói cho nàng biết uống thuốc không phải uống nước thuốc sắc ra mà là ăn bã thuốc? Nàng còn nấu bã thuốc đến khét nghẹt!” Sau đó Hỏa Tịch dùng ánh mắt hàm chứa cảm xúc không rõ ràng nhìn về hướng ta, “Nàng quá kém cỏi rồi.”

Sau đó ta hiểu được, cảm xúc không rõ ràng ẩn chứa trong ánh mắt của hấn là gì, nó tên là ghét bỏ.

Mặc dù cảm xúc ghét bỏ này khiến ta có chút khó nắm bắt, nhưng ta rất quan tâm chuyện hiện giờ hấn là bệnh nhân, vì thế có ý tốt muốn khuyên răn hấn: “Người không thể tạm chấp nhận một lần sao? Đây là lần đầu tiên trong đời ta sắc thuốc, không có người nào nói cho ta biết nên giữ lại nước thuốc hay giữ lại bã thuốc, người có nói cho ta biết sao? Uống công người còn đang xem kinh Phật, kinh Phật không phải nói, thành công là con của thất bại, sinh con cũng phải chuẩn bị, giống như hít một hơi không thể mập nỏ, người còn hi vọng ta nín thở liên sinh cho người một đứa trẻ mập mập sao?”

Nào biết Hỏa Tịch quá không biết tốt xấu, không nhìn ra lòng tốt của người ta, chỉ vào ấm thuốc: “Thật xin lỗi, thứ đen tuyền này ta thật sự không thể chấp nhận.”

Ta đập ấm thuốc xuống, chà tay: “Người không thể chấp nhận, lão tử lại càng không thể chịu đựng được. Được rồi, đừng nhiều lời như vậy, lão tử mặc kệ không làm nữa. Ta chẳng quan tâm người uống nước thuốc hay ăn bã thuốc nữa, người thích dùng loại nào thì dùng.”

Dứt lời ta ngẩng cao đầu đi ra cửa.

Bỗng nhiên lúc này, sau lưng truyền đến tiếng than vãn buồn bã của Hòa Tịch: “Ài, không biết là thời tiết ngày càng nóng bức hay là do Tâm hỏa khó tắt, sao lại cảm thấy cổ họng có vị tanh ngọt muốn áp xuống cũng áp không được ~”

Nghe như thế bước chân ba bỗng dừng hẳn, nghiêng đầu nhìn lại, đã thấy Hòa Tịch đang dùng bàn tay trắng nõn xinh đẹp của hắn che miệng, dáng vẻ muốn nôn mà cổ nín không nôn. Trông tăng thêm hai phần bi thảm.

(Hai)

Ta chân chờ một lúc, vẫn hỏi: “Có... có phải người lại sắp ói ra máu?”

“Không biết”, vẻ mặt Hòa Tịch còn vô cùng bình tĩnh. “Có lẽ là qua canh giờ rồi mà còn chưa uống thuốc, lồng ngực rất khó chịu.”

Ta yên lặng đi qua, nhặt ẩm thuốc trên mặt đất lên, nói: “Thời tiết ngày càng nóng bức, Tâm hỏa vẫn không nên quá vượng thì tốt hơn.” Tốt xấu gì hắn cũng bởi vì nợ của ta mà thành ra như vậy, xem như tai nạn lao động đi.

Hòa Tịch nhếch khóe môi mỉm cười với ta: “Miễn là không có ai nổi giận với ta, tất cả đều dễ bàn.”

Lần thứ nhất sắc thuốc cho Hòa Tịch, ta thất bại.

Lần thất bại này cũng được trải nghiệm cũng có chút bài học kinh nghiệm, cuối cùng ta cũng biết sắc thuốc chính là nấu cho chất trong thuốc thấm ra hòa vào trong nước. Trước kia khi còn ở Ma giới, Phụ Tôn và Lan Hưu chưa từng bị bệnh nặng bao giờ, cũng chẳng có bệnh gì đáng để dùng thuốc, cho nên đến hôm nay ta mới hiểu được học vấn cao thâm trong công việc sắc thuốc.

Lần thứ hai sắc thuốc, ta tận lực ngồi canh ẩm thuốc không hề sơ suất chút nào, nhưng khó tránh khỏi nhầm chán nên nhắm mắt nghỉ ngơi trong chốc lát, đợi đến lúc thức giấc đã ngủ thấy mũi chảy khét, vừa khéo nhìn thấy trong ẩm thuốc ngoại trừ bã thuốc còn có chút nước thuốc.

Ta nghĩ thời gian sắc thuốc chắc đã vừa rồi.

Vì thế ta lấy một cái bát ra, sau đó đổ nước thuốc vào, đáng tiếc chỉ còn non nửa bát. Ta lấy bã thuốc trong ẩm thuốc ra vắt lấy nước mới miễn cưỡng được nửa bát.

Phật viết, cô đặc chính là tinh hoa. Hòa Tịch xem nhiều kinh Phật, chắc là có thể hiểu được đạo lý này.

Lúc mang thuốc trở lại thư phòng, Hòa Tịch đang ngồi tựa trên giường chuyên dùng để nghỉ ngơi, hai chân vắt chéo đặt trên giường dáng vẻ thon dài, đầu hơi ngửa ra, trên mặt có một quyền sách.

Mái tóc dài đen như mực buông xuống bên giường, mềm mại như sa tanh.

Nhìn hắn đang ngủ như thế, ta tiến vào cũng không thấy hắn có động tĩnh gì.

Vì vậy ta đặt thuốc lên bàn trà bên cạnh, ngồi xổm trước giường, nhỏ giọng gọi một tiếng: “Tới giờ uống thuốc rồi.”

Hòa Tịch không trả lời ta.

Ta lại nhỏ tiếng gọi: “Hòa Vượng? Người đang ngủ sao?” Bình thường hắn đối xử với ta rất hung ác, cũng chỉ có lúc này ta mới có thể cảm thấy thỏa mãn chiếm chút tiện nghi của hắn.

Song, Hòa Tịch vẫn là không trả lời ta, xem ra hắn ngủ khá sâu.

Ta tỉ mỉ quan sát một lúc, dưới bìa sách kia như ẩn như hiện đường nét khuôn cằm của hắn, ta cầm lấy một đoạn tóc dài trong lòng bàn tay. Tóc dài rất mềm mại, lướt qua lòng bàn tay của ta có chút ngứa ngứa.

Ta lại nhìn nhìn chân giường, lại nhìn làn tóc trong lòng bàn tay, trầm ngâm trong chốc lát, đem tóc dài buộc vào chân giường.

Ta đứng dậy, tiến đến bên tai hắn, hét lớn một tiếng: “Hòa Vượng, mẹ người tới rồi ~”

Trước tiên bìa sách khẽ động dậy rồi rơi xuống đất.

Ngay sau đó Hòa Tịch cũng khẽ động, mở mắt ra. Hắn liếc nhìn ta, ánh mắt ửng đỏ nhập nhèm con buồn ngủ còn chưa tiêu tán, sau khi nhìn ta càng đỏ lên ản chứa chút sát khí.

Dáng vẻ hắn càng như thế khiến ta càng yêu thích, ta cố gắng lộ ra nụ cười khả ái: “Hòa Tịch khi người thức dậy, người đầu tiên người nhìn thấy là ta, có phải cảm thấy vô cùng tuyệt hảo?”

Hai mắt Hòa Tịch lạnh lẽo: “Nếu ta cảm thấy vô cùng tuyệt hảo khi vừa thức dậy người đầu tiên ta nhìn thấy là nàng vậy nhất định ta đang tự dối gạt mình. So ra... hiện giờ ta càng muốn dùng hai ngón tay bóp捏 nàng.” Nói xong hắn liền đứng dậy, thật sự muốn bóp捏 ta.

(Ba)

Chỉ tiếc, động tác của hắn chỉ thực hiện được một nửa, cùng lúc đó chân giường vang lên tiếng ‘phụp’, hắn nhanh chóng bị kéo bật ra sau, buộc phải ngồi lại trên giường. Một đôi mắt phượng liếc nhìn ngay chân giường, rồi lại chăm chú liếc nhìn ta, đánh mất hết phong độ: “Luu Cầm hôm nay ta không róc xương lóc thịt nàng thì ta là con nàng!”

...Hung tàn biết bao! Đáng sợ biết bao!

Chẳng qua ta chỉ đùa cợt với hắn chút thôi. Hắn hoàn toàn không cần phải xem là thật như thế. Thấy Hỏa Tịch mang dáng vẻ hung thần ác sát kia, bỗng nhiên ta cảm thấy ta ở dưới ánh mắt của hắn lẫn lộn bò đánh đến nay mà vẫn còn sừng sững không ngã thật là ta rất có dũng khí, rất có trí tuệ.

Chẳng qua như thế nào ta cũng không ngờ, có một ngày, ta sẽ có một đứa con trai lớn như vậy, đó là Hỏa Tịch.

Lại nửa canh giờ trôi qua.

Ta lại một lần nữa mặt mũi bầm dập ngồi xỏm ở chân giường, vừa liếc mắt dò xét Hỏa Tịch, vừa cầm chén thuốc thổi thổi, nói: “Con à, thuốc nguội rồi, có thể uống rồi.”

Hỏa Tịch mang nét mặt khó coi liếc nhìn ta một cái, cây bút cầm trên tay vẫn viết viết vẽ vẽ trên sách, nói: “Đã lạnh, liền mang đi hâm lại đi.”

“... Không phải người nói muốn uống lạnh sao.” Ta hỏi.

Hỏa Tịch thuận miệng đáp: “Đột nhiên lại muốn uống nóng rồi.”

Ta buồn bực, hỏi: “Con à, con có thể tạm chấp nhận một lần không?”

Một quyển sách bỏ xuống đầu ta, Hỏa Tịch mang gương mặt cứng ngắt như quan tài: “Nàng còn dám gọi bảy một câu nữa xem.”

Đây vốn không phải là chuyện ta nguyên ý, nếu Hỏa Tịch bảo ta dám gọi lại một câu nữa thử xem, ta liền thử gọi lại một câu: “Con à, tạm chấp nhận một lần.”

Tiếng nói vừa dứt, người ta đã rời khỏi mặt đất, lập tức bay thẳng vào tường.

Lần này ra tay rất hung ác. Ta va chạm vào tường đến choáng váng, tứ chi run rẩy.

Ta vẫn bò từ trên tường xuống, lúc nhìn lên đã thấy tay Hỏa Tịch đang vịn vào chén thuốc, thần sắc xa vời mà lại lặng lẽ uống thuốc, phảng phất tựa như tất cả xảy ra trên người ta cũng chưa từng xảy ra.

Thấy hắn an nhàn như vậy, mà trái lại bản thân ta lại thể thảm thể này.

Hình ảnh đối lập vô cùng mạnh mẽ nhất thời làm cho ta có chút u ám, cảm thấy có chút cô đơn. Thuốc hắn uống vẫn do lão tử sắc, ngược lại hắn dùng một tay ném ta vào tường coi như xong việc. Chẳng qua ta chỉ buộc chút tóc trên đầu hắn mà thôi.

Ta cô đơn lặng lẽ đứng lên, lặng lẽ chỉnh sửa lại xiêm y, lặng lẽ đi ra cửa.

Hỏa Tịch ở sau lưng thản nhiên hỏi: “Nàng muốn đi đâu.”

Ta nói: “Không biết, nhưng không muốn nhìn thấy mặt người nữa. Ta cũng có cốt khí, không muốn lại bị người ức hiếp nữa. Chưa từng có kẻ nào bắt nạt ta như người, ta rất uất ức.”

Hỏa Tịch không lên tiếng, ngay lúc ta tiếp tục nhấc chân đi ra ngoài, bỗng nhiên nghe hắn nói: “Ta không ức hiếp nàng nữa.”

“Ta không tin.” Ta nói, “Người lấy cái gì cam đoan?”

Hỏa Tịch hào phóng khảng khái nói ra hai chữ: “Thần phẩm.”

Cái gọi là thần phẩm, chính là phẩm cách của thần tiên. Ta nghe vậy nên quay đầu lại, đưa mắt đánh giá hắn một lúc, càng thêm cô đơn hỏi: “Xin hỏi người có cái gì có thể lấy thần phẩm ra cầm trong tay không?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: “... nàng thắng rồi, là ta không có văn hóa.”

(Một)

Cái gọi là thần phẩm, chính là phẩm cách của thần tiên. Ta nghe vậy nên quay đầu lại, đưa mắt đánh giá hần một lúc, càng thêm cô đơn hỏi: “Xin hỏi người có cái gì có thể lấy thần phẩm ra cầm trong tay không?”

Hòa Tịch cố gắng ấn gân xanh đang giật giật trên thái dương xuống, hòa nhã ôn tồn nói với ta: “Ta nói không ức hiếp nàng thì sẽ không ức hiếp nàng, còn không mau tháo tóc ra cho ta.”

Hần không nói ta còn không thấy, mái tóc dài kia bị ta buộc kết vào chân giường vốn là một cái nút buộc rất chắc chắn, vừa nẩy tên này tháo tháo kéo kéo, cái nút buộc giờ càng thắt chặt hơn thành nút chết.

Ta đi qua, Hòa Tịch hóa ra một cây kéo đưa cho ta, nói: “Cắt bỏ phần tóc bị buộc cho ta đi.”

Ta dùng cây kéo khoa tay múa chân vài cái trước mặt hần, nói: “Sau khi ta cắt tóc cho ngươi, ngươi sẽ không ức hiếp ta nữa à?”

“Là thật.”

Ta liền đưa cây kéo về phía lọn tóc quấn vào chân giường kia, cắt một phát. Trong phút chốc cái nút buộc rơi xuống, Hòa Tịch khẽ vuốt mái tóc dài, đoạn tóc bị cắt kia cũng bay trở về lòng bàn tay hần.

Hần thoáng suy tư trong chớp lát, quần lọn tóc giữa kẽ ngón tay, cuối cùng buộc thành một cái nút kết rất đẹp. Sao đó dùng hai ngón tay xe lại, xe thành hình dạng một hạt ngọc lưu ly cực kỳ khéo léo trong sáng tại đuôi tóc, thoát nhìn rất là đáng yêu.

Hòa Tịch hỏi: “Đẹp không?”

Ta gật đầu. Thật sự rất đẹp.

Hần đặt đoạn tóc được thắt nút kết hình dạng viên ngọc lưu ly vào trong lòng bàn tay ta, nói: “Nhất định phải giữ cho kỹ, nếu không thấy nó, ta sẽ chọc thủng một lỗ trên đầu tóc của nàng.”

Ta nhìn hần, thấy đáy mắt của hần lưu chuyển ánh sáng nhàn nhạt rất âm trầm, nhìn không giống như đang nói đùa. Ta nhìn chăm chăm hạt châu nhỏ trên tóc, nhất thời có chút sợ hãi, không biết lúc đó Hòa Tịch chọc thủng một lỗ trên trán ta hay là ngực ta.

Vì thế ta thật cẩn thận nhận lấy, thật cẩn thận nhét vào trong vạt áo trước ngực.

Đêm càng sâu hơn, ta ngủ gật trên chiếc giường trong thư phòng của Hòa Tịch, nửa đêm khi mơ mơ màng màng tỉnh lại thấy đèn trong thư phòng vẫn sáng, không biết từ khi nào trên người đã được phủ một tấm áo khoác.

Tấm áo khoác màu đen thêu áng mây lửa đỏ, ta vô cùng quen thuộc.

Ta ngồi dậy, dụi dụi mắt, thấy Hòa Tịch đang ngồi ở trước bàn, bút cầm trong tay hình như đang viết viết cái gì đó. Trên người hần còn mặc một bộ trung y màu đen giống thế, gương mặt in nghiêng mang nét nhu hòa.

Ta cầm lấy áo khoác của hần đi qua đó, phủ áo khoác lên ghế ngồi của hần, tiến gần hơn lên đưa mắt nhìn, hần đang vẽ một bức họa trên sách, trên cuốn sách đó cũng có những ký tự mà ta không hiểu được.

Giọng nói của Hòa Tịch mang theo chút khàn khàn, rất nhẹ nhàng: “Tỉnh ngủ rồi à?”

Ta nói: “Ngươi đang viết cái gì mà chăm chú thế, bỏ luôn cả giấc ngủ. Đèn trong thư phòng ngươi rất sáng, ta ngủ không yên.”

Hòa Tịch buông bút xuống, véo mũi ta, nói: “Phật Tổ ở Tây Phương cứ cách năm nghìn năm sẽ giảng Phật pháp một lần, kỳ hạn năm nghìn năm đã đến gần, Thiên Đế lệnh cho ta chú giải một ít kinh Phật.”

Khó trách dạo gần đây trên tay của tên này không rời được quyển sách. Ta trầm ngâm một lúc, hỏi một vấn đề có trình độ tương đương: “Vậy ngươi chú giải mấy thứ kinh Phật đó có thu được giác ngộ to lớn gì không?”

(Hai)

Khóe môi Hòa Tịch nhẹ cong lên im lặng cười khẽ, tựa như đóa hoa sen nở rộ giữa màn đêm, nói: “Phật có thể tĩnh tâm, dập tắt được Tâm hỏa. Ồ, lời Phật giảng quả thật có ý nghĩa.”

“Một khi đã như vậy, hai ngày nữa còn bảo Ti Y thần điện đưa thuốc hạ Tâm hỏa đến nữa không?” Ta chân thành nói chuyện với hần, “Lời Phật giảng ta hiểu được vài câu, không bằng chúng ta cùng trao đổi trao đổi.”

Hòa Tịch vốn không tin ta có chiều sâu Phật tính như thế, tựa cười mà không cười nói: “Lưu Cẩm cũng hiểu lời Phật giảng, không biết đó là những câu gì?”

Ta thuận miệng nói ra: “Ví dụ như ‘Sắc tức thị không, không tức thị sắc’, câu này rất nổi danh. Hòa Tịch ngươi hiểu câu này như thế nào, xem kinh Phật

lâu như thế có dự định khi nào xuất gia quy y Phật Tổ không?”

Hòa Tịch cũng vô cùng bình tĩnh, không nhanh không chậm nói: “Nếu sắc tức thị không không tức thị sắc, ta đây sắc hay không sắc đều là không, vì sao ta lại nhất định phải quy y Phật môn.”

Ta tức thì thôn thức: “Không ngờ trình độ của ngươi lại đến nông nổi thế này, thật là đáng mừng. Vậy ngươi cảm thấy có chuyện hạnh phúc hơn chuyện ngươi lấy vị hôn thê chim chóc kia và chuyện xuất gia à?” Dù sao ta cũng phải nói là, ta càng ưu ái về sau hơn.

“Đương nhiên là có.” Hòa Tịch mỉm cười.

Ta hỏi: “Là chuyện gì.”

Hòa Tịch nhìn ta, thần sắc của hắn khiến ta có cảm giác kỳ lạ, nói: “Cưới vợ vốn là một chuyện tốt đẹp, chỉ có thể cưới người mình yêu.”

Đạo lý này ta hiểu được, cũng như ta và Lan Huru, Lan Huru cưới ta bởi vì ta là người hắn yêu, mà ta gả cho Lan Huru bởi vì hắn là người ta yêu.

Bởi vậy, con chim đó là vị hôn thê của tên kia, lẽ ra chính là người hắn yêu. Ta nhân tiện nói: “Ngươi đã nói như vậy, mặc dù ta rất không ưa con chim kia, nhưng ta sẽ không nói lời nào không tốt với nàng ta nữa. Giống như ngươi thích uống trà mà ta thích ăn thịt, khẩu vị không giống nhau, nhưng ta không thể nói với ngươi kỳ thật trà rất khó uống. Mặc dù quả thật nó rất khó uống.”

Hòa Tịch ngẩn người, lập tức bắt đầu đỡ trán.

Ta liếc nhìn hắn, ta cảm thấy hắn có chút phản ứng đối với khẩu vị của ta, lại nói: “Chẳng lẽ là hôm nay mới phát hiện ta có văn hóa như vậy? Chỉ trách ta không thể hiện ra ngoài, chuyện này không phải lỗi của ngươi.”

Thấy một lúc lâu sau Hòa Tịch cũng không nói gì, ta lại nói: “Ta đồng ý là ta và ngươi không có tiếng nói chung, nhưng ngươi cũng có thể tùy tiện nói ra quan điểm của mình.”

Hòa Tịch thở ra một hơi, chán nản nói: “... Nàng thắng rồi. Là ta không có văn hóa.”

Sau đó, Hòa Tịch vẫn rất chán chường và hồ thẹn chính mình không có văn hóa. Đọc sách cũng tỏ ra mệt mỏi không vực dậy nổi được tinh thần.

Đương nhiên nhìn sắc trời bên ngoài đã khuya, hắn không vực dậy nổi tinh thần cũng là chuyện phải lẽ.

Ta ngồi ở bên cạnh hắn ngáp một cái, Hòa Tịch lại bắt đầu đề bút muốn chú giải trên sách. Khi ngọn bút lông phết lên nghiên mực mới phát hiện, mực trong nghiên đã khô cạn.

“Luu Cẩm, giúp ta mài mực.” Hắn nâng mi mắt lên, nghiêng đầu vừa lúc nhìn thấy ta đang ngáp, liền nói lại, “Quên đi, để tự ta làm. Nàng đi ngủ đi.”

Ta đứng lên, duỗi thân người. Quả thật Hòa Tịch tự nhặt khối mực lên, bắt đầu thông thả nhàn nhã mài mực. Ta nói: “Sao ngươi không ngủ một chút, đợi ngày mai tịnh dưỡng tốt tinh thần rồi lại xem sách?”

“Không thể.”

“Vì sao không thể.” Ta nhìn hắn tiếp tục không nhanh không chậm mài mực.

Nửa ngày hắn mới nói một câu: “Đêm nay ta cảm giác tâm trạng khá tốt. Nếu nàng còn không chịu đi ngủ vậy thay ta mài mực cả đêm, chắc chắn không chỉ tâm trạng của ta tốt mà hiệu suất làm việc còn cao nữa.”

(Ba)

Ta sờ sờ cái mũi, kéo áo khoác ngoài của Hòa Tịch đi về phía giường, nói: “Ngươi nói cái gì ta đều chẳng nghe thấy, ngươi có tâm trạng tốt thì ngươi cứ tiếp tục đi, ta rất buồn ngủ. Không phải buồn ngủ bình thường.”

Nghiêng người nằm xuống, mắt còn chưa khép lại phần chiếu vào trong đó gương mặt in nghiêng của Hòa Tịch, vừa khoan thai vén tay áo dài mài mực, bờ môi vừa khẽ cong tạo ra một nụ cười nhàn nhạt.

Dường như biết được ta đang nhìn hắn, hắn bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn ta. Nụ cười bên khóe môi còn chưa kịp thu lại.

Ta vội vàng nhắm mắt lại, chỉ sợ ta nhắm mắt chậm một chút hắn sẽ bắt ta giúp hắn mài mực.

Trong lúc mơ mơ màng màng, ta ngửi thấy một mùi hương thanh u, ta cố gắng kéo mí mắt lên, thấy trước mắt có một bóng đen đang đứng bên cạnh ta, khom người nhẹ nhàng đặt lư hương lên bàn trà. Làn khói nhẹ nhàng từ lư hương bay ra khiến cho người ta an tâm.

Hắn thì thầm bên tai ta: “Đến Cửu Trùng Thiên lâu như vậy rồi, nàng chưa từng đi ngắm dải Thiên Hà vào ban đêm. Trong Thiên Hà có những ngôi sao nhỏ rất đẹp, có thể nhặt về, và lại còn có cá, rất là xinh đẹp. Luu Cẩm muốn đi xem không?”

Ta thuận miệng đáp: “Muốn.”

“Vậy nàng ngoan ngoãn ngủ đi, đợi đến lúc đêm dần về sáng, ta dẫn nàng đi.”

Ta lại thuận miệng đáp: “Được.”

Mí mắt muôn phần nặng nề, một khi nhắm lại sẽ không mở ra nổi. Ta ngửi mùi thơm kia, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Vốn dĩ ta nghĩ, giấc ngủ này vô cùng thoải mái, đợi đến lúc thức dậy trời bên ngoài cũng gần sáng rồi. Nhưng lúc mở mắt ra lại thấy sắc trời vẫn mênh mông một màu đen như cũ.

Nhưng mà cảm giác lúc này quả thật là ngủ đến đầu óc tỉnh táo rất nhiều.

Ta ngồi dậy, mùi hương trong lư hương bên cạnh sớm đã tiêu tán, nâng mí mắt nhìn lên thấy Hỏa Tịch vẫn ngồi trước bàn, dáng vẻ không biết mệt mỏi.

Ta không khỏi hỏi: “Bây giờ mấy giờ rồi, ngươi cũng không nghỉ một lát sao?”

“Hiện tại vừa vào nửa đêm về sáng”, Hỏa Tịch khép sách trong tay lại, đứng dậy, vén tay áo đi về hướng ta.

Mái tóc dài của hắn phủ xuống bờ vai, dáng người chỉ mặt trung y thoát nhìn vô cùng cao lớn, một đôi mắt phượng rạng rỡ sáng chói không biết mệt mỏi.

Hỏa Tịch đi đến trước mặt ta, đưa tay cầm lấy áo khoác ngoài của mình, rất thanh nhã khoát lên người, tiện tay nắm lấy ta.

Ta lui vào trong: “Đêm gió không trăng, đúng lúc làm chuyện ác. Ngươi đi một mình thì đi, chớ để liên lụy tới ta.”

Hỏa Tịch nheo mắt cười: “Không phải nói muốn cùng đi Thiên Hà sao, sao trong nước nhìn rất đẹp. A, cá cũng béo mập, đem nướng lên mùi vị cũng không tệ.”

Lời này nghe có vài phần quen thuộc.

Ta liền vội vàng chủ động kéo tay hắn, xuống giường, nói: “Vậy còn không mau đi.”

Một tiếng thanh lân vang lên, ta cùng với Hỏa Tịch đều ngẩn người, theo tiếng còi đầu. Vòng tay trên cổ tay ta lỏng ra rơi xuống đất, sau đó không đợi ta kịp phản ứng, cả người biến trở về dáng vẻ ban đầu.

Hỏa Tịch cúi người xuống phía trước ta nhặt vòng tay của ta lên, đầu ngón tay lau lau nhẹ qua miếng ngọc nhỏ trên chiếc vòng, giọng nói thanh nhiên: “Như vậy cũng tốt.”

“Cái gì cũng tốt”, ta vừa định nhận lại, Hỏa Tịch lại đưa tay dời đi, “Không phải muốn đi Thiên Hà sao, ngươi mau trả lại cho ta, để ta đeo vào tay, chúng ta nhanh chóng đi Thiên Hà đi.”

Hỏa Tịch đơn giản thấu hiểu, lập tức cắt vòng tay vào trong lồng ngực, nói: “Đêm nay sẽ không đeo.” Nói xong hắn liền dắt ta ra khỏi Diễm Thái Cung.

Ta ngẩn ra, dùng sức rất mạnh cũng không thoát khỏi tay hắn, kinh hoàng nói: “Điều này sao được, ngươi không sợ như thế sẽ bị người ta thấy cảnh ngươi lôi kéo ta ra ngoài? Như vậy không tốt lắm.”

Tay áo gấm rộng rãi của Hỏa Tịch phất phơ trong gió, che khuất bàn tay ta đang bị tay hắn nắm chặt, hắn khẽ nheo mắt nhìn về phía trước, không nhanh không chậm cất bước, như có như không mỉm cười, nói: “Không sợ, chúng ta muốn đi Thiên Hà thì cứ dắt nhau đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: “cẩn trọng khiêm nhường, đó là gì vậy?”

(Một)

Ta than thở một câu: “Ngươi không sợ nhưng ta sợ, có thể đừng như vậy được không.” Ta thật sự là không muốn chờ đến ngày mai vừa thức giấc đã là mờ trở thành kẻ thù chung của đám tiên tử hoa si trên Cửu Trùng Thiên.

Theo kinh nghiệm của ta, Cửu Trùng Thiên này là một chốn thị phi. Có chuyện thị phi sẽ có chuyện để bàn tán.

Và lại đừng nói đến chuyện bị vị tiên tử hoa si nào đó tình cờ đi ngang qua bắt gặp ta và Hỏa Tịch thân mật như vậy, chỉ cần một tiểu thiên binh trực ban hay tiểu tiên tỷ nào đó nhìn thấy, không cần một hai ngày sau thì chuyện này chắc chắn cũng sẽ truyền đến tai đám tiên tử hoa si kia.

Nghĩ như thế, ta nhin không được run rẩy toàn thân.

Dường như Hòa Tịch trả lời câu hỏi của ta: “Có thể.”

“Vậy ngươi còn không mau thả ta ra.” Ta nghiêng đầu liếc nhìn hấn. Vào canh giờ này làn gió man mát, mái tóc dài của hấn bồng bênh bay trong gió, sắc mặt mang theo vài phần trong suốt tuyệt mỹ tự như sương mờ tàn sáng.

Hòa Tịch làm ra vẻ đây là chuyện theo lý phải làm, giọng nghi ngờ nói: “Nàng sợ, xin hỏi, chuyện này có liên quan gì đến ta.”

“...” Ta nhún vai, mặc hấn kéo tay đi, nói lời mang ý nghĩa sâu sắc, “Hòa Tịch, Phật nói ‘Bán chim phải bán con đầu đàn’, ngươi cũng nên có hành vi cân trọng một chút, nói chuyện khiêm nhường một chút, như vậy sẽ tốt hơn.”

Hòa Tịch nhú mày nghiêm túc hỏi ta: “Cân trọng khiêm nhường, đó là gì vậy?”

Ta ngậm một ngụm máu trong họng: “Thật xin lỗi ta cũng không biết...”

Đi thẳng đến Thiên Hà, Hòa Tịch cũng không dẫn ta đi những con đường lớn, mà dẫn ta đi qua mấy con đường nhỏ cong cong queo queo, suốt dọc đường không bị người nào bắt gặp cả.

Quả thật, ta đến Cửu Trùng Thiên lâu như vậy, chưa từng nhìn dải Thiên Hà ở Cửu Trùng Thiên về đêm.

Trước đây khi thường xuyên ngồi ở Vong Xuyên Hà nhìn về Thiên giới ở bên bờ đối diện, ta cảm thấy bầu trời đêm ở Thiên giới rất rộng lớn, như một tấm màn sân khấu vô biên được điểm xuyết những vì tinh tú xinh xắn là cảnh tượng mà Ma giới chúng ta chưa từng có.

Thế cho nên khi ta đích thật đang trên bờ sông Thiên Hà đối mặt với dòng chảy tĩnh lặng màu trắng bạc tựa như một dải lụa, chốc chốc lại có những vì sao nhỏ rơi xuống dòng nước trong suốt biến thành những viên ngọc trai lấp lánh, ta không tự chủ được mà phải cất tiếng tán thưởng.

Nếu nói Vong Xuyên Hà Ma giới ta lấy màu đỏ và đen làm màu chủ đạo, có vẻ áp lực, đáng sợ, mà Thiên Hà này lấy màu bạc làm màu chủ đạo, những vì sao từ từ rơi ánh sáng óng ánh vạn phần, hào quang vạn trọng.

Thiên Hà tạo nên một làn gió tĩnh lặng, mang theo cảm giác lạnh lạnh tinh sương. Hòa Tịch nheo mắt đứng trước cảnh đẹp trắng lẹ này, hỏi ta: “Đẹp không?”

Ta gật đầu: “Thật là đẹp.”

Nào ngờ ngay sau đó tên đáng ghét này lại nhìn ta, vênh vác cười giễu cợt: “Ta lại cảm thấy rất bình thường.”

Những ngôi sao rơi xuống Thiên Hà vô cùng xinh đẹp, khi ta chạy đến bên bờ sông nhặt chúng lên, rót cuộc vừa vớt lên thì không còn phát ra ánh sáng nữa. Có lẽ những ngôi sao rơi vào giữa sông trở thành những viên ngọc trai lấp lánh, nhưng có thể óng ánh như thế, tất cả đều là dựa vào dòng nước bản bạc tựa dải lụa kia. Theo Hòa Tịch nói, đây đều là những ngôi sao đã bị vứt bỏ trong bản thể tĩnh tú của Tôn Thần.

Vì thế ta dần dần ổn định tâm trạng, ngồi ở bờ sông ngâm chân trong chốc lát rồi quay đầu nói với Hòa Tịch đang nằm trên mặt cỏ ở bên cạnh: “Hòa Tịch, trong sông có rất nhiều cá, ngươi mau đi bắt một con đi.”

Hòa Tịch đang gỏi đầu trên tay mình, im lặng, không có trả lời ta. Suốt nửa đêm đọc mấy thứ kinh Phật buồn tẻ, lúc này hấn đã ngủ ngon lành.

(Hai)

Ta đi đến ngồi xuống bên cạnh hấn, thấy hấn ngủ sâu như vậy, ta cảm thấy nhàm chán nên nắm đuôi tóc của hấn lên quét qua da mặt của hấn, nói: “Ngươi thì ngủ ngon rồi, lão tử lại đói muốn chết. Thật là chẳng có ông chủ nào giống như ngươi cả.”

“Buổi tốt đã ăn nhiều như thế rồi mà giờ vẫn đói bụng à.” Hòa Tịch bỗng nhiên mở miệng nói chuyện làm cho ta giật cả mình. Hấn mở mắt, trong mắt ánh chứa cả Thiên Hà lấp lánh ánh sáng trắng bạc, tựa cười mà không cười.

Ta vội vàng buông đuôi tóc của hấn xuống, nhanh chóng rút tay về.

Đột nhiên lúc này, Hòa Tịch đã nhanh tay giữ lấy cổ tay ta.

Ta còn chưa kịp phát ra tiếng, cũng không ngờ bỗng nhiên hấn lại dùng sức kéo ta ngã vào trong lòng hấn, áp lên trên người hấn. Ta ngẩng đầu vừa định nói chuyện, hấn nhanh trước ta một bước vươn ngón trỏ khẽ đặt trên môi ta, nhỏ giọng thì thầm: “Có người đi qua đây, không muốn bị người khác phát hiện ta và nàng đang ở cùng nhau thì đừng có lên tiếng.”

Ta lập tức ngậm miệng lại. Vốn định im lặng quan sát xung quanh, lại sợ vạn nhất nếu trùng hợp ta nhìn đối phương, đối phương lại đúng lúc nhìn thấy ta, quả thật không chịu nổi kinh hãi này.

Khi ta tựa trên người Hòa Tịch, cùng Hòa Tịch bốn mắt nhìn nhau, Hòa Tịch có lòng tốt nhắc nhở một câu: “Nếu đuổi cổ mỗi quá thì cứ ngủ trên lòng ngực ta.”

Hắn nói chưa dứt lời, vừa nói ta bỗng cảm thấy cổ có chút mỏi nhừ.

Vì thế ta không khách khí với hắn, thử điều chỉnh vài cái tư thế, tựa đầu trên ngực hắn.

Sau một lúc lâu, không hề có động tĩnh.

Ta nhìn không được khe khẽ hỏi: “Hỏa Tịch, người đó đi chưa?”

Hỏa Tịch hơi ấp úng, nói: “Ồ, còn chưa đi.”

Vì thế ta đợi một lúc lâu nữa.

Lại hỏi: “Giờ sao rồi, người đó đi rồi à?”

“... Còn chưa đi.” Hỏa Tịch nói.

Ta có chút buồn bực, nói: “Vậy hắn đang làm gì?”

“... Không biết, chỉ đang đứng đối diện, nhìn chúng ta.”

Ta càng chôn đầu sâu hơn vào trong lòng Hỏa Tịch, càng không dám ngẩng đầu lên, nói: “Hỏa Tịch người qua đó tiêu diệt hắn đi, ta ở chỗ này chờ người.” Bầu không khí lúc này khiến ta có cảm giác mình như một kẻ trộm.

Sau này ta nghĩ lại, đây chỉ là chuyện bình thường thôi. Ta lại không làm ra chuyện gì trái với lương tâm, không biết lúc ấy ta khẩn trương lo lắng cái gì nữa.

Hỏa Tịch không chút nghĩ ngợi, liền cự tuyệt nói: “Không được.”

“Vì sao?” Ta hỏi.

Cái tên đáng ghét kia nhẹ nhàng kiêu ngạo thốt ra một câu: “Không được chính là không được, làm gì có nhiều cái vì sao như thế.”

Dần dần ta bình tĩnh lại, từ từ ngồi dậy, nói: “Xem như ngươi lợi hại, lão tử tự mình đi!” Lúc này ta mới nhớ ra tối này ta không mang theo ngọc Phước Linh, Cửu Trùng Thiên không có tiên tử nào xinh đẹp bắt phạm băng ta. Cho dù là ta lộ liễu bay đến bờ Thiên Hà thu thập cái tên đáng chết đang nhìn về phía bên này thì đợi đến ngày mai ta trở về bộ dạng đồng tử cũng không ai có thể nhận ra ta.

Nghĩ như thế, lá gan của ta càng lớn hơn.

Nhưng mà, khi ta vừa động dậy thân người, Hỏa Tịch bỗng nhiên giữa chặt thắt lưng của ta, lập tức kéo ta trở về. Chỉ nghe trong giọng nói của hắn ẩn chứa tiếng cười, nói bên tai ta: “Chờ một lát nữa đi.”

Ta vừa khẽ nhấc đầu lên liền có thể thấy bờ môi của Hỏa Tịch mang theo nụ cười nhạt, lập tức cảm thấy như gặp phải đại địch. Nhất thời nhớ khoảng thời gian đằng đẳng chờ đợi khi này, Hỏa Tịch luôn nói người đó còn chưa đi, người đó còn chưa đi, nếu thật sự có người như vậy, chỉ sợ đã sớm đến đây hoặc đã rời khỏi rồi.

Ta nhìn chằm chằm da mặt của Hỏa Tịch, hỏi: “Ngươi cố ý đùa cợt ta?”

Hỏa Tịch nhún vai, dáng vẻ vô tội: “Ta không cố ý mà.”

(Ba)

Ta quay đầu liếc nhìn bờ bên kia, chỉ thấy bờ bên kia chẳng có ai, đến một con quỷ còn chẳng có nữa là, không khỏi nổi giận: “Ngươi còn nói ngươi không cố ý, vậy người kia đâu?!”

“À, là ta cố ý đó. Nàng muốn thế nào đây.”

Thật là không có gì có thể càng khiến cho ta thêm tức giận bằng cái giọng điệu không mặn không nhạt làm như chẳng có việc gì của cái tên đáng ghét đó. Ta nổi giận trừng mắt nhìn Hỏa Tịch, nói: “Ta không muốn thế nào cả, chỉ muốn bóp chết ngươi mà thôi!”

Lời vừa ra khỏi miệng, không đợi Hỏa Tịch có cơ hội phản ứng, ta lập tức ra tay. Quả nhiên hai tay thành công bóp được cổ Hỏa Tịch, bị phản nói: “Trào gấu bà bà đây, dám lừa gạt đại gia của ngươi, có tin đại gia ta đùa chết ngươi không! Ngươi chết đi!”

Hỏa Tịch không gãy dựa gì nhiều, chắc là biết dù có gãy dựa thế nào cũng không thoát khỏi bàn tay ta đang bóp cổ hắn, nghệt thờ nửa ngày lại vẫn tươi cười, nhả ra một chữ: “Tin.”

“Xin hỏi——” đúng lúc này, một giọng nói mang theo chút do dự nghi ngờ vang lên từ sau lưng chúng ta khiến cho ta kinh hoàng chấn động.

Ta cảm thấy Hỏa Tịch cũng chấn động.

Người phía sau cười ha ha hai tiếng, tiếp tục nói: “Ta đang muốn mượn chỗ này để câu cá, nếu hai vị không ngại, xin cứ tiếp tục, tiếp tục.”

Thật ra mà nói, giọng nói kia sao quen thuộc như thế.

Ta nghe Hỏa Tịch khẽ thở dài, tựa như thở ra một hơi nhẹ nhõm cả người. Ta nghi ngờ quay đầu nhìn lại, thấy người vừa nói chuyện đã không chút khách khí ngồi bên bờ sông, trong tay cầm cần câu tạo ra dáng vẻ đang chuyên tâm câu cá.

Quần áo màu hành xanh thật quá chói mắt. Đây không phải là Thực Thần Hành Xanh đã xuống hạ giới thể nghiệm mấy ngày thì còn là ai chứ!

Hắn lại dùng giọng điệu trêu chọc vô vị nói: “Cá mới tảng sáng là ngon nhất, dùng để chưng cách thủy hay đem nướng đều ngon tuyệt. Ta đi Nhân giới một chuyến, gây sộp đi, cho nên muốn ăn cá, điện hạ chớ có trách ta quá nhiều tình thú của điện hạ là được.”

Nghe câu nói ấy ta đã bớt giận nửa phần. Vui mừng vì cái tên này——Hành Xanh Thực Thần——xuống Nhân giới thể nghiệm cuối cùng cũng biết đường quay về, giờ lại còn đang câu cá khiến cho ta có cảm giác cái bụng của mình đang kêu gào đói khát; mà giận bởi vì hắn thật không biết tình thú là gì.

Ta đang thỏa nguyện bóp cổ Hỏa Tịch thể mà bị tên đáng ghét này cản trở.

Nhưng ta rất giỏi về chuyện cân nhắc lợi hại, đại nhân đại lượng tạm thời không so đo với hắn. Ta liền vội vàng từ trên người Hỏa Tịch ngồi dậy, Hỏa Tịch cũng thuận thế ngồi dậy theo, vạt áo trước ngực có vài phần xộc xệch, chống trán, nói: “Bờ đối diện cũng có chỗ thích hợp để câu cá.”

Hành Xanh thì thầm một câu: “Bờ đối diện cô tịch vô cùng, nơi này có người quen.”

Ta tiến hai ba bước đi qua, vỗ vỗ vai Hành Xanh, mỉm cười chào hỏi, tán dóc mấy câu nói: “Thực Thần người từ Nhân giới đã trở về rồi? Sáng sớm như vậy đã câu cá, thật là một sở thích tuyệt vời!”

Hành Xanh quay đầu lại liếc nhìn ta, ngây ngẩn cả người. Vẻ mặt của hắn có chút kỳ lạ, giống như vô cùng khiếp sợ, giống như ta không nên xuất hiện ở trước mặt hắn vậy, giống như vô cùng vui sướng, lại giống như ta đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, ngoài dự liệu của hắn.

Ta không khỏi sờ sờ da mặt của mình, nói: “Thực Thần người gặp ma à, vẻ mặt quái lạ lại thay đổi liên tục như thế. À, chỉ trách ta lớn lên có dáng vẻ rất xinh đẹp.”

Hành Xanh nghe vậy lại giật mình, ổn định lại tinh thần, lập tức lộ ra nụ cười vừa nhiệt tình vừa hào phóng không chút tỳ vết: “Vị tiên tử này và ta lần đầu gặp gỡ, sao lại biết ta là Thực Thần của Cửu Trùng Thiên, thật là kiến thức sâu rộng lại bác học đa tài, khó trách dáng vẻ cũng xinh đẹp như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Hành xanh hắn... nóng máu lên rồi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mặc dù om trong lòng nhiều mối hoài nghi, nhưng ta vẫn giữ hình tượng lễ độ đáp một câu: "Giống nhau thôi, giống nhau thôi."

Ta dùng sức gật đầu: "Như thế rất tốt, rất tốt."

Đúng lúc này, ta cảm thấy không gian giữa ta với Hành Xanh có chút chật chội, ngẩng đầu lên nhìn thì đã thấy Hòa Tịch cũng đến góp vui, không chút khách khí ngồi ở giữa bọn ta.

Hành Xanh chỉ chỉ phía bên kia của hần, u oán nói với Hòa Tịch: "Điện hạ sao không ngồi bên kia của ta, ta cùng với vị tiên tử này nói chuyện rất vui vẻ như đã thân thiết từ lâu, điện hạ chớ có phá hư không khí."

Về mặt Hòa Tịch khó coi liếc nhìn Hành Xanh một cái, một lúc lâu sau, dập tắt chí khí của Hành Xanh, nói: "Người của bản quân, người đừng có ý nghĩ gì khác biệt chưa?"

Chắc là thả câu vốn là một quá trình mài mòn bản tính con người, rất nhanh đã mài mòn đi vẻ mặt cô tịch của Hành Xanh, hần lại bắt đầu tán gẫu: "Xin hỏi điện hạ và vị này tiên tử kết giao đã bao lâu, sao ta lại không biết thế. Điện hạ quả thật người rất có thủ đoạn."

Hòa Tịch lại giành trước một bước lên tiếng trả lời: "Cũng tạm tạm."

Hành Xanh nghiêng đầu liếc nhìn ta, thấy ta đang nhìn trộm hần, hần liền híp mắt cười nhả nhạo với ta, nói với Hòa Tịch: "Vị tiên tử này tán chức lên Cửu Trùng Thiên từ khi nào, sao ta lại chưa từng gặp. Nhưng mà, vẫn hơn tên tiểu mập mập không hề có da mặt luôn được nuông chiều trong Diễm Thái Cung, ta cảm thấy lần này điện hạ rất anh minh."

(Hai)

Song, sự thật đã chứng minh, Hành Xanh luôn luôn miệng tự ca ngợi, nhưng về phương diện ẩm thực thì hần chẳng hề thổi phồng, hần rất có khiếu nấu ăn.

Món cá nướng hần nấu khiến ta nhớ mãi không quên.

Mùi vị khó quên ấy khiến ta bảo Hành Xanh câu nhiều con cá hơn

tiên tử không chê ta sẽ vì tiên tử làm món cá nướng thật ngon. Tiên tử nghĩ như thế nào?"

Hành Xanh cô đơn nhìn cần câu của mình, nói: "Không có, ta chỉ cảm thấy ta và nàng ấy vừa gặp đã quen mà thôi... Điện hạ có thể thay ta hỏi một câu, vị tiên tử này có muội muội nào sắp si tuổi với nàng hay không, có thể giới thiệu cho ta hay không. À, tuổi lớn hơn một chút cũng không thành vấn đề."

Ta vừa định nói không có, Hòa Tịch đã thay ta nói một câu "Đừng hòng". Nhưng ta vẫn muốn uốn nắn chỉ sửa lại câu nói của Hòa Tịch một chút: "Thật xin lỗi ta không phải là người của nơi, ta chỉ là của chính mình."

Vì thế ba người chúng ta ngồi song song, chờ con cá béo mập cần câu của Hành Xanh.

Ta nôn ra một ngụm máu tươi.

Hòa Tịch lại bỗng nhiên cười đến vô cùng phong độ, nói: "Thực Thần nói rất đúng."

Lúc này, có con cá mắc câu, Hành Xanh ngậm miệng lại nhanh chóng nhấc cổ tay lên lập tức câu được một con cá béo mập. Hần quơ quơ con cá kia trước mặt ta, tự tin trầm tĩnh nói: "Tiên tử chớ gấp, chờ ta làm món cá nướng thượng đẳng cho tiên tử, cam đoan tiên tử sẽ nhớ mãi không quên."

Vừa thấy con cá kia, trong phút chốc trong lòng ta dâng trào một tình cảm thân thiết làm giảm bớt cơn giận đối với Hành Xanh. Ta cắn chặt răng tươi cười với Thực Thần, nói: "Ta không vội, một chút nữa thôi ta sẽ khiến cho người nhớ mãi không quên."

Trước tiên Hòa Tịch nhận lấy con cá do Thực Thần vừa nướng xong, bóc sạch da cá, thịt cá trắng nõn bên trong bỗng chốc lộ ra trước mặt ta, trong phút chốc ta cảm thấy miệng nhạt nhẽo hần.

Ta năn nỉ Hòa Tịch chia cho ta hơn phân nửa, thế nhưng Hòa Tịch hần lại không chịu. Vì thế ta thỏa hiệp lùi một bước, bảo hần

nửa để nướng lên. Hành Xanh vui mừng khôn xiết đồng ý, sung sướng chạy đi câu cá, cá nướng.

Ta và Hòa Tịch chỉ phụ trách ăn.

Nếu liên quan đến chuyện ăn uống thì ta đột nhiên cảm thấy Hòa là mối uy hiếp to lớn đối với ta. Cái tên này chính là hiện thân cho kẻ địch của ta

... Ta ăn một miếng, không cẩn thận liếm trúng đầu ngón tay của hân khiến cho hân sùng sốt, sau đó nhẹ nhàng mỉm cười với ta.

Sau khi ta rầu rĩ không vui ăn thêm mấy miếng nữa thì cảm thấy rất phần uất. Cái tên này định xem ta là sùng vật, vừa nghĩ đã làm, ta thừa dịp hân chưa chuẩn bị dứt khoát đoạt con cá trong tay hân, vừa kiêu hãnh nhìn hân, vừa cắn từng miếng từng miếng cá.

Con cá này đã vào tay ta, hương vị đã thăng lên một cảnh giới khác. Quá thơm.

Hòa Tịch từ trong lồng ngực lấy ra một tấm khăn gấm, vừa nhàn nhã lau ngón tay của mình, vừa nói: "Ăn nhanh quá cẩn thận bị mắc xương đó."

Hình như tâm trạng của Hành Xanh hôm nay khá vui vẻ, cười tùm tùm nói: "Tiên từ không cần quá chú ý chuyện lễ nghĩa với ta, ta cũng biết ta nấu rất ngon. Tiên từ yêu thích như thế, ta cảm thấy rất vui mừng."

"Ồ như thế à ~" ta không thể không thừa nhận, ta không thể quen với cách nói chuyện của Hành Xanh lúc này, Hành Xanh hân vẫn đẹp mắt như ngày thường, trắng trắng xanh xanh, "Ồi chào mới vừa nghe người nói trong Diễm Thái Cung của Hòa Tịch có Tiểu mập mập cái gì đó, ta mới kết giao với Hòa Tịch không lâu biết chuyện này, Tiểu mập mập nàng... rốt cuộc có hình dáng như thế nào?"

Hành Xanh lại thôn thức nói: "Mấy thứ đó cũng chẳng quan trọng, nghĩ đến Thực Thần ta đây sống lâu như vậy, sớm đã không quá chấp nhất chuyện cấp bậc lễ nghĩa. Diễm chết người chính là nó ăn rất nhiều!

chia cho ta phân nửa thôi, hân vẫn không chịu... Ta bảo hân chia cho ta một miếng nhỏ hơn phân nửa nữa, nhưng hân vẫn không chịu!

Lúc ta sắp bùng nổ cơn tức giận, hân lại tách một miếng cá nhỏ ra, lấy hết xương cá, sau đó đưa đến bên miệng ta. Chuyện này khiến cho lòng ta dâng trào một cảm giác nhục nhã, giống như ta chính là sùng vật của hân vậy.

Hành Xanh nghe thế nên quay đầu lại, vừa lắc đầu vừa trác lưỡi phát ra tiếng 'tặc tặc'.

Tên Hành Xanh này không lên tiếng thì thôi, mới vừa lên tiếng đã khiến ta nhớ đến chuyện ban nãy, ta cũng phải làm làm hân trở nhớ mãi không quên mới xứng đáng với sự cẩn mẫn không ngại khó của hân.

Ta đi đến trước mặt hân, đưa cho hân cái đầu cá đã bị bóc hết thịt, cười nói: "A nha món Thực Thần làm rất là ngon, ta ăn một mình mà quên mất chưa cho Thực Thần chút ít. Hiện giờ chỉ còn thừa lại chút này, Thực Thần người có muốn ăn không?"

"Này!" Hành Xanh vô cùng kích động, vừa nghe ta đề cập đến thì tựa hồ trong lòng tràn ngập bị phân kẻ lể với ta, "Tiên từ nàng không biết đâu, tiểu mập mập ở Diễm Thái Cung là tên đồng tử của Hòa Thần điện hạ, không trên không dưới, một chút cấp bậc lễ nghĩa cũng không có, ta vốn là một Thực Thần đến Diễm Thái Cung còn phải nhìn sắc mặt của nó, nàng nói đây là đạo lý gì chứ?"

Ta cắn răng hỏi: "Đó là đạo lý gì chứ?"

Lúc thấy Hòa Tịch làm ho khan hai tiếng, ta dùng ánh mắt sắc bén như đao bắn về phía hân, hân rất thức thời không ho nữa.

mấy bát cơm, và lại thức ăn trên bàn bắt kể món chay hay mặn đều vào trong bụng nó hết! Ta nghĩ không ra, nó bé chừng đây, làm sao mà ăn được bao nhiêu đấy! Nó là thùng cơm sao?" Thực Thần nói

Còn không cho phép ta nói nó mập!"

(Ba)

"Lại nói điều khiến ta tức giận chính là điện hạ lại vì tên tiểu mập mập kia còn đặc biệt sai ta đến Diễm Thái Cung nấu cơm cho nó. Về chuyện này, tiên từ nàng nhất định phải nói mấy lời tốt đẹp với điện hạ giúp ta, như vậy không được." Thực Thần lại luôn miệng không ngừng, "Đề ta kể cho nàng nghe mỗi bữa Tiểu mập mập đó ăn bao nhiêu, trước bữa ăn ta phải làm cho nó một nắm cơm to, nó ăn hết sạch, đợi đến lúc ta nấu xong cả bữa ăn thì nó ăn đến

Hành Xanh nhìn quần áo của mình, rồi lại nhìn ta, nói: "Cái này, thật không có... A? !"

"Bùm" một âm thanh vang lên, tạo nên bọt nước thanh mát trong Thiên Hà, trong suốt đẹp mắt.

"Ha ha ha..." Đồng thời lúc đó, Hòa Tịch ôm bụng cười, cười đến cực kỳ vui vẻ.

Hành Xanh từ trong Thiên Hà đứng dậy, toàn thân ướt nhẹp nhỏ nước, mái tóc dài cũng bết lại, thoát nhìn có vài phần chật vật, trừng mắt nhìn ta: "Vị tiên từ này vì sao lại nàng đẩy ta xuống sông?"

Ta thành thật nói: "Ta không có đẩy, ta đạp đấy chứ."

Một khắc trước Hành Xanh còn cười cười nói nói với ta, khắc sau đã lập tức nổi giận bất hòa với ta. Đại khái chắc là hắn không dễ dàng đổi

Ánh sáng mỏng manh trải rộng dài Thiên Hà phản chiếu lấp lánh theo làn sóng gợn, ánh lên người Hành Xanh khiến cho hắn càng xanh hơn.

"Lưu Cẩm..." Sắc mặt Hành Xanh bỗng nhiên biến đổi, "Nàng là Lưu Cẩm? !"

Hòa Tịch tự ý mang vòng Ngọc Phước Linh vào trong tay ta, người ta thu nhỏ lại, không quên quay đầu lại nhìn da mặt đang run run như vụn mã phi nhanh của hắn, nhếch miệng cười nói: "Cá nường của Hành Xanh nhà người ăn rất ngon thật, cười nhiều lên một chút đi, cười nhiều trẻ lâu không có nếp nhăn, vừa rồi không phải người cười rất vui vẻ sao?"

"Người lại có thể là Lưu Cẩm!" Hành Xanh hỏi lại câu cũ, lúc này rất không có phong độ chạy nhanh về phía

xong lại suy tư đôi chút, nói chung chắc là đang suy nghĩ đến "Tiểu mập mập" mà hắn vừa nhắc đến có phải là thùng cơm hay không, suy nghĩ mãi không có kết quả thì ngẩng đầu lên nhìn ta, sắc mặt kinh hoàng, "... Vị tiên từ này, sắc mặt nàng không được tốt lắm, sao lại chuyển sang xanh lá thế này, chẳng lẽ là hóc xương cá rồi sao... ?"

Ta liều chết liếc nhìn cái áo choàng màu xanh lá của tên khốn kiếp đó: "Có cái áo xanh lè nhà người đó?"

đãi nhiệt tình với ta như thế mà ta lại thừa dịp hắn chưa chuẩn bị đập hắn một cước, hắn có chút bị thương.

Hành Xanh lại hỏi: "Vậy vì sao nàng lại đạp ta xuống sông?"

Ta nói: "Chân có chút ngứa."

Lúc này, ở phía chân trời, cỗ xe mặt trời đang vụt lướt qua, từ từ thu hồi màn đêm huyền ảo. Chân trời bắt đầu tỏa sáng, màu bạc lộng lẫy của Thiên Hà lại dần dần biến mất.

Hòa Tịch thu lại tiếng cười, mắt phượng nheo lại nhìn sắc trời, lưỡi biếng đứng lên, thân cao tựa ngọc lại ẩn chứa vài phần biếng nhác tiến qua nắm lấy tay ta, lôi kéo ta rời khỏi nơi này, nói: "Lưu Cẩm, đi về."

đáng chết này!"

Ta dừng một chút, nghiêm túc nói với Hành Xanh: "Thật xin lỗi ta ới ra không được, chắc là đã tiêu hóa hết rồi... Lần sau nếu người muốn ta ới ra thì nên nói sớm một chút..." Ta suy nghĩ một lát, lại nói, "Nhưng mà chắc là ta vẫn không muốn ới ra cho người..."

Hành Xanh tức giận đến mức gân cổ cũng nổi lên, lại định tiến đến bóp cổ ta. May mắn Hòa Tịch không phải kẻ yếu hèn, ném cho Hành Xanh một ánh mắt uy phong凛冽, Hành Xanh lập tức đứng yên tại chỗ, trầm bồng du dương nức nở một tiếng, hùng hùng hổ hổ xách một thân y phục ẩm ướt rời khỏi nơi đó.

Nhìn theo bóng dáng Hành Xanh,

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mối Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Hỏa tịch người cũng cảm thấy ta ăn nhiều lắm sao?

(Một)

Trên con đường qua về Diễm Thái Cung ngẫu nhiên gặp phải mấy vị tiên ty. Tiên ty thấy Hỏa Tịch ngừng bước hành đại lễ, chờ Hỏa Tịch đi ngang qua mới dám đứng thẳng người.

Mà Hỏa Tịch, mặt không đổi sắc, mắt phượng khẽ rũ xuống, vẻ mặt lạnh nhạt như trước. Vạt áo khoác ngoài màu đen nhẹ nhàng tung bay phía sau. Ta bỗng nhiên hiểu ra, cái dáng vẻ này của hắn được gọi quý khí.

Quý khí bức người.

Hỏa Tịch không nắm tay ta kéo đi nữa, e rằng cũng sợ ta ảnh hưởng đến quý khí của hắn. Không ngờ hắn cũng là một thần tiên ham mê hư vinh.

Lại đi qua một tiên ty đang cúi người hành đại lễ, ta nhìn không được hỏi: “Này, ở Thiên giới, chức quan Hỏa Thần của người lớn lắm sao?”

Hỏa Tịch lại là thần nhiên nhả ra hai chữ: “Tàm tàm”

Ta không hiểu tiêu chuẩn phân định ranh giới rõ ràng về nghĩa của ba từ ‘rất lớn’, ‘không lớn’, ‘tàm tàm’. Chỉ là rất lâu về sau ta mới hiểu, kỳ thật tiêu chuẩn của hắn tương đối cao. ‘Tàm tàm’ trong lời hắn đại khái chính là rất lớn, vô cùng lớn, cực kỳ lớn trong mắt ta.

Lúc trở lại Diễm Thái Cung, Hỏa Tịch không bảo ta mang thức ăn sáng lên, ngược lại phá lệ đích thân mang nồi cháo đến, ta và hắn mỗi người ăn một bát cháo.

So với món cháo trắng thanh đạm, ta càng thích món cháo thịt hơn. Khi Hỏa Tịch múc thêm cho ta bát cháo ta liền bày tỏ suy nghĩ này với hắn.

Chỉ là, ta bị Hỏa Tịch vô tình cự tuyệt.

Bởi vì hắn cảm thấy ta ăn cá quá nhiều rồi. Lúc ăn cá ta cũng không tỉ mỉ đếm đã ăn bao nhiêu con, hắn lại nói cho ta biết, ta lại có thể ăn hết ba con cá..

Sở dĩ cho ta ăn cháo trắng, chính là sợ lúc nữa ta sẽ bị đầy bụng do ăn quá nhiều thịt.

Kỳ thật ta lại cảm thấy chẳng khó chịu chút nào. Nhưng nói đến chuyện ta ăn ba con cá, còn không phải là mấy con cá nhỏ gì, ta có phần khó tin, lại nghĩ tới những lời ác độc mà Hành Xanh đã nói khi ở bên bờ Thiên Hà, từ trong bi thương bước ra, ta ngừng đầu hỏi Hỏa Tịch: “Người cũng cảm thấy ta ăn nhiều lắm sao?”

Hỏa Tịch khuấy thìa tao nhả mà ăn một miếng, nhướn mày: “Cũng không đặc biệt nhiều lắm.”

Ta lập tức hỏi: “Vậy rốt cuộc là nhiều hay không nhiều?”

Hỏa Tịch im lặng một lát: “... Nhiều.”

Ta u buồn mà hỏi lại: “Vậy người cảm thấy ta có mập không?”

“... Cũng không phải đặc biệt mập.”

Ta rất lý trí, không hỏi lại hắn rốt cuộc là có mập hay không. Chỉ im lặng ăn cháo trắng.

Vấn đề liên quan đến chuyện mập hay không mập, trước kia ta không quá chú ý đến. Ta cảm thấy mập và không mập cũng không có gì khác nhau. Nhưng khi Hành Xanh khơi mào đề tài này, hơn nữa Hỏa Tịch lại mập mờ không đưa ra đáp án rõ ràng, đột nhiên khiến cho ta tỉnh ngộ.

Có lẽ béo mập thật sự không phải là chuyện tốt.

Thấy ta không nói chuyện, Hỏa Tịch lại an ủi bổ sung thêm một câu: “Chỉ tròn tròn một chút thôi, nhưng ta không ngại.”

Ta dịch chuyển ánh mắt từ cái bát dôi lên da mặt Hỏa Tịch, hỏi: “Người ngại hay không ngại có liên quan gì đến chuyện ta tròn hay không tròn?”

“À”, Hòa Tịch ngừng ăn, lau miệng, ánh mắt đầy mê hoặc nhìn ta, “Ta có nói hai chuyện này có liên quan với nhau sao?” Dừng một chút, lập tức lại nói thêm một câu, “Nhưng nếu nàng nghĩ có liên quan, vậy cũng có thể có.”

Ta bỗng nhiên cảm thấy rất khó chịu: “Thật sự rất tròn... sao?”

Hòa Tịch nói: “Ta nói ta không ngại.”

Ta cảm phẫn nói: “Ngươi ngại hay không ngại có liên quan gì đến chuyện ta tròn hay không tròn?” ... Vì thế đề tài lại rơi vào vòng luẩn quẩn. Trước khi Hòa Tịch trả lời, ta chủ động kết thúc đề tài nghiêm trọng này.

(Hai)

Sau khi ăn cháo xong, Hòa Tịch xách ta đặt trên một cái giường nhỏ để nghỉ ngơi. Lúc chưa chạm đến giường thì còn tỉnh táo, lúc đã chạm đến giường rồi thì ta bỗng cảm thấy một cảm giác mờ mịt rục rã dâng lên.

Nhưng ta đột nhiên nhớ tới một cái chuyện quan trọng, mắt công sức mở miệng nói: “Hòa Tịch ngươi còn chưa uống thuốc.....”

“Ừ, chờ khi nàng thức dậy rồi ta sẽ uống thuốc.”

Câu nói này tựa như một viên Định Tâm Hoàn, làm ta an ổn ngủ thiếp đi.

Vốn dĩ ta chỉ định ngủ một lát, nào ngờ thời khắc ta tỉnh giấc đã là lúc xế chiều. Khi mở mắt ra, toàn bộ tầm điện đã được dát lên một tầng ánh sáng màu vàng óng ánh mà vô cùng ấm áp.

Chỉ còn lại một mình ta trong tầm điện to lớn.

Ta bò xuống giường, đi ra khỏi tầm điện. Bên ngoài tầm điện là một khu vườn không nhỏ.

Đúng như dự đoán, trong vườn Hòa Tịch đang ngồi trên ghế đá dưới một tàng cây râm bóng, chỉ chừa cho ta một bóng lưng, mái tóc đen bóng phủ xuống cằm bảo màu đen. Một thanh kiếm màu đỏ thẫm rơi vào trong tầm mắt của ta, mà một tay của hắn đang nâng thanh kiếm lên, một tay cầm chiếc khăn gấm màu trắng tinh lau chùi thân kiếm.

Vừa nhìn thanh kiếm màu đỏ thẫm đó đã biết nó không phải là hàng giá rẻ.

Ta vốn định đến gần quan sát tỉ mỉ một chút, nào ngờ lúc này Hòa Tịch đột nhiên lười nhác lên tiếng: “Cuối cùng cũng thức dậy rồi. Không chỉ ăn nhiều mà ngủ cũng rất say.”

Ta làm lơ câu nói châm biếm của hắn, tiến tới vài bước, nhìn kiếm của hắn, nhếch miệng hỏi: “Hòa Tịch, cái này là thần kiếm à?”

Hòa Tịch ‘Ừ’ một tiếng.

Ta thờ dãi nói: “Thật là uy phong!” Nói rồi, liền nhón chân vương người đến muốn sờ thanh kiếm kia.

Hòa Tịch lại giương tay nâng kiếm lên cao một chút, làm cho ta nhiều lần nỗ lực cũng không với tới được.

Ta chán nản nói: “Cho ta sờ một cái, ngươi sẽ mất một miếng thịt sao, keo kiệt như vậy.”

Hòa Tịch liếc ta một cái: “Đan Nghiệp rất sắc bén, cho nàng sờ một chút, ta sẽ không mất miếng thịt nào, nhưng nàng sẽ mất đi miếng thịt.” Thì ra thần kiếm của hắn tên là Đan Nghiệp.

Ta nghe vậy nên rút tay trở về.

Hòa Tịch đặt kiếm kia trên bàn đá, thân kiếm còn dài hơn cả bàn đá, thật là uy vũ bá khí. Nhưng không biết có một ngày tên Hòa Tịch này nắm thanh kiếm trong tay chinh chiến sẽ có cảnh tượng như thế nào.....

Ô. Trong tâm tưởng, ta tự tát vào miệng của mình. Sao lại nghĩ chuyện như vậy chứ, nói không chừng một ngày nào đó hắn xuất chiến chính là đấu với Ma tộc bọn ta đây?

Thấy Hòa Tịch yêu thương tiếp tục lau kiếm, ta nhìn theo chiếc khăn gấm trong tay hắn, vội hỏi: “Hòa Tịch, để cho ta lau nó một chút.” Không chờ Hòa Tịch từ chối, tay ta đã nắm lấy chiếc khăn gấm trong tay Hòa Tịch, hải lòng đưa tay tới gần thanh kiếm màu đỏ thẫm.

Thanh kiếm vang lên tiếng ‘ông ông’, lại run lên hai lần ‘leng keng’, chắc là sợ người lạ. Sau ta cầm khăn đưa lau từ chuôi kiếm đến mũi kiếm rồi lại từ mũi kiếm xuống chuôi kiếm, cũng không còn nghe nó kháng cự nữa.

Sau một lúc ta lau chùi không biết mệt, Hòa Tịch bỗng nhiên không vui nói một câu: “Luu Cẩm, ta vẫn chưa uống thuốc.”

Ta nhượng mắt nhìn lên: “Mắc mớ gì đến ta.”

Hỏa Tịch khoan thai mở miệng: “Quả thật cũng chẳng có chuyện gì liên quan đến nàng, nhưng bởi vì không uống thuốc mà giờ đầu ta có chút nặng nề.” Hắn đỡ cái trán, nhăn mày, “Tì Y thần quân nói, thuốc phải uống một ngày ba lần, một lần cũng không thể bỏ. Hôm nay trời cũng sắp tối rồi, ta còn một lần chưa uống..... Chẳng trách đầu có chút nặng, a, ngực cũng có chút khó chịu.”

Ta vội ném khăn xuống, đi về phía nhà bếp, nói: “Không phải sắc thuốc thôi sao, có cái gì lớn lao chứ. Ta đây đi sắc liền.”

Vừa đi ta vừa quay đầu lại nhìn thấy Hỏa Tịch nhặt khăn lên, tiếp tục khoan thai lau kiếm, không còn đỡ trán nữa, lông mày cũng không nhíu lại, nghe thấy giọng hắn nhàn nhạt nói: “Như vậy rất tốt.”

Ta bỗng nhiên phát hiện một loại ảo giác: bị tên khốn kiếp đó lừa gạt trong lòng bàn tay.

(Ba)

Lúc ta sắc thuốc xong muốn mang đến cho Hỏa Tịch, đúng lúc Hỏa Tịch vừa xử lý xong thanh thần kiếm của hắn, thân kiếm được tra vào vỏ, bị hắn cho trở về Hư Cảnh. Ta đặt thuốc lên bàn đá, ra hiệu bảo hắn tự uống.

Hỏa Tịch vừa thấy thuốc lông mày lại bắt đầu cau lại: “Lần này sao nhanh như vậy, mà vẫn là màu đen?”

Ta nói: “Trước lạ sau quen. Thuốc này có màu gì cũng chẳng phải do ta không chế được. Ngươi mau mau uống lúc còn nóng.”

Nào ngờ Hỏa Tịch là kẻ luôn khiến cho người ta nổi giận, kiêu căng tự mãn liếc ta một cái, lại nói: “Nàng thích thì nàng cứ uống, ta không uống.”

Một câu nói đơn giản mà trực tiếp như vậy càng khiến cho cơn tức giận của ta tăng vọt trong nháy mắt. Tốt xấu gì cũng là do ta tự mình sắc thuốc cho hắn, hắn kiêu căng cái gì chứ? Lần trước cũng là như vậy, vừa bảo ta làm người thuốc rồi lại muốn ta hâm ấm, lúc này cuối cùng ta đã nhìn ra, hắn đâu phải muốn uống thuốc cơ chứ, rõ ràng đang trêu chọc ta!

Ta đè nén tức giận, nỗ lực khiến cho mình xem ra càng thêm trầm lắng đôi chút, trừng mắt nhìn Hỏa Tịch nói: “Lúc lão tử không sắc thuốc thì ngươi nói tức ngực khó thở lại đau đầu muốn chết muốn sống, bây giờ lão tử sắc thuốc xong ngươi lại ghét bỏ màu thuốc khó coi không uống, con chim nhà ngươi có phải đang cố ý trêu chọc lão tử?”

Hỏa Tịch bày ra nét mặt “Ngươi cứ tức giận đi, ngươi cứ tức giận đi, ta không chấp nhặt với ngươi”, nói: “Ta cũng không phải cố ý trêu chọc nàng chỉ là tùy tâm đùa giỡn một chút thôi. Ta không bệnh, hiện tại không cần uống thuốc.”

Ta phần nộ không kiềm nén được: “Thông thường người uống rượu say đều nói mình không say, người có bệnh nói mình không bệnh, ngươi nhất định có bệnh! Ngươi không bệnh sẽ trêu chọc ta như vậy sao? Trước đây không lâu còn đồng ý không ức hiếp ta nữa, lần này lại trở mặt, ngươi nhất định có bệnh!”

Hỏa Tịch rũ mắt phượng nhìn ta, tựa như cũng ý thức ra hắn đang ức hiếp ta, liêu liêu lên tấm da tựa như cười mà không cười, hỏi: “Này Lưu Cẩm nàng nói phải làm sao đây?”

Ta cầm chén thuốc đưa ngang ngay trước mặt hắn: “Tự giác, uống thôi. Ta sẽ không tính toán với ngươi.”

Bờ môi Hỏa Tịch khẽ cong lên vô cùng xinh đẹp: “Nhưng ta thật sự không bệnh, không nên uống những thuốc này.”

“Che giấu thôi, ngươi lại tiếp tục che giấu thôi, như vậy sẽ chỉ càng làm cho ta tin rằng ngươi bị bệnh không nhẹ!” Ta tặng cho hắn một ánh mắt trừng lớn, nói, “Vay ngươi nói đi, tại sao ngày đó khi từ chỗ Thiên Hậu trở về ngươi lại nôn ra máu, chẳng lẽ cũng là tùy tâm muốn nôn thì nôn?”

“Nàng thật sự muốn biết?” Hỏa Tịch cố ý nâng âm cuối cùng lên cao, lập tức lại nhẹ nhàng thờ dài, “Thôi, có một số việc nàng không biết cũng tốt. Đều đã qua rồi, không nên nhắc lại nữa.”

Ta vốn là nghĩ, kẻ này ở chỗ Thiên Hậu nôn ra máu đơn giản là chịu chút vị đắng, còn quá trình chắc hẳn cũng không khác gì. Những chuyện trải qua có thể khiến cho hắn vừa nói vừa thờ dài như thế hình như thật sự có ẩn tình rất lớn mà ta không nên biết. Bởi vậy ta càng muốn biết.

Ta lặng yên một lúc, hỏi: “Có cái gì là ta không biết sao, có phải là ngày đó Thiên Hậu và vị hôn thê của ngươi cùng sử dụng quyền đâm cước đá với ngươi?”

Hỏa Tịch chậm rãi nói: “Ngày ấy, Hoạ Liễm tiên tử khóc lóc bi thảm, oán trách ta đánh nàng một bạt tay. Vì thế Thiên Hậu vô cùng tức giận.”

Ta ngồi xuống ghé đá dưới tàng cây với Hỏa Tịch, hỏi: “Sau đó thì sao, Thiên Hậu tức giận nên đã làm gì ngươi?”

Hỏa Tịch nói: “Không có làm gì, chỉ bảo ta xin lỗi với Hoạ Liễm.”

“Ngươi xin lỗi rồi?” Nếu là đổi lại là ta, ta uống rượu phạt quen rồi, có thể sẽ không nhiệt tình xin lỗi cái con chim cao quý đoan trang kia, trừ phi đến lúc bị đánh không thể không cúi đầu.

Ta cho rằng, Hỏa Tịch cũng có cốt khí giống như ta. Nhưng hắn lại nói: “Thấy nàng ta khóc đến mí mắt cũng sưng phù cả lên, ta đương nhiên phải xin lỗi. Chỉ là —”

“Chỉ là cái gì?” Theo trực giác của ta, trọng điểm đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Hỏa tịch là tên đại lừa gạt

(Một)

“Chỉ là cái gì?” Theo trực giác của ta, trọng điểm đến rồi.

Đường cong khỏe miệng Hỏa Tịch từ từ hạ xuống, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Chẳng qua Thiên Hậu bảo ta mau chóng cưới Họa Liễm, muốn ta nội trong ba tháng xác định ngày kết hôn.”

Đôi mày ta dựng thẳng lên: “Ngươi xác định ngày rồi?” Vì sao không sớm nói cho ta biết?

Hỏa Tịch nghiêng đầu nhìn ta, trong đôi mắt phượng lấp lánh ánh sáng, bỗng nhiên hân nâng ngón trỏ lên chạm vào mày ta, cười: “Ta còn chưa đồng ý, nàng nhăn mày gì chứ.”

Ta sờ sờ vào chân mày nơi hân chạm vào, thờ dãi: “Thật xin lỗi bởi vì diễn biến quá khẩn trương hồi hộp.”

Hỏa Tịch lại cười cười, nói: “Nàng cũng từng nói thay vì lấy con chim phượng tộc kia chẳng bằng xuất gia sẽ hạnh phúc hơn sao. Ta đương nhiên sẽ không đồng ý, vì thế Thiên Hậu lại nổi giận.”

Ta vừa đúng lúc đưa ra một nghi vấn: “Chuyện xuất gia, không phải là sau khi ngươi trở về cùng thảo luận kinh Phật mới nói tới sao?”

Hỏa Tịch cũng nghi ngờ hỏi ta: “Ý, sau khi trở về mới nói đến à?” Nhìn về mặt dương dương tự đắc của hân làm gì có nửa phần ngờ vực. Ngay tức khắc ta liền hoài nghi hân, e rằng cái tên này lại đang bịa chuyện để lừa gạt ta.

Ta sắp phát cáu thì Hỏa Tịch liền nói: “Thiên Hậu lại tức giận, Lưu Cẩm nàng đoán xem kế tiếp đã xảy ra chuyện gì?”

Vì thế ta không thể không tạm thời ngừng con tức giận, rầu rĩ hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Họa Liễm tiên tử thêm dệt thêm chuyện nàng mạo phạm nàng ta trước mặt Thiên Hậu, vì thế Thiên Hậu đã sai võ tướng đến Diễm Thái Cung bắt nàng để đích thân nàng ta dạy dỗ.” Hỏa Tịch không nhanh không chậm nói.

“A?” Ta chẳng có chút phản ứng nào.

“Có ta ở đây, đương nhiên không ai có thể động đến nàng, dù chỉ một chút thôi”, nói xong Hỏa Tịch tiếp tục không tiếc mỉm cười rạng rỡ với ta, “Ta liền nói với Thiên Hậu, ta bị bệnh, ở Diễm Thái Cung nàng phải phụ trách công việc sắc thuốc cho ta. Họa Liễm tiên tử không nên bắt nàng qua đó để giáo huấn.”

“Kết quả thế nào, kết quả thế nào?” Ta lo lắng nói. Ta thật sự không biết thì ra lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Ngày ấy ở Diễm Thái Cung ta vẫn rất bình an, làm gì có ai tới bắt ta, nói vậy đều là do một mình Hỏa Tịch đã giải quyết dùm ta.

“Kết quả ta nôn ra hai ngụm máu.” Hỏa Tịch kể lại rất bình tĩnh, “Cho nên Thiên Hậu bảo ta trở về uống thuốc. Ngày thành hôn của ta và Họa Liễm tiên tử sau này bàn bạc lại.”

Ta khó có thể tin hỏi: “... Cứ như vậy?”

Hỏa Tịch hỏi ta: “Còn cái gì chứ, chẳng lẽ lúc trước nàng quan tâm không phải chuyện vì sao ta học máu hay sao?”

Ta hỏi: “À há, vậy vì sao ngươi lại học máu?”

Hân nói: “Thuận miệng nôn ra.”

“...” Một mình ta thần thờ ngồi trên ghế đá một hồi lâu. Mãi đến khi tiểu Trù Thần của Diễm Thái Cung đưa bữa tối lên. Hỏa Tịch khí định thần nhân đi vào trong phòng dùng bữa, chỉ còn mình ta ngẩn ngơ nhìn chằm chằm bát thuốc lê loi đặt trên mặt bàn đá.

Bữa tối rất thanh đạm, ta ăn chẳng biết mùi vị gì.

Kỳ thật cũng không tính là thanh đạm, vẫn như trước năm món mặn, ba món chay, hai món canh, nhưng vì tối hôm qua ăn món cá nướng của Hành Xanh

nên ta có chút nhớ nhung tưởng niệm. Cảm giác này giống như lúc trước khi Hành Xanh xuống hạ giới thể nghiệm, khiến cho một hai ngày đầu ta vô cùng không quen đến mức cả ngày tỉnh thần mệt mỏi.

Ta thờ dài một hơi. Lại thờ dài một hơi.

Cái tên Hỏa Tịch này cũng không để ý đến ta, một thân một mình nhả nhai ngồi ăn.

(Hai)

Ta nhìn không được buồn khổ nói: “Vì sao ngươi không hỏi tại sao ta tức giận?”

Hỏa Tịch lạnh nhạt nhướn mày: “Chẳng phải ta đang đợi nàng nói với ta sao.”

Ta buông chiếc đũa xuống, nói: “Bữa cơm này ta ăn chẳng có mùi vị gì.”

Hỏa Tịch im lặng: “... Vậy ăn ít một chút.”

Ta vừa ngẩng đầu nhìn lên, lập tức thấy đôi mắt phượng của tên kia khẽ nheo lại, bất mãn nói: “Là ngươi cố ý không cho Hành Xanh đến Diễm Thái Cung nấu cơm có phải không? Có phải ngươi cố ý bỏ đói lão tử hay không?”

Hỏa Tịch suy nghĩ một lát, nói: “Ta nhớ rõ người chọc giận hán không phải là ta.”

Ta cầm đũa lên, và hai miếng cơm, u oán liếc nhìn hán, hỏi: “Ý của ngươi là Hành Xanh giận ta nên không muốn nấu cơm cho ta ăn?”

“Ừ nói chung là ý đó. Kỳ thật hán không đến cũng tốt, ta còn nhớ trước đây khi chưa ăn mấy món do hán nấu, nàng rất vừa lòng cơm canh của Diễm Thái Cung mà, Thực Thần không thể cả đòi nấu cơm cho nàng, nhưng Diễm Thái Cung lại có thể nuôi dưỡng nàng cả đời.”

Câu nói này của hán rất có sức nặng.

Ta nhân tiện nói: “Vì đã có món ăn của Thực Thần, ta còn ăn mấy món của Diễm Thái Cung làm chi.”

Sắc mặt của Hỏa Tịch trầm xuống: “Nàng muốn ăn mấy món ăn của Thực Thần cả đời à?”

Ta ăn ngay nói thật nói: “Muốn chứ.”

Kết quả Hỏa Tịch không nói hai lời, sai tiên ty dọn sạch cơm canh trên bàn, thật sự không chừa lại chút gì.

Sau đó Thực Thần không đến Diễm Thái Cung.

Ta đột nhiên cảm thấy ta ở lại Diễm Thái Cung này cũng chẳng còn ý nghĩa gì. Vừa nghĩ như vậy, ta mới hoàn toàn tỉnh ngộ, rốt cuộc không biết ta đã ở Cửu Trùng Thiên bao nhiêu ngày. Ta ti mi đếm trên đầu ngón tay, lại đếm không ra lý do ở lại.

Ta không khỏi càng suy nghĩ thêm, lúc trước là bị Hỏa Tịch bắt tới Diễm Thái Cung, sau là vì cứu Hỏa Tịch mới nán lại Diễm Thái Cung, mà nay Hỏa Tịch đã tỉnh thần phần chấn mạnh mẽ, ta cứ ngây ngốc ở đây thì chẳng có ý nghĩa gì.

Và lại ta bỗng nhiên nhớ tới ta đã đồng ý với Lan Hưu sẽ sớm quay về lấy hán...

Nghĩ như thế, ta đột nhiên có cảm giác như nước sôi lửa bỏng, quả thật ăn quá mất khôn, ăn quá mất khôn. Ta cảm nhận sâu sắc rằng không nên cứ ở đây nữa.

Đang lúc ta không biết dùng cách gì để thoát khỏi tai mắt của Hỏa Tịch, lén rời khỏi Cửu Trùng Thiên, khi đang phiền não nghĩ suy, Hỏa Tịch bỗng nhiên trở nên rất biết cách chăm sóc, có thể là thấy hai ngày này ta buồn bức không vui nên đề nghị buổi tối đi đến quý phủ của Thực Thần dùng bữa tối.

Cũng được thôi, cứ xem như đây là một bữa tiệc đưa tiễn trước khi ta rời khỏi Cửu Trùng Thiên. Điểm này Hỏa Tịch thật có kiến thức.

Chạng vạng, Hỏa Tịch dẫn ta đi đến phủ của Thực Thần. Nào ngờ vừa mới bước đến trước cửa phủ Thực Thần, đã có hai tiên ty khúm núm đi ra nghênh đón, nói là Thực Thần hán đã đi xa, không có ở nhà.

Vừa nghe đã biết đây là lệnh tiễn khách.

Lúc này Hỏa Tịch tỏ vẻ vô cùng khí phách, chấp tay thân nhiên nói: “Không sao, bản quân đi vào chờ hán, đợi Thực Thần đã trở lại thì báo cho bản quân một tiếng là được.” Nói xong hán liền nâng bước định đi vào.

Ta vội vàng theo sao, không quên mỉm cười nói với hai tiên ty: “Hôm nay Thần Quân của chúng ta tâm huyết dâng trào cố ý đến thương thức tay nghề của Thực Thần, hai vị cô cô nhớ báo cho Thực Thần một tiếng, bảo ngài ấy nhớ trở hết tài năng sở trường.”

“Chuyện này...” Hai tiên ty xem ra có chút luống cuống tay chân, vội vàng lui xuống, chắc là muốn đi tìm Hành Xanh.

(Ba)

Khi vào trong phủ của Hành Xanh, trước mặt là một kiến trúc mang phong cách mộc mạc sạch sẽ gọn gàng mà rất đẹp. Ta không ngờ lại đến nơi ở của Hành Xanh, nếu không đến đây thì cũng không biết Hành Xanh lại có thưởng thức như thế.

Hòa Tịch dẫn ta đi đến một chiếc cầu nhỏ thì dừng lại. Phía dưới cầu là một hồ nước, trong hồ có vài phiến lá đang nổi bập bềnh nở ra những đóa hoa sen màu trắng muốt.

Chỉ liếc nhìn qua thấy rất lộn xộn nhưng mọi sắp đặt đều có ý nghĩa, vô cùng cao nhã.

Hòa Tịch dùng giọng điệu rất nghiêm túc nói: “Nghe đồn Thực Thần không thích hoa sen trong hồ nước này.”

Hoa sen đẹp như vậy theo lý thuyết thì người gặp người thích, sao lại có người không thích hoa sen chứ. Nhưng có lẽ Hành Xanh chỉ thích màu xanh hơn màu trắng.

Ta hỏi: “Hắn không thích hoa sen này, chẳng lẽ chỉ thích khói dầu trong phòng bếp sao?”

Hòa Tịch cười nhạt: “Cũng có thể như thế. Nhưng mà nếu Lưu Cẩm có thể thay Thực Thần bẻ hết hoa sen trong hồ này để bày tỏ tình cảm hữu nghị nói không chừng Thực Thần sẽ cảm động, ngày mai lại đến Diễm Thái Cung chúng ta.”

Ta chỉ nghĩ sơ qua, cảm thấy được đây là một chuyện mua bán rất có lời.

Vì thế không hề đắn đo, thậm chí ngay cả khi nhìn thấy nụ cười mang ý vị thâm sâu bên bờ môi của Hòa Tịch cũng cảm thấy rất đẹp mắt, lúc này liền niết quyết bay xuống đứng trên một phiến lá xanh nổi trên mặt nước, ta lại nhảy đến một phiến lá khác, bàn tay không ngừng rẽ nước tiến tới gần hoa sen, hái từng đóa từng đóa hoa sen trắng như tuyết...

Khi mặt Hành Xanh còn xanh hơn cả chiếc áo khoác ngoài của hắn hần hển xuất hiện ở trước mặt ta, ta vừa mới thuận tay hái đóa hoa sen cuối cùng của hắn...

Cả hồ nước, đưa mắt nhìn lại... chỉ còn những phiến lá trơ trụi.

Hành Xanh run run kích động, vừa nhìn đã nhận ra tâm trạng của hắn không bình tĩnh. Ta đang cầm một bó hoa sen trắng đến trước mặt hắn, nói: “Người không thích mấy đóa hoa này nên ta thay người hái hết chúng, người không cần cảm kích ta...” Nhìn thấy sắc mặt hắn rất hung ác giống như muốn róc xương lóc thịt ta, ta cảm thấy được có chút không đúng, nhưng vẫn rất chân thành mời hắn, “Ngày mai người còn đến Diễm Thái Cung nữa không?”

Hành Xanh không nói lời nào, đôi mắt luôn nhìn chăm chăm vào hoa sen trắng trong tay ta. Ta lập tức hiểu ý, nói: “À, đúng rồi người không thích chúng” Vừa dứt lời ta đã ném cả bó hoa xuống hồ nước.

Lòng ngực Hành Xanh phập phồng kịch liệt hai cái, may nhờ Hòa Tịch đến giữ chặt hắn nên hắn vẫn duy trì đáng vẻ bình tĩnh. Hắn vừa bị Hòa Tịch lôi kéo cố gắng giãy giụa không được, vừa nghiêng răng nghiêng lợi hét to với ta: “Là kẻ nào nói cho người biết ta không thích hoa sen trắng?!”

Ta thật sự bị tiếng hét của hắn khiến cho khó có thể khống chế cảm xúc xúc động, hoảng sợ, sững sờ, cố chấp nhìn Hòa Tịch đang đứng phía sau hắn: “Là hắn nói đó.”

Thái dương Hành Xanh ẩn hiện gân xanh đang nổi nhip, tiếp tục hét lớn: “Có tin ta sẽ chặt người thành từng khúc làm thịt kho tàu không! Rốt cuộc người lấy đầu ra lá gan lớn như thế, dám tự tiện hái hoa sen trắng mà ta yêu thích nhất!”

Ta kinh hãi nhìn về phía Hòa Tịch, hỏi: “Không phải người nói Hành Xanh ghét nhất là hoa sen sao?”

Hòa Tịch mang vẻ mặt vô vị: “À, xem ra lời đồn không đáng tin, thì ra là giả.”

Hành Xanh ra sức đánh về phía ta, khộc lóc đến mức mặt đỏ bừng: “Hai người các người dám đứng trước mặt ta kẻ xướng người họa, ta sẽ không để mình bị lừa đâu! Trả hoa sen trắng cho ta——”

Hòa Tịch vội tranh thủ thời gian nói: “Lưu Cẩm nếu ta là nàng trước mắt nên co giò chạy đi.”

Ta tức giận trừng mắt nhìn một cái, lại nhìn tình trạng Hành Xanh càng ngày càng bất ổn, vội vàng chọn phương hướng nhanh chân bỏ chạy, kêu lên: “Oan có đầu nợ có chủ, tất cả đều là chủ ý của Hòa Tịch, là hắn sai ta làm! Người muốn tìm thì tìm hắn đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Cố nhân cố nhân đương nhiên đã là người quá cố!

(Một)

Sau lại ta bỏ chạy, chạy mãi chạy mãi cũng chẳng biết mình đã chạy đến nơi nào, chỉ biết vẫn chạy vòng vòng trong phủ của Hành Xanh.

Ta biết Diễm Thái Cung rất lớn, đến giờ ta vẫn chưa đi hết, nhưng không ngờ phủ của Hành Xanh cũng lớn như vậy. Hỏa Vương chết tiệt, dám chơi lão tử à! Vốn muốn giảng hòa với Hành Xanh, giờ còn giảng với hòa gì chứ, Hành Xanh không lột da ta đã xem như khách khí với ta lắm rồi.

Xem ra lúc này muốn Hành Xanh đến Diễm Thái Cung nấu cơm mỗi ngày, thật sự là chuyện vô vọng rồi.

Ta chạy đến dưới một tàng cây, quay đầu nhìn lại không thấy Hành Xanh đuổi theo nữa, nhất thời cảm thấy toàn thân mỗi một đứt khoát ngồi phịch xuống đất. Trên cây có những đóa hoa nhỏ màu trắng tinh, làn gió nhẹ thổi qua, đóa đóa khẽ lay động rơi xuống, cuộn lên một mùi hương nhàn nhạt.

Hiểu biết của ta về các loài hoa rất ít, tính sơ cũng chỉ có mấy loài. Mà cây hoa này vừa khéo lại là một trong số ít loài hoa mà ta biết.

Ta nhớ Lan Hư từng nói với ta đây là dương hoa. Ma giới chúng ta cũng có loài hoa thuần trắng tinh khiết như thế.

Còn nhớ rõ Lan Hư cũng đã nói qua, là nữ tử đều sẽ thích dương hoa, bởi vì dương hoa trắng tinh mỹ lệ. Lúc đó ta liền hỏi, vậy vì sao phía sau hoa viên của Phụ Tôn, ngọn núi phía sau Ma điện cũng trồng dương hoa, hay là phụ tôn cũng có sở thích giống như nữ tử?

Lan Hư nói, Phụ Tôn ta chỉ thích những thứ mà mẫu thân ta thích.

Mặc dù ta chưa từng gặp mẫu thân, nhưng ta biết người thích loài hoa này. Không biết cũng thế, biết không nhiều cũng không khác gì. Mẫu thân cũng không vì chuyện ta biết người thích loài hoa này mà vui mừng đến nổi sống dậy.

Nhưng hiện giờ nhìn thấy gốc cây này trong nhà Hành Xanh, quả thật khiến cho ta có chút kinh ngạc. Không ngờ Hành Xanh cũng thích thứ mà nữ tử thích.

Thực Nương.

Ta ngờ ngợ nghĩ đến, cứ bị vây khốn trong vòng suy nghĩ đó nên lười động đậy, liền nằm dưới tàng cây nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đợi đến khi ngủ đủ thì tìm đường về nhà.

Không biết đã ngủ bao lâu, đầu óc có chút mệt mỏi lại có chút ngẩn ngơ. Tỉnh cờ có một đóa hoa nhỏ rơi xuống mặt ta, vừa thơm vừa ngứa. Ta bị những cánh hoa nhỏ làm cho khó chịu vô cùng nên chẳng nhận được nữa mà đưa tay phát phát, không ngờ không chạm đến hoa, ngược lại còn bị kinh động bởi một giọng cười khê.

Giọng người này rất dễ nghe... Cũng rất quen thuộc.

Ta suy ngẫm mấy lần, bỗng nhiên đầu óc chợt lóe linh quang, đột nhiên tỉnh táo hẳn. Vừa mở mắt ra đã thấy một đôi mắt đang ánh lên ý cười, rất đáng sợ.

Một người xanh lè như cây hành đang ngồi xổm bên cạnh ta, hừ chết người mà. Ngoại trừ Thực Thần Hành Xanh thì còn kẻ nào nữa!

Ta ngã bật ra sau, trấn định nói: “Ta, ta ta không phải cố..có ý hái hoa sen của ngươi, là Hỏa Tịch bảo ta hái, ngươi, ngươi tìm hán báo thù đi!”

Hành Xanh đưa tay về phía ta, hừ ta sợ đến mức lùi ra sau. Song ngoài dự kiến của ta, hán lại không muốn đánh ta như lúc này, mà đưa tay về phía tóc ta lấy một đóa dương hoa nhỏ nhỏ xuống..

Ta sững sờ trong chốc lát, không biết hán muốn gì. Chẳng lẽ... Muốn cho ta ném ngọt trước thừa dịp ta chưa chuẩn bị lại đánh ta một trận?

Ta luôn luôn đề phòng, cảnh giác nhìn hán. Chỉ cần thấy hán có chút động đậy, ta sẽ không để mặc cho hán đánh.

Hành Xanh cười híp mắt, làm cho ta đột nhiên nảy sinh một cảm giác hán vẫn là một Thực Thần ôn hòa cẩn trọng trong lần đầu gặp gỡ. Hán nhẹ giọng nói: “Có gan hái bảo bối Bạch Liên hai ngàn năm của ta, còn sợ ta động thủ đánh nàng sao.”

Ta thấy hán cười vô cùng dịu dàng, cổ họng càng siết chặt: “Này, ngươi, ngươi không có việc gì chứ? Không có, không có bị tức giận đến mức thần trí có vấn đề... chứ?”

(Hai)

Hành Xanh nhướn mày, tươi cười gần gũi, nếu nhìn tinh tế tỉ mỉ hơn đôi chút thì sẽ thấy ý trong đáy mắt pha vài phần trêu tức, nói: “Ta rất tinh táo.”

Lưng ta chạm vào thân cây, có muốn lui ra sau cũng không lui được nữa nên dứt khoát đánh cược nói: “Vậy ngươi, ngươi nhanh gọn sáng khoái một chút, đừng, đừng đánh vào mặt.”

“Ta nói muốn đánh nàng hồi nào?” Hành Xanh tiến gần thêm hai bước.

Dũng sĩ chân chính là người có gan đối mặt với kẻ thù. Ta nhìn hắn hỏi: “Vậy...rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Hành Xanh duỗi tay ra véo hai má ta, cong cong khoe miệng: “Thuộc tính thủy của ngươi tu hành ở đâu?”

Ta kéo tay hắn ra, xoa xoa mặt, vô vị nói: “Ta vốn là một viên thủy châu, hấp thu tinh hoa linh khí của thiên địa nhật nguyệt, ngày ngày uống sương sớm sương đêm, lấy dòng suối làm bạn, chẳng lẽ ta còn có thể tu ra thuộc tính hỏa sao?”

Ma tộc chúng ta trong đối nội rất thành thật giữ chữ tín, trong đối ngoại thì lừa gạt gian lận. Điều đã là truyền thống cũ xưa nay.

Dù sao ta cũng không đến nỗi nói ra mình sinh ra ở Ma giới, từ nhỏ đã có thuộc tính thủy.

Đuôi mắt Hành Xanh thoáng lưu chuyển, ý cười không giảm, tiếp tục hỏi: “Vậy nàng dám nói không phải là người Ma tộc?”

Ta gáy gáy mặt, nghi hoặc nói: “Ý, ta là người Ma tộc sao? Người nào nói cho ngươi biết ta là người trong Ma tộc? Chẳng lẽ thoát nhìn ta thật sự giống như vậy sao?”

Hành Xanh nhìn ta một lúc lâu, thở ra một hơi, nâng tay vuốt búi tóc của ta, nói: “Không phải là tốt rồi.”

Ta cũng âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Câu hỏi của Hành Xanh khiến cho ta kinh ngạc, xem ra đầu óc của hắn cũng không phải màu xanh giống như quần áo của hắn... Nhưng thiên địa làm chứng, thiên địa làm chứng, ta tuyệt đối cũng không có nói ta không phải người Ma tộc, tất cả đều do hắn tự cho là đúng.

Về chuyện ta hái hoa sen trắng trong hồ nước của Hành Xanh, Hành Xanh nói quên đi, không truy cứu nữa.

Ta có chút không thể tin, hỏi: “Không phải ngươi nói đó là hoa sen bảo bối hai ngàn năm của ngươi sao, cái này cũng cho qua luôn à? Sau này nếu ngươi lại muốn bảo bối gì đó thì sao, ta cảm thấy không thể nào hoàn toàn tin tưởng được.”

Hành Xanh ngẩn người, nghiêm túc nói: “Vậy ta rút gân lột da ngươi thì sao?”

Ta lập tức sửa lại lời nói: “Bảo..bảo bối mấy ngàn năm gì đó của ngươi chẳng qua cũng chỉ là đồ vật vô tri vô giác, ta, ta... xấu tốt gì cũng là một con người, so với đồ vật quý giá... Ngươi nên quý trọng người trước mắt...”

Hành Xanh lại đưa tay ra véo mặt ta, ta phất tay hắn ra, nhìn vào đôi mắt mang theo ý cười của hắn, cũng ráng lấy lòng mà cười hai tiếng. Hắn nói: “Ừ ta cũng nghĩ như vậy. Sen này không phải sen kia, sen kia có thể hái, sen này chỉ được nhìn.”

Không biết hắn đang ngầm nga cái thứ gì, nhưng ta vẫn vô cùng lễ phép phối hợp cười hai tiếng: “Đúng đó, đúng đó.”

Hành Xanh tạm ngưng giây lát, bỗng nhiên cúi đầu hỏi: “Nàng thích ngài ấy à?”

“Thích người nào?” Ta không hiểu rõ nên hỏi lại.

Hành Xanh lại nói đến vấn đề khác: “Tình cờ đi đến Diễm Thái Cung một chuyến, điện hạ lần đầu tiên bảo ta phải tặng lại lễ vật. Xưa nay điện hạ không hề chú trọng phương diện ăn uống, khiến cho ta suy nghĩ rất nhiều nhưng cũng chẳng lý giải được. Kết quả vừa đi đến Diễm Thái Cung mới biết quà đem tặng là để cho ngươi ăn.”

Lần đó ta còn nhớ rõ. Không phải chính là những chuyện xảy ra trong đoạn thời gian lần đầu tiên đến Cửu Trùng Thiên chịu Hòa Tịch ức hiếp nhục nhã sao. Lúc đó ấn tượng của ta đối với Hành Xanh cũng không sâu sắc lắm, nhưng đối với diễm tâm hắn mang đến thì nhớ hoài không quên.

Hành Xanh hỏi: “Diễm tâm lần đầu tiên ta cho nàng ăn gọi là gì?”

(Ba)

Ta không cần suy nghĩ liền nói: “Không phải cao trà xanh sao.”

Hành Xanh lại hỏi: “Vậy đối với Hòa Thần điện hạ, ấn tượng sâu sắc nhất của nàng là gì?”

Bỗng nhiên ta có cảm giác khó mở lời, cảm thấy nói ra thì rất mất mặt. Nhưng đối mặt với vẻ mặt tha thiết ham học hỏi kia của Hành Xanh, ta vẫn thành thật nói: “Bị hắn đánh...”

Hành Xanh ngẩn ra, lập tức mỉm cười rất ôn hòa rất mềm mại với ta. Hắn phì phì xiêm y, đứng lên, bình thản nói: “Như thế xem ra, cũng khó trách vì sao điện hạ lại có chút kiêng kỵ việc ta tới gần nàng. Nhưng ta không muốn tranh đoạt với ngài ấy, ngược lại ngài ấy bảo nàng bẻ hết Bạch Liên hai ngàn năm của ta để trút giận.”

“A?” Ta mơ hồ cảm thấy phía sau trò đùa của Hòa Tịch là một âm mưu to lớn.

Hành Xanh cách ta hai bước, hắn đưa bàn tay ra độ chiều cao ngang thắt lưng mình, cười nhạt nói: “Nàng lớn như thế kỳ thật cũng cực kỳ đáng yêu”, hắn lại dùng tay độ chiều cao ngang vai mình, “Lớn như vậy cũng vô cùng xinh đẹp.”

Ý trong lời nói này chính là khen ngợi ta nên ta nghe xong rất hưởng thụ. Không ngờ Hành Xanh cũng có tài ăn nói như vậy, nếu kiên nhẫn bồi dưỡng, nếu có thêm thời gian thì có thể trở thành nhân tài.

Ta mỉm cười với hắn: “Ngươi quả là người có ánh mắt tinh tường!”

Hành Xanh chậm rãi xoay người, giọng nói nhẹ nhàng mơ hồ, pha lẫn tiếng thờ dài bất đắc dĩ: “Chỉ tiếc, ở bên bờ Thiên Hà, lần đầu tiên nhìn thấy nàng trong hình dạng trưởng thành cứ tưởng là cổ nhân đã trở lại. Thì ra không phải, chỉ là có dáng vẻ giống nhau mà thôi.”

“Cổ nhân của ngươi là ai?” Ta hỏi.

Hắn hơi nghiêng đầu, ánh mắt nhìn lên tán cây dương hoa phía trên đầu ta: “Bạch Liên trồng lâu mới có chút tình cảm không thể buông bỏ, mà cây dương hoa này bởi vì chất chứa quá nhiều tình cảm không thể buông bỏ mà trồng nên. Cổ nhân cổ nhân đương nhiên đã là người quá cố.”

Hắn khó khăn quay người lại, dương hoa nhẹ nhàng rơi xuống, mang theo chút u buồn. Ta đột nhiên cảm thấy hắn có chút giống như thi nhân đa sầu đa cảm.

Thấy hắn muốn đi, ta bất chấp cảm nhận tình thơ ý họa mà bóng lưng mang đến, vội hỏi: “Này ngươi đi rồi ta làm sao bây giờ? Ta đói bụng rồi!”

Hành Xanh ngừng bước, nói: “Điện hạ lập tức sẽ tìm đến đây. Ta đi về trước chuẩn bị bữa tối, lát nữa các ngươi cùng nhau đến dùng cơm.”

Ta mở cò trong bụng: “Hành Xanh ngươi thật sự là người tốt!”

Dáng vẻ đa sầu đa cảm của Hành Xanh hoàn toàn biến mất, lại trở về vẻ hung ác ngày thường, quay đầu lại dùng khẩu hình hung dữ nói với ta: “Chỉ toàn biết ăn, tiêu mập mập!”

Lời vừa dứt, Hành Xanh đã chẳng còn ở đó. Vừa đúng lúc này, từ hướng khác vang lên tiếng bước chân vội vàng.

Hành Xanh nói không sai, chân trước hắn vừa đi, chân sau Hỏa Tịch đã tới rồi.

Bóng đêm dần dần tối mịt, chỉ còn những đóa dương hoa rực rỡ sắc trắng nhàng nhạt. Dáng người Hỏa Tịch cao gầy vô song xuất hiện trong tầm mắt ta, sắc mặt lạnh nhạt, đôi mắt phượng dài hẹp nhẹ buông xuống, ánh mắt ấy còn trong suốt sáng chói hơn cả dương hoa.

Không biết vì sao, ta chợt tỉnh ngộ, cảm thấy cả cây dương hoa hoa bay bay phiêu lãng cũng không đẹp bằng hắn.

Lúc ta đang ngăn người, Hỏa Tịch đi tới, cúi người, vương tay về phía ta: “Lưu Cẩm, lại đây.”

Ta nhìn bàn tay thon dài với những khớp ngón tay rõ ràng, không biết có phải bị ám đầu hay không mà ta đưa tay mình đặt trong bàn tay hắn. Hỏa Tịch nheo mắt nở nụ cười, tay dùng chút lực kéo ta vào trong lòng, nói: “Trên mặt đất lạnh như vậy, đợi ta đã lâu rồi phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Ta yêu nàng rồi, nàng phải làm sao bây giờ?

(Một)

Ta tựa vào vai của Hỏa Tịch, qua bờ vai hắn, ta còn có thể nhìn thấy những cánh hoa nho nhỏ màu trắng nổi bật trong màn đêm bị cơn gió nhẹ thổi bay rồi lại rơi đầy mặt đất phía sau lưng hắn.

Tình cảnh này, ta nghĩ đúng lúc ta nên thể hiện mình là một người rất hiểu lòng người, nói: “Kỳ thật ta đợi không lâu lắm”. Nhưng ta nghĩ một lúc, vẫn nói: “Lão từ đợi rất lâu rồi, ngươi chậm quá, kém cỏi chết được.”

Hỏa Tịch không trả lời. Ta nghĩ hắn đã ngầm thừa nhận rồi. Ta nhặt một cánh hoa rơi trên bờ vai hắn, đặt bên môi nhẹ nhàng thổi bay đi, lại nói: “Hỏa Tịch, ta cảm thấy ngươi là một người quá âm trầm quá xảo quyệt.”

Bàn tay đang ôm ta của Hỏa Tịch dừng một chút, thấp giọng hỏi: “Sao lại nói thế?”

Ta kéo lỗ tai hắn ra rồi hét lớn: “Ngươi làm hại ta bị Hành Xanh vừa kêu đánh vừa đòi giết, đều tại ngươi nói cái gì Hành Xanh ghét nhất hoa sen! Ngươi có ý! Nếu không phải bởi vì ngươi nói như thế, ta sẽ giúp Hành Xanh đi hái hoa sen sao?” Tuy rằng Hành Xanh không tính toán với ta, nhưng ta bị thằng nhãi này tính kế nên không thể không tính toán với hắn.

Khoảng gian mày Hỏa Tịch ẩn hiện ý châm chọc như có như không, nói: “Ta có ép nàng hái hoa sen à?”

“... Cho nên mới nói người rất xảo quyết.” Ta tạm thời không nói gì nữa, nửa ngày lại chỉ nín thinh không nói thêm câu nào nữa.

Buổi tối, ta cùng với Hòa Tịch ở phủ Hành Xanh ăn một bữa no. Mấy món hắc làm vẫn ngon như trước, cũng không vì ta phá sạch hoa sen trong hồ của hắc mà có chút khoảng cách với ta, cũng không ảnh hưởng gì đến trù nghệ của hắc

Có lẽ bởi vì lần này hắc thật sự không đánh ta, cũng có lẽ là vì dáng vẻ giống thi nhân đang ôm ấp tình cảm lại đem chút u buồn của hắc khi đứng dưới tán cây dương hoa kia khiến cho ta nhìn Hành Xanh Thực Thần với cặp mắt khác xưa. Hắc cũng không phải rất đáng ghét, ít nhất cũng có chút độ lượng.

Nhưng có một chuyện ta rất cảm thông với hắc.

Từ trong miệng Hòa Tịch, ta đã biết vì sao Hành Xanh này lại có tình cảm với hoa sen trắng. Thì ra có một đoạn tình cảm buồn bã không muốn cho người ta biết. Nghe nói, đó là mối tình đầu thuần khiết của Hành Xanh lúc trước.

Mối tình đầu thuần khiết của Hành Xanh là một vị liên hoa tiên tử, hai người gặp nhau vào hai ngàn năm trước.

Đại khái vị liên hoa tiên tử này có dáng vẻ cao quý thanh nhã, khiến cho Thực Thần lần đầu tiên gặp gỡ đã nảy sinh tình cảm. Nhưng tình cảm này còn chưa đậm đà đã héo úa, bởi vì liên hoa tiên tử đã bị một vị Bồ Tát đến từ Tây Cực nhìn vừa mắt nên dẫn về Tây Cực tu hành rồi.

Nói đại chúng dễ hiểu chút là liên hoa tiên tử có tình cảm sâu đậm chí hướng cao xa, xuất gia.

Vì thế Hành Xanh Thực Thần gục ngã hoàn toàn, canh giữ bên hồ hoa sen trắng mà năm xưa liên hoa tiên tử cho hắc, ngày ngày nhìn vật nhớ người. Tình cảm nhưng nhớ này đã kéo dài suốt hai ngàn năm.

Tuy tình cảm của Hành Xanh đối với liên hoa tiên tử có thể nói là kiên trì không đổi trời đất chứng giám, nhưng cho dù hắc có nhưng nhớ một vạn tám nghìn năm thì liên hoa tiên tử đã xuất gia cũng không thể nào quay trở về với hắc.

Ta làm bậy làm bạ hái hoa sen trắng của hắc, chẳng khác nào dao sắc chặt đứt rồi, nháy mắt chặt đứt nỗi nhớ nhưng tưởng niệm của Hành Xanh. Như thế xem ra, ta cũng vô tình làm được một việc thiện lớn.

Trong lòng ngực có chút tự hào có chút yêu mến, khiến khi ta nhìn về phía Hành Xanh tình bỗng nảy sinh cảm tình “Kỳ thật Hành Xanh rất đáng thương cũng rất đáng yêu”, chắc chắn là mẫu tính vĩ đại lại tác quái.

Lúc Hành Xanh gấp rau không cẩn thận bắt gặp ánh mắt của ta, chiếc đũa run rẩy, hồ nghi nói: “Tiểu Mập Mập sao nàng lại nhìn ta như vậy?”

Ta khoan dung rộng lượng đưa đũa ra gấp món ăn mà Hành Xanh muốn gấp, bỏ vào trong bát của Hành Xanh, trấn an nói: “Người bớt đau buồn, mới không đi sao cũ đến được, ngày mai của người sẽ càng tốt đẹp hơn.”

(Hai)

Hành Xanh lập tức trừng mắt về hướng Hòa Tịch đang ngồi bên cạnh mặt không đổi sắc, hỏi: “Điện hạ lại nói gì rồi?” Xem ra cảm giác của tên này thật quá nhạy bén.

Hòa Tịch thân nhiên nói: “Cũng không có gì, chỉ có nói nguyên nhân vì sao Thực Thần người chỉ yêu hoa sen.”

Thực Thần hỏi tiếp: “Vậy điện hạ đã nói gì về nguyên nhân ta chỉ yêu hoa sen?”

Hòa Tịch nhướn mày, nhớ lại nói: “Cũng không có gì, chỉ nói hai ngàn năm trước có một vị liên hoa được tấn chức lên Cửu Trùng Thiên, Thực Thần yêu hoa sen trắng đến tận xương tủy. Sau đó liên hoa tiên tử đến phật môn Tây Thiên, Thực Thần vẫn lẻ loi một mình chưa từng thân thiết với tiên tử nhà nào, giữ mình trong sạch nhưng thể lương sâu nào.”

Ta liếc Hòa Tịch một cái, bất mãn nói: “Người cũng đừng quá kích thích hắc.”

Sắc mặt Hành Xanh thiên biến vạn hóa, cuối cùng yên lặng cúi đầu nhìn xuống bàn, hắc cầm bát lên đi ra cửa ngồi xổm xuống, liếc nhìn sơ qua quả thật vô cùng thể lương sâu nào. Hắc và hai miếng cơm vào miệng, nói: “Sau khi hai vị ăn no xong, ra cửa đi trăm bước rồi rẽ phải qua một cây cầu nhỏ lại rẽ trái đi một trăm năm mươi bước nữa sẽ ra khỏi phủ, không tiễn, cảm ơn.”

Cuối cùng, sau khi ăn xong bữa tối ở phủ Thực Thần, nhân lúc trời tối ta và Hòa Tịch rời khỏi phủ Thực Thần, vừa tản bộ vừa quay về Diễm Thái Cung. Hành Xanh không đồng ý ngày mai sẽ dọn đến Diễm Thái Cung, hắc đã nói một lời rất ngoan tuyệt, đời này sẽ không bao giờ đến Diễm Thái Cung nữa, đời này sẽ không bao giờ nấu cơm cho Hòa Tịch nữa.

Ta mơ hồ cảm thấy, lúc ăn cơm Hòa Tịch lại chọc giận Hành Xanh, lại không nghĩ ra Hòa Tịch đã chọc giận hắc chỗ nào. Nhưng cũng vì vậy mà ta bị vạ lây, chỉ sợ sau này không còn cơ hội ăn cơm canh do Hành Xanh làm nữa.

Nhất thời ta cũng cảm thấy nửa vui nửa buồn. Vui mừng vì đã kết thúc những ngày tháng an nhàn nơi Cửu Trùng Thiên đầy thị phi này. Mà buồn vì những ngày tháng an nhàn đã kết thúc.

Mà nay nhớ lại khoảng thời gian ta và Hòa Tịch cùng trải qua ở Diễm Thái Cung, ta chợt phát hiện ra phần lớn thời gian hắc đều ở cùng với ta như hình

với bóng. Mặc dù cũng có khi không ở cùng nhau, nhưng khoảng thời gian này cũng rất ngắn.

Trên đường trở về, ta luôn suy nghĩ, nên tìm biện pháp nào để lén rời khỏi Cừu Trùng Thiên mà không bị Hòa Tịch phát hiện.

“Luru Cẩm.” Hòa Tịch nắm chặt tay ta, kéo thần trí ta trở về.

Ta vội vàng thu hồi lại những suy nghĩ trong lòng, lên tiếng: “Có..có chuyện gì?”

Hòa Tịch im lặng, chỉ lo dắt ta đi. Ta ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt in nghiêng của hắn, sợi tóc dài mềm mại sau tai khẽ lay động, lộ ra dáng vẻ vô cùng thanh mị lại rất đẹp.

“Làm sao vậy?” Ta hỏi.

Đi được một đoạn, hắn nói: “Ta thích nàng.”

Ta không hiểu ý hắn: “Ngươi nói gì?”

Hòa Tịch hiếm khi kiên nhẫn nói lại lần nữa: “Luru Cẩm ta thích nàng.” Hắn ngừng lại, đôi mắt phượng lặng lẽ nhìn ta.

Ta cảm thấy từ “Thích” này rất đơn giản, nhưng khi nghe vào lỗ tai lại trở nên rất phức tạp và trừu tượng. Từ khi sinh ra đến giờ ngoại trừ bản thân ta ra, ta chưa từng thích kẻ nào, nhưng đại khái có thể hiểu được thích là như thế nào. Chính là giống như ta có một người yêu là Lan Huru, mặc dù không rõ cách yêu như thế nào, nhưng đại khái có thể hiểu được yêu là gì.

Có điều ta nghĩ, thích và yêu, chắc là không giống nhau.

Khi Hòa Tịch nói thích của ta, ta có chút vênh vang đắc ý, ta có thể lý giải được tâm trạng của hắn hiện giờ. Vì thế đối với đôi mắt phượng sáng rực của hắn, ta rất nhiệt tình đáp lại: “Ngươi rất tinh mắt, ta cũng rất thích bản thân mình!”

(Ba)

Một khắc đó, nét mặt Hòa Tịch tựa hồ có chút cứng ngắc.

Ta liền vui vẻ nói với hắn: “Cũng may ngươi và ta chỉ thích thôi, còn chưa bắt đầu yêu ta”, ta u buồn than thở một hơi to về người lớn, “Ta cũng không biết nếu có một ngày ta yêu chính mình thì nên làm cái gì bây giờ...”

Hòa Tịch không nói gì, mà cường chế không cho ta phản kháng, cời vòng tay Phước Linh của ta ra, khiến cho ta trở về dáng vẻ vốn có, cao ngang vai hắn. Khoảng cách giữa ta và hắn rất gần nhau, gần đến mức hô hấp của hắn nhẹ phả lên mặt ta, mang theo cảm giác mát lạnh thoang thoảng hương sen.

Ta nhin không được nuốt nước miếng, nhìn đôi mắt phượng tĩnh lặng của hắn, muốn lui ra sau.

Trực giác nói cho ta biết, Hòa Tịch hắn... hình như có chút không bình thường.

Sau đó thất lưng bị bàn tay hắn đỡ lấy, khiến ta muốn lui cũng không được.

Hắn vươn tay kia ra vén loạn tóc bên tai cho ta, năm ngón tay thon dài hữu lực xen kẽ tiến vào trong mái tóc ta, động tác mềm nhẹ mà thông thả. Cánh môi hé mở cúi đầu nói với ta: “Luru Cẩm, làm sao nàng biết thích mà ta nói không phải là yêu. Ta yêu nàng rồi, nàng phải làm sao bây giờ.”

Gió lạnh như nước, mơ hồ cuộn cuộn nổi lên trước mắt ta, từng sợi từng sợi, tựa như tơ tằm bao bọc lấy ta.

Ta cố gắng mở to mắt, nhìn thấy mặt Hòa Tịch gần trong gang tấc. Đôi môi mỏng lạnh của hắn phủ xuống môi ta, đầu lưỡi mềm mại trơn bóng nhẹ nhàng lướt qua môi ta.

Có chút ngơ ngẩn.

Ta đẩy đẩy lồng ngực rắn chắc của hắn, bên hông buông lỏng hắn liền thả ta ra. Nhưng còn chưa chờ ta kịp phản ứng thì hai tay của hắn đã nâng mặt ta, đôi môi gât gạo nghiền ép lên môi ta, đầu lưỡi cứng rắn tiến vào dây dưa với ta.

Khoảnh khắc ấy, tất cả hơi thở của hắn tiến vào mũi miệng không hề phòng bị của ta, làm đầu ta có chút mê muội. Lưỡi ta bị xâm nhập quẩn quýt trong khoang miệng, lại giống như có thể khuấy đảo đầu óc của ta thành hồ tương...

Thừa dịp ta còn có chút tỉnh táo có chút sức lực, tay đặt trên ngực hắn, suy nghĩ đến câu hỏi vừa rồi hắn mới hỏi ta. Nhưng vấn đề này rất gian xảo khiến ta không biết nên trả lời như thế nào.

Ngày trước khi Lan Huru nói yêu ta cũng có hỏi ta yêu có hắn không, chưa từng hỏi ta hắn yêu ta rồi, ta nên làm gì bây giờ.

Ta lúc tạm ngừng, ta thở dốc lắm bậm nói: “Ta không biết phải làm thế nào bây giờ...”

“Vậy để ta định đoạt, ta sẽ không để nàng rời khỏi ta.”

Ta buông tay, rũ hai cánh tay xuống, không biết nên đặt ở đâu. Mái tóc mềm mại của Hỏa Tịch phất qua cổ ta, bị ta giữ chặt trong tay. Sợ loạn tóc ấy trượt qua khỏi kẽ tay nên ta rất nắm rất chặt rất chặt.

Bỗng nhiên ta có chút xúc động, thì ra bị tên này nâng trong lòng bàn tay là cảm giác kỳ lạ như thế. Ta không có gì hỏi báo hấn, liền lấy đầu lưỡi liếm liếm đầu lưỡi của hấn.

Lại khiến cho cả người hấn chấn động

Dường như trời đất quay cuồng, hình như ta cảm giác mình bị hấn ngang ngược ôm rất chặt. Trong hô hấp tràn ngập hơi thở của Hỏa Tịch

Đầu có chút nóng. Trước khi mất đi lý trí, ta nghĩ chắc chắn ta đã bị tên này hạ chú gì đó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Nghe nói Hỏa Tịch có nhân tình?

Ngày đó, ta thử thăm dò nên hỏi Hỏa Tịch, nếu có một ngày ta đột nhiên im hơi lặng tiếng rời khỏi nơi này thì hấn có đau khổ hay không. Chuyện này không thể trách ta kích động hỏi như thế, thật sự ta rất lo lắng ngộ nhớ Hỏa Tịch hấn rất thích ta; nhưng sớm muộn gì thì ta cũng phải quay về Ma giới, trên cơ bản cũng phải làm sao cho hấn không đau lòng.

Hỏa Tịch nói, hấn sẽ không đau khổ. Nhưng hấn sẽ khiến cho ta sống trong đau khổ.

Hấn nói sẽ đến tìm ta, biến ta về nguyên hình sau đó dùng một sợi dây tơ hồng treo ta vào thất lưng của hấn, hấn đi đến chỗ nào thì ta phải theo đến nơi ấy.

Vì thế ta cảm thấy Hỏa Tịch không chỉ lòng dạ độc ác mà còn có chút biến thái. Nhưng trước khi ta tìm được cơ hội rời khỏi Cửu Trùng Thiên, ta vẫn quyết định án binh bất động. Chờ ta thành công thoát khỏi Diễm Thái Cung trở về Ma giới, để xem hấn làm cách nào xâm nhập vào Ma giới để bắt ta.

Nhưng mà, ngày hôm sau khi ta và Hỏa Tịch trở lại Diễm Thái Cung, Diễm Thái Cung đã chẳng còn yên bình như xưa.

Dường như ở Cửu Trùng Thiên cuộn lên một làn sóng bát quái. Khiến cho mỗi ngày đều có một đám lớn tiên tử mang tâm trạng ảm ức không yên chạy đến Diễm Thái Cung hỏi đương sự kể lại tỉ mỉ sự việc xảy ra.

Đương sự này không ai khác chính là Hỏa Tịch.

Nghe nói Hỏa Thần có niềm vui mới.

Nghe nói vào một đêm không trăng không sao Hỏa Thần đang cùng với “niềm vui mới” của mình, hai người ở một vách tường ngoài cung hôn nhau. Hỏa Thần chưa từng có tai tiếng gì về mặt tình cảm với vị tiên tử nào, càng chưa từng dịu dàng quan tâm ôm ấp vị tiên tử nào, lại càng chưa từng trắng trợn hôn vị tiên tử nào ở bên ngoài Diễm Thái Cung!

Khi đó trùng hợp không thể trùng hợp hơn có một vị tiên binh thay ca trực đêm tình cờ đi ngang qua nhìn thấy cảnh ấy. Nhất thời cả kinh hoa dung thất sắc che mặt chạy mất.

Vì thế ngày hôm sau, dĩ nhiên chuyện này đã trở thành đề tài hấp dẫn những người đam mê ‘tám’.

Trong câu chuyện bát quái hấp dẫn ấy, người ở thế bất lợi nhất chính là vị hôn thê đoan trang cao quý của Hỏa Thần. Vị hôn thê hấp tấp đến Diễm Thái Cung gây ầm ĩ vài lần, kiên quyết muốn Hỏa Thần nói cho nàng ta biết ‘niềm vui mới’ của hấn là ai.

Có lẽ vị hôn thê của Hỏa Thần hận không thể diệt trừ tận gốc ‘niềm vui mới’ ấy

Đáng tiếc, mỗi lần vị hôn thê đó đều nổi giận đùng đùng đến Diễm Thái Cung, lại khóc hu hu rồi đi. Khi đó nàng ta cũng từng vênh mặt hất hàm sai khiến chất vấn ta, đại khái là chỉ trích ta thân là đồng tử cận thân của Hỏa Thần lại không thể quản lý tốt cuộc sống sinh hoạt cá nhân của Hỏa Thần, không đúng lúc khuyên can Hỏa Thần, để cho Hỏa Thần làm ra chuyện sai lầm.

Kết quả đúng lúc đó Hỏa Tịch đã đứng trước mặt ta, lạnh nhạt nói với vị hôn thê: “Hỏa Liễm tiên tử và bản quân còn chưa tiên hôn, bản quân muốn đối xử tốt với ai thì sẽ đối tốt với người đó. Nếu Hỏa Liễm tiên tử thấy không vừa mắt, có thể không cần làm vị hôn thê của bản quân nữa.”

Đột nhiên ta chợt hiểu ra một chuyện, ta cảm thấy Hỏa Tịch là một kẻ bạc tình cũng là một người có sức mạnh có sự quyết đoán.

Hỏa Liễm tiên tử đi rồi, ta hỏi Hỏa Tịch: “Rốt cuộc đó là chuyện xấu của người với người nào, có phải thật sự đã vụng trộm sau lưng ta nửa đêm ra

ngoài hèn hò?”

Hỏa Tịch nghiêm túc suy nghĩ, nói: “Nếu nói là hèn hò, thì cứ coi như là hèn hò. Chỉ tiếc buổi tối ngày hôm đó trên đường từ phủ Thực Thần về, nàng đã mê man, chẳng nhìn thấy được trò gì hay.”

Hắn nói như vậy, dường như đêm đó ta mơ mơ màng màng mất đi tri giác. Ước chừng chắc là lúc ấy bởi vì ta cảm thấy có chút hụt hơi lại quên hô hấp.

Ta u oán mà nhìn thấy hắn: “Vậy vì sao ngươi không gọi ta thức dậy. Tiên tử tình nhân của ngươi có đẹp không?”

Bờ môi Hỏa Tịch ung dung khẽ cười: “Tiên tử tình nhân rất đẹp.”

Ta lại hỏi: “Vậy ngươi không cần vị hôn thê đoan trang cao quý của mình nữa à?”

Hỏa Tịch lạnh nhạt nói: “Qua mấy ngày nữa là ngày Phật Tổ Tây Cực giảng Phật pháp, đợi sau khi đi Tây Cực trở về ta sẽ giải trừ hôn ước với Họa Liễm tiên tử.”

(Hai)

Khi Hỏa Tịch nói muốn giải trừ hôn ước với Họa Liễm tiên tử, thật sự ta rất hoảng sợ. Hắn nói mà sắc mặt chẳng hề thay đổi, tựa như đang nói một chuyện chẳng can hệ gì đến mình.

Thật không biết khi Hỏa Tịch giải trừ hôn ước với Họa Liễm tiên tử, Họa Liễm tiên tử có thể đánh mất dáng vẻ đoan trang cao quý thường ngày mà dùng tuyệt chiêu một khóc hai làm loạn ba treo cổ tự tử không.

Nhưng ta trộm nghĩ tính khả thi giữ chân Hỏa Tịch của phương pháp này rất thấp.

Nói chung thì mấy chuyện này cũng chẳng liên quan đến ta. Chuyện duy nhất có quan hệ với ta có lẽ cũng chỉ có chuyện Phật Tổ Tây Cực sắp giảng Phật pháp.

Nghe Hỏa Tịch nói vậy, ta vội hỏi: “Mấy ngày nữa ngươi sẽ đi Tây Cực nghe Phật Tổ giảng Phật pháp?”

Hỏa Tịch chậm rãi nói: “Cứ năm nghìn năm Phật Tổ Tây Cực mới giảng Phật pháp một lần, tam Phật bát Bồ Tát mời hầu hết các tiên tôn ở tứ hải bát hoang. Lần này đúng lúc Thiên Đế đang bế tu nên ta được cử đi thay Thiên Đế.”

Ta trác lười thờ dãi: “Thật không ngờ một Hỏa Thần nho nhỏ như ngươi lại có mặt mũi như vậy.”

Hỏa Tịch nở nụ cười, cười đến phong tình vạn chủng, khẽ nhướn mày: “Một Hỏa Thần nho nhỏ?”

Ta không thể lĩnh ngộ hết sự quyến rũ trong giọng nói của hắn, khoát tay nói: “Như thế xem ra tiền đồ sau này của ngươi rất rộng mở. Nếu Phật Tổ giảng Phật pháp, ngươi lại đi thay Thiên Đế, vậy ngươi cứ thả lỏng tâm trạng đi, cứ ở trước mặt Phật Tổ biểu diễn cho tốt thành quả mà ngươi đã cố gắng nghiên cứu trong thời gian này. Ta ở Diễm Thái Cung chờ ngươi chiến thắng trở về.”

Ta chưa từng đi Tây Cực, không biết Tây Cực có phong cảnh như thế nào. Nhưng một nơi được tiếp thu Phật pháp năm năm tháng tháng thì chắc cũng rất thú vị.

Tuy muốn lên đi tham quan một chút, nhưng so với việc thừa cơ hội này trốn khỏi Cửu Trùng Thiên trở về Ma giới thì ta thấy mình nên trốn đi thì thỏa đáng hơn. Từ sau khi Hành Xanh không đến Diễm Thái Cung nữa, ta càng có cảm nhận sâu sắc Diễm Thái Cung là một nơi thị phi, quả thật không phải là nơi có thể ở lâu.

Hỏa Tịch nói: “Đó là đương nhiên.”

Vì thế vài ngày trước khi Hỏa Tịch đi Tây Cực, ta ăn ngon ngủ kỹ, rồi rảnh thì đi trộm mấy phần điểm tâm gói lại, rồi giấu đi. Đợi Hỏa Tịch vừa đi, ta liền một mình rời khỏi Cửu Trùng Thiên.

Tuy nói ở Diễm Thái Cung này phần lớn thời gian Hỏa Tịch đối xử với ta cũng rất tốt, nhưng ta cũng không thể cứ mãi ở nơi này. Nhất là khi nghĩ đến ở Ma giới Lan Hư vẫn chờ ta trở về lấy hắn, trong lòng lại tăng thêm hai phần vương bận.

Không biết xà nhi xinh đẹp Lan Hư khi thấy ta đi lâu chưa về, có phải sẽ đa sầu đa cảm cả ngày lo sợ lấy nước mắt rửa mặt hay không. Như thế, lỗi lầm của ta rất lớn rồi.

Lần này kế sách của ta rất thỏa đáng, ngay cả thực đơn ở phòng bếp của Diễm Thái Cung ta cũng lên lấy đi luôn. Vốn tưởng chuyện rời khỏi Cửu Trùng Thiên là việc chắc chắn không thể sai sót, nhưng làm sao có thể dự đoán được, thật vất vả mới đợi đến ngày Phật Tổ Tây Cực giảng Phật pháp, cuối cùng kế hoạch của ta lại bị tên Hỏa Tịch phá đám.

Sáng sớm hôm nay, Hỏa Tịch thức dậy, cũng đánh thức ta mơ mơ màng màng từ trong giấc mộng mộng lung tung tỉnh dậy. Bảo ta giúp hắn thay y phục.

Đang ngủ bị người khác đánh thức là một chuyện rất bức bối, nhưng nghĩ dù sao đây cũng là lần cuối cùng ta hầu hạ Hỏa Tịch, lòng ta cố gắng nhẫn nhịn chống đỡ con buồn ngủ giúp hắn thay y phục.

Dáng người Hòa Tịch cao gầy cân đối, ta cần phải biến lại hình dáng ban đầu của mình mới có thể với tới hắn. Hắn chỉ mặc áo trong thân nhiên đứng trước mặt ta, dang hai tay ra, khoảng gian này vẫn còn nét uể oải chưa tiêu tán.

Tóc dài vẫn mềm mại như trước, nhưng hôm nay có chút rối loạn.

Lần mặc xiêm y này tuy rằng vẫn như cũ, trong ngoài ba lớp, nhưng cũng không giống trước. Màu sắc vẫn là màu đen như cũ, thân áo dài, ống tay áo rộng, nhưng lớp áo trong cùng lại có thêm một đai lưng, trung y cùng áo khoác tầng tầng phủ lên người hắn, không còn dáng vẻ lão luyện giỏi giang như trước kia, lại thêm một phần ung dung khoan thai.

(Ba)

Hòa Tịch dường như nhắm mắt lại, ngủ gà ngủ gật, ta thích thú ngắm nhìn hắn trong chốc lát mới nhắc nhở: “Xong rồi.”

Hòa Tịch khẽ mở đôi mắt phượng, rũ mắt nhìn ta, cười nhạt, bỗng nhiên tiến lại gần môi chạm nhẹ lên môi ta, nói: “Cám ơn Lưu Cẩm của ta.”

Ta sờ sờ môi, nhếch miệng cười gượng nói: “Không cần khách sáo, không cần khách sáo.” Cái tên này hào phóng thái quá rồi, lẽ tạ ơn cũng chẳng ai làm kiểu như vậy.

Sau đó Hòa Tịch lại dùng một bữa sáng thanh đạm. Ăn xong, hắn ngồi nhàn nhã lau khước miệng, không hề có dáng vẻ vội vã, ngược lại rất thông dong.

Ta nhìn không được thúc giục hắn nói: “Không phải hôm nay người còn phải đi Tây Cực nghe Phật Tổ giảng Phật pháp à, sao bây giờ còn chưa khởi hành? Nếu chậm trễ chỉ sợ sẽ bất kính với Phật Tổ, làm tổn hại uy nghiêm của Cửu Trùng Thiên các người.”

Hòa Tịch chống cằm, đôi mắt nhìn chằm chằm ta chẳng rời đi, tựa cười mà không cười nói: “Ừ ta đang suy nghĩ nên giấu nàng ở chỗ nào để Phật Tổ không phát hiện.”

Ta theo lý thường nói: “Đương nhiên là cho ta ở Diễm Thái Cung. Xa như vậy Phật Tổ làm sao phát hiện ra được.”

Hòa Tịch nheo mắt nói: “Tất cả nhân quả tuần hoàn thiện ác báo ứng trên thế gian đều nằm trong lòng bàn tay của Phật Tổ, nếu Phật Tổ có tâm tự nhiên có thể phát hiện nàng.”

Ta vô cùng khinh thường cười nhạo một tiếng, tài nói dối của tên Hòa Tịch này càng ngày càng cao. Hắn cho rằng ta dễ bị lừa như vậy sao, thế gian này trời cao đất rộng, Cửu Trùng Thiên và Tây Cực cách xa nhau không chỉ một vạn tám nghìn dặm. Nếu Phật tổ thật sự phát hiện ra ta đang ở Diễm Thái Cung, vậy lão nhân gia người cũng chẳng rảnh hao tổn tâm tư vì chuyện vặt vãnh này.

Nhưng hiếm khi ta hảo tâm không có vạch trần hắn, mà lại hỏi theo: “Vậy người nói nên làm thế nào bây giờ.”

Hòa Tịch trầm ngâm một lúc rồi nói: “Xưa nay Phật và ngọc lưu ly rất hữu duyên, nàng ngàn vạn lần ngàn vạn lần đừng biến trở về một viên ngọc lưu ly, nếu không...”

Hắn nói còn chưa nói xong, ta ‘hừ’ bằng mũi một tiếng, nhanh chóng biến hóa thành một viên ngọc lưu ly nằm trên bàn, dùng sức ưỡn ngực nói: “Nếu không thì như thế nào, xem Phật Tổ làm sao bắt được ta?” Ta xem hắn còn có thể tiếp tục bịa ra trò gì hay nữa không.

Hòa Tịch từ từ nhếch khước môi, ánh mắt tràn đầy ám áp, nói: “Nếu không... Ta tiện tay mang theo nàng đến Tây Cực.” Lời vừa nói ra, ta còn chưa phản ứng kịp thì trước mắt bỗng dung tối sầm, bỗng chốc đã bị Hòa Tịch bắt lấy đặt vào trong tay áo!

Bên tai truyền đến tiếng cười khê của Hòa Tịch, hắn chẳng giải thích gì đã mang ta rời khỏi Diễm Thái Cung.

Lúc này ta mới hiểu ra, ta đã trúng kế của hắn, thật khốc không ra nước mắt, nổi giận mắng: “Hòa Tịch tên lừa gạt ngu ngốc! Người dám lừa cả lão tử! Lão tử không đi Tây Thiên, cho dù chết lão tử cũng không đi!”

Ta đã đóng gói xong điểm tâm, ta đã lên lấy thực đơn, còn quyết tâm muốn lên trốn của ta nữa... Trong phút chốc hóa thành bọt nước. Ngắm lại đều khiến cho người ta tức giận mà.

Hòa Tịch trả lời rất thoải mái: “Ta lừa nàng sao, ta không nhớ rõ.”

Ta càng tức giận: “Rõ ràng người nói không biết giấu ta ở chỗ nào để Phật Tổ không phát hiện ra ta!”

Hòa Tịch nói: “Là ta đang do dự nên giấu nàng ở trong tay áo hay trong vạt áo thì tốt hơn, ta chưa từng nói muốn để nàng ở lại Diễm Thái Cung.”

Ta càng tức giận dữ dội: “Người gạt ta biến thành viên ngọc lưu ly!”

Hòa Tịch nói: “Ta nhớ rõ là mình đã bảo nàng ngàn vạn lần đừng biến thành viên ngọc lưu ly.”

“...” Ta đã hoàn toàn không còn lời nói nào để hình dung sự phẫn nộ của mình, cuối cùng kêu khóc một tiếng nói, “Kẻ lừa đảo! Cả nhà người đều là lừa đảo!”

Chương 86: Xin lỗi Phật Tổ, ngài quá thẳng thẳng rồi!

(Một)

Đám mây lành của Hòa Tịch bay rất nhanh, ở trong tay áo của hắn ta chỉ nghe tiếng gió vù vù và vài đám mây vụt nhanh qua trước mắt. Không phải ta không có suy nghĩ lập tức nhảy khỏi ống tay áo của hắn, nhưng thật không thể không lo lắng đến cảnh tượng thảm thiết khi bị té từ trên cao xuống, vì thế đành phần nộ từ bỏ.

Ta bèn thương lượng với hắn nói: “Nhân lúc bây giờ vẫn còn chưa đi quá xa, Hòa Tịch người thả ta trở về đi. Người đi Tây Cực nghe Phật giảng bắt ta đi theo làm cái gì, chẳng lẽ còn trông cậy ta chỉ điểm cho người một hai phần à? Tuy rằng trình độ của ta rất cao, nhưng cảnh giới của người cũng không kém, hoàn toàn không cần thiết. À còn nữa, ta ở trong tay áo của người rất chóng mặt...”

Hòa Tịch dùng hai ngón tay nhặt ta ra khỏi tay áo, nói: “Hôm nay cả Cửu Trùng Thiên đều biết ta sẽ đi Tây Cực thay Thiên Đế nghe Phật giảng, nếu không mang theo năng, e rằng năng sẽ bị người ta ức hiếp.”

Ta chán nản nói: “Hảo ý của người ta xin nhận trong lòng——”

Hòa Tịch hoàn toàn không để cho ta nói tiếp, lập tức cắt ngang lời ta: “Trong đai lưng hay trong vạt áo, năng tự chọn một nơi đi.”

Ta bị phần trăm hắn, đuôi mắt dài nhỏ hẹp thần nhiên chẳng lay chuyển. Cuối cùng ta háng giọng nói: “Hay là trong vạt áo đi.”

Không bao lâu sau, Hòa Tịch mang theo ta càng ngày càng gần Tây Cực. Ta treo trên vạt áo của Hòa Tịch trông xa xa về hướng Tây Cực, dĩ nhiên có thể thấy phật quang màu vàng rực rỡ chiếu xa vạn trượng.

Từ bốn phương tám hướng, thỉnh thoảng có vài vị tiên cười mây lành với đẳng cấp cao từ phía chân trời bay vụt qua. Theo như Hòa Tịch nói có thể đến Tây Cực nghe Phật giảng đều là tiên tôn của tứ hải bát hoang. Nói vậy cấp bậc đãi ngộ tương đối cao.

Khi Hòa Tịch gặp gỡ mấy vị tiên tôn này thì cũng chẳng dễ dàng gì, hắn phải dừng lại rồi hành lễ trước. Chờ chờ vị kia đi rồi mới đứng thẳng dậy, tiếp tục đi.

Theo cách nói của Hòa Tịch, các vị tiên tôn này đều là nguyên lão thời thượng cổ hỗn độn sơ khai, sớm đã không hỏi thế sự tam giới, chỉ năm nghìn năm mới xuống núi một lần, xem như mặt mũi của Phật Tổ rất lớn.

Tây Cực có ba mươi ba tầng trời, ở tầng trời thứ ba mươi ba có một tòa tháp điện nguy nga, đó là nơi Phật Tổ thường giảng pháp. Tháp điện tọa lạc trên một ngọc đài bằng phẳng, ngọc đài tựa như trái dài ra bốn phương tám hướng, xung quanh trồng toàn bà la thụ sum xuê, không nhiễm bụi trần.

Hòa Tịch mang theo ta đặt chân trên đài ngọc, lập tức có một vị La Hán đầu trọc áo cà sa màu đất đỏ ra đón, tay trái quấn một chuỗi đàn hạt châu, tay phải chấp tay với Hòa Tịch, nói: “A di đà phật, Hóa thân điện hạ đường xa đến đây, chúng Phật vô cùng vinh dự.”

Hòa Tịch dùng phương thức chấp tay tương tự: “Tôn giả hữu lễ.”

Sau khi hàn huyên với nhau hai câu, La Hán đầu trọc liền dẫn Hòa Tịch cùng với ta – đang trong vạt áo của y- tiến vào pháp điện hôm nay Phật Tổ giảng Phật pháp.

Tháp điện này, chỉ mới từ bên ngoài nhìn vào đã thấy rất thiên cơ, vào bên trong, chung quanh phật quang bao phủ, quá chói mắt khiến cho đôi mắt già của ta đau nhức, thật..thật là thiên cơ sâu sắc.

Ta lén xê dịch ra ngoài vạt áo của Hòa Tịch, muốn nhìn xem cảnh tượng hôm nay long trọng như thế nào. Không ngờ vừa ngẩng đầu lên đã thấy ba vị Phật sống ở trên đầu kim quang long lánh, trên mặt lộ ý cười hiền lành.

Hai bên đại điện đã có các vị Bồ tát Tôn Giả ngồi ngay ngắn nghiêm túc, tay trái đều đang lần tràng hạt bằng gỗ đàn, tay phải đang chấp tay. Chính giữa đại điện, đặt đệm mềm, chắc là chuẩn bị cho các vị khách từ tứ hải bát hoang đến. Đã có một số ít người ngồi xuống.

Nói chung Phật Tổ là người nghiêm minh từ bi hiếu khách. Sau khi vài vị tiên tôn đã nhập tọa, trên mặt Phật Tổ vẫn duy trì nụ cười, thỉnh thoảng tán chuyện vài câu với mấy vị tiên tôn.

Chẳng qua nói chút ít về Đạo kinh hoặc Phật kinh, thật sự tẻ nhạt.

(Hai)

Lần này nội dung Phật tử giảng Phật pháp rất rộng. Mới đầu chủ yếu giảng từ thương sinh đau khổ đến tình ái ly hận rồi đến nhân quả định trước, nghe chú tâm đến mức ta phải ngủ gà ngủ gật.

Dù sao bất luận nói cái gì, cuối cùng tất cả không rời khỏi chuyện nhân quả đã định trước.

Đầu óc ta vô cùng mơ hồ, ta lại cọ cọ vạt áo ngoài của Hòa Tịch, nhìn lên ba vị Phật sống, nghe bọn họ vừa nói đến nhân quả định trước, ta liền nhỏ giọng hỏi Hòa Tịch: “Rốt cuộc ba tên này có bản lĩnh bao nhiêu, có thể định trước hết tất cả nhân quả trên thế gian?”

Trong chốc lát Hòa Tịch trả lời rất nhỏ: “Ngồi giữa là bản thể của Phật Tổ, bên trái là Quá Khứ Nhiên Đăng Cổ Phật, phía bên phải Vị Lai Di Lặc Phật, mỗi vị chia ra chủ kiếp trước, kiếp này, kiếp sau. Bản lĩnh phi phàm cao sâu khôn lường. Cái gọi là nhân quả, tất cả đều là những lưu luyến vương vấn không dứt trong tam giới, tránh không khỏi pháp nhãn của Phật Tổ.”

Nhìn Phật quang chiếu khắp nơi ngay trước mắt, đối mặt với ba vị Phật sống cao sâu khôn lường như thế và các vị Bồ Tát tiên tôn, lòng ta nảy sinh ra ít nhiều thiện ngộ, nói với Hòa Tịch: “Ta tin nhân quả báo ứng luân hồi, nhưng ta không tin tất cả đã được định trước. Phàm tất cả đều đã được định trước vậy con người trên thế gian này hà tất phải theo đuổi mưu cầu.”

Sau một lúc lâu giọng nói mang theo ý cười của Hòa Tịch mới truyền đến tai ta: “Ta cũng không tin.”

Nào ngờ lời hấn vừa nói ra, Phật Tổ đang luôn miệng giảng Phật pháp bỗng ngừng lại, về mặt từ bi ngay cả giọng nói cũng mang đầy từ bi, nói riêng với Hòa Tịch: “Hòa Thân của Thiên giới, có nhân mới có quả, nhân có thể là quả, quả có thể là nhân, vì sao ngài lại không tin nhân quả đã định trước?”

Không thể không nói, ta bị về thất vọng của Phật Tổ làm cho ngừng động đậy. Mặc dù trên gương mặt của ngài chưa từng giảm đi ý cười và nét hiền hòa nhưng ta cũng không dám lên tiếng nữa.

Hòa Tịch ngừng một chút, cung kính mà không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Ngã Phật vô lượng, tiểu tiên không dám vọng ngôn.”

“Cứ nói đừng ngại.” Phật Tổ nói.

Vì thế Hòa Tịch nói tận tường: “Bất cứ chuyện gì có nhân tất có quả, nhân quả tuần hoàn thế sự mới đòi hỏi. Song, thế nhân chỉ biết đến nhân mà không biết quả, vì thế cả đời mưu cầu, cố chấp không ngừng. Nếu sớm biết nhân quả đã được định trước, có gì phải khổ cực cả đời. Nếu không cố gắng hết sức làm sao biết quả này là quả đã sớm định từ trước hay là quả do chính mình chấp nhất mưu cầu mà có được. Bởi vậy tiểu tiên nghĩ, tất cả đã định trước đều vô căn cứ, đã vô căn cứ thì tiểu tiên sẽ không tin.”

Ta luôn biết Hòa Tịch rất có ngộ tính về phương diện Phật tính, lại không ngờ nền tảng ngộ tính của hấn lại có tài ăn nói như thế. Mấy thứ nhân nhân quả quả lộn xộn như thế, nói thật ra, ta nghe càng thêm hồ đồ. Cũng chính câu nói tổng kết cuối cùng của hấn khiến ta nghe vào là hiểu rõ ràng—— hấn không tin nhân quả là chuyện đã định trước, đi ngược lại với tinh thần Phật pháp của Phật Tổ.

Đây là một ý kiến mang tính chất phê bình đấu tranh.

Quả thực, lời hấn vừa nói ra, cả hội trường giảng Phật dần dần nổi lên những tiếng thảo luận vụn vặt.

Phật Tổ khoan dung, cho phép lời nói bất đồng quan điểm vang lên.

Vì thế Phật Tổ lần đàn châu trong tay, từ bi mỉm cười ẩn chứa hàm xúc sâu xa, nói: “Bởi vì thế nhân nhìn không thấu suốt cho nên mới có thể có cố chấp như thế.”

Hòa Tịch nói: “Nếu thế nhân đều nhìn thấu suốt buông bỏ sự cố chấp, chẳng lẽ người người đều có thể thành Phật? Đúng là bởi vì nhìn không thấu suốt không tin nhân quả, toàn bộ bằng chấp niệm mới có thể cầu được thứ mình muốn có. Nhân thế không thể so với Tiên giới, càng kém xa Phật cảnh, nhân thế có trăm vạn hình thái, mới có đấu tranh và nỗ lực, chính là mặt đáng yêu chân thật của thế nhân.”

(Ba)

Hấn dừng một chút, tiếp tục nói: “Tiểu tiên cũng như thế, chỉ cầu có nhân không hỏi quả gì. Như ba vị Phật sống chú trọng nhân quả thật sự đã định trước. Nhưng tiểu tiên chú trọng, tiểu tiên cho rằng cố chấp sẽ dẫn đến một kết quả, buông bỏ cố chấp sẽ dẫn đến một kết quả khác, đâu ra đã định trước.”

Nghe đến đó, ta kinh hãi. Tên này ngày ngày nghiên cứu kinh Phật, lại nghiên cứu ra thành quả kinh người như thế.

Không đợi ta vỗ tay trầm trồ khen ngợi cho hấn, trong lòng ta lại dạt dào một cảm xúc, trong phút chốc người đã nghiêng sang một bên, rõ ràng rơi khỏi vạt áo của Hòa Tịch!

Lần này... đùa quá trớn rồi.

Thánh địa Phật gia, sao có thể rơi rớt một hạt châu. Đây là đại bất kính với Phật Tổ.

Và lại trước đây nghe nói các tiên tôn đến thánh địa Phật gia, không người nào mang theo tiền đồng hoặc tiền tỳ đến, nếu mang theo sẽ không hợp thể thống. Khó trách Hòa Tịch mang theo ta lại sợ bị Phật tổ phát hiện.

Nếu sợ bị Phật tổ phát hiện, vì sao còn muốn mang ta theo! Cứ để ta ở Diễm Thái Cung thì tốt biết bao nhiêu!

Hỏa Tịch bồi nhọ sự thanh tịnh trang nhã của Phật gia, mấu chốt là ba vị Phật sống thấy rõ vạn vật thế gian, liếc mắt một cái nhìn ra ta là người Ma tộc đến nghe người giảng kinh Phật, không biết là có vui về chăng?

Phật Tổ vui mừng không quan trọng, quan trọng là Phật Tổ vui mừng lại tiết lộ cho những người đến nghe Phật Pháp trong đó có Hỏa Tịch biết ta là người Ma tộc mà cũng đến nghe Phật Pháp vậy bọn họ sẽ có phản ứng như thế nào?

Ta ngàn lần cũng không dám nghĩ đến. Mặc kệ các tiên tôn khác có phản ứng gì, ta chỉ quan tâm đến phản ứng của Hỏa Tịch cũng đủ khiến ta sợ hãi.

Cùng với tiếng “Leng keng” thanh thủy, chẳng cần nghi ngờ gì ta đã rơi xuống mặt sàn trơn bóng không nhiễm bụi trần, không khổng chế được đã lăn mấy vòng. Ngay cả thở mạnh một chút cũng chẳng dám.

Ta nhìn thấy Hỏa Tịch chân động, ngay cả sống lưng của hắn cũng thẳng hơn. Lập tức hắn không chút do dự nhưng về mặt đông cứng đưa tay ra muốn nhặt ta lên.

Ta không thể không nói, Hỏa Tịch này quả thật rất có dũng khí rất đáng khen. Hắn không bỏ mặt ta, lại càng có tình có nghĩa.

Mắt thấy hai ngón tay trắng ngần của hắn chạm vào ta, gần như trong nháy mắt khi đầu ngón tay của hắn chạm vào ta, trước mắt bỗng nhiên chột lóe kinh quang, khiến cho hạt châu ta không thể tự chủ mà bay đi, dưới ánh mắt ngạc nhiên và lo lắng của Hỏa Tịch ta xoay mấy vòng, bay thẳng lên vị trí trên cao nơi đại điện!

Dừng lại trên một bàn tay to mà ấm áp.

Ta ngẩng đầu nhìn lên, trùng hợp thấy Phật Tổ đang mỉm cười thiện lương từ bi, sợ tới mức gan mật run rẩy. Phật Tổ quan sát ta trong chốc lát, hiền hậu cười nói: “Hay cho một viên ngọc lưu ly có linh khí, là của Hỏa Thần điện hạ sao?”

Hỏa Tịch nói: “Quả thật tiểu tiên vô ý đánh rơi. Tiểu tiên mang theo ngọc lưu ly đến Phật cảnh thánh địa là phạm vào quy củ, thỉnh xin Phật tổ trách phạt.”

“Đã vô ý rơi xuống, tức là có duyên với Phật.” Phật Tổ nói, “Ngọc lưu ly là vật tinh thuần trong sáng nhất thế gian, bốn tọa và viên ngọc lưu ly này rất có duyên. Hỏa Thần điện hạ có nguyện ý để lại viên ngọc lưu ly này ở lại nơi đây của bốn tọa bầu bạn tu hành cùng cô Phật?”

... Chuyện này, chuyện này quá thẳng thắn rồi! Ta không muốn!

Hỏa Tịch chấp tay thành kính nói: “Phật Tổ từ bi, viên ngọc lưu ly này vốn là vật tiểu tiên yêu thích, cầu Phật tổ trách phạt cách khác.”

Phật tổ lại bắt đầu giảng đạo lý lớn: “Hỏa Thần đã biết nhân, hà có gì không nghĩ ra được quả. Nếu bốn tọa mở miệng, viên ngọc lưu ly này có phạt duyên với bốn tọa, tất không có trần duyên với Hỏa thần, tất cả đã được định trước, Hỏa Thần cần gì phải cứ cố chấp.”

Hỏa Tịch im lặng. Sự im lặng của hắn khiến cho ta cảm thấy vô cùng hoảng sợ. Chẳng lẽ... Cứ như vậy đồng ý cho ta xuất gia sao?! Sao hắn lại thất đức như thế chứ!

Một tay Phật tổ đang nâng ta, một tay khẽ lật hóa ra một đóa hoa sen sắc nước, nói: “Vừa vào liên hoa cảnh, duyên diệt năm trăm năm.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: “Phật nói, nàng và ta duyên cạn. Lưu Cẩm nàng tin không?”

(Một)

Ta quá sợ hãi. Phật Tổ này... bởi vì ta và người có cái gì nhân duyên Phật duyên mà muốn giam ta trong đóa hoa sen năm trăm năm sao?!

Vô lý hết biết!

Toàn thân ta phát run, một nửa là vì tức giận một nửa vì nôn nóng, bất luận như thế nào cũng không thể bị giam trong đóa hoa sen kia, suy nghĩ một lát vẫn là cảm thấy nên hiện lại nguyên hình thì thỏa đáng hơn.

Vào đúng lúc này, Hỏa Tịch nhanh trước ta một bước nói: “Xin Phật Tổ suy nghĩ lại! Mặc dù viên ngọc lưu ly này và tiểu tiên không có trần duyên, tiểu tiên cũng không tin đây là chuyện đã định trước. Tiểu tiên chưa từng cố gắng, làm sao biết được là quả gì. Như ngày hôm nay nếu là tiểu tiên không lên tiếng thỉnh cầu Phật tổ trả lại viên ngọc lưu ly, sao tiểu tiên biết Phật Tổ có thể trả lại hay không? Tóm lại tất cả phải nhờ vào bảo thân cố gắng cố chấp

mới có được một kết quả xứng đáng!”

Hòa Tịch nói năng rất có khí phách khiến cho cả đại điện hoàn toàn yên tĩnh.

Cuối cùng Phật Tổ thở dài một tiếng, nhẹ nghiêng bàn tay đang nâng ta, ta lập tức hóa thành hình người run run quỳ gối bên cạnh Hòa Tịch, dưới điện đều xôn xao.

Hòa Tịch không phân trần mà nắm chặt tay ta, ta dùng sức cũng chẳng thể rút tay về, không khỏi nhìn xung quanh, gương cười gật đầu với các vị Bồ Tát tôn giả cùng với các vị tiền tôn, nhiều loạn bọn họ nghe Phật giảng là ta không đúng, chắc hẳn bọn họ có thể bao dung tha thứ cho ta.

Ta nhìn lại Phật Tổ, cũng chấp tay tuyệt đối thành kính nói: “Phật Tổ đừng tức giận Phật Tổ đừng tức giận, ngài đại từ đại bi lòng dạ rộng lớn độ lượng, ta có thể ở nơi này của người tu hành là phúc khí ta tu luyện mấy đời mới có được! Chỉ tiếc... Ta chưa cưới vợ... Ồ... chưa lập gia đình, trần duyên chưa dứt, thật sự không thể làm được tâm vô tạp niệm như Phật Tổ. Còn nữa...” Ta nhìn thấy gương mặt Phật Tổ tràn đầy Phật quang, cố lấy dũng khí nói, “Kỳ thật lời Hòa Thần nói rất có đạo lý...”

Vị Phật sống bên phải Phật Tổ lắc lắc tay, thở dài: “Thôi thôi. Duyên sâu thì tụ, duyên cạn thì tan...”

Cái gì duyên sâu duyên cạn, không phải là có tụ cũng có tan sao, nói chuyện sao cao thâm như vậy chứ. Nhưng ta với Hòa Tịch vốn chí bất đồng, đạo bất hợp, cũng tụ không được bao lâu. Ai thêm quan tâm cái gì duyên sâu duyên cạn.

Sau đó ta chẳng hiểu ba vị đại Phật giảng giải Phật pháp cao thâm gì, ta chán đến chết nên dứt khoát cúi đầu ngủ gật. Đợi đến lúc thức dậy thì vừa hay Phật Tổ vừa giảng xong Phật pháp.

Ba vị Phật sống sớm đã rời đi, Bồ Tát tôn giả trong đại điện cũng đã rời khỏi bảy tám phần.

“Lưu Cẩm”

“Hà?” Ta mệt mỏi ngẩng đầu lên, đúng lúc thấy Hòa Tịch đang nhìn ta, trên cả đại điện giảng Phật pháp vừa lúc vị Bồ Tát cuối cùng bước ra ngoài. Cả đại điện trống không, chỉ còn lại có ta và hắn.

Hòa Tịch nâng tay lên lau khóe miệng cho ta, nhẹ nhàng dịu dàng mỉm cười: “Phật Tổ giảng Phật pháp nàng cũng có thể ngủ ngon như thế, lá gan rất lớn đó. Nước miếng cũng nhỏ xuống mặt đất.”

Ta liếm liếm môi, trong lúc vô tình liếm qua đầu ngón tay của Hòa Tịch, nói: “Đã xong rồi à, vừa hay ta cũng đói bụng, chúng ta mau trở về đi.”

Hòa Tịch gạt mình, không chịu nhúc nhích, bỗng nhiên sắc mặt thay đổi, thấp giọng giễu cợt nói: “Ngủ ngon như thế còn đói bụng, Lưu Cẩm nàng đúng là gặp nguy không loạn. Nàng có biết nếu lúc ấy Phật Tổ cứ thế đưa nàng vào trong liên hoa cảnh tu hành thì trong vòng năm trăm năm nàng cũng không thể ra ngoài.”

Ta bĩu môi nói: “Chẳng phải Phật Tổ đã không nỡ nhốt ta vào trong đó à.”

“Vậy trước hết nàng phải thành thật giải thích cho ta biết vì sao đột nhiên rơi xuống đất.”

(Hai)

Ta suy nghĩ một lát, nói: “Lúc ấy chẳng phải người đang biện luận với Phật Tổ à, nói đến những tri thức to lớn đại nghĩa. Ta muốn vỗ tay khen ngợi người, không cần thận giữ chặt y phục của người nên rơi xuống.”

“Quả thật vì muốn vỗ tay khen ngợi ta?” Hòa Tịch nghi ngờ hỏi.

Ta gật đầu: “Thật đó. Người nói rất hay. Không uống công ta khổ tâm bồi dưỡng người.”

Hòa Tịch đỡ trán: “Xin hỏi nàng bồi dưỡng cho ta cái gì.”

Ta xem thường nói: “Làm người cần phải nhớ ân mà báo đáp, mà người lại hoàn toàn không nhớ rõ ân huệ của ta đối với người, còn muốn hỏi ta, uống phí Phật Tổ tin cậy người như thế.”

Hòa Tịch ngẩng đầu lên, hầu kết trên chiếc cổ duyên dáng nhẹ nhàng trượt xuống, thở dài nói: “Thôi.” Hắn đứng lên.

Ta cũng đứng lên theo.

Không biết có phải bởi vì ta ngồi quỳ trên đệm quá lâu hay không mà khi đứng lên hai chân bỗng nhiên chẳng có cảm giác gì, người ngã thẳng về phía trước. May mắn Hòa Tịch dừng lại trước ta, đứng lúc ôm lấy ta.

Lập tức mặt ta chạm vào lồng ngực của Hòa Tịch. Mặc dù lồng ngực hắc rần chắc nhưng xiêm y cũng rất mềm mại.

Đợi đến khi chân ta có cảm giác rồi thì Hòa Tịch lại vẫn luôn ôm ta, không chịu buông ra.

Ta đẩy hấn ra, hỏi: “Chẳng lẽ chân người cũng bị tê rồi sao?”

Hòa Tịch thổi khí bên tai ta, gọi một tiếng: “Luru Cẩm.”

“Làm sao vậy?” Nghe giọng điệu của hấn có chút nhàn nhạt lạnh lạnh, ta bỗng nhiên có cảm giác gì đó nói không nên lời, chỉ cảm thấy lồng ngực căng thẳng có chút khó chịu.

Hòa Tịch ôm chặt ta, cúi đầu nỉ non: “Phật nói, nàng và ta duyên cạn. . . Nàng tin không?”

Đừng nói duyên cạn, cho dù duyên sâu ta cũng không tin. Duyên là thứ gì? Từ trước đến giờ có ai nói cho ta nghe đâu, gặp nhau và chia ly kỳ thật cũng cần duyên phận.

Ta chưa bao giờ hiểu rõ về thứ đó, đương nhiên là không tin.

Ta ôm lại Hòa Tịch, hai tay vòng ra sau ôm lấy thắt lưng của hấn, cảm giác này rất thoải mái, tựa dường như cảm giác cả người đều tràn đầy năng lượng, không còn cảm giác hiu quạnh trống vắng. Có lẽ đây là lần đầu tiên ta ôm hấn như thế, tạm thời an ủi hấn một chút.

Ta hỏi ngược lại: “Vậy người ở trước mặt Phật Tổ nói người không tin mọi chuyện đã định trước, lẽ nào nói ra để tự lừa gạt bản thân mình?”

“Quả thật ta không tin.” Hấn nói.

Ta siết chặt hai cánh tay, muốn ôm chặt hấn, không hiểu vì sao mình lại muốn ôm chặt hấn. Có lẽ bởi vì lúc này Hòa Tịch đang suy sụp, theo lý ta nên an ủi hấn. Ta nói: “Vậy vì sao lão già ấy nói ta và người duyên cạn, người tin à. Không phải người đã nói phải cố chấp mới có được kết quả cuối cùng sao.”

Thật lâu sau, bên tai truyền đến tiếng cười nhạt của Hòa Tịch: “Luru Cẩm nói rất đúng.”

Thấy Hòa Tịch lại lộ ra nụ cười, ta nhất thời cảm thấy “Ta rất có tài”. Kỳ thật mấy thứ ta nói ra chính bản thân ta cũng chẳng hiểu rõ hết, đại khái cứ nói mấy lời càng cao thâm thì người ta càng tin phục.

Đây chính là ‘làm ra vẻ khôn ngoan’ mà thế nhân thường nói đến. Chính thần tiên cũng không cách nào tránh được.

Khi trở về, ta vẫn không biến trở về một hạt châu mà cùng đứng trên đám mây lạnh với Hòa Tịch cùng nhau từ Tây Cực bay về. Ta và hấn mười đầu ngón tay vẫn luôn đan chặt với nhau khiến ta không thích ứng được.

Ta liền kéo tay Hòa Tịch chỉ về đám mây sắc lửa đỏ rực rõ phía chân trời, nói: “Hòa Tịch người mau nhìn đám mây kia bùng cháy giống như người vậy!”

Hòa Tịch nhếch khóe miệng, nheo mắt “Ừ” một tiếng.

Ta liền kéo tay hấn chỉ về một đỉnh núi mà đám mây ban nãy tình cờ bay ngang qua, nói: “Hòa Tịch người mau nhìn kia ngọn núi đó cũng đen giống như người!”

Sắc mặt Hòa Tịch chưa hề biến đổi mà “Ừ” một tiếng.

Ta cụt hứng bảo: “Hòa Tịch người chứ giữ lấy tay ta làm chi, buông tay ra đi ta sẽ không chạy mất đâu. . .”

Hòa Tịch thản nhiên tự đắc nói, hấn không phải sợ ta chạy, mà là sợ ta giống như khi ở trong Phật điện Tây Cực ban nãy, không cẩn thận ngã xuống dưới.

(Ba)

Mắt thấy sắp đến gần Cửu Trùng Thiên, ngày chiều phết lên phía chân trời một màu đỏ rực, đỏ đến mức khiến cho ta cảm thấy một nỗi niềm sầu não thâm lương mà lại tươi đẹp.

Ta nhìn con đường cũ mà Hòa Tịch bay qua, âm thầm thở dài. Vốn tính hôm nay rời khỏi Cửu Trùng Thiên quay về Ma giới, mặc dù khi trở về có thể sẽ gánh chịu một trận lôi đình kinh khủng, nhưng Lan Hư đợi ta lâu như thế, sớm hay muộn thì ta cũng phải trở về.

Chỉ tiếc, hiện tại sắp trở lại Cửu Trùng Thiên. Còn không biết lần sau rời khỏi đó là khi nào.

Nghĩ như thế, ta càng cảm thấy suy sụp.

Nhưng mà, ta chưa từng nghĩ nỗi lòng nhớ nhà hiếm khi nảy sinh trong ta lại ứng nghiệm nhanh như vậy. Khi ta và Hòa Tịch vừa đi qua một đỉnh núi cao, phía dưới đột nhiên truyền đến một tiếng gọi to: “Luru Cẩm——!”

Giọng gọi này. . . Làm cho ta cảm thấy đã lâu chưa được nghe lại.

Khi nghe tiếng gọi ấy ta vội nhìn xuống, suýt nữa lại rơi khỏi đụn mây. Chỉ thấy một bóng dáng màu xanh xanh đang đứng trên ngọn núi kia, áo bào xanh thẫm tung bay, thân người cao cao tựa ngọc anh tuấn vô song, không phải Lan Hư thì còn ai vào đây nữa?!

Bản lĩnh của y quá cao, thế mà cũng tìm được đến đây! Có lẽ ngoại trừ Cửu Trùng Thiên ra thì cho dù ta trốn nơi nào cũng không thoát khỏi pháp nhãn của y. Ta có chút vui mừng lại vô cùng lo lắng...

Bởi vì Hòa Tịch bên cạnh ta sau khi nghe thấy tiếng gọi đó, phút chốc thân người căng thẳng. Không đợi ta gọi hắn dừng lại thì hắn đã cho đám mây lành nhanh chóng tiến đến đỉnh núi kia ...

Ta bị dọa đến mức đầu óc chậm chạp, kéo ống tay áo của Hòa Tịch lại, nói xằng nói xiềng: “Hòa Tịch Hòa Tịch ngươi đi trở về trước đi, không có người nào gọi ta cả, ngươi nghe lầm rồi, trên đỉnh núi kia thật mát mẻ, để một mình ta nghỉ ngơi một chút...”

Hòa Tịch thân nhiên nói: “Không ngại, ta đi cùng nàng.”

Đám mây lành như sương khói tan biến, cuối cùng ta và Hòa Tịch cũng thuận lợi đứng trên đỉnh núi. Lan Huru đứng đối diện với ta, duyên dáng nhếch khóe môi, đôi mắt ánh lên màu xanh thăm thẳm khiến cho gan phổi của ta cũng thất lại.

Ta biết, y đang tức giận.

Lan Huru chẳng thèm liếc nhìn Hòa Tịch dù chỉ một lần, hai mắt nhìn chăm chăm vào ta, nói: “Luru Cầm, lại đây.”

Ta thật cẩn thận xê dịch bước chân đi về phía trước. Tinh linh Hòa Tịch đang ở bên cạnh bắt lấy cổ tay của ta, lạnh lùng hỏi ta: “Hắn là ai, nàng qua lại với người Ma giới từ khi nào?” Hòa Tịch và Lan Huru đều giống nhau, chẳng cần liếc nhìn một lần cũng có thể nhận ra đối phương là người Tiên tộc hay Ma tộc.

Đôi mắt Lan Huru bỗng chốc rũ xuống, nhìn xuống bàn tay Hòa Tịch đang giữ chặt lấy cổ tay ta, nói: “Buông nàng ra.”

Chuyện thế này quả thật nằm ngoài dự kiến của ta, trong lúc kinh hoàng nhất thời ta không cách nào nghĩ ra đối sách cho tốt. Ta nhìn sang Lan Huru, lại liếc nhìn sang Hòa Tịch, đành phải rụt bả vai lấy lòng đôi bên nói: “Hay là chúng ta tìm một nơi mát mẻ vừa uống trà vừa tán gẫu nha...”

Bàn tay Hòa Tịch đang nắm cổ tay bỗng dưng siết chặt, lặp lại một lần nữa: “Ta hỏi nàng từ khi nào nàng có quan hệ với Ma tộc?”

Ta cảm nhận được cơn giận dữ ẩn trong giọng nói của hắn, không dám giấu diếm, sờ sờ mũi thành thật nói: “Từ lúc rất lâu rất lâu trước đây ta đã có quan hệ không rõ ràng với Ma tộc.” Cả đôi ta là người Ma tộc, cả đôi cũng không thể phân rõ ranh giới với Ma tộc.

Trên cổ tay bỗng nhiên truyền đến một sức mạnh siết chặt trước nay chưa từng có khiến ta đau đớn, kéo ta đến đối diện với Hòa Tịch. Lan Huru bên đối diện thấy thế, ma khí toàn thân chấn động mạnh mẽ lập tức đã muốn xông đến động thủ, ta vội vàng bảo ngưng lại: “Ngươi đứng yên ở đó, chờ qua đây! Đợi chút nữa, chút nữa ta sẽ theo ngươi trở về!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 88: Đối với Hỏa Tịch, ta là một kẻ phản bội

(Một)

Bởi vì Lan Huru chỉ dùng sắc mặt phức tạp nhìn ta, tựa như nhẫn nhịn chịu đựng rất nhiều.

Nơi này không phải Tiên giới cũng không Ma giới, nhưng dù sao cũng gần Tiên giới hơn. Nếu lúc này Lan Huru ra tay với Hỏa Tịch sẽ kéo Tiên tộc đến đây, quả thật mất nhiều hơn được.

Tuy rằng ta rất muốn biết giữa Lan Huru và Hỏa Tịch ai lợi hại hơn nhưng trước mắt chẳng có lòng dạ nào thương thức giải khuây.

Hỏa Tịch giữ chặt cổ tay ta khiến ta phải nhìn thẳng vào hắn, sắc mặt hắn trắng nhợt đi ba phần, gần từng tiếng hỏi: “Từ trước đến nay, lâu như thế rồi mà nàng vẫn luôn dối gạt ta?”

“Ta không có gạt ngươi.” Ta thành thật nói.

Lúc này sắc mặt Hỏa Tịch mới dịu đi đôi chút, bàn tay giữ lấy cổ tay ta cũng thả lỏng đi một ít, hỏi: “Vậy vì sao người trong Ma tộc lại biết nàng?”

Ta hỏi lại: “Nếu trước kia ta đã cấu kết với Ma tộc rồi thì bây giờ Hỏa Tịch ngươi sẽ làm thế nào? Có phải lập tức giết ta hay không?” Vấn đề này ta kịp suy nghĩ nhiều liền hỏi ra miệng, không biết sao ta lại rất muốn biết đáp án của hắn.

Phụ tôn nói Tiên Ma không thể cùng tồn tại, Lan Huru cũng nói như thế. Nhưng ta vẫn độ lượng biết bao, sống cùng với tên Tiên tộc Hỏa Tịch lâu như vậy. Ta bao dung hắn lâu như thế, liệu hắn có thể dung thứ cho ta trong chốc lát hay chăng?

Nói chung chắc bản thân vấn đề ta hỏi có độ khó rất cao khiến cho Hỏa Tịch ngẩn người một lát vẫn khó trả lời. Nhưng ta quyết định cho hẳn đủ thời gian để suy nghĩ nên khuyên giải hẳn: “Nếu như lúc trước chưa từng hoài nghi ta thì sao khi vừa nghe Lan Huru gọi tên ta, ngươi liền nhận định ta cấu kết với Ma tộc. Nếu lúc trước đã nhận định ta với Ma tộc có mối quan hệ không rõ ràng thì sao còn hỏi ta có lừa dối ngươi hay không, ta lừa dối ngươi hay không quan trọng như vậy sao?”

Đôi mắt phượng của Hỏa Tịch lạnh đi: “Chuyện đã đến nước này mà nàng còn dám ngụy biện?”

Ta nói: “Nhưng quả thật ta không có lừa gạt ngươi. Bởi vì vấn đề này ngươi cũng chỉ hỏi ta có một lần, ta chưa từng trả lời khẳng định cũng chưa từng phủ định.”

“Luu Cẩm...” Hỏa Tịch giậm dừ vô cùng ngược lại mỉm cười, “Bây giờ nàng thu hồi lại lời nàng vừa nói ban nãy vẫn còn kịp, thật đấy.”

Ta hỏi lại một lần nữa: “Bây giờ lập tức giết ta sao?” Có lẽ hôm nay nghe Phật tổ giảng Phật pháp rất nhiều, cũng nghe Hỏa Tịch bác lẽ cũng nhiều, cuối cùng ta lại học được thói cô chấp.

Nếu như Hỏa Tịch nói không giết ta có lẽ ta sẽ mở lòng đôi chút, dù sao trong khoảng thời gian chung sống với hẳn lòng ta nảy sinh chút tình cảm; nếu như Hỏa Tịch quyết định giết ta, ta nghĩ ta cũng sẽ không tổn thất gì.

Bởi vì Tiên Ma vốn không thể cùng tồn tại, mà căn bản hẳn cũng không thể giết ta được.

Nghĩ đến Lan Huru ở phía đối diện bày ra dáng vẻ xinh đẹp. Tuy rằng quả thật cũng rất xinh đẹp.

“Luu Cẩm nàng thật can đảm”, Hỏa Tịch lạnh lùng cất tiếng, “Dám không kiêng nể gì mà đùa bỡn tình cảm của ta dành cho nàng.”

Ta vừa sợ hãi lại vừa nghi hoặc: “Ta làm sao đùa bỡn ngươi, ngươi chớ có nói bừa, Lan Huru ở bên kia còn đang nhìn chăm chăm kìa!”

Hỏa Tịch cười mỉa mai hai tiếng, nói: “Cũng đúng, nàng chưa bao giờ chấp nhận cảm tình của ta, là ta tự cho là đúng.” Ta bỗng nhiên nảy sinh một ảo giác hình như giọng nói của hẳn lạnh lẽo tựa băng sơn núi tuyết, không còn ấm áp như trời tháng tư nữa.

Trước đây giọng nói của hẳn lúc nói chuyện với ta, khi thì bình thản khi thì biếng nhác, khi thì mang theo ý cười đùa cợt trêu tức khi ấm áp thoải mái, tất cả chưa từng lạnh giá chảy xiết như hôm nay.

Ta đã vô cùng chú ý đến lời nói của mình, đáng tiếc Hỏa Tịch vẫn không cảm kích. Thừa dịp lúc ta bàng hoàng sững sờ, hẳn lại nâng tay định đánh ta, khiến ta sợ đến mức chẳng biết làm thế này chỉ đành nhắm mắt lại.

(Hai)

Nào ngờ tay hẳn rõ ràng dứt khoát phát qua ta, ống tay áo rộng nhẹ tỏa ra mùi hương lạnh lạnh, đẩy ta sang một bên, nói: “Nhưng đừng lo lắng, đợi ta giết tên Ma tộc này xong sẽ từ từ tính sổ với nàng.”

Trong nháy mắt, dáng người của hẳn tựa như cánh cung đã bắn, chỉ thấy bóng đen nhanh chóng lướt bay về hướng Lan Huru!

Đầu óc ta trống rỗng, tựa như dây đàn đang bị kéo căng bỗng nhiên đứt đoạn, không kịp phản ứng, người đã bản năng đi cũng vội bay theo, tiêu tốn rất nhiều sức lực ta mới đuổi kịp Hỏa Tịch, trước khi Hỏa Tịch kịp ra tay ta đã sớm hơn một bước chặn trước Lan Huru.

Cuối cùng nhẹ nhàng thở ra một hơi. Dù sao cũng đừng đánh nhau ở nơi này nếu không ta và Lan Huru đều phải chịu thiệt. Không chừng rất có khả năng đến được mà chẳng có đường về.

Ta đối mặt với Lan Huru, đưa lưng về phía Hỏa Tịch. Có thể ta xuất hiện rất đột ngột, khiến cho Lan Huru không có cơ hội xoay người ôm lấy ta, ta xem thấy sắc mặt của y thoáng chốc trắng bệch.

Ta dùng cách anh hùng cứu mỹ nhân với y như vậy, chẳng hiểu sao y lại không cảm thấy vui vẻ chút. Về mặt lộ chút cảm kích cũng tốt mà.

...Ồ đúng rồi, phía sau lưng ta là Hỏa Tịch. Hỏa Tịch muốn giết y mà lúc này ta lại đứng trước mặt y, vậy người Hỏa Tịch giết chỉ có thể là ta...

Vốn định cùng Hỏa Tịch gặp nhau vui vẻ chia ly trong bình yên, tình hình bây giờ xem ra không được nữa rồi. Ta đột nhiên cảm thấy có chút tức giận và thương xót.

Phía sau từng tầng khí nóng rực khác thường vọt về hướng ta, dường như trong khoảng thời gian nháy mắt, ngay lúc ta chắc chắn sẽ phải thay Lan Huru chịu một đòn công kích của Hỏa Tịch, trong lồng ngực cuộn cuộn dòng máu nóng, đột nhiên lại tất cả thoáng chốc dừng lại.

Giống như thời khắc này vạn vật trên thế gian đều ngừng lại. Bao gồm cả hô hấp của ta.

Ta biết, trong giờ phút chỉ mảnh treo chuông cuối cùng Hỏa Tịch đã thu hồi toàn bộ lực tấn công. Chẳng lưu lại một chút tàn lửa ấm nóng.

“Luu Cẩm...” Giọng nói khàn khàn của Hỏa Tịch từ phía sau vọng đến,

“Nàng lại có thể vì hẳn không tiếc lấy thân mạo hiểm. Quả nhiên nàng cho rằng ta không dám giết nào sao. Nàng làm sao có tự tin cho rằng ta không

dám giết nàng chứ.”

“Nói đến chuyện lấy thân mạo hiểm, ta cũng từng vì ngươi mạo hiểm một lần.” Ta nói, “Ngươi là Hòa thân của Tiên giới, ta thật sự vẫn không có niềm tin là ngươi sẽ không giết ta. Ta luôn luôn quý trọng chính mình, ta làm như thế cũng bởi vì hoàn cảnh ép buộc. Không bằng lúc này đây, ngươi cứ tạm thời trả ân cứu mạng của mình đi, như thế nào?”

Lan Huru hôn nhẹ lên trán ta, ôm lấy thất lưng của ta, ánh mắt mang hàn khí lạnh thấu xương xuyên thấu qua ta liếc nhìn đến Hỏa Tịch, hạ thấp giọng nói với ta: “Lư Cẩm, trở về đi.”

Ta lên tiếng nhận lời, trước khi đi vẫn quay đầu nhìn Hỏa Tịch một lần. Sắc mặt hần tái nhợt có đôi chút trong suốt, ánh mắt nhìn ta tựa như đang nhìn một kẻ phản bội, một kẻ hoàn toàn xa lạ.

Nhất định trong lòng hần đã nghĩ, ta phản bội hần, hần cũng nhìn lầm ta rồi. Hần không tới ta lại dám cấu kết với Ma tộc làm bậy ngay sau lưng hần.

Lan Huru lạnh lùng nói với Hỏa Tịch: “Lần sau nếu gặp lại, không phải ngươi chết thì ta vong mạng.”

Cũng chẳng trách được Lan Huru luôn dịu dàng lại nói ra lời lẽ hung tàn như thế, lập trường bất đồng. Tiên Ma không thể cùng tồn tại ở một nơi. Cho nên, vẫn đừng gặp nhau thì tốt hơn.

Khi quay đầu lại lần nữa, khóe mắt vô tình liếc qua Hỏa Tịch đang nghiêng đầu che miệng, dòng máu đỏ tươi từ những kẽ ngón tay trắng nõn của hần từ từ tuôn chảy. Đại khái vừa rồi dùng sức mạnh mẽ thu hồi thể tấn công của bản thân đã khiến hần bị phản phệ.

Lan Huru lôi kéo ta, không để cho ta giây giụa. Cũng không cho ta trở lại xem xét vết thương của Hỏa Tịch.

Nhưng chỉ đi được vài bước, Hỏa Tịch ở phía sau lại mỉm cười, tiếng cười ấy mang theo sự lạnh lẽo xa cách. Hần nói: “Lư Cẩm, ta đã nói mặc kệ thế nào nàng vẫn phải luôn ở bên cạnh ta. Lúc này ta không cho phép nàng đi, nàng cho rằng nàng có thể đi sao.”

(Ba)

Ta ngăn người, không khỏi thờ dãi: “Con chim nhà ngươi bám víu quá chặt.”

“Ta nói rồi, sẽ không bao giờ cho nàng rời khỏi ta. Cho dù nàng dối lừa ta.”

Ta nghe thế dừng bước nghiêng đầu nhìn lại, thấy màu máu còn đọng lại bên khóe miệng của hần, đôi mày không nhìn được khẽ nhíu lại, áp chế lồng ngực tràn đầy nóng sốt ruột, nói: “Ngươi đừng nói những lời ngu ngốc đó nữa. Ngươi đã bị thương rồi, nếu còn không đi, lát nữa Lan Huru lại có ý muốn ra tay dứt khoát ngay cả ta cũng ngăn cản được.” Lần này đến lượt ta lôi kéo Lan Huru đi, thấp giọng nói với Lan Huru, “Chúng ta mau trở về đi, nếu lát nữa bị Tiên tộc phát hiện thì sẽ đi không được.”

“Lư Cẩm!” Hỏa Tịch kia lại bừa bãi dùng sức lực bắt đầu đốt lửa.

Lan Huru bên cạnh cũng đang căng thẳng, lập tức buông lỏng tay ta, sắc mặt lạnh lùng, kéo ta ra phía sau để y che chở, buồn bã nói: “Lư Cẩm, hần đang triệu người của Tiên tộc, lúc này không giết hần thì không được.”

Ta giữ chặt vạt áo của Lan Huru: “Chúng ta nhanh chóng rời đi không được sao, bây giờ lập tức đi đi!”

Nhưng vạt áo Lan Huru lại trượt khỏi tay ta, lập tức liền xông về phía trước!

Ta ghen ngào kêu to: “Lan Huru huynh dám làm hần bị thương ta sẽ không lấy huynh làm chồng!”

Hỏa Tịch và Lan Huru đều sùng sốt..

Hỏa Tịch dùng ánh mắt ‘không thể tin được’ nhìn ta, giọng nói mềm mại vô lực nâng cao âm vực cuối cùng: “Lư Cẩm... Nàng muốn gả cho hần?”

Trong đôi mắt phượng đã không còn ánh sáng, trong thoáng chốc hóa tình mặt đầm tình mịch.

Thừa dịp này ta vội vàng kéo Lan Huru lại, nâng tay lên niếp quyết, nhanh chóng cười mây định rời khỏi. Nói: “Lan Huru là vị hôn phu của ta, đương nhiên ta muốn gả cho huynh ấy. Chẳng phải từ lúc đầu ta đã nói với ngươi rồi sao, trước khi gặp ngươi ở nhân giới ta đang bị một con rắn đuổi theo. Khi lấy Băng Phách Ma giới cứu ngươi, ta đã hứa với huynh ấy, đợi đến lúc cứu sống được ngươi ta sẽ trở về lấy huynh ấy. Ta luôn luôn là người giữ chữ tín...”

Hần nói: “Lư Cẩm tâm địa của nàng rất tàn nhẫn.”

Lòng ngực ta càng quặn thắt. Thắt chặt đến mức ta có chút bối rối.

Ta luôn suy nghĩ đến câu nói kia của Hỏa Tịch. Hần nói tâm địa của tàn nhẫn. Ta sờ sờ lên nơi lồng ngực thiếu vắng trái tim, nghĩ thật ra thì hần đã hiểu lầm ta rồi.

Trên hành trình trở về Ma giới, Lan Huru không nói câu nào với ta. Bàn tay nắm lấy tay ta cũng chưa từng nói lời. Liếc sơ qua khóe môi đang mím chặt,

ta liền hiểu chuyện này có liên quan đến việc lần này ta ở lại Tiên giới quá lâu, con tức giận của y còn quả nhiên chưa tiêu tán.

Ta lấy lòng nói: “Lan Huru đáng vẻ này của huynh rất ra dáng khuôn phép.”

Lan Huru không trả lời ta.

Ta vừa cười vừa nói: “Xà nhĩ, xà nhân huynh đừng căng thẳng như thế, thả lỏng chút đi. Lần này ta và huynh trở về sắp tổ chức đại hôn rồi, huynh yên tâm ta sẽ rất yêu thương huynh, đối xử với huynh thật tốt, ở trước mặt ta nhất định sẽ không để huynh phải chịu nửa phần uất ức.”

“Lư Cẩm”, cuối cùng Lan Huru cũng chịu mở miệng nói chuyện, “Vì sao lại chậm trễ quay về.”

Ta không chút nghĩ ngợi thuận miệng nói: “Kỳ thật ta rất muốn qua về sớm, nhưng ở Cửu Trùng Thiên không tìm được cơ hội.”

“Chỉ vì như vậy thôi à?” Lan Huru nheo mắt liếc nhìn ta.

Vừa nhìn thấy ánh mắt ấy của Lan Huru, tất cả lời nói dối đều không thoát khỏi ánh mắt đó. Ta sờ sờ mũi, ấp úng nói: “Thức ăn của Tiên giới ngon hơn Ma tộc chúng ta.”

Lan Huru tiếp tục nheo mắt hỏi: “Còn ngon hơn cả ta nấu sao?”

Ta rút lui cô: ”Thức ăn huynh nấu rất ngon.”

“Vậy vì sao chậm trễ không chịu về.”

“... Thức ăn của Tiên giới rất ngon.” Ta thật sự là nghĩ không lý do gì hữu dụng nữa, đành phải ăn ngay nói thật.

Nét mặt của Lan Huru vẫn như cũ không biết là vui hay giận, niết quyết mở không gian Ma giới ra, ta cùng với y tiến vào Phong Khẩu của Ma giới. Y thân nhiên nói: “Cứu sống người Tiên giới, coi như là đã cứu kẻ thù của chúng ta. Lư Cẩm, hiện giờ nàng đã vừa lòng chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 89: Nếu không đánh thì lấy gì có thể bảo vệ cho mẹ con hai người một đời trường an

(Một)

“Vốn là vừa lòng, nhưng vừa rồi thấy đáng vẻ tên ấy nhìn ta như kẻ thù thì đột nhiên lại có chút không hài lòng.” Ta nói.

Lan Huru quăng cho ta một ánh mắt “cuối cùng nàng đã hiểu thông suốt”, nói: “Biết là tốt rồi. Mềm lòng với kẻ địch, nhưng kẻ địch sẽ không nương tay với mình. Lần sau không được lấy cớ này nữa đó Lư Cẩm.”

Ta liền ưng thuận nói: “Biết biết, lần sau sẽ không viện cớ này nữa. Lan Huru huynh đừng tức giận nữa. Ta sẽ lập tức lấy huynh, huynh phải vui lên một chút, nếu không người ngoài nhìn thấy cứ tưởng ta đang cưỡng ép huynh, như vậy đối với thanh danh của ta sẽ không tốt.”

“Vậy nàng muốn thanh danh tốt gì chứ?” Lan Huru hỏi như thế nhưng khóe miệng của y có chút run run.

Ta u oán trừng mắt nhìn y: “Hắn là huynh có thâm ý gì đó.”

Qua phong khẩu của Ma giới, tiểu huynh đệ Ma tộc đang trấn thủ ở đó vừa nhìn thấy chúng ta lập hành đại lễ, sau đó vội vàng chạy đi trước bẩm báo cho Phụ Tôn của ta biết tình hình.

Không nói đến thì còn tốt, nhắc tới Phụ Tôn của ta thì nỗi niềm lo lắng trong lòng ta ngày càng to ra.

Lan Huru thấu hiểu suy nghĩ của ta nên nắm lấy bàn tay ta an ủi, cố gắng phân giải: “Nhận sai với Tôn Thượng, người sẽ không làm khó nàng. Ngoài mặt thì Tôn Thượng không nói, nhưng ngoại trừ nàng ra thì không có bất kỳ ai khiến người để tâm đến.”

Về điểm này, lời Lan Huru nói cũng không phải không có lý. Vì thế ta thấy bình tĩnh được vài phần.

Nhưng khi tiến đến trước Ma điện, Lan Huru lại đề cập đến một vấn đề trầm trọng khác: “Lư Cẩm, Băng Phách vẫn còn chứ?”

Ta vẫn còn đang cân nhắc, hỏi thử Lan Huru: “Còn thì vẫn còn, nhưng... nếu lỡ... Nó không cẩn thận không được sự cho phép của ta mà tự tiện rút ra

hai đường... thì nên làm thế nào bây giờ?”

Lan Huru cũng suy nghĩ theo hướng ta nói, nói: “Không thế nào, ta nghĩ ta vẫn nên thu lại câu hỏi trước đó thì ổn thỏa hơn.”

“... Lan Huru, vợ chồng cần phải có phúc cùng hưởng...”

Lan Huru rất có khí chất phui phui tay áo, vào điện trước một bước, nhẹ nhàng nói nhỏ: “Ta chưa bao giờ nghe qua câu nói ấy.”

...

Sau khi ra khỏi Ma điện của Phụ Tôn, chân của ta vẫn mềm nhũn như trước. May mắn có Lan Huru đỡ ta nên ta không bị ngã sấp.

Lan Huru ngồi xổm xuống cẩn thận giúp ta xoa đầu gối, nhẹ giọng nói: “Lần này quý lâu một chút, xem lần sau nàng còn dám nữa hay không.”

Lần sau... Không có lần sau.

Phụ Tôn biết lần này ta đào hôn đi Tiên giới là vì cứu một người Tiên tộc, mặc dù ta không thể biết rõ người hận Tiên tộc bao nhiêu nhưng có thể hiểu đại khái.

Lần này đương nhiên phụ tôn rất tức giận, ta quý gần nửa đêm xem như là trừng phạt nhẹ nhất. Ba vạn năm nay, ta khá hiểu tính tình của phụ tôn, nếu người thật sự tức giận, cho dù ta có mười vạn lá gan cũng vạn lần không dám chọc giận người.

May mà... May mà Phụ Tôn biết ta cứu người Tiên tộc lại không biết ta dùng cái gì cứu người Tiên tộc. Nếu, nếu người biết Băng Phách ở trong tay ta nứt ra hai đường, phỏng chắc kết cục của ta cũng sẽ nứt ra hai đường tựa như Băng Phách kia.

Lan Huru cúi người như thế, ta liền nghĩ được hơi thở mang mùi hương thanh nhiên như có như không trên người y, tựa như sự dịu dàng ngày thường của y. Ta có chút không muốn xa rời mà đưa tay ra vòng ôm lấy cổ y, tiến vào trong lòng y, áp úng nói: “Lần này coi như xong rồi, lúc trước huynh vô số lần lạnh nhạt với ta cũng không cần tính toán nữa. Chờ sáu ngày sau chúng ta thành thân xong, huynh cần có cùng lập trường với ta, biết không?”

Sáu ngày sau, theo phụ tôn nói đó là ngày tốt. Thích hợp cho ta và Lan Huru thành hôn. Ta cũng thuận miệng đồng ý. Vào lúc đó cho dù ta có ý kiến khác thì cũng không dám không đồng ý, huống hồ ta cũng không có ý kiến gì khác chỉ một lòng muốn thành thân với xà nhi.

Lan Huru nghe vậy lập tức ôm lấy ta, khoe miệng khẽ cong lên mỉm cười hỏi: “Vậy Lưu Cẩm nàng nói ta và nàng nên có cùng lập trường như thế nào?”

Ta nói: “Chính là lúc ta bị phụ tôn đánh, huynh hoặc là cầu xin với Phụ Tôn hoặc là cùng chịu bị đánh với ta. Hình thường huynh vẫn luôn đứng một bên liếc nhìn, rất vô tình vô nghĩa.”

Lan Huru thở dài: “Bởi vì trí nhớ của nàng không lâu. Nếu Tôn thượng thật sự nhẫn tâm nhất quyết đánh nàng, chỉ sợ ta phải thật sự cưới một người tàn phế.”

(NV: nói thật ta thích anh này hơn, cưới anh này cho khỏe!)

(Hai)【tiểu phiến ngoại ①】

Một cơn gió nhẹ thổi qua, vài cánh hoa nhỏ màu trắng nhẹ nhàng bay xuống.

Dưới tàng cây Dương hoa, một vạt áo màu trắng bạc phát phơ, một nam nhân phong hoa tuyết đại tuấn mỹ lạnh nhạt quý một gối xuống, đôi mày dài tình tế, hình dáng tuyệt đẹp vô song, mái tóc dài đen như mực buông xuống đất.

Một gối quý xuống, một tay chống Bạch Trinh thần kiếm xuống đất, máu tươi trên thân kiếm chưa khô, từng giọt từng giọt chưa kịp thấm vào mảnh đất dưới gối; một tay ôm nữ tử, bình yên như dương hoa. Một bên gương mặt có một vết thương đang thấm máu, trong khung cảnh tuấn mỹ có thêm hai phần bi tráng và anh khí.

Nữ tử khẽ rũ mắt, nét mày vô cùng thanh khiết tuyệt mỹ. Trên án đường hiện lên ấn ký xinh đẹp nhàn nhạt tựa như đóa dương hoa. Nàng tựa vào lồng ngực nam nhân kia, nhẹ nhàng vỗ về lên vùng bụng không to lắm của mình, nhẹ giọng cười nói: “Minh Diêm, con biết đá thiếp rồi.”

Khoe môi nam nhân nhếch lên tạo nên một nụ cười âm áp, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên bụng nữ tử, nói: “Con bé rất nghịch ngợm.”

“Chàng nói xem nên đặt tên cho con bé là gì đây?”

Nam nhân nheo mắt lại nhìn cánh Dương hoa đang bị gió thổi qua trước mắt, thì thầm: “Lưu niên vô ưu, hoa khai tự cảm. Vậy gọi là Lưu Cẩm đi.”

(Lưu niên vô ưu, hoa khai tự cảm: Năm tháng chẳng biết buồn lo, hoa kia nở rộ tựa ngàn gấm hoa)

“Lưu Cẩm.” Nữ tử vừa lặp lại cái tên ấy, vừa cười nhạt.

Sau lại, gió lớn thêm đôi chút. Lung lay lung lay tựa như muốn thổi hết đám hoa Dương hoa trên cành rơi xuống đất.

Nữ tử sớm đã bình yên đi vào giấc ngủ. Nam nhân nghiêng đầu chăm chú nhìn nàng trong chốc lát, rồi cẩn thận đặt nàng nằm tựa vào gốc cây, cời áo khoác ngoài màu bạc của mình phủ lên người nàng. Vừa cúi người nhẹ nhàng hôn lên ấn ký sắc hoa trên trán nàng vừa nói: “Ta hứa với mẹ con nàng, lưu niên vô ưu, hoa khai tự cảm.”

Nam nhân đứng lên, sợi tóc đen như mực bỗng bành, vạt áo màu bạc tung bay, nhưng lại mang theo chút hàm xúc bi thương.

Nhưng vừa đi hai bước, góc áo lại bị kéo căng. Nam nhân cúi đầu xuống, nơi góc áo bị một bàn tay mảnh khảnh trắng nõn giữ lấy.

Nữ tử vốn đang ngủ bình yên bên gốc cây giờ đang giữ chặt lấy góc áo của chàng. Hàng lông mi run run, hỏi: “Minh Diêm, có thể không đánh nữa có được không.”

Nam nhân không có trả lời.

Nữ tử lại nói: “Bị Hỏa Thần đoạt vương vị Thiên Đế thì như thế nào, địa vị lạnh như băng ấy không đáng khiến cho chàng đấu tranh anh dũng vết thương nặng nề.”

“Địa vị lạnh như băng ấy không đáng khiến cho ta đấu tranh anh dũng vết thương nặng nề”, sắc mặt nam nhân rất thản nhiên, “Nhưng thủy hỏa bất tương dung, một khi ta chiến bại thì trên nơi Tiên giới mệnh mệnh này ta và nàng sẽ không còn nơi để dung thân. Phi Triệt, ta lấy gì bảo vệ cho mẹ con nàng một đời trường an.”

Nếu chàng không đánh, lấy gì bảo vệ cho mẹ con nàng một đời trường an.

Nhưng mà chàng vừa đi, cũng nhất định thất bại.

Ba vạn năm trước, Thiên Đế có hai người con. Đại điện hạ là Thủy Thần, nhị điện hạ là Hỏa Thần. Thủy Thần ôn nhuận như dòng nước chảy, mà Hỏa Thần cũng cương quyết bùng binh như ngọn lửa mãnh liệt. Cuối cùng hai vị điện hạ vẫn không tránh được kiếp nạn, cho dù là anh em ruột thịt nhưng cũng là thủy hỏa bất dung.

Khi Thiên Đế dẹp yên tứ hải bát hoang quy tiên thoái vị, truyền lại tước vị Thiên Đế cho đại điện hạ Thủy Thần. Thủy Thần lòng dạ rộng lớn tựa như chứa cả trăm sông, lúc đó đám lão thần tiên trong Lăng Tiêu Điện cứ vuốt chòm râu hư tình giả ý a dua nịnh hót, đại điện hạ kế thừa tước vị Thiên Đế chính là phúc của Tiên giới.

Nhưng là phúc hay là họa, ai có thể nói rõ.

Ngày ấy khi Thủy Thần kế vị, nơi chân trời chìm Thanh Điều chín chín tám mươi một chiếc đuôi lợn vòng cát tiếng hót rất lâu. Chi tiếc chàng còn chưa kịp tham dự đại điển kết thừa tước vị Thiên Đế, Hỏa Thần đã mang theo quân đội lớn mạnh chuẩn bị từ trước đến từ Nam Thiên Môn đánh thẳng đến Lăng Tiêu Điện,. Chỉ vì vị trí cao cao tại thượng kia.

Mặc dù Hỏa Thần bùng binh bất tuân, nhưng trong mắt Thủy Thần vẫn là huynh đệ đồng mạch tương liên. Mãi đến khi Hỏa thần dùng binh lực âm mưu từ lâu liên tiếp làm cho Thủy Thần đại bại, chàng mới tỉnh ngộ chàng đã mắc sai lầm trầm trọng.

Nhưng người nào mà không mắc sai lầm. Chẳng qua sai lầm này của Thủy Thần, một khi mất đi tất cả, ngay cả cơ hội sửa sai cũng không có.

(Ba)【phiên ngoại ②】

Ngày ấy dưới tàng cây Dương hoa, Bạch Trinh thần kiếm của Minh Diêm dính đầy máu tươi, bóng dáng anh tuấn mà vững chắc, vĩnh viễn tồn tại trong ánh mắt của Phi Triệt không bao giờ ngã xuống.

Chàng đặt Phi Triệt ở dưới tàng cây Dương hoa, binh bại như núi đổ, dẫn tàn quân còn sót lại quyết độ sức trận cuối cùng với Hỏa Thần nay đã trở thành Thiên Đế ở Cửu Trùng Thiên.

Chàng biết chàng sẽ thua.

Cho nên mới bảo Phi Triệt chờ chàng dưới tàng cây Dương hoa ấy. Chờ Thanh Dạ Quân của Cửu Trùng Thiên đến đón nàng đi, bảo vệ nàng và đưa trẻ trong bụng mạnh khỏe.

Thanh Dạ Quân, vốn là một vị thượng thần không quan tâm đến chuyện thế sự. Lại vì quyến luyến Phi Triệt hai ngàn năm nên mới cam nguyện mạo hiểm như vậy, dám dưới mắt Hỏa Thần đưa Triệt Phi giấu trong phủ đệ của y trên Cửu Trùng Thiên.

Cuối cùng vẫn không giấu được.

Cây Dương hoa tàn úa.

Khi Cửu Trùng Thiên khói lửa ngập tràn, Phi Triệt liều lĩnh đi tìm Minh Diêm. Đúng, nàng không nỡ để Minh Diêm chịu thương, nàng biết Minh Diêm vì nàng sẽ bất chấp tất cả.

Vị trí lạnh lẽo nhất Cửu Trùng Thiên thì là gì chứ.

Minh Diêm nói, lưu niên vô ưu, hoa khai tự cảm.

Đứa con còn chưa ra đời của bọn họ tên là Lưu Cẩm.

Trận chiến năm ấy của Thủy Thần và Hỏa Thần trên Cửu Trùng Thiên, trời đất mây gió đổi sắc. Tất cả tiên thần đều tránh còn chẳng kịp. Cũng chỉ có Thanh Dạ Quân vì Phi Triệt mà mở ra kết giới, để cho Phi Triệt và đứa trẻ trong bụng nàng im lặng đứng nhìn phu quân của nàng vì nàng mà chém giết.

Nàng chưa từng hiểu rõ, hôm nay một khi thất bại thì trên Tiên giới không còn chỗ nào cho nàng dung thân. Nhưng mặc dù thất bại, nàng cũng không muốn để cho một mình Minh Diêm gánh vác.

Thủy Thần chiến bại. Đó là một bờ vai phải gánh nhiều trọng trách.

Chỉ tiếc, cuối cùng Thanh Dạ Quân vẫn phụ sự nhờ cậy của Minh Diêm. Nếu như xét vì tư tình, Thanh Dạ Quân nguyện ý bảo vệ Phi Triệt một đời một kiếp; nếu như xét vì lập trường, Thanh Dạ Quân cũng không có dũng khí đối địch với Hỏa Thần.

Tơ mắt nhìn Thủy Thần chịu trọng thương, tơ mắt nhìn Hỏa Thần muốn phá hủy nguyên thần của Thủy Thần, Phi Triệt phá vỡ kết giới do Thanh Dạ Quân tạo ra bay về hướng Minh Diêm.

Chịu một đòn trí mạng thay cho Minh Diêm.

Cho dù ba hồn bảy vía hóa thành mây khói, nàng cũng không muốn lại nhìn thấy Minh Diêm thương tích đầy người mà chết. Nguyên thần vỡ vụn, Phi Triệt đem linh lực suốt đời rót vào thai khí để bảo vệ thai nhi trong bụng được an toàn.

Thế giới của Minh Diêm trong nháy mắt trời đất ầm ầm sụp đổ.

Chàng vốn có thể không cảm hận. Có thể không cần buông bỏ sự kiêu ngạo của Tiên tộc. Chỉ tiếc, thế giới này nếu không có nàng, sự kiêu ngạo của Tiên tộc thì có ý nghĩa gì?

Tam giới có Vong Xuyên. Lấy Vong Xuyên ngăn cách đôi bờ, bờ bên kia là vùng Man Hoang.

Trong Man Hoang có kẻ địch của Thượng Cổ và Tiên giới đó là Ma tộc từng làm dậy lên khói lửa tràn ngập khắp tứ hải bát hoang. Ngày ấy Thủy Thần Minh Diêm tức giận phát cuồng, mặc dù Hỏa Thần cuồng ngạo khinh thị chàng mấy vạn năm cũng không thể tiến lại gần. Chàng ôm Phi Triệt dẫn tàn binh bại tướng lui thủ Vong Xuyên, lấy Bạch Trinh thần kiếm hóa thành cầu băng vượt qua Vong Xuyên, mở ra Man Hoang.

Tiên Ma một trận chém giết.

Bên bờ đối diện Vong Xuyên, Minh Diêm ôm Phi Triệt, cuối cùng Phi Triệt hóa thành một hạt bụi trong suốt. Thai nhi trong bụng được bảo toàn, là một viên thủy ngọc lưu ly ngũ sắc.

Bạn đang đọc truyện *Thần Quân, Mời Vào Rọ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.